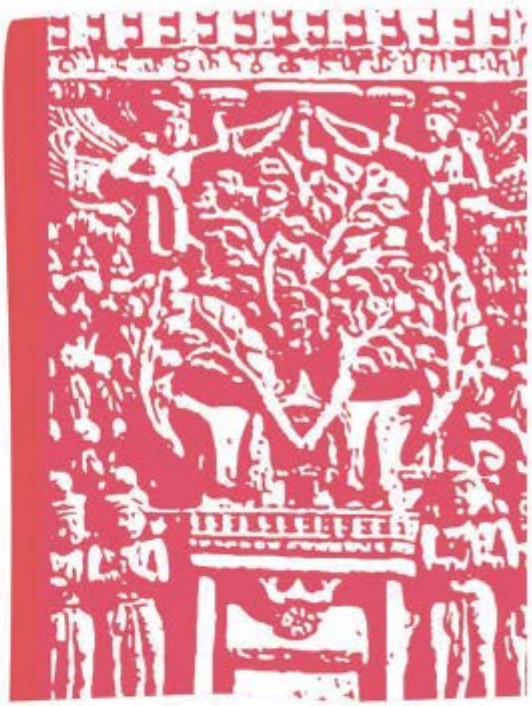
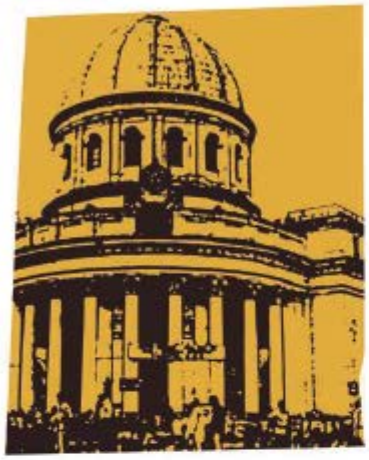
DICTIONARY OF HISTORY FOR SCHOOLS (TRILINGUAL)

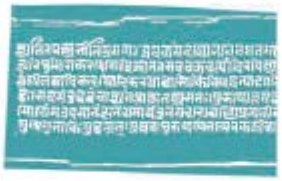

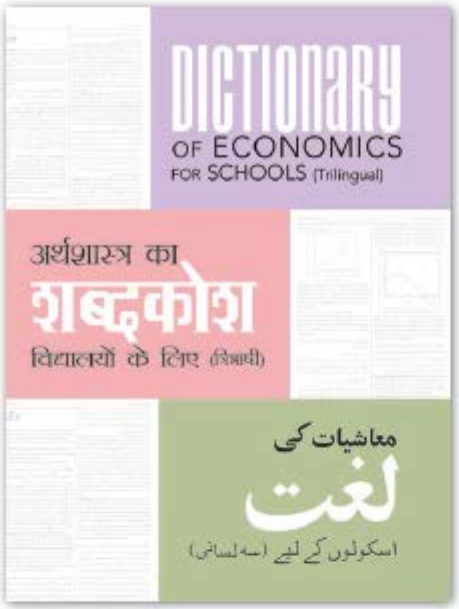

DICTIONARY OF HISTORY FOR SCHOOLS (Trilingual)

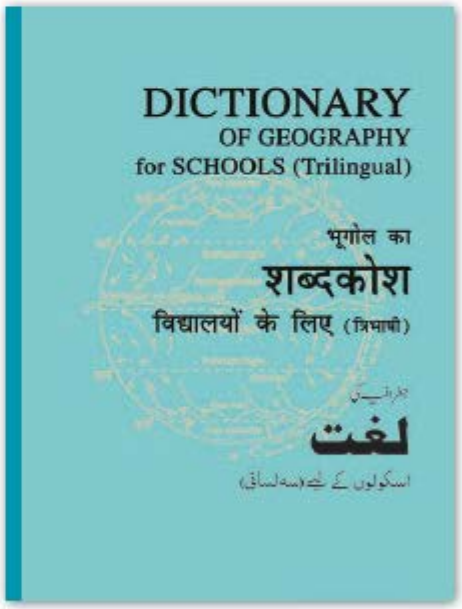
इतिहास का शब्दकोश विद्यालयों के लिए (त्रिभाषी)

تاریخ کی لغت اسکولوں کے لیے (سہ لسانی)

NCERT

₹135.00 / pp152
Code 11136 / ISBN 978-93-5007-773-3

₹160.00 / pp152
Code 32117 / ISBN 978-93-5007-832-2

For further enquiries, please visit www.ncert.nic.in or contact the Business Managers at the addresses of the regional centres given on the copyright page.

23-08-2017 PM 5:16:50

DICTIONARY OF HISTORY FOR SCHOOLS (Trilingual)

इतिहास का शब्दकोश विद्यालयों के लिए (त्रिभाषी)

تاریخ کی لغت اسکولوں کے لیے (سہ لسانی)

विद्यया S मृतमश्नुते

एन सी ई आर टी
NCERT

राष्ट्रीय शैक्षिक अनुसंधान और प्रशिक्षण परिषद्
NATIONAL COUNCIL OF EDUCATIONAL RESEARCH AND TRAINING

Prelim Page.indd 1 8/25/2017 5:40:56 PM

First Edition
August 2017 Bhadrapada 1939

PD 3T SPA

© National Council of Educational Research and Training, 2017

₹ 135.00

Printed on 80 GSM paper

Published at the Publication Division by Harsh Kumar, Secretary, National Council of Educational Research and Training, Sri Aurobindo Marg, New Delhi 110 016 and printed at Educational Stores, S-5, Bullandshahar Road Industrial Area, Site-I, Ghaziabad (UP).

ISBN 978-93-5007-856-3

ALL RIGHTS RESERVED

- No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.
- This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade, be lent, re-sold, hired out or otherwise disposed of without the publisher's consent, in any form of binding or cover other than that in which it is published.
- The correct price of this publication is the price printed on this page, Any revised price indicated by a rubber stamp or by a sticker or by any other means is incorrect and should be unacceptable.

OFFICES OF THE PUBLICATION DIVISION, NCERT

NCERT Campus
Sri Aurobindo Marg
New Delhi 110 016 **Phone : 011-26562708**

108, 100 Feet Road
Hosdakere Halli Extension
Banashankari III Stage
Banguluru 560 085 **Phone : 080-26725740**

Navjivan Trust Building
P.O.Navjivan
Ahmedabad 380 014 **Phone : 079-27541446**

CWC Campus
Opp. Dhankal Bus Stop
Panihati
Kolkata 700 114 **Phone : 033-25530454**

CWC Complex
Maligaon
Guwahati 781 021 **Phone : 0361-2674869**

Publication Team

Head, Publication Division	:	*M. Siraj Anwar*
Chief Editor	:	*Shveta Uppal*
Chief Business Manager	:	*Gautam Ganguly*
Chief Production Officer (Incharge)	:	*Arun Chitkara*
Editor	:	*S. Perwaiz Ahmad*
Editor	:	*Rekha Agarwal (Hindi)*
Assistant Editor	:	*Hemant Kumar (English)*
Production Assistant	:	*Prakash Veer Singh*

Cover

Digital Expression

Foreword

The National Council of Educational Research and Training (NCERT) brings out diverse teaching-learning materials for the qualitative improvement in school education. The trilingual Dictionary of History (English-Hindi-Urdu) for school children developed by the Department of Education in Social Sciences (DESS) reflects efforts of the NCERT in this direction. The dictionary includes historical terms and concepts, most commonly used in History textbooks of the NCERT along with other relevant and popularly used terms in History.

History, as a component of the general Social Sciences, is a compulsory subject in Classes VI to X and is offered as an elective subject in Classes XI and XII. The students often face difficulties in understanding certain historical terms and concepts. Sometimes, they are familiar with a term in English/Hindi/Urdu, but are not able to explain or elaborate the same in the language used for medium of instruction, which may be different. Thus, efforts have been made to facilitate learning in history with the help of this dictionary. Each term and its explanation has been given in all the three languages together, so that students can refer to any version whichever they feel comfortable with. It is hoped that this work of the department to provide explanation for terms and concepts in the subject area in three languages together would be useful to all students following different mediums of instruction.

It is, indeed, a great pleasure for me to appreciate the efforts of the members of the development committee for preparing this trilingual subject dictionary of this kind for the first time. Development of curricular materials is an on-going process in NCERT and since the road to improvement is never ending, we look forward to your suggestions and comments.

Hrushikesh Senapaty
Director
National Council of Educational
Research and Training

New Delhi
November 2016

Prelim Page.indd 3 8/25/2017 5:40:57 PM

Prelim Page.indd 4 8/25/2017 5:40:57 PM

Preface

The National Council of Educational Research and Taraining as the apex organisation for imparting quality education all over the country is involved in developing pedagogic tools for effective teaching and learning. As part of this responsibility, it develops curriculum frameworks, syllabi, textbooks, supplementary readers and other teaching-learning materials. In this endeavour of enhancing the teaching-learning of History, the Council has developed a *Dictionary of History for Schools—Trilingual* (English-Hindi-Urdu).

History as a component of the social sciences till the secondary stage and as an elective subject at higher secondary stage requires appropriate pedagogical support for effective teaching learning. The terms and concepts used in the discipline can be appropriately assimilated, understood and learnt by students through a dictionary that will be appropriate to their level, need and learning expectations. Therefore, it was considered, extremely worthwhile to conceive, design and develop a dictionary of important terms and concepts in History for school-going children and teachers.

It is not to say that dictionaries of this sort are not available in History but by virtue of their being too exhaustive and specific, these are not meant for school going children. There are some dictionaries which have been developed either based on events or on different periods of Indian history. Some of the available dictionaries have entries only on important personalities, whereas some other have a mixture of entries on personalities, important writings, events, places, archaeological sites so on and so forth. These dictionaries are essentially meant for students at higher levels of specialised education. These dictionaries have very few entries on terms and concepts occurring in the study of History. For school students these dictionaries turn out to be inappropriate, thus creating a gap in this area.

The History textbooks brought out by the NCERT have no doubt provided explanations of some terms and concepts to cater to the requirement of transacting specific themes in classrooms but still there are many such terms and concepts which require explanations. This necessitated the development of a dictionary in History which will not only do justice to the themes that have been delineated in the textbooks but will also go beyond those to apprise students about diverse facets of India' s historical development from the earliest times to the present. It is therefore, expected that a dictionary can go a long way in meeting the curriculum and pedagogic requirements of both students and teachers of history at all levels. This dictionary covers all periods of history of India and world (i.e. ancient, medieval, modern and contemporary) and therefore, should be viewed within this broad context of supplementary reference works.

NCERT textbooks are made available in three languages English, Hindi and Urdu. Many students may be familiar with a term in English/Hindi/

Urdu, but they may not be able to explain or elaborate the terms in all the three languages. For example, for a child who has Hindi as the first language, may find difficulty in understanding with the change in the medium of instruction to English. A child also understands the concept better when it is explained in her/his own language. Furthermore, most of the dictionaries of History that are available are in English only. This necessitates the development of the Trilingual dictionary in History where all terms and concepts are explained in three languages—English, Hindi and Urdu—together to facilitate better learning.

Compiling a dictionary in history remains to be a daunting task, not only because of the prestigious nature of the historical dictionaries series but also because of the sheer extent of History. The accumulated source of historical terms and concepts is enormous. No single-volume reference work can hope to do justice to the vast range of the History.

The principal criterion for inclusion in this dictionary is a pragmatic one, endeavouring to include entries that any learner of History in school would expect to find/look for. These include the terms as well as key concepts used in the study of History. This dictionary aims to provide handy source of information on the terms and concepts that are very significant in the History of India and the world. Even though it is primarily meant for school students, it can be useful to anyone in search of basic information on a specific term or concept they may have come across in their reading of a historical text.

Attempts have been made to make this dictionary as inclusive as possible. It provides factual information about important terms and concepts related to different periods of History of India and the world, covering elementary and secondary stages. Further, these entries receive more than passing comments; albeit brief, the information is detailed enough to give the student adequate background. Conflicting statements and dates have been verified as far as possible.

A methodical process has been used to compile the list, utilizing a step-by-step approach. Firstly, various terms and concepts were identified from the NCERT textbooks in History from Classes VI to XII. As a second step, this preliminary list was reviewed at the department level (with the help of other faculty members in history) for additions, deletions, and revisions. Further again, workshops were organized to finalise the terms. A core team was constituted to make appropriate explanations for the selected entries. The whole project became organic, growing, changing and evolving.

This dictionary contains 410 entries and maintains an alphabetical structure, permitting the reader to find a topic quickly and easily. This 'encyclopaedic' format was followed upon for several reasons. A chronological approach, or even periodization, would have inhibited efficient use of this dictionary. Some entries, like zamindar, defy easy chronological placement, since they span many decades and transcend historical periods. A thematic approach, also would have been cumbersome because some entries may appear to overlap. In order to facilitate a chronological-periodization approach and a thematic organization, these

Prelim Page.indd 6 8/25/2017 5:40:57 PM

alphabetized entries have been cross-referenced, and the dictionary also includes an index. Considerable efforts have been made, within the obvious constraints, to make this a coherent volume that is maximally useful to scholars, students, and anyone having an interest in History.

As should be the case with all reference works, the aim of this dictionary is to help the reader in his or her studies; it is not intended as a substitute for textbooks, and its use is essentially a limited one. If it assists the reader, and perhaps stimulates him or her to probe further into an important field, we believe, it has gone a long way towards serving its purpose.

In a dictionary of this length, despite our best efforts, there may remain mistakes or deviations from the above guidelines, so we apologise in advance and invite the reader to inform us of any discovered errors so we may correct them in the future edition.

Using the Dictionary

The aims and limitations of this dictionary are set out early in the Preface, however, the following notes are intended to assist the reader.

Entries are arranged alphabetically with their headings in boldface letters. If you know the exact wording of a particular entry, you can look it up directly. The alphabetization is letter by letter, not word by word. Where two or more entries have the same initial name, they are in alphabetical order of given name, e.g., Civil Rights precedes Civil War.

This dictionary has several sub-entries. These entries have been gathered as sub-entries under their respective major entries to make it easier to grasp the larger picture, for example, the entry on absolutism has 'absolutist' and 'absolute rule' as sub-entries.

In order to facilitate the rapid and efficient location of information and to make this book as useful a reference tool as possible, extensive cross-references (See also) have been provided in the dictionary section.

Non-English words that are not proper nouns or titles have been italicized, with the exception of a small number of words which have in effect passed into the English language, for example, samurai. Sanskrit and Pali words are italicized as they are pronounced. The elaborate diacritical marks required by strict Indology are not used in the body of the dictionary itself.

It has been impossible to consult primary material on the majority of entries and so the text relies extensively on the opinions of other scholars. The works consulted most intensively are included in the bibliography section.

This dictionary will, hopefully, be a useful tool for students, and other readers. This dictionary is meant to be a comprehensive source for understanding history, but being a dictionary, it limits itself from being an exhaustive encyclopaedia.

Seema Shukla Ojha
Associate Professor, History
Department of Education in Social Sciences

Prelim Page.indd 7 8/25/2017 5:40:57 PM

Prelim Page.indd 8 8/25/2017 5:40:57 PM

Core Development Team

Gopika Bhandari, *Assistant Professor*, History, Vivekananda College, University of Delhi, Vivek Vihar, New Delhi

Pratyusa Kumar Mandal, *Professor*, Department of Education in Social Sciences, DESS, NCERT, New Delhi

Uma Shankar Pandey, *Assistant Professor*, Department of History, Ramjas College, University of Delhi

Yuthika Mishra, *Associate Professor,* History, Vivekananda College, University of Delhi, Vivek Vihar, New Delhi

Member-Coordinator

Seema Shukla Ojha, *Associate Professor,* History, DESS, NCERT, New Delhi

Prelim Page.indd 9 8/25/2017 5:40:57 PM

Acknowledgements

The National Council of Educational Research and Training acknowledges the invaluable contribution of the core team members for the development of the Trilingual Dictionary of History for Schools. Thanks are due to Pratyusa Kumar Mandal, *Professor* of History for extending continuous academic support and guidance throughout the completion of the task.

We are thankful to the following subject experts and school teachers for the review and finalisation of the dictionary. Sitaram Dubey, *Professor*, Department of Ancient Indian History, Culture & Archaelogy, Banaras Hindu University, Varanasi; Malabika Pandey, *Professor*, Department of History, Faculty of Social Sciences, Banaras Hindu University, Varanasi; Vijaya Ramaswamy, *Professor*, Centre for Historical Studies, Jawaharlal Nehru University, New Delhi; Amiya P. Sen, *Professor*, Department of History & Culture, Jamia Millia Islamia, New Delhi; S. Inayet Ali Zaidi, *Professor* (Retd.), Department of History & Culture, Jamia Millia Islamia, New Delhi; Qazi Ubaidur Rahman Hashmi, *Professor* (Retd.), Department of Urdu, Jamia Millia Islamia, New Delhi; M. Moazzamuddin, *Professor*, Department of Education in Languages, NCERT; Siraj Anwar, *Professor*, *Head*, Publication Division, NCERT; Shalini Shah, *Associate Professor*, Department of History, Faculty of Social Science, University of Delhi, Delhi; Ashutosh Kumar, *Assistant Professor*, Daulat Ram College, University of Delhi, Delhi; Alok Mishra, *PGT* History, CRPF Public School, Sector-14, Rohini, Delhi; Neeraj Tripathi, *PGT* History (Retd.), Surajbhan D.A.V. Public School, Vasant Vihar, New Delhi; Neelam Sharma, *PGT* History, DPS, Vasant Kunj, Sector-C, Pocket-5, New Delhi; Krishna Ranjan, *PGT*, History, Kendriya Vidyalaya, Vikaspuri Shift II, P.O. Uttam Nagar, New Delhi; Rafi Ahmad, S.A.H. Sr. Secondary School, Jamia Millia Islamia, New Delhi; Mohd. Mustafa, Jamia. Senior Secondary School, Jamia Millia Islamia, New Delhi.

We express gratitude to the Head, Department of Education in Social Sciences, NCERT, New Delhi for her continuous support. We also thank Mily Roy Anand, *Professor*, DESS, NCERT for participating in a review meeting.

We acknowledge the contribution of Parashuram Sharma, *Director* (Retd.), Rajbhasha, Government of India for Hindi translation and Ghulam Ahmad Raza, J.H.N.A., Zakir Nagar, Okhla, New Delhi for Urdu translation of the dictionary. We also acknowledge the copy-editing work done by Arnab Banerjee (Freelance Editor) for English; Radha (Freelance Editor) and Shubhada Kapil (Contractual *Editorial Assistant*) for Hindi; and Taiyyab Ahmad Baig (Contractual *Assistant Editor*) and Sharib Zia (Contractual *Editorial Assistant*)for Urdu. The contributions of Amjad Hussain, Mohammad Aiyub and Farheen Fatima for DTP work are deeply acknowledged. We acknowledge Rajesh Handa's work for the cover design.

Aa

Absolutism, Absolute rule, Absolutist The term is used primarily as a political concept in history. It refers to the unchallenged authority of a ruler, who, as in the case of the medieval monarchs exercised temporal power on the basis of the 'divine right of kingship'. With the emergence of the 'nation states' in Europe in the 15th and 16th centuries, absolutism reached a new high, when the monarchs exercised authority in all matters pertaining to the state as well as the church. Such 'absolute rules,' as were seen in the European nation states, came also to be defended by 'absolutist' philosophers like Thomas Hobbes in his 17th century work, 'Leviathan'. The essence of this doctrine was best expressed in 18th century France by Louis XIV, who famously said "I am the State".

निरंकुशतावाद, निरंकुश शासन, निरंकुशतावादी इतिहास में इस शब्द का प्रयोग प्राथमिक रूप से एक राजनीतिक संकल्पना के रूप में किया जाता है। इसका तात्पर्य किसी ऐसे शासक की निर्विरोध सत्ता से है जो मध्यकालीन राजाओं की तरह, 'राजत्व के दैवी अधिकार' के आधार पर अपनी लौकिक शक्ति का प्रयोग करता था। 15वीं और 16वीं शताब्दियों में यूरोप में 'राष्ट्र-राज्यों' के उदय के बाद जब राजाओं ने राज्य तथा चर्च दोनों से संबंधित मामलों में अपनी सत्ता का प्रयोग करना शुरू कर दिया, तब निरंकुशतावाद ने एक नई ऊँचाई प्राप्त कर ली। ऐसे निरंकुशतापूर्ण नियमों का, जो यूरोपीय राष्ट्र-राज्यों में देखने को मिलते थे, थॉमस हॉब्स जैसे निरंकुशतावादी दार्शनिकों द्वारा 17वीं शताब्दी में अपनी पुस्तक लेविएथन में भी समर्थन किया गया। इस सिद्धांत के मूल तत्व को 18वीं शताब्दी के फ्रांस में लुई चौदहवें द्वारा अपने सुप्रसिद्ध कथन 'मैं ही राज्य हूँ' में सर्वोत्तम रीति से अभिव्यक्त किया गया।

مُطلقیت، مطلق العنان قانون، مطلق العنان تاریخ میں بنیادی طور پر اس اصطلاح کا استعمال ایک سیاسی تصور کے طور پر کیا جاتا ہے۔ اس سے مراد کسی حکمراں کا وہ اختیار ہے جسے چیلنج نہ کیا جا سکے۔ جیسا کہ ازمنۂ وسطیٰ میں بادشاہ اپنے مادّی اختیارات کا استعمال 'بادشاہت کا خداداد حق' کے طور پر کرتا تھا۔ یوروپ میں 15ویں اور 16ویں صدیوں میں 'قومی ریاستوں' کے ظہور کے ساتھ مُطلقیت کو اس وقت نیا عروج حاصل ہوا، جب بادشاہ نے ریاست اور کلیسا سے متعلق تمام معاملات میں اپنے اختیارات کا استعمال شروع کر دیا۔ اس قسم کے مطلق قوانین کی مدافعت، جو یوروپی قومی ریاستوں میں عام تھے، تھامس ہابس جیسے مطلق العنان فلسفیوں نے بھی 17ویں صدی میں اپنی تصنیف 'لیویتھن' میں کی۔ اس سیاسی عقیدے کی روح کا کھلم کھلا اظہار 18ویں صدی کے فرانس کی لوئی چہاردہم کے اس مشہور قول میں ہوا جس میں اس نے کہا کہ 'میں ہی ریاست ہوں'۔

Afaqi The term refers to the nobles in the Bahmani kingdom who had come from West Asia. They were Persians (Iranian). Mahmud Gawan was a famous *afaqi* noble who came from Iran and had risen to the post of *wakil-i sultanate* (prime minister) in the Bahmani state.

आफ़ाकी इस शब्द का तात्पर्य बहमनी राज्य के अभिजात वर्ग के लोगों से है। वे फ़ारसी (ईरानी) थे। महमूद गवां एक मशहूर आफ़ाकी अमीर था जो ईरान से आया और बहमनी राज्य में वकील-ए-सल्तनत (प्रधानमंत्री) के पद पर पहुँच गया था।

آفاقی اس اصطلاح سے مراد بہمنی حکومت کے وہ امرا ہیں جو مغربی ایشیا سے آئے تھے۔ وہ پارسی (ایرانی) تھے۔ محمود گاواں مشہور آفاقی امیر تھا جو ایران سے آیا تھا اور بہمنی ریاست میں وکیلِ سلطنت (وزیرِاعظم) کے منصب پر فائز تھا۔

Aghacha The term refers to the concubines (lesser agha) who occupied the lowest position in the hierarchy of Mughal *harem*. They received cash and land grants for their maintenance. (*See also,* AGHAS)

आग़ाचा इस शब्द का तात्पर्य उन उपपत्नियों से है जिन्हें मुग़ल हरम के पदानुक्रम में सबसे निचला स्थान प्राप्त था। उन्हें अपने भरण-पोषण के लिए नकद राशि तथा ज़मीन दी जाती थी। (आग़ा भी देखें)

آغاچہ اس اصطلاح سے مراد وہ خواتین (آغائیاں) ہیں جنھیں مغل حرم میں مراتب کے لحاظ سے سب سے کم رتبہ حاصل تھا۔ انھیں اپنی گزراوقات کے لیے نقد اور زمینی عطیات ملتے تھے۔ (مزید دیکھیں آغا)

Aghas The term refers to the wives of the Mughal emperors who did not come from a very noble family. Unlike the *begams* who came from royal and aristocratic families, they did not get huge amount of cash and valuables at the time of marriage. *Aghas* had low status in the royal household. Hira Bai, also known as Zainabadi, was the famous *Agha* of Aurangzeb. (*See also,* AGHACHA)

आग़ा इस शब्द का प्रयोग मुग़ल बादशाहों की उन पत्नियों के लिए किया जाता था जो बहुत अमीर परिवार से नहीं आती थीं। ऊँचे शाही ख़ानदानों से आने वाली बेगमों की तरह आग़ा को शादी के समय बहुत अधिक धन-दौलत नहीं मिलती थी। आग़ा को शाही घराने में नीचा ओहदा दिया जाता था। हीराबाई, जिसे ज़ैनाबादी भी कहा जाता था, औरंगज़ेब की एक मशहूर आग़ा थी। (आग़ाचा भी देखें)

آغا اس اصطلاح سے مراد مغل شہنشاہوں کی وہ بیویاں ہیں جن کا تعلق اشرافیہ خاندان سے نہیں تھا۔ شاہی اور اشرافیہ خاندان سے آنے والی بیگمات کی طرح انھیں شادی کے وقت خطیر نقد رقم اور قیمتی سامان نہیں ملتے تھے۔ شاہی گھرانے میں آغاؤں کا رتبہ کم ہوتا تھا۔ ہیرا بائی 'جوزین آبادی' کے نام سے بھی جانی جاتی ہے اور نگ زیب کی مشہور آغا تھی۔ (مزید دیکھیں آغاچہ)

Agricultural Revolution In a historical sense, the phrase refers to a significant change that took place in early societies, when human beings switched over from the practice of hunting-gathering to agriculture to meet their demands for food. The detailed evidence of this change is most visible in the sites of the ancient Mesopotamian civilisation dating back to 8000 BCE. Since this transformation occurred towards the end of the Neolithic period, the phenomenon is also described as the 'Neolithic Revolution'. However, in modern times, the phrase refers to the significant jump in agricultural produce that was first witnessed in England in 18th century and then, in other western European countries and the United States of America on account of improvements in agricultural techniques and livestock breeding, consolidation of small land holdings, raising of new crops etc.

कृषि क्रांति ऐतिहासिक दृष्टि से इस शब्द का तात्पर्य आरंभिक समाजों में हुए उस महत्वपूर्ण परिवर्तन से है, जब मनुष्य ने अपने भरण-पोषण के लिए शिकार-संग्रहण की पद्धति को छोड़कर कृषि को अपनाया। इस परिवर्तन का विस्तृत साक्ष्य ईसा से 8000 वर्ष पहले प्राचीन मेसोपोटामियाई सभ्यता के अनेक स्थलों पर स्पष्ट मिलता है। चूँकि यह परिवर्तन नवपाषाण काल के अंतिम वर्षों के आस-पास हुआ, इसलिए इस घटना को 'नवपाषाणकालीन क्रांति' भी कहा जाता है। किंतु आधुनिक काल में इस शब्द का प्रयोग खेती के उत्पादन में हुए उस उल्लेखनीय उछाल के लिए किया जाता है जो कृषि तथा पशुपालन की तकनीकों में हुए सुधार, खेती की ज़मीन के छोटे-छोटे टुकड़ों की चकबंदी, नई फ़सलों की खेती आदि के फलस्वरूप 18वीं सदी में सर्वप्रथम इंग्लैंड में और तत्पश्चात् अन्य पश्चिम यूरोप के देशों तथा संयुक्त राज्य अमेरिका में आया।

زرعی انقلاب تاریخی نقطۂ نظر سے اس فقرے سے مراد ابتدائی سماج میں رونما ہونے والی غیر معمولی تبدیلی سے ہے جب انسان نے اپنی غذائی ضرورتوں کی تکمیل کے لیے ذریعۂ معاش۔غذائی اجناس کی تلاش اور جمع کرنے کے طریقے کو چھوڑ کر زراعت کی طرف رجوع کیا۔اس تبدیلی سے متعلق تفصیلی شواہد 8000 قبل مسیح قدیم میسوپوٹامیائی تہذیب کے مختلف مقامات میں صاف نظر آتے ہیں۔چوں کہ یہ تبدیلی حجری دور کے اختتام پر ہوئی تھی اس لیے اسے 'حجری انقلاب' کے طور پر بھی بیان کیا جاتا ہے۔تاہم دور جدید میں اس فقرہ سے مراد زرعی پیداوار میں ایک اہم چھلانگ ہے جو پہلی مرتبہ اٹھارھویں صدی میں برطانیہ میں اور اس کے بعد زرعی تکنیکوں اور مویشیوں کی افزائشِ نسل میں ترقی، زمین کے چھوٹے چھوٹے ٹکڑوں کے الحاق اور نئی فصلوں کی کاشت کاری وغیرہ کے نتیجے میں دوسرے مغربی ممالک اور ریاست ہائے متحدہ امریکہ میں بھی دیکھنے کو ملتی ہے۔

Ahimsa It is a Sanskrit word which literally means 'non- violence' or 'non-injury to all living beings'. Since ancient times it has been one of the central principles of Jainism. The principle had also been emphasized by Gautama Buddha. In modern times, its greatest advocate and practioner was Mohandas Karamchand Gandhi. In the words of Gandhiji, 'Complete non-violence is complete absence of ill-will against all that lives'. According to him freedom could not be won without non-violent *satyagraha.* Thus, *ahimsa* became an inseparable constituent of Gandhian *satyagraha.* Accordingly, it was to be used in a manner in which a *satyagrahi* could achieve his or her goals by self-suffering and not by violence under any circumstances. As a result Gandhian *satyagraha* assumed such forms as fasting, picketing (or sit-ins), non-cooperation and even civil disobedience. Ultimately, this strategy made the British acquish to India's struggle for freedom.

अहिंसा अहिंसा संस्कृत भाषा का शब्द है, जिसका शाब्दिक अर्थ है किसी भी प्रकार के जीवधारियों को हिंसा, क्षति या कष्ट न पहुँचाना। प्राचीन काल से ही यह जैन धर्म के मुख्य सिद्धांतों में से एक रहा है। गौतम बुद्ध द्वारा भी इस सिद्धांत पर बल दिया गया था। आधुनिक काल में मोहनदास करमचंद गांधी अहिंसा के सबसे बड़े समर्थक और पालनकर्ता थे। गांधी जी के शब्दों में, 'संपूर्ण अहिंसा का मतलब है सभी जीवधारियों के प्रति दुर्भावना का पूर्ण अभाव'। उनके अनुसार अहिंसक सत्याग्रह के बिना स्वतंत्रता प्राप्त नहीं की जा सकती। इस प्रकार अहिंसा गांधीवादी सत्याग्रह का एक अभिन्न अंग बन गई। अत: सत्याग्रह का प्रयोग इस प्रकार किया जाना था कि जिससे सत्याग्रही आत्म-उत्पीड़न द्वारा, न कि किसी भी परिस्थिति में हिंसा द्वारा, अपने लक्ष्यों को प्राप्त कर सके। इसके फलस्वरूप गांधी जी के सत्याग्रह ने अनशन, धरना, असहयोग, यहाँ तक कि सविनय अवज्ञा जैसे कई रूप ले लिए। अंततोगत्वा इस रणनीति ने ब्रिटिश शासन को भारतीय स्वतंत्रता संग्राम के समक्ष घुटने टेकने के लिए मजबूर कर दिया।

اہنسا (عدم تشدد) اہنسا سنسکرت لفظ ہے جس کے لفظی معنی عدم تشدد یا سبھی جانداروں کی ایذا رسانی سے گریز ہے۔قدیم زمانے سے ہی یہ جین مت کے بنیادی اصولوں کا ایک جزو رہا ہے۔اس اصول پر گوتم بدھ نے بھی زور دیا تھا۔عصر جدید میں اس اصول کے عظیم ترین حمایتی اور پیروکار موہن داس کرم چند گاندھی تھے۔بقول گاندھی جی 'تمام ذی روح کے ساتھ برے برتاؤ سے کلی احتراز ہی مکمل عدم تشدد ہے۔' ان کے مطابق عدم تشدد پر مبنی ستیہ گرہ کے بغیر آزادی حاصل نہیں کی جاسکتی۔ چنانچہ عدم تشدد گاندھیائی ستیہ گرہ کا ناگزیر اصول بن گیا۔لہٰذا، اس کا استعمال اس طور پر کیا جانا چاہیے کہ ستیہ گرہ کسی بھی طرح کی شدت اختیار کیے بغیر اپنا ہدف حاصل کر سکے ۔ اگرچہ ذاتی مصیبتیں برداشت کرنا پڑے۔نتیجتاً گاندھیائی ستیہ گرہ نے بھوک ہڑتال، دھرنے (یا احتجاج میں بیٹھنا)، عدم تعاون اور سول نافرمانی جیسے طریقے اپنائے۔بالآخر اس تدبیر نے آزادی کے لیے جاری ہندوستان کی جدوجہد کے سامنے برطانیہ کو گھٹنے ٹیکنے پر مجبور کر دیا۔

Ajivika The term refers to a sect founded by Makkhaliputta Gosala in C. 6th century BCE in middle Gangetic basin. He was a contemporary of Gautama Buddha and Mahavira. The Ajivika believed that everything in life was predetermined and hence human action could not influence any event or process. The Mauryan ruler Ashoka donated caves to the Ajivikas in the Barabar hills near Gaya. It never became a large sect, though it survived in some parts of South India until the 16th century.

आजीविक इस संप्रदाय की स्थापना मध्य गंगा क्षेत्र में छठी शताब्दी ईसा पूर्व में, गौतम बुद्ध और महावीर के समकालीन मक्खिलिपुत्त गोसाल ने की थी। आजीविकों का विश्वास था कि जीवन में सब कुछ पूर्व निर्धारित है और इसलिए मानव कार्य किसी भी घटना या प्रक्रिया को प्रभावित नहीं कर सकते। मौर्य सम्राट अशोक ने आजीविकों को गया के पास बराबर की पहाड़ियों में गुफ़ाएँ दान में दी थीं। आजीविक कभी बड़ा पंथ नहीं बन सका हालाँकि यह दक्षिण भारत के कुछ भागों में ईसा की 16वीं शताब्दी तक बना रहा।

اجیوک اس اصطلاح سے مراد اس فرقہ سے ہے جس کی بنیاد گوتم بدھ اور مہاویر کے ہم عصر مکھالیپت گوسال نے تقریباً چھٹی صدی قبل مسیح وادیِ گنگا کے وسط میں رکھی تھی۔ اجیوک اس بات پر یقین رکھتے تھے کہ زندگی میں ہر چیز پہلے سے متعین ہے۔ اس لیے انسانی عمل کسی حادثے یا کارروائی کو متاثر نہیں کر سکتے۔ موریائی حکمراں اشوک نے گیا کے قریب برابر (Barabar) پہاڑی میں اجیوکوں کو غار عطیہ میں دیا تھا۔ یہ کبھی بڑا فرقہ نہیں بن سکا۔ البتہ جنوبی ہندوستان میں سولھویں صدی تک قائم رہا۔

Al-Fatiha The term literally meaning 'opener', is the first chapter of the Holy Quran. It has seven verses which are to be recited to beget Allah's guidance and benevolence.

अल-फ़ातिहा इसका शाब्दिक अर्थ है 'खोलने वाला'। यह क़ुरआन का पहला अध्याय है। इसमें सात आयतें हैं जिनका अल्लाह से मार्गदर्शन और कृपा-दृष्टि प्राप्त करने के लिए पाठ किया जाता है।

الفاتحہ اس اصطلاح کے لغوی معنی کھولنے والا ہے۔ یہ قرآن مجید کی پہلی سورت ہے جس میں سات آیتیں ہیں۔ ان کی تلاوت اللہ تعالیٰ سے رہنمائی اور مدد حاصل کرنے کے لیے کی جاتی ہے۔

Allied Powers It refers to the countries which fought in alliance against the 'Central Powers' (Germany, Austria-Hungary, and Turkey) in the First World War and the 'Axis Powers' (Germany, Italy, and Japan) in the Second World War. During the First World War, the 'Allied Powers' were consisted of Great Britain, France, and Russia. These powers had come together by the Treaty of London in 1914. During the Second World War Great Britain, and France once again fought as the main 'Allied Powers'. As the war progressed the former Soviet Union and the United States of America joined these powers in 1941.

मित्र शक्तियाँ इस शब्द का तात्पर्य उन देशों से है जिन्होंने एक साथ मिलकर प्रथम विश्वयुद्ध में 'केंद्रीय शक्तियों' (जर्मनी, ऑस्ट्रिया, हंगरी और तुर्की) के विरुद्ध और द्वितीय विश्वयुद्ध में 'धुरी शक्तियों' (जर्मनी, इटली और जापान) के विरुद्ध लड़ाइयाँ लड़ी थीं। प्रथम विश्वयुद्ध के दौरान 'मित्र शक्तियों' में ग्रेट ब्रिटेन, फ्रांस और रूस शामिल थे। ये शक्तियाँ 1914 की लंदन संधि के द्वारा एकजुट हुई थीं। द्वितीय विश्वयुद्ध में ग्रेट ब्रिटेन और फ्रांस ने एक बार फिर मुख्य मित्र शक्तियों के रूप में युद्ध किया। जब युद्ध आगे चलता रहा तो तत्कालीन सोवियत संघ और संयुक्त राज्य अमेरिका भी 1941 में इन शक्तियों के साथ आ मिले।

اتحادی طاقتیں اس سے مراد وہ ممالک ہیں جنھوں نے پہلی عالمی جنگ میں مرکزی طاقتوں (جرمنی، آسٹریا، ہنگری اور ترکی) کے خلاف اور دوسری عالمی جنگ میں محوری طاقتوں (جرمنی، اٹلی اور جاپان) کے خلاف متحد ہو کر جنگ کی۔ پہلی عالمی جنگ کے دوران اتحادی طاقتیں برطانیہ عظمیٰ، فرانس اور روس پر مشتمل تھیں۔ یہ طاقتیں 1914 میں لندن صلح کے ذریعے متحد ہوئی تھیں۔ دوسری عالمی جنگ کے دوران برطانیہ عظمیٰ اور فرانس نے ایک بار پھر اہم اتحادی طاقتوں کی حیثیت سے لڑائی کی۔ جب جنگ آگے بڑھی تو سابق سوویت یونین اور ریاست ہائے متحدہ امریکہ بھی 1941 میں ان طاقتوں میں شامل ہو گئے۔

Alvar It is a Tamil term which means 'one who is absorbed in the divine'. It denotes 12 devotees of Vishnu (c. 7th - 9th centuries CE) whose devotional songs were collected by Nathamuni in the *Nalayira Divya Prabandham* (4000 holy hymns). In Alvar bhakti, the relationship between the devotee and God was often expressed in terms of the lover-beloved relationship. In some cases, the mother-child relationship was also a form of worship. However, the focus was entirely and exclusively on the love of the God. The *Alvars* came from diverse social backgrounds. Andal was the only woman *Alvar* saint. (*See also*, BHAKTI MOVEMENT; NAYANARS)

आलवार यह एक तमिल शब्द है जिसका अर्थ है 'भगवान के ध्यान में मग्न रहने वाला व्यक्ति'। यह शब्द विष्णु के उन 12 भक्तों का सूचक है जिनका आविर्भाव ईसा की 7वीं से 9वीं शताब्दियों में हुआ और जिनके भक्ति गीतों को नाथ मुनि द्वारा 'नलयिरा दिव्य प्रबंधम्' (4000 पवित्र भजन) में संगृहीत किया गया। आलवार भक्ति में भगवान और भक्त के बीच के संबंध को अक्सर प्रेमी-प्रेमिका के संबंध के रूप में व्यक्त किया गया था। कुछ मामलों में माता-संतान का संबंध भी भक्ति का एक रूप था। हालाँकि भक्ति का केंद्र पूर्ण और अनन्य रूप से भगवान के प्रति प्रेम ही था। आलवार भक्त भिन्न-भिन्न सामाजिक पृष्ठभूमियों से आए थे। आंडाल एकमात्र स्त्री आलवार संत थीं। (भक्ति आंदोलन, नायनार भी देखें)

الوار الوار تمل اصطلاح ہے جس سے مراد ایسا شخص ہے جس نے خود کو خدا کی ذات میں گم کر دیا ہو۔ اس سے مراد وشنو کے وہ بارہ بھگت (ساتویں۔نویں صدی عیسوی) ہیں جن بھجنوں کو ناتھ منی نے نلائر دویہ پر بندھم (4000 مقدس حمدوں) میں یکجا کیا۔ الوار بھکتی میں بھگت اور خدا کے درمیانی رشتے کا اظہار اکثر محبوب اور محب کے مابین پائے جانے والے رشتوں کی شکل میں کیا گیا تھا۔ بعض صورتوں میں ماں اور بچے کا رشتہ بھی ایک طرح کی عبادت تھی۔ بہرحال بلاشرکت غیر خدا کی محبت پر مکمل طور پر زور دیا گیا۔ الواروں کا تعلق مختلف سماجی پس منظر سے تھا۔ انڈال (Andal) تنہا خاتون الوار بھگت تھی۔ (مزید دیکھیں بھکتی تحریک، نیانار)

American Indian The term is generally used to describe the indigenous people of the Americas (North and South America). The other term that is now commonly used is 'native American'. Such descriptions of the indigenous peoples of the Americas came into practice following the arrival and settlement of the white Europeans (15th-16th century) in these continents.

अमेरिकन इंडियन इस शब्द का प्रयोग आमतौर पर उत्तरी और दक्षिणी अमेरिका के मूल निवासियों के लिए किया जाता है। आज इन लोगों के लिए सामान्यत: 'नेटिव अमेरिकन' (स्वदेशी अमेरिकी) शब्द का प्रयोग किया जाता है। अमेरिका के मूल निवासियों के लिए इन शब्दों का प्रयोग उस समय शुरू हुआ जब गोरे यूरोपवासी (15वीं–16वीं शताब्दियों में) इन महाद्वीपों में आए और यहीं बस गए।

امریکن انڈین عام طور پر اس اصطلاح کا استعمال امریکہ (شمالی وجنوبی امریکہ) کے مقامی لوگوں کو بیان کرنے کے لیے کیا جاتا ہے۔ دوسری اصطلاح 'دیسی امریکن' ہے جو کہ اب بالعموم استعمال کی جاتی ہے۔ امریکہ کے اصل باشندوں کے لیے اس کا استعمال ان براعظموں میں سفید فام یوروپیوں کی آمد اور آباد ہونے (15ویں۔16ویں صدی) کے بعد شروع ہوا۔

Amil Guzar The term refers to a land revenue collector who was in-charge of revenue collection at the *sarkar* level during the Mughal period. (*See also,* SARKAR)

आमिल गुज़ार इस शब्द का तात्पर्य भू-राजस्व संग्राहक से है जो मुग़ल काल में सरकारी स्तर पर राजस्व संग्रह का प्रभारी अधिकारी होता था। (सरकार भी देखें)

عامل گزار عامل سے مراد مال گزاری وصول کنندہ ہے جس کے ذمے عہد مغلیہ میں سرکاری سطح پر مال گزاری وصول کرنا تھا۔ (مزید دیکھیں سرکار)

Amin The term refers to a surveyor appointed for assessing the land revenue. As an official his presence is traced from the times of Sher Shah. During Shah Jahan's period *Amin* was appointed in every *mahal* (a village or a group of villages) and used to assist *shiqdar* (*pargana* level officer) for the collection of revenue. (*See also,* MAHAL)

अमीन इस शब्द का तात्पर्य भू-राजस्व का निर्धारण करने के लिए नियुक्त सर्वेक्षक अधिकारी से है। एक अधिकारी के रूप में उसके बारे में जानकारी शेरशाह सूरी के ज़माने से ही मिलती है। शाहजहाँ के शासन काल में अमीन को प्रत्येक महाल (एक गाँव या गाँवों का समूह) में नियुक्त किया जाता था और वह शिकदार (परगना स्तरीय अधिकारी) को राजस्व संग्रहण में सहायता देता था। (महाल भी देखें)

امین اس اصطلاح سے مراد سروے کرنے والے اس کارکن سے ہے جس کی تقرری مال گزاری کا تخمینہ لگانے کے لیے کی جاتی تھی۔ شیر شاہ کے دور سے بحیثیت افسر اس کا پتا چلتا ہے۔ شاہ جہاں کے دور میں امین ہر محال (گاؤں یا گاؤں کا مجموعہ) میں متعین کیے گئے تھے جو مال گزاری وصول کرنے میں شِق دار (پرگنہ سطح کے افسر) کی مدد کیا کرتے تھے۔ (مزید دیکھیں محال)

Amir, Umara The plural of *amir* is *umara*. They were generally leaders or commanders. With the expansion of Islamic state under the Caliphs, the *umara* were appointed as governors of the newly conquered provinces. In Delhi Sultanate, they formed a part of the nobility.

अमीर, उमरा 'उमरा' शब्द 'अमीर' शब्द का बहुवचन रूप है। ये आमतौर पर सरदार अथवा सेना प्रमुख होते थे। ख़लीफ़ाओं के अधीन इस्लामी साम्राज्य के विस्तार के साथ उमरा नए जीते गए क्षेत्रों के गर्वनर बना दिए गए। दिल्ली सल्तनत में वे कुलीन वर्ग का हिस्सा होते थे।

امیر/امرا امیر کی جمع امرا ہے۔ یہ بالعموم قائد یا سپہ سالار ہوتے تھے۔ اسلامی ریاست کی توسیع کے بعد خلفا کے دور میں نئی مفتوحہ ریاستوں میں گورنر کی حیثیت سے امرا مقرر کیے گئے تھے۔ دہلی سلطنت میں وہ امرا کا ایک حصہ تھے۔

Amphora The term refers to a large oval-shaped, two-handled ceramic jar (occasionally in metal) with pointed or rounded base and a long neck narrower than the body. It was used by the ancient Greeks and Romans to store and transport liquid products such as wine, olive oil, etc. Such amphorae are reported in large numbers from Arikamedu and Kanchipuram in South India.

एम्फ़ोरा इस शब्द का तात्पर्य एक बड़े अंडाकार, दो हत्थों वाले, ज़्यादातर मिट्टी से (कभी-कभी धातु के भी) बने मर्तबान से है, जिसका आधार नुकीला या गोल होता है और इसके मुख्य भाग की तुलना में इसकी गर्दन संकरी और लंबी होती है। प्राचीन ग्रीस और रोम के लोग इसका इस्तेमाल शराब, जैतून का तेल जैसे तरल पदार्थों को रखने और लाने ले जाने के लिए किया करते थे। ऐसे एम्फ़ोरा दक्षिण भारत के अरिकमेडु और कांचीपुरम क्षेत्रों से बड़ी संख्या में प्राप्त हुए हैं।

دودستہ ظروف اس اصطلاح سے مراد بیضوی شکل کا ایک کوزہ (کبھی کبھار دھات سے بنا ہوا) ہے جس پر دو دستے لگے ہوتے ہیں۔ یہ نوک دار یا گول شکل میں ہوتا ہے۔ اس کی گردن پتلی اور جسم کے مقابلے لمبی ہوتی ہے۔ اسے قدیم زمانے میں یونانی اور رومی سیّال

مثلاً شراب، زیتون کا تیل وغیرہ جمع کرنے اور نقل وحمل کے لیے استعمال کرتے تھے۔ اس طرح کے صراحی نما دو دستہ ظروف جنوبی ہندوستان کے آرک میڈ واور کانچی پورم میں کثیر تعداد میں دریافت ہوئے ہیں۔

Anglican Church (*See,* CHURCH)
एंग्लिकन चर्च (चर्च देखें)

انگلیکی چرچ (مزید دیکھیں چرچ (کلیسا)

Anthropology It is the study of human societies, their physical characteristics, culture, customs, modes of behaviour, their relations with other groups, as well as all other aspects of human culture, past and present. Major sub-fields of this discipline include physical anthropology, social anthropology and anthropological linguistics.

मानव विज्ञान यह मानवीय समाजों, उनकी शारीरिक विशेषताओं, संस्कृतियों, रीति-रिवाज़ों, व्यवहार की विधियों, अन्य समूहों के साथ उनके संबंधों और मानव संस्कृति के अतीत व वर्तमान से संबंधित पहलुओं का अध्ययन है। इस विज्ञान के कुछ उपक्षेत्रों में शारीरिक मानव विज्ञान, सामाजिक मानव विज्ञान और मानव वैज्ञानिक भाषा विज्ञान शामिल हैं।

علم بشریات یہ ایک ایسا علم ہے جس میں انسانی معاشروں اور ان کی طبیعی خصوصیات، طور طریق اور دوسری جماعتوں کے ساتھ ان کے روابط نیز انسانی تہذیب کے گذشتہ اور موجودہ دوسرے پہلوؤں کا مطالعہ کیا جاتا ہے۔ اس علم کے اہم ذیلی شعبوں میں طبیعی علم بشریات، سماجی علم بشریات اور لسانی علم بشریات کو بیان کیا جاتا ہے۔

Anuloma The term denotes a kind of marriage between a man of higher *varna* or *jati* and a woman of lower *varna* or *jati*. (*See also,* PRATILOMA)

अनुलोम अनुलोम शब्द ऐसे विवाह का सूचक है जिसमें पुरुष उच्च वर्ण अथवा जाति का और स्त्री निम्न वर्ण अथवा जाति की होती है। (प्रतिलोम भी देखें)

انولوم یہ اصطلاح اعلیٰ ذات رورن کے مرد اور نچلی ذات رورن کی خاتون کے درمیان ہونے والی شادی کی ایک شکل کو ظاہر کرتی ہے۔ (مزید دیکھیں پرتیلوم)

Apartheid The term in simple English means 'segregation of people on racial lines'. It was an official policy practised by the white supremacist regime in the Union of South Africa based on such discriminatory laws as the Population Registration Act and the Group Areas Act of 1950 and the Land Acts of 1954 and 1955. Collectively, these laws helped in completely segregating the white, the coloured and black people, and bestowed on the white people of European origin immense privileges at the cost of the indigenous black population, who were confined to 10 African homelands irrespective of their place of residence. However, beginning with 1991, the practice was gradually dismantled and most of the discriminatory social legislations which provided the legal basis to apartheid were repealed owing to persistent international censure and a prolonged struggle led by the African National Congress and its leader Nelson Mandela.

रंगभेद नीति इस शब्द का अर्थ है 'नस्लीय आधार पर लोगों के बीच भेदभाव बरतना'। दक्षिण अफ्रीकी संघ में यह वहाँ की प्रभुत्वशाली गोरी सरकार द्वारा प्रयोग में लाई गई एक आधिकारिक नीति थी। यह नीति पॉपुलेशन रजिस्ट्रेशन एक्ट, ग्रुप एरियाज़ एक्ट 1950 तथा 1954 और 1955 के लैंड एक्ट्स जैसे भेदभावपूर्ण कानूनों पर आधारित थी। सामूहिक रूप से इन कानूनों ने श्वेत लोगों को पूरी तरह से अश्वेत लोगों से अलग रखने में मदद की तथा यूरोपीय मूल के श्वेत लोगों को अनेक विशेषाधिकार दे दिए, जबकि मूल अश्वेत जनसंख्या इन अधिकारों से वंचित ही रही। इन अश्वेत लोगों को उनके निवास स्थान की परवाह किए बिना 10 अफ्रीकी स्वदेशी क्षेत्रों तक ही सीमित कर दिया गया। हालाँकि 1991 की शुरुआत से धीरे-धीरे इस नीति को विघटित कर दिया गया और निरंतर अंतर्राष्ट्रीय निंदा तथा अफ्रीकी नेशनल कांग्रेस और इसके नेता नेल्सन मंडेला के नेतृत्व में होने वाले लंबे संघर्ष के कारण ऐसे अधिकांश भेदभावपूर्ण सामाजिक कानून, जिन्होंने रंगभेद नीति को कानूनी आधार प्रदान किया था, रद्द कर दिए गए।

نسلی عصبیت آسان زبان میں اس اصطلاح کا مطلب نسل کی بنیاد پر لوگوں کو الگ کرنا ہے۔ یہ متحدہ جنوبی افریقہ میں امتیازی سلوک پر مبنی قوانین مثلاً پاپولیشن رجسٹریشن ایکٹ (قانون برائے اندراج آبادی)، 1950 کا گروپ ایریاز ایکٹ (قانون برائے تنظیم علاقہ 1950) اور 1954 اور 1955 کی لینڈ ایکٹ کی شکل میں سفید فام لوگوں کی برتر حکومت کی سرکاری پالیسی تھی۔ بحیثیت مجموعی ان قوانین نے رنگین اور سیاہ فام لوگوں کو سفید فام لوگوں سے مکمل طور پر علاحدہ کرنے اور یورپی نژاد سفید فام لوگوں کی سیاہ فام مقامی باشندوں پر غیر معمولی فوقیت دلانے میں مدد کی جو بلاتفریق افریقہ کے رہائشی علاقوں میں محض 10 مقامات تک محدود تھے۔ تاہم 1991 کے آغاز سے یہ ضابطہ رفتہ رفتہ ٹوٹنے لگا تھا اور امتیازی سماجی قوانین جن کی وجہ سے نسل کی بنیاد پر لوگوں کو علاحدہ کرنے کے لیے قانونی جواز فراہم ہوا تھا۔ زیادہ تر بین الاقوامی سطح پر ہونے والی سرزنش، افریقی نیشنل کانگریس اور اس کے قائد نیلسن منڈیلا کی قیادت میں طویل جدوجہد کی وجہ سے منسوخ ہو گئے۔

Arabesque It was a dominant form of architectural decorative style used on the walls of buildings built during the medieval period. It largely constituted geometrical and floral designs. Another distinctive feature of *arabesque* was elaborate interweaving of lines, leaves, flowers, and calligraphic presentation of Quranic verses. In India, the early example of the *arabesque* style can be seen in the buildings of the Qutub Complex in Delhi.

अराबेस्क यह वास्तुकला शिल्प की आलंकारिक शैली का एक प्रमुख रूप था जिसका प्रयोग मध्ययुग में इमारतों की दीवारों पर किया जाता था। इस शैली में अधिकतर ज्यामितीय और फूल-पत्तियों वाली संरचनाओं का इस्तेमाल किया जाता था। इस शैली की एक और विशेषता यह भी थी कि इसमें रेखाएँ, पत्तियाँ, फूल और सुंदर अक्षरों में लिखी क़ुरआन की आयतें, सभी आपस में मिली-जुली होती थीं। भारत में अराबेस्क शैली का प्रारंभिक उदाहरण दिल्ली में स्थित कुतुब अहाते की इमारतों में देखा जा सकता है।

बेल बूटे یہ فن تعمیر سے وابستہ ایک نمایاں طرز آرائش تھا جس کا استعمال عہد وسطی کے دوران تعمیر ہونے والی عمارتوں کی دیواروں پر کیا جاتا تھا۔ اس میں اقلیدسی نقش اور پھول پتیوں کا استعمال کثرت سے کیا جاتا تھا۔ اس طرز کی دیگر امتیازی خصوصیات میں گندھے ہوئے خطوط، پتیوں، پھولوں اور قرآنی آیتوں کی خطاطی شامل تھی۔ ہندوستان میں بیل بوٹے طرز کی ابتدائی مثالیں قطب احاطہ کی عمارتوں میں دیکھی جاسکتی ہیں۔

Arabic (language) Written from right to left, Arabic is a Semitic language like Hebrew and Aramaic. The language is spoken widely in West Asia and North Africa. The influence of the Arabic language can be seen in the languages that are spoken in the Islamic world. Arabic words have also found their way into European languages, like Portuguese and Spanish.

अरबी (भाषा) दाईं ओर से बाईं ओर लिखी जाने वाली अरबी भाषा अरमाइक और हिब्रू की तरह ही सामी परिवार की एक भाषा है। यह भाषा पश्चिमी एशिया और उत्तरी अफ्रीका में व्यापक रूप से बोली जाती है। अरबी का प्रभाव इस्लामी दुनिया में बोली जाने वाली भाषाओं पर देखा जा सकता है। अरबी भाषा के शब्द पुर्तगाली तथा स्पैनिश जैसी यूरोपीय भाषाओं में भी मिलते हैं।

عربی (زبان) عبرانی اور آرامی کی طرح دائیں سے بائیں لکھی جانے والی عربی ایک سامی زبان ہے۔ یہ زبان مغربی ایشیا اور شمالی افریقہ میں بہت زیادہ بولی جاتی ہے۔ عربی زبان کے اثرات مسلم ممالک میں بولی جانے والی زبانوں پر دیکھے جاسکتے ہیں۔ پرتگالی اور ہسپانوی جیسی یورپی زبانوں میں بھی عربی الفاظ ملتے ہیں۔

Aramaic The term refers to the script and language introduced by the Achaemenids in 6th century BCE in the north-western part of the Indian subcontinent.

अरमाइक यह शब्द एक ऐसी लिपि और भाषा का सूचक है जो एकेमेनिड लोगों द्वारा छठी शताब्दी ई॰ पू॰ में भारतीय उपमहाद्वीप के पश्चिमोत्तर भाग में शुरू की गई थी।

آرامی اس اصطلاح سے مراد ایک رسم الخط اور زبان ہے۔ اشمینیائی سلطنت (Achaemenids) نے برصغیر ہندوستان کے شمال مغربی حصے میں چھٹی صدی قبل مسیح متعارف کرایا تھا۔

Arazi Arazi (plural of *arz* meaning land), is an Arabic word, that refers to a measured plot of land, particularly agricultural, for fixing land revenue.

अराज़ी यह अरबी भाषा का एक शब्द है। यह अर्ज़ का बहुवचन रूप है जिसका अर्थ है ज़मीन। भू-राजस्व निर्धारित करने के लिए मापी गई ख़ासतौर पर खेती की ज़मीन को अराज़ी कहा जाता है।

آراضی آراضی (ارض کی جمع بہ معنی زمین) ایک عربی لفظ ہے جس سے مراد زرعی کھیت کا وہ حصہ ہے جس کی پیمائش خاص طور پر مال گزاری کے تعین کے لیے کی جاتی ہے۔

Arch The term refers to an inverted U-shaped curved structure that spans the opening between two columns. It supports the weight above it. The central stone in an arch is known as the keystone. There are various kinds of arches, such as corbelled arch, typical horse-shoe type arch, pointed arch etc. Balban's tomb at Mehrauli was the first true arch of horse-shoe type in India.

मेहराब मेहराब एक उलटे यू (U) आकृति की वक्र संरचना होती है जिसके सिरे दो खंभों पर टिके होते हैं जिससे खंभों के बीच की खाली जगह ढक जाती है। यह संरचना ऊपर का बोझ संभाले रखती है। मेहराब के बीच वाले पत्थर को मुख्य पत्थर कहा जाता है। मेहराबें कई किस्म की होती हैं, जैसे — टोडेदार मेहराब, घोड़े की नाल के आकार की मेहराब, नुकीली मेहराब आदि। दिल्ली में महरौली में बना बलबन का मक़बरा भारत में घोड़े की नाल की आकार वाली मेहराब का पहला सटीक उदाहरण है।

محراب اس اصطلاح سے مراد الٹے یو (U) کی طرح بنائی گئی کمان نما شکل ہے جو دو ستونوں کے مابین فاصلے کو ملاتی ہے۔ یہ اس کے بالائی حصے کے بوجھ کے لیے سہارے کا کام کرتی ہے۔ محراب کے مرکزی پتھر کو کلیدی پتھر کہا جاتا ہے۔ محرابیں مختلف قسم کی ہوتی ہیں۔ جیسے چھجہ نما محراب، گھوڑے کے نعل کی شکل کی محراب اور نکیلی محراب وغیرہ۔ ہندوستان میں مہرولی میں بلبن کا مقبرہ، گھوڑے کے نعل کی شکل کی محراب کی پہلی مثال ہے۔

Archaeobotany It is a sub-field of archaeology that studies the plant (flora) remains that are obtained from archaeological sites. The types of plant remains studied under archaeobotany include macro-remains like seeds, wood, charcoal, plant fibres and tubers and micro-remains like fossil, pollen and starch grains. The discipline uses such studies to understand those activities that were carried out in the past by societies such as what food they ate, how they obtained it, how and where these were stored and processed etc. This also includes the study of past ecology and the role of humans in selecting and modifying the flora of their environment. (*See also,* ARCHAEOLOGY; ARCHAEOZOOLOGY)

पुरावनस्पति विज्ञान यह पुरातत्व विज्ञान का एक उपक्षेत्र है जिसके अंतर्गत पेड़-पौधों (वनस्पति) के उन अवशेषों का अध्ययन किया जाता है जो पुरातत्वीय स्थलों से प्राप्त होते हैं। पौधों के ये अवशेष दो श्रेणियों में रखे जा सकते हैं, जैसे — स्थूल-अवशेष (बीज, लकड़ी, लकड़ी का कोयला, पौधों के रेशे और कंद-मूल) और सूक्ष्म-अवशेष (जीवाश्म, पराग और मंड-कण)। ऐसे

अवशेषों का अध्ययन अतीतकालीन समाजों की गतिविधियों को समझने के लिए किया जाता है, जैसे कि वे क्या खाते थे, अपने खाने की चीज़ें वे कैसे प्राप्त करते थे और कैसे और कहाँ उनका संग्रहण करते थे या खाने के लिए उन्हें कैसे तैयार करते थे इत्यादि। इसके अंतर्गत उस समय जलवायु और परिस्थितियाँ कैसी थीं और अपने पर्यावरण की वनस्पतियों को चुनने और उनको सुधारने में मनुष्य की क्या भूमिका थी, इसका भी अध्ययन किया जाता है। (पुरातत्व विज्ञान, पुराप्राणि विज्ञान भी देखें)

علم قدیم نباتات/نباتیات یہ علم آثار قدیمہ کا ایک ذیلی شعبہ ہے جس کے تحت مقاماتِ آثار قدیمہ سے برآمد پودے (فلورا) کے باقیات کا مطالعہ کیا جاتا ہے۔ نباتیاتی باقیات کے جن قسموں کا مطالعہ کیا جاتا ہے ان میں بڑی باقیات مثلاً بیج، لکڑی، لکڑی کا کوئلہ، پودوں کے ریشے، گانٹھیں اور چھوٹی باقیات مثلاً آثار متحجرہ، زرگل اور نشاستہ اناج شامل ہیں۔ اس مطالعۂ علم میں گذشتہ معاشروں کی اختیار کردہ سرگرمیوں کے بارے میں واقفیت حاصل کی جاتی ہے۔ مثلاً وہ کون سی غذا کھاتے تھے؟ اسے کیسے حاصل کرتے اور کہاں اور کیسے محفوظ رکھتے تھے؟ محفوظ رکھنے کے لیے کیا عمل کرتے تھے وغیرہ وغیرہ۔ اس میں گذشتہ ماحولیات اور گردوپیش کے فلورا کے انتخاب و ترمیم سے وابستہ انسانی کردار کا مطالعہ بھی شامل ہے۔ (مزید دیکھیں علم آثار قدیمہ، علم قدیم حیوانیات)

Archaeology The term refers to the study of the human past with the help of material remains such as structures of palaces, temples, forts, etc., sculptural and other artefacts like bones, seeds, pollen, seals, coins, and inscriptions. The objectives of archaeology are to recover, record, analyse, and classify material remains; to describe and interpret the patterns of human behaviour that led to its creation and to form an understanding of the reasons behind this. (*See also,* ARCHAEOBOTONY; ARCHAEOZOOLOGY)

पुरातत्व विज्ञान इस शब्द का तात्पर्य भौतिक अवशेषों की सहायता से मानव के अतीत के अध्ययन करने से है। इन अवशेषों में तरह-तरह की चीज़ें शामिल होती हैं, जैसे – मंदिर, महल, किले आदि के ढाँचे, मूर्तिकला और दूसरी शिल्पकृतियाँ, हडिड्याँ, बीज, पराग, मुहरें, सिक्के और शिलालेख आदि। पुरातत्व विज्ञान के उद्देश्य हैं – भौतिक अवशेषों को प्राप्त करना, उनके अभिलेख तैयार करना, उनका विश्लेषण और वर्गीकरण करना तथा मानव व्यवहार के उन रूपों का वर्णन करना और उन्हें समझना जिनसे प्रेरित होकर मनुष्य ने उन वस्तुओं का निर्माण किया था। (पुरावनस्पति विज्ञान, प्राणि विज्ञान भी देखें)

علم آثار قدیمہ اس اصطلاح سے مراد مادی باقیات مثلاً محلات، مندروں اور قلعوں وغیرہ کی ساخت، مجسمہ سازی اور دیگر مصنوعات جیسے ہڈیوں، بیجوں، زرگل، مُہروں، سکّوں اور کتبوں وغیرہ کی مدد سے گذشتہ انسانوں کا مطالعہ کرنا ہے۔ علم آثار قدیمہ کا مقصد مادی باقیات کی دریافت، اندراج، تجزیہ اور درجہ بندی کرنے کے ساتھ انسانی برتاؤ کے ان طور طریقوں کو بیان اور وضاحت کرنا ہے، جن کے سبب مذکورہ اشیا وجود میں آئیں اور ان کے پس پشت اسباب کی تفہیم میں مدد فراہم کرنا ہے۔ (مزید دیکھیں علم قدیم نباتات، علم قدیم حیوانات)

Archaeozoology The term refers to the study of animal (faunal) remains that are found from archaeological sites. These faunal remains generally consist of the hard parts of animals such as bone, tooth, antler and shell. Archaeolzoologists use these remains to learn about domestication of animals in the past and how this affected people and their environment. A study of these remains helps archaeologists to understand past diets, the hunting practices of the people, animal husbandry and seasonal movement of herds. (*See also,* ARCHAEOLOGY; ARCHAEOBOTONY)

पुराप्राणि विज्ञान इस शब्द का तात्पर्य पुरातत्वीय स्थलों से प्राप्त जंतु अवशेषों के अध्ययन से है। ये जंतु अवशेष आमतौर पर जानवरों के कठोर अंग होते हैं, जैसे—हड्डी, दाँत, सींग और सीपी आदि। पुराप्राणि विज्ञानी इन अवशेषों का अध्ययन यह जानने के लिए करते हैं कि अतीत में जानवरों को पालतू कैसे बनाया गया था और उससे मानव तथा उसके पर्यावरण पर कैसा प्रभाव पड़ा। इन अवशेषों का अध्ययन करने से पुरातत्वविदों को पुराने समय के लोगों के भोजन, शिकार की पद्धतियों, पशुपालन तथा पशुओं को मौसम के अनुसार एक स्थान से दूसरे स्थान पर ले जाने के बारे में जानकारी प्राप्त करने में मदद मिलती है। (पुरातत्व विज्ञान, पुरावनस्पति विज्ञान भी देखें)

علم قدیم حیوانیات اس اصطلاح سے مراد مقاماتِ آثار قدیمہ سے برآمد جانوروں کے باقیات کا مطالعہ کرنا ہے۔ یہ حیواناتی باقیات بنیادی طور پر جانوروں کے سخت اجزا مثلاً ہڈی، دانت، سینگ یا خول پر مشتمل ہوتے ہیں۔ قدیم حیوانیات کے ماہرین ان باقیات کا استعمال یہ جاننے کے لیے کرتے ہیں کہ ماضی میں جانور پروری کے کیا طریقے تھے اور وہ انسان اور اس کے ماحول پر کس طرح اثر انداز ہوتے تھے۔ ان باقیات کا مطالعہ آثار قدیمہ کے ماہرین کو ماضی میں انسان کی غذا، شکار کرنے کے طریقے، مویشی بانی اور موسم کے لحاظ سے جانوروں کے انتقالِ مکانی کو سمجھنے میں مدد کرتا ہے۔ (مزید دیکھیں علم آثار قدیمہ، قدیم نباتیات)

Archives The term refers to a collection of primary sources such as records, documents, manuscripts or other materials of historical interest. These sources are used for the reconstruction of historical events. In present times, most government and nongovernment organisations, maintain archives to collect, preserve and disseminate such records. There are archives which also preserve audio-visual resources. In contemporary times digitisation has helped archives in the better preservation and handling of massive volumes of records and documents of all kinds.

अभिलेखागार यह शब्द एक ऐसे स्थान का सूचक है जहाँ अभिलेख, दस्तावेज,पांडुलिपियाँ अथवा ऐतिहासिक महत्तव के प्राथमिक स्रोत सँभालकर रखे जाते हैं। इन सामग्रियों का उपयोग ऐतिहासिक घटनाओं के पुनर्निर्माण के लिए किया जाता है। आजकल अधिकांश सरकारी और गैर सरकारी संस्थाएँ इस तरह के अभिलेखों और सामग्रियों के संग्रहण, संरक्षण और प्रसार के लिए अपने-अपने अभिलेखागार रखती हैं। कुछ अभिलेखागार दृश्य-श्रव्य सामग्रियाँ भी रखते हैं। आजकल अभिलेखागारों में दस्तावेज़ों के भारी संग्रह को समुचित ढंग से संरक्षित रखने के लिए डिजिटलीकरण के तरीके को अपनाया गया है।

محافظ خانے برائے تاریخی دستاویزات اس اصطلاح سے مراد اندراجات، دستاویزات، مخطوطات یا تاریخی اہمیت کے حامل دیگر بنیادی ماخذوں کا مجموعہ ہے۔ ان ماخذوں کا استعمال تاریخی واقعات کی ازسرِنو تشکیل کے لیے کیا جاتا ہے۔ موجودہ دور میں اکثر سرکاری اور غیر سرکاری ادارے اس طرح کے اندراجات اور مواد کو حاصل کرنے، محفوظ رکھنے اور نشر و اشاعت کے لیے آرکائیوز کا انتظام و انصرام کرتے ہیں۔ ایسے آرکائیوز بھی ہیں جہاں سمعی و بصری ریکارڈز رکھے جاتے ہیں۔ عصرِ حاضر میں ہر طرح کی دستاویزات و اندراجات کی ضخیم جلدوں کو بہتر طور پر محفوظ اور استعمال کرنے کے لیے عددی نگارش نے آرکائیوز کو مدد فراہم کی ہے۔

Aristocracy The term derived from the Greek word 'aristokratia' actually means 'rule by the best'. An aristocratic form of government thus refers to the rule of the best few whose moral and intellectual standing is superior to the people whom they rule. However, in a broader social context, the term refers to the uppermost layer of the society. In most cases, aristocracy accrued to a person on the basis of his or her birth in ancient and medieval societies as in the case of the Brahmins in India, the Patricians in the Roman Empire or the nobility in medieval Europe. But there have also been non-hereditary forms of aristocracies like the upper layer of the Roman Catholic Church which is called the 'church aristocracy' and the ruling elites of the elective republics and monarchies, members of which were recruited from the different strata of the given societies.

अभिजाततंत्र अँग्रेज़ी भाषा का 'ऐरिस्टॉक्रसी' शब्द यूनानी भाषा के 'ऐरिस्टॉक्रसिया' शब्द से निकला है जिसका अर्थ है 'सर्वोत्तम द्वारा शासन'। इस प्रकार, अभिजाततंत्रीय सरकार का तात्पर्य ऐसे शासन से है जो ऐसे कुछ ही सर्वोत्तम व्यक्तियों द्वारा चलाया जाता है जिनकी नैतिक और बौद्धिक स्थिति उन लोगों की तुलना में अधिक अच्छी हो, जिन पर वे शासन करते हैं। किंतु एक व्यापक सामाजिक संदर्भ में यह शब्द समाज के उच्चतम स्तर का सूचक है। अधिकांश मामलों में अभिजात होने की प्रतिष्ठा प्राचीन तथा मध्यकालीन समाजों में लोगों को उनके उच्च कुल में उत्पन्न होने से मिलती थी, जैसे भारत में ब्राह्मणों को, रोमन साम्राज्य में पैट्रिसियन लोगों को और मध्यकालीन यूरोप में सामंत वर्ग को। किंतु वंशानुगत अभिजात वर्ग के अलावा अन्य प्रकार के अभिजात भी रहे हैं, जैसे रोमन कैथोलिक चर्च के ऊपरी स्तर के अधिकारी या पादरी, जिन्हें कुल मिलाकर चर्च 'ऐरिस्टॉक्रसी' कहा जाता है और निर्वाचित गणतंत्रों तथा राजतंत्रों का शासक वर्ग, जिनके सदस्य संबंधित समाज के भिन्न-भिन्न स्तरों से भर्ती किए जाते थे।

طبقۂ اشرافیہ کی حکومت اس کی انگریزی اصطلاح ارسٹوکریسی یونانی لفظ ارسٹوکریشیا سے مشتق ہے جس کے معنی حقیقت میں ''بہترین لوگوں کی حکومت ہے''۔ چنانچہ طبقہ اشرافیہ کی حکومت سے مراد ان بہترین لوگوں کی حکومت ہے جن کے اخلاق اور عقل کا معیار ان لوگوں کے مقابلہ میں بلند ہوتا ہے جن پر وہ حکومت کرتے ہیں۔ تاہم وسیع سماجی تناظر میں اس اصطلاح سے مراد سماج کا سب سے اعلا طبقہ ہے۔ قدیم اور عہدِ وسطیٰ کے سماج میں کئی مرتبہ اشراف کا رتبہ پیدائش کی بنیاد پر ایک شخص کو دے دیا جاتا تھا جیسے ہندوستان میں برہمنوں اور رومی سلطنت میں پیٹریشیوں یا عہدِ وسطیٰ یوروپ میں امرا کو اشرافیہ تسلیم کرلیا گیا۔ لیکن اشرافیہ کی غیر موروثی شکل بھی تھی جیسے رومی کیتھولک چرچ کا اعلیٰ طبقہ جسے چرچ کا اشرافیہ کہا جاتا تھا اور جمہوری طور پر منتخب اور مطلق العنان حکمراں طبقہ جن کے اراکین کی تقرری سماج کے مختلف درجوں سے ہوتی تھی۔

Arretine Ware It refers to a type of ware known as 'Terra sigillata' (stamped pottery). This ware was produced between the 1st century BCE and the 1st century CE at Arretium (from where the name Arretine comes), the modern day Arezzo in Italy. It is a red coloured pottery with a glossy surface. It was often made from moulds in both plain and decorated forms. Relief designs (i.e. raised designs) were also made in moulds and then applied to the vessels. This ware was traded throughout the Roman Empire and beyond, during this period.

अरेटाइन पात्र इस शब्द का तात्पर्य विशेष प्रकार के पात्रों से है, जिन्हें 'टेरा सिगिलाटा' कहा जाता है। अरेटाइन पात्रों का निर्माण पहली शताब्दी ई॰पू॰ और ईसा की पहली शताब्दी के दौरान इटली के अरेटियम क्षेत्र में हुआ था जिसे आजकल 'अरेज्ज़ो' कहा जाता है। अरेटियम में बने होने के कारण ही इन बर्तनों को अरेटाइन पात्र कहा जाता है। ये बर्तन लाल रंग के होते थे और इनकी ऊपरी सतह चमकदार होती थी। अरेटाइन बर्तन अकसर साँचों की सहायता से सादे और सजावटी दोनों रूपों में बनाए जाते थे। उभरी हुई संरचनाएँ भी साँचों में बनाई जाती थीं और फिर उन्हें बर्तनों पर चिपका दिया जाता था। उन दिनों इन पात्रों का क्रय-विक्रय संपूर्ण रोमन साम्राज्य में और उससे बाहर भी किया जाता था।

اریٹائن برتن اس سے مراد مٹی کے برتن کی ایک قسم سے ہے جو 'ٹیرا سِگلاٹا' (ٹھپہ دار مٹی کا برتن) کے نام سے جانا جاتا تھا۔ اس طرح کے برتن پہلی صدی قبل مسیح اور پہلی صدی عیسوی کے دوران اٹلی کے اریٹیم (جس کی طرف منسوب کرکے اس کا نام اریٹائن رکھا گیا ہے) میں تیار کیے جاتے تھے جسے اب اریزو کہا جاتا ہے۔ یہ برتن سرخ رنگ کے ہوتے تھے جس کے اوپری حصے چمک دار ہوتے تھے۔ یہ اکثر سانچے کی مدد سے سادہ اور مزین

دونوں طرح کے بنائے جاتے تھے۔ ریلیف نقش ونگار (یعنی ابھری ہوئی ڈیزائن) سانچے میں ڈھال کر بنائے جاتے تھے۔اس کے بعد اُنھیں برتنوں پر لگایا جاتا تھا۔اس دور میں ان برتنوں کی تجارت پوری رومی سلطنت اور روم سے باہر بھی کی جاتی تھی۔

Artefact The term refers to any object which has been manufactured, used or modified by humans. Artefacts are an important source for reconstructing history. These include tools, weapons, utensils, ornaments, houses, buildings, art and other products of human activity. (*See also,* ARCHAEOLOGY)

शिल्पकृति इस शब्द का तात्पर्य किसी ऐसी वस्तु से है जो मनुष्यों द्वारा बनाई गई, इस्तेमाल में लाई गई या सुधारी गई हो। इतिहास की पुनर्संरचना के ये एक प्रमुख स्रोत हैं। शिल्पकृतियों में औज़ार, हथियार, बर्तन, गहने, घर, इमारतें, कलाकृतियाँ, और मनुष्य द्वारा बनाए गए अन्य उत्पाद शामिल हैं। (पुरातत्व विज्ञान भी देखें)

صناعی کا نمونہ اس اصطلاح سے ہر وہ چیز مراد ہے جسے انسان نے تیار، استعمال یا اسے ترمیم کیا ہو۔مصنوعات تاریخ کی تعمیرِ نو کے لیے اہم ماخذ ہیں۔ان میں اوزار، اسلحے، برتن، زیورات، مکانات، عمارات، فنون اور انسان کی تیار کردہ دیگر تمام چیزیں شامل ہیں۔(مزید دیکھیں علم آثار قدیمہ)

Artisan The term refers to a person who is manually skilled in some handicraft. Carpenters, weavers, blacksmiths, goldsmiths are all artisans.

शिल्पकार शिल्पकार वह व्यक्ति होता है जो किसी हस्तशिल्प में कुशल हो और स्वयं अपने हाथ से शिल्पकृति तैयार करता हो। बढ़ई, बुनकर, लुहार और सुनार सभी शिल्पकार की श्रेणी में आते हैं।

دست کار اس اصطلاح سے مراد وہ شخص ہے جو دست کاری میں مہارت رکھتا ہو۔ بڑھئی، بُن کر، لوہار، سنار، وغیرہ کا شمار دست کاروں میں ہوتا ہے۔

Aryavarta The term refers to the 'abode of Aryans' as defined in the Dharmasutras and Dharmashastras (c.6th century BCE onward). In these texts, the term was defined in different ways, as the land between the Ganga and the Yamuna; as the land between the Himalayas to the north and the Vindhyas to the south; as the land that lies west of Kalakavana (possibly in present day Uttar Pradesh), east of Vinasana (where Sarasvati disappeared) and south of the Himalayas and north of mountains of Pariyatra and Vindhya. Sometimes, *Aryavarta* was also defined in social rather than only territorial terms, as the land where the norms of varna and ashrama were observed. Atonement acts (prayschitta) were recommended for those who crossed the boundaries of *Aryavarta*.

आर्यावर्त धर्मसूत्रों और धर्मशास्त्रों (लगभग छठी शताब्दी ई॰ पू॰ से) के अनुसार आर्यावर्त का शाब्दिक अर्थ है 'आर्यों का निवास स्थान'। इन ग्रंथों में इस शब्द को भिन्न-भिन्न अर्थों में परिभाषित किया गया है, जैसे – गंगा और यमुना के बीच का प्रदेश, उत्तर में हिमालय से दक्षिण में विंध्याचल के बीच स्थित प्रदेश, कलकवन (संभवत: आज का उत्तर प्रदेश) के पश्चिम और विनाशन (जहाँ सरस्वती का लोप हुआ) के पूर्व में तथा हिमालय के दक्षिण में और परियात्र तथा विंध्य पर्वतों के उत्तर में स्थित प्रदेश। कभी-कभी आर्यावर्त को केवल भौगोलिक अर्थ में परिभाषित करने के बजाय सामाजिक अर्थ में एक ऐसे प्रदेश के रूप में परिभाषित किया गया था जहाँ वर्णाश्रम धर्म का पालन होता था। जो लोग आर्यावर्त की सीमाओं का उल्लंघन करते थे उन्हें प्रायश्चित करना पड़ता था।

آریہ ورت اس اصطلاح سے مراد آرین کی 'رہائشی جگہ' ہے جیسا کہ دھرم سوتروں اور دھرم شاستروں (تقریباً مابعد چھٹی صدی ق م) میں بتایا گیا ہے۔ان متون میں اس اصطلاح کو مختلف طریقے سے بیان گیا ہے۔جیسے گنگا اور جمنا کا درمیانی علاقہ، شمال میں ہمالیہ سے جنوب میں وندھیا کا درمیانی علاقہ، کلک ون (غالباً اب یہ اتر پردیش میں واقع ہے) کے مغرب کا علاقہ، وناشن (جہاں سرسوتی غائب ہوئی) کے مشرق اور جنوبی ہمالیہ، پریاترا اور وندھیا پہاڑوں کے شمال میں واقع مقام کو آریہ ورت سے تعبیر کیا گیا۔کبھی کبھی اس اصطلاح کا استعمال محض جغرافیائی سیاق سے زیادہ سماجی تناظر میں کیا گیا۔جیسے وہ جگہ جہاں ورن اور آشرم ضابطوں کی پابندی ہوتی تھی۔وہ لوگ جو آریہ ورت کی حدود کو پار کر جاتے انھیں کفارہ ادا کرنا پڑتا تھا۔

Ashrama This is a Sanskrit term found in the Dharmasutras(c.600 BCE onward) and Dharmashastras (c.200 BCE onward). It indicates four stages or ashramas in the life of a dvija namely *Brahman, Kshatriya* and *Vaishya*. The four *ashramas,* were *brahmacharya,* a period meant for the observances of celibacy and the acquisition of Vedic learning; *grihastha*, or the state of being a householder, with obligations to marry, reproduce and perform rituals; *vanaprastha,* or the observance of a period of partial renunciation in the forest and *sanyasa* or complete renunciation. The *ashrama* system went through several stages of development. It is difficult to determine the extent to which the system was actually followed in the social context. (*See also,* DVIJA; VARNA)

आश्रम इस संस्कृत शब्द का प्रयोग धर्मसूत्रों (लगभग 600 ई॰ पू॰ से) और धर्मशास्त्रों (200 ई॰पू॰ से) में मिलता है। यह 'द्विज' अर्थात् ब्राह्मण, क्षत्रिय और वैश्य के जीवन की चार अवस्थाओं अथवा आश्रमों का सूचक है। ये चार आश्रम थे – ब्रह्मचर्य, वह अवस्था जब द्विज ब्रह्मचर्य व्रत का पालन करते हुए वेदों का ज्ञान प्राप्त करता था; गृहस्थ, जब वह विवाह करके घर बसाता था और संतान उत्पन्न करने तथा धर्म-कर्म संपन्न करने का दायित्व निभाता था;

निभाता था; वानप्रस्थ, जब वह घर-बार छोड़कर वन में रहने चला जाता था और संन्यास, जब वह सब कुछ छोड़कर पूर्ण संन्यास ले लेता था। आश्रम व्यवस्था विकास की कई अवस्थाओं से गुज़री थी। यह सुनिश्चित करना कठिन है कि सामाजिक संदर्भ में आश्रम प्रणाली का किस सीमा तक पालन होता था। (द्विज, वर्ण भी देखें)

आश्रम यह एक संस्कृत शब्द है जो कि धर्म सूत्रों (तक़रीबन 600 ई.पू.) और धर्म शास्त्रों (तक़रीबन 200 ई.पू.) में मौजूद है। यह द्विज यानी ब्राह्मण, क्षत्रिय और वैश्य की ज़िन्दगी के चार मरहलों या आश्रम की निशान दही करती है। चार आश्रम ब्रह्मचर्य, गृहस्थ, वानप्रस्थ और संन्यास हैं। ब्रह्मचर्य से मुराद एक मुद्दत है जिस में तजर्द की पाबन्दी और वेद की तालीम हासिल की जाती थी। गृहस्थ में शादी की ज़िम्मेदारियों के साथ एक घरेलू ज़िन्दगी गुज़ारना, अफ़्ज़ाइश नस्ल और मज़हबी रसूम की अदायगी वग़ैरह की पाबन्दी की जाती थी। वानप्रस्थ में जंगल में जुज़वी तौर पर तर्क दुनिया की पाबन्दी और संन्यास में मुकम्मल तर्क दुनिया की पाबन्दी की जाती थी। निज़ाम आश्रम तरक़्क़ी के मुख़्तलिफ़ मराहिल से गुज़रता रहा है। समाजी सियाक़ व सबाक़ में इस निज़ाम पर कहाँ तक अमल किया गया इसे मुतअय्यन करना मुश्किल है। (मज़ीद देखें द्विज, वर्ण)

Ashvamedha The term refers to a sacrificial rite performed by rulers who aspired to achieve supremacy over their rivals. For this an *ashva* (horse) was left by him to wander at will for a year under the guardianship of the royal retinue. All land covered by the horse was claimed by him as his domain. The capturing of this horse by a rival ruler implied challenging the authority of the king who was performing the rite. Then, a battle would have to be fought between the two ruling authorities. Successful return of the horse signalled the undisputed power of its royal master. Afterwards an elaborate *yajna* was organised in which this horse was sacrificed.

अश्वमेध इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे यज्ञ से है जो उन शासकों द्वारा संपन्न किया जाता था जो अपने प्रतिद्वंद्वियों पर आधिपत्य प्राप्त करने की इच्छा रखते थे। इसके लिए शाही सेना की टुकड़ी की देख-रेख में एक अश्व को एक वर्ष तक अपनी इच्छा से, किसी भी प्रदेश में घूमने-फिरने के लिए छोड़ दिया जाता था। घोड़ा जिस-जिस प्रदेश में बेरोकटोक घूमता था वह प्रदेश उस राजा के अधीन समझा जाता था। यदि कोई शासक उस घोड़े को पकड़ लेता तो यह समझा जाता था कि घोड़े को पकड़ने वाला शासक अश्वमेध करने वाले राजा के आधिपत्य को मानने के लिए तैयार नहीं है। ऐसी स्थिति में दोनों शासकों के बीच लड़ाई सुनिश्चित थी। यदि घोड़ा सफ़लतापूर्वक अश्वमेधकर्ता मालिक के पास लौट आता तो यह समझा जाता था कि अश्वमेधकर्ता का आधिपत्य स्वीकार कर लिया गया है। तत्पश्चात् एक विशाल यज्ञ का आयोजन किया जाता, जिसमें उस घोड़े की बलि दे दी जाती थी।

اشومیدھ اس اصطلاح سے مراد قربانی کی ایک رسم ہے جسے وہ حکمراں انجام دیتے تھے جو اپنے حریفوں پر بالادستی حاصل کرنے کے خواہش مند ہوتے تھے۔ اس مقصد کے لیے شاہی خدام کی نگرانی میں ایک سال تک گھوڑے کو آوارہ چھوڑ دیا جاتا تھا اور وہ تمام زمینیں جن پر گھوڑے کا گزر ہوتا تھا، ان پر بادشاہ کی ملکیت تسلیم کر لی جاتی تھی۔ کسی حکمراں کے ذریعے اس گھوڑے کو گرفتار کرنے کے معنی اس رسم کے ادا کرنے والے بادشاہ کے اختیار کو چیلنج کرنا تھا۔ چنانچہ دو حکمرانوں میں جنگ چھڑ جاتی تھی۔ گھوڑے کی کامیاب واپسی شاہی مالک کی غیر متنازعہ طاقت کی علامت سمجھی جاتی تھی۔ اس کے بعد باقاعدہ شاندار یگیہ کا اہتمام کیا جاتا تھا جس میں اس گھوڑے کی قربانی دی جاتی تھی۔

Auliya In Sufism *auliya* means an affectionate and compassionate being. They were believed to have proximity to *Allah* because of their spirituality. The *auliya* was known to be free from all vices. Many renowned sufis were called auliya, such as Sheikh Nizamuddin Auliya.

औलिया सूफ़ी मत के अनुसार औलिया अल्लाह के प्यारे लोग होते थे। ऐसे स्नेही दयालु लोग अपनी आध्यात्मिकता के कारण अल्लाह के नज़दीक समझे जाते थे। ऐसा माना जाता था कि औलिया सभी दोषों से मुक्त थे। बहुत से सूफ़ियों को औलिया कहा जाता था, जिनमें से शेख़ निज़ामुद्दीन औलिया भी एक थे।

اولیا تصوف میں اولیا کا مطلب مہربان، رحم دل اور اللہ کا دوست ہے جن کے بارے میں خیال کیا جاتا ہے کہ وہ اپنی روحانیت کی وجہ سے خدا رسیدہ (خدا کے قریب) ہوتے تھے۔ بہت سے معروف صوفیوں کو اولیا کہا جاتا تھا۔ جیسے شیخ نظام الدین اولیا۔

Australopithecus It is a label given to a stage in the development of *Hominids* towards the stage of *Homoerectus*. The *Australopithecus* had a smaller brain size but heavier jaws and larger teeth than the latter.

ऑस्ट्रेलोपिथिकस यह नाम मानव विकास के उस चरण के लिए प्रयुक्त होता है जब मानव होमिनिड अवस्था से होमोइरेक्टस अवस्था की ओर अग्रसर हो रहा था। ऑस्ट्रेलोपिथिकस का मस्तिष्क होमोइरेक्टस की तुलना में छोटा होता था, लेकिन उसके जबड़े अपेक्षाकृत भारी और दाँत बड़े होते थे।

آسٹرالوپی تھیکس یہ انسانی ارتقا کے ایک مرحلے کو دیا گیا نام ہے جس میں ہومونڈس (Hominids) کی ترقی راست قامت انسان (Homoerectus) کی طرف ہوئی۔ ہومو کے مقابلے میں آسٹرالوپی تھیکس کے دماغ کا سائز چھوٹا ہوتا تھا مگر اس کے جبڑے بھاری اور دانت بڑے ہوتے تھے۔

Axis Powers It refers to the military alliance that had been formed by Germany, Italy and Japan during the Second World War to fight against the Allied Powers. Initially Germany and Italy formed what is called the Rome-Berlin Axis in 1936. With enhanced military and political ties, it came to be renamed as the 'Pact of Steel' in 1939. In 1940 it came to be known as the 'Tripartite Pact' with the inclusion of Japan. Thereafter, Hungary, Romania, Bulgaria and the Nazi-created states

of Slovakia and Croatia also joined this pact making it into a formidable alliance. However, in 1945, the War ended with the defeat of the Axis Powers.

धुरी शक्तियाँ इस शब्द का तात्पर्य उस सैनिक संधि से है जो द्वितीय विश्वयुद्ध के दौरान जर्मनी, इटली और जापान द्वारा मित्र शक्तियों के विरुद्ध लड़ने के लिए की गई थी। प्रारंभ में जर्मनी और इटली ने1936 में एक गठजोड़ बनाया जिसे 'रोम-बर्लिन धुरी' कहा जाता है। जब सैनिक तथा राजनीतिक संबंधों में वृद्धि हुई तो 1939 में इसे 'पैक्ट ऑफ़ स्टील' का नाम दिया गया। 1940 में जब जापान इस मैत्री गठजोड़ में आ मि ला तो इसे 'ट्राइपर्टाइट पैक्ट' (त्रिपक्षीय समझौता) के नाम से जाना जाने लगा। इसके बाद हंगरी, रोमानिया, बुल्गारिया और नाज़ी-निर्मित स्लोवाकिया और क्रोएशिया राज्य भी इस मैत्री अनुबंध में शामिल हो गए, जिससे यह एक विशाल गठजोड़ बन गया। किंतु 1945 में धुरी शक्तियों की हार के साथ ही द्वितीय विश्वयुद्ध समाप्त हो गया।

محوری طاقتیں اس سے مراد ایک فوجی اتحاد ہے جسے جرمنی، اٹلی اور جاپان نے دوسری عالمی جنگ کے دوران اتحادی طاقتوں کے خلاف جنگ کے لیے تشکیل دیا تھا۔ ابتداً اسے جرمنی اور اٹلی نے 1936 میں روم۔ برلن ایکس کے نام سے تشکیل دیا تھا۔ فوجی اور سیاسی معاہدوں میں اضافے کے ساتھ اس نام کو بدل کر 1939 میں 'پیکٹ آف اسٹیل' کر دیا گیا۔ 1940 میں جاپان کی شمولیت کے بعد یہ سہ فریقی معاہدہ کے نام سے معروف ہوا۔ اس کے بعد ہنگری، رومانیہ، بلغاریہ اور نازی کے قائم کردہ سلوواکیہ اور کروشیا کی ریاستیں بھی اس خوف ناک اتحاد میں شامل ہوگئیں۔ بہرحال 1945 میں یہ جنگ محوری طاقتوں کی شکست کے ساتھ ہی ختم ہوگئی۔

Bb

Banjara The term refers to the trader-nomads who constantly moved from one place to another buying and selling goods at profitable rates. In medieval times, they played a significant role in the Indian economy by supplying foodgrains from villages to towns and cities and also to distant areas. They moved in caravans that were called *tanda*. A *tanda* generally comprised six to seven hundred persons including the families of banjaras and their oxen or pack-animals loaded with various kinds of merchandise. How important their role was, at that time, can be understood by the fact that Sultan Alauddin Khalji (1296-1316 CE) had utilised their services to supply foodgrains to Delhi. The banjaras continue to thrive in the central and north-western parts of India, even today.

बंजारा इस शब्द का तात्पर्य उन खानाबदोश व्यापारियों से है जो निरंतर एक स्थान से दूसरे स्थान पर जाकर लाभकारी दरों पर माल खरीदते और बेचते थे। मध्यकाल में गाँवों से कस्बों और नगरों में अनाज की आपूर्ति द्वारा उन्होंने भारतीय अर्थव्यवस्था में एक महत्वपूर्ण भूमिका निभाई थी। वे कारवाँ बनाकर घूमते थे, जिन्हें 'टाँड़ा' कहा जाता था। ऐसे एक टाँड़े में आमतौर पर छह-सात सौ लोग होते थे, जिनमें बंजारों के परिवार और विभिन्न प्रकार की सामग्रियों से लदे माल ढोने वाले बैल, खच्चर आदि जानवर भी होते थे। उस समय उनकी भूमिका कितनी महत्वपूर्ण थी, इसका पता इस बात से ही चल जाता है कि सुलतान अलाउद्दीन खिलजी (1296-1316 ई.) ने दिल्ली को अनाज की आपूर्ति कराने के लिए इन बंजारों की सेवाएँ ली थीं। आज भी भारत के मध्य और उत्तर-पश्चिमी भागों में बंजारों का अस्तित्व बना हुआ है।

بنجارے اس اصطلاح سے مراد خانہ بدوش تاجر ہیں جو نفع بخش قیمتوں پر سامانوں کی خرید وفروخت کے لیے ایک سے دوسری جگہ مسلسل منتقل ہوتے رہتے تھے۔ انھوں نے عہد وسطیٰ میں گاؤں سے قصبوں، شہروں اور دور دراز علاقوں تک غذائی اشیا ارسال کر کے ہندوستان کی اقتصادیات میں اہم کردار ادا کیا تھا۔ یہ ایک قافلہ بنا کر گھومتے تھے جسے ٹانڈا کہا جاتا تھا۔ بنجاروں کے اہل خانہ اور بیل یا مختلف قسم کے تجارتی سامانوں سے لدے جانوروں کو ملا کر ایک ٹانڈا میں عام طور پر 6 سے 7 سو تک کی تعداد ہوتی تھی۔ اس وقت ان کا کردار کتنا اہم تھا، اس کا اندازہ اس حقیقت سے لگایا جاسکتا ہے کہ سلطان علاء الدین خلجی (1296-1316) نے غذائی اشیا کو دہلی پہنچانے کے لیے ان کی خدمات حاصل کی تھی۔ آج بھی ہندوستان کے وسطی اور شمال مغربی علاقوں میں بنجارے موجود ہیں۔

Baoli The term refers to step-wells that were found in many medieval structures such as forts, palaces, temples, mosques, tombs, etc., in parts of western India and Delhi region. These step wells were constructed for various purposes, such as, storing drinking water, harvesting rain-water, and keeping the structures cool. The *baolis* often catered to the water needs of travellers as well. A good example is the *Gandhak ki Baoli* which is situated near the *dargah* of Khwaja Qutbuddin Bakhtiyar Kaki in Mehrauli in Delhi.

बावली यह शब्द उन सीढ़ीदार कुओं के लिए प्रयुक्त किया जाता है जो अनेक मध्ययुगीन इमारतों, जैसे—किलों, महलों, मंदिरों, मस्जिदों, मक़बरों आदि में पाए गए हैं। ये बावलियाँ विभिन्न प्रयोजनों, जैसे—पेय जल के संग्रहण, वर्षा जल संग्रहण एवं इमारतों को ठंडा रखने के लिए बनाई जाती थीं। इन बावलियों से अकसर यात्रियों की भी जल संबंधी ज़रूरतें पूरी होती थीं। 'गंधक की बावली' ऐसी ही एक बावली है, जो दिल्ली के महरौली क्षेत्र में ख़्वाजा कुतुबुद्दीन बख़्तियार काकी की दरगाह के पास स्थित है।

باؤلی اس اصطلاح سے مراد زینہ دار کنویں ہیں جو مغربی ہندوستان اور مضافات دہلی کے مختلف علاقوں میں عہد وسطیٰ کی بہت سی عمارتوں مثلاً قلعوں، محلات، مندروں، مسجدوں، مقبروں وغیرہ میں پائے گئے ہیں۔ یہ باؤلیاں متعدد مقاصد کے تحت مثلاً پینے کے پانی جمع کرنے، برسات کے پانی کو جمع کرنے اور عمارتوں کو ٹھنڈا رکھنے کے لیے بنائی گئی تھیں۔ ان سے مسافروں کی پانی کی ضرورتیں بھی پوری ہوتی تھیں۔ اس کی ایک بہتر مثال درگاہ خواجہ قطب الدین بختیار کاکیؒ کے قریب مہرولی، دہلی میں بنائی گئی گندھک کی باؤلی ہے۔

Barter System It is a system of exchange whereby goods and services are exchanged without the use of coins or currencies. This system of exchange widely prevailed in ancient times. However, the earliest definitive evidence of coinage in India can be dated to c. 6th century BCE. Prior to this time the Vedic texts mention words such as *hiranya-pinda*, *suvarna*, *pada,* etc., but these are not taken as full-fledged coins by modern numismatists (those who study coins). Nonetheless, the advent of coinage did not mean the end of Barter System as it co-existed with the Monetary System for a very long time. Barter System still continues in certain pockets of India.

वस्तु-विनिमय प्रणाली यह आदान-प्रदान की एक प्रणाली है जिसके तहत वस्तुओं और सेवाओं की अदला-बदली मुद्राओं या सिक्कों के बिना की जाती है। विनिमय की यह प्रणाली प्राचीन समय में व्यापक इस्तेमाल में थी। हालाँकि, भारत में मुद्राओं के प्रचलन का प्राचीनतम साक्ष्य लगभग छठी शताब्दी ई०पू० से मिलता है। इससे पूर्व वैदिक ग्रंथों में हिरण्य-पिंड, सुवर्ण, पाद आदि शब्दों का उल्लेख मिलता है, लेकिन मुद्रा-शास्त्री उन्हें पूर्ण विकसित मुद्राएँ नहीं मानते। सिक्कों के आगमन से वस्तु-विनिमय प्रणाली का अंत नहीं हो गया था, बल्कि सिक्कों के इस्तेमाल के साथ-साथ वस्तु-विनिमय प्रणाली भी बहुत लंबे समय तक चलती रही थी। वस्तु-विनिमय प्रणाली आज भी भारत के कुछ हिस्सों में चल रही है।

نظام تبادلہ یہ ایک نظام تبادلہ ہے جس کے تحت کرنسی یا سکّوں کے استعمال کے بغیر اشیا اور خدمات کا لین دین کیا جاتا ہے۔ یہ نظام تبادلہ قدیم زمانے میں بہت زیادہ رائج تھا۔ البتہ ہندوستان میں اولین سکوں کا واضح ثبوت چھٹی صدی قبل مسیح میں ملتا ہے۔ اس سے قبل ویدی متون میں ہرنیا۔ پنڈا (Hiranya-pinda)، سورن (Suvarna) اور پدا وغیرہ جیسے الفاظ کا ذکر ملتا ہے لیکن علم سکہ کے جدید ماہرین (سکّوں کا مطالعہ کرنے والے) انھیں مکمل سکّوں کے طور پر نہیں لیتے۔ تاہم سکّوں کے چلن کا مطلب یہ نہیں ہے کہ نظام تبادلہ ختم ہو چکا تھا بلکہ یہ عرصۂ دراز تک سکہ جاتی نظام کے ساتھ جاری رہا۔ نظام تبادلہ ہندوستان کے مخصوص علاقوں میں اب بھی جاری ہے۔

Basohli The term refers to a style of miniature painting that developed in Himachal Pradesh in the late 17th century. This style was known for boldness and intensity in its miniatures. Popular themes of Basohli paintings were the portrayal of local rulers, gods from Hindu mythology, etc. The most famous Basohli miniature was Bhanudatta's *Rasamanjari*.

बशोली यह लघु चित्रकला की एक शैली है जो 17वीं शताब्दी के आखिरी दशक में हिमाचल प्रदेश में विकसित हुई थी। यह शैली अपने लघुचित्रों में अभिव्यक्ति की निर्भीकता और गंभीरता के लिए प्रसिद्ध है। बशोली चित्रकला के लोकप्रिय विषय स्थानीय शासकों, हिंदू मिथकों के देवी-देवताओं आदि के चित्रांकन थे। सर्वाधिक प्रसिद्ध बशोली लघुचित्र भानुदत्त की 'रासमंजरी' थी।

بشولی اس اصطلاح سے مراد مختصر پیمانے کی نقاشی (چھوٹی تصویروں کی نقاشی) کا ایک طرز ہے جسے سترھویں صدی کے اواخر میں ہماچل پردیش میں فروغ حاصل ہوا۔ یہ طرز چھوٹی تصویروں میں اپنے گہرے رنگ اور مقناطیسی کشش کی وجہ سے مشہور تھا۔ بشولی مصوری کا مشہور مرکزی موضوع علاقائی حکمرانوں، ہندوؤں کے دیوی دیوتاؤں وغیرہ کی تصویر کشی تھا۔ بھانودت کی 'راس منجری' بشولی کی نہایت مشہور نقاشی تھی۔

Batai This term refers to the method of land revenue collection in kind during the Mughal period in India. Under this system, after the harvest was over, crops used to be stocked and divided on the basis of prior agreements between the state and the cultivator. The system was also known as *bhaoli*.

बटाई इस शब्द का तात्पर्य भारत में मुग़ल काल में भू-राजस्व को वस्तु के रूप में वसूल करने के एक तरीके से है। इस तरीके के अंतर्गत फ़सल को काटकर एक जगह इकट्ठा कर लिया जाता था और फिर राज्य तथा किसान के बीच पहले से हुए समझौते के तहत उसका बँटवारा कर दिया जाता था। इस तरीके को 'भाओली' भी कहा जाता था।

بٹائی اس اصطلاح سے مراد ہندوستان میں مغل عہد میں مال گزاری وصول کرنے کے ایک طریقہ سے ہے جس کے تحت مال گزاری اجناس کی شکل میں وصول کی جاتی تھی۔ اس طریقے کے تحت فصلوں کو کاٹ کر ایک جگہ جمع کر کے معاہدے کے مطابق کسان اور ریاست کے درمیان تقسیم کیا جاتا تھا۔ یہ طریقہ بھاؤلی کے نام سے بھی جانا جاتا تھا۔

Begar The term refers to labour which used to be imposed on the lower sections of society by zamindars and other officials of the state without paying any wage in return. Hence, this labour was also referred to as 'forced labour'. A certain form of this practice also prevailed in ancient India. This was known as *vishti.*
(*See also,* VISHTI)

बेगार इस शब्द का प्रयोग ज़मींदारों तथा राज्य के अन्य सरकारी अधिकारियों द्वारा समाज के निम्न वर्गों पर थोपे जाने वाले श्रम के लिए किया जाता है। इस श्रम के बदले इन वर्गों को कोई वेतन नहीं दिया जाता था। इसलिए इस श्रम को जबरन लिए गए काम अथवा 'बेगार' के नाम से भी जाना गया। इस प्रथा का एक मिलता-जुलता रूप प्राचीन भारत में भी प्रचलित था, जिसे 'विष्टि' के नाम से जाना जाता था। (विष्टि भी देखें)

بیگار اس اصطلاح سے مراد وہ مزدوری ہے جو زمین داروں یا ریاستی افسران کی جانب سے بغیر کسی اجرت کے سماج کے نچلے طبقوں پر عائد کی جاتی تھی۔ چنانچہ یہ مزدوری 'بندھوا مزدوری' کے طور پر بھی جانی جاتی تھی۔ اس طرح کی مزدوری قدیم ہندوستان میں بھی رائج تھی۔ اسے وشٹی کے نام سے جانا جاتا تھا۔ (مزید دیکھیں وشٹی)

Benami The term literally refers to property transactions made in the name of a fictitious person or a third party. In the whole process, the real beneficiary remains unnamed. There were several such transactions taking place in Bengal under the Permanent System of Land Revenue. This gave rise to an entirely new class of landowners who increasingly displaced an older one.
(*See also,* PERMANENT SETTLEMENT)

बेनामी इस शब्द का प्रयोग संपत्ति के ऐसे लेन-देन के लिए किया जाता है जो किसी कल्पित व्यक्ति या तृतीय पक्ष के नाम में किए जाते हैं। इस संपूर्ण प्रक्रिया में असली लाभार्थी बेनाम रहता है। बंगाल में भू-राजस्व के स्थायी बंदोबस्त के अंतर्गत अनेक बेनामी सौदे किए गए थे। इससे भू-स्वामियों के एक नए वर्ग का उदय हुआ जिसने अधिकाधिक तौर पर पुराने वर्ग का स्थान ले लिया। (स्थायी बंदोबस्त भी देखें)

بے نامی اس اصطلاح کا لفظی مفہوم فرضی شخص یا تیسری پارٹی کے ساتھ جائداد کا لین دین ہے۔ اس پورے مرحلے میں حقیقی فائدہ پانے والے کا نام معلوم نہیں ہو پاتا۔ بنگال میں مال گزاری کے مستقل بندوبست کے تحت اس طرح کا لین دین ہو رہا تھا۔ اس لین دین سے زمین کے مالکوں کا بالکل ایک نیا طبقہ وجود میں آیا جس نے دھیرے دھیرے قدیم مالکوں کی جگہ لے لی۔ (مزید دیکھیں مستقل بندوبست)

Bhaga It is a Sanskrit word which meant a 'share' collected from cultivators as a tax on their produce such as wheat, barley, rice, etc., by the kings in ancient India.

Bhaga used to be generally fixed at one-sixth of the produce from c.6th century BCE onwards. It was deemed to be a payment received by the king or the state in lieu of the protection which they provided to their subjects. This could also be because the king used to be considered the legal owner of all land in his kingdom. (*See also,* BHAGADUGH)

भाग यह एक संस्कृत शब्द है, जिसका अर्थ है हिस्सा। यह 'हिस्सा' प्राचीन भारत में शासकों द्वारा कृषकों से उनकी उपज जैसे – गेहूँ, जौ, चावल आदि पर एक कर के रूप में लिया जाता था। यह आमतौर पर उपज का छठा हिस्सा होता था (छठी शताब्दी ई०पू० से)। राजस्व का यह हिस्सा राजा या शासन का अधिकार माना जाता था, जिसे वे प्रजा को सुरक्षा प्रदान करने के बदले लेते थे। ऐसा इसलिए भी था क्योंकि राजा को उसके राज्य की सारी ज़मीन का विधि सम्मत स्वामी माना जाता था। (भागदुघ भी देखें)

بھاگ یہ سنسکرت لفظ ہے جس کے معنی 'حصہ' ہے، جسے قدیم ہندوستان میں بادشاہ کاشتکاروں سے ان کی پیداوار مثلاً گیہوں، باجرہ اور چاول وغیرہ کی شکل میں بطور محصول لیتا تھا۔ عام طور پر بھاگ تقریباً مابعد چھٹی صدی قبل مسیح سے ہی پیداوار کا چھٹا حصہ مقرر کیا جاتا تھا۔ خیال کیا جاتا تھا کہ بادشاہ یا ریاست اسے اپنی رعایا سے اس تحفظ کے عوض بطور محصول لیتا تھا جو وہ اپنی رعایا کو فراہم کرتا تھا۔ وہ اس لیے بھی لے سکتا تھا کہ بادشاہ خود کو اپنی سلطنت میں تمام زمینوں کا مالک تصور کرتا تھا۔ (مزید دیکھیں بھاگ دُگھ)

Bhagadugha The term occurs in the *Rigveda* (c.1500 to 1000 BCE). It was used to refer to the representative of king who collected the *bhaga* from the subjects. (*See also,* BHAGA)

भागदुघ इस शब्द का प्रयोग ऋग्वेद (लगभग 1500 से 1000 ई०पू०) में मिलता है। इस शब्द का इस्तेमाल राजा के उस प्रतिनिधि के लिए किया जाता था जो प्रजा से 'भाग' इकट्ठा करता था। (भाग भी देखें)

بھاگ دُگھ اس اصطلاح کا استعمال رگ وید (تقریباً 1500 تا 1000 قبل مسیح) میں ہوا ہے۔ اس کا استعمال بادشاہ کے اس نمائندے کے لیے کیا جاتا تھا جو رعایا سے بھاگ وصول کرتا تھا۔ (مزید دیکھیں بھاگ)

Bhakti, Bhakta The term refers to the devotional form of worship which developed in India based on personal love of god. In this form of worship the devotees who are called bhaktas seek ultimate union with their chosen deity through adoration and absolute self surrender. Such adoration of the qualities of the deity is often expressed through the chanting of names, composition and singing of devotional songs and undertaking pilgrimages. (*See also,* BHAKTI MOVEMENT)

भक्ति, भक्त इस शब्द का प्रयोग भारत में विकसित व्यक्तिगत प्रेम पर आधारित उस उपासना पद्धति के लिए होता है जो ईश्वर के प्रति व्यक्तिगत अनुराग पर आधारित है। इस उपासना पद्धति में भक्त आराधना और आत्मसमर्पण के माध्यम से अपने अभीष्ट देव के साथ अंतिम जुड़ाव की इच्छा करते हैं। अभीष्ट देव के गुणों की यह आराधना प्राय: नाम कीर्तन, भक्ति गीतों की रचना, उनके गायन और तीर्थ यात्राओं के माध्यम से अभिव्यक्त की जाती है। (भक्ति आंदोलन भी देखें)

بھکتی/ بھکت اس اصطلاح سے مراد عبادت میں انہماک کی شکل ہے، جسے ہندوستان میں معبود حقیقی سے ذاتی محبت کی بنیاد پر ترقی ملی۔ اس طریقۂ عبادت میں عبادت گزار، جسے بھکت کہا جاتا ہے، مکمل خودسپردگی اور عقیدت مندی کے ذریعے اپنے منتخب معبود سے مکمل طور پر مل جانے کی کوشش کرتا ہے۔ معبود سے اس طرح کی عقیدتوں کا اظہار اکثر و بیشتر ناموں کے ورد، زاہدانہ نظمیں لکھ کر اور گاکر نیز زیارت کے ذریعے کیا جاتا ہے۔ (مزید دیکھیں بھکتی تحریک)

Bhakti Movement Beginning in the 8th-9th centuries, Bhakti movement during the medieval period lasted until the 16th c. In the southern parts of India, this movement was popularised by the Nayanars (worshippers of Shiva) and Alvars (worshippers of Vishnu). In Northern India the movement revolved around Rama and Krishna. In general, the Bhakti Movement exhibited two trends *Saguna* bhakti (devotion of god with attributes) and *Nirguna* bhakti (devotion of god without attributes). Sri Chaitanya, Surdas and Tulsidas represented the tradition of *Saguna* bhakti whereas sant Kabir, Guru Nanak and Dadu Dayal represented the ideal of Nirguna bhakti.

भक्ति आंदोलन 8वीं-9वीं शताब्दी में शुरू हुआ भक्ति आंदोलन मध्यकाल में 16वीं शताब्दी तक बना रहा। भारत के दक्षिणी हिस्से में भक्ति आंदोलन को नयनार और आलवार भक्तों ने लोकप्रिय बनाया जो क्रमश: शिव और विष्णु के भक्त थे। उत्तर भारत में राम और कृष्ण इस आंदोलन के केंद्र में रहे। सामान्यत: 'भक्ति आंदोलन' के दो रूप सामने आए। सगुण भक्ति (साकार ईश्वर की आराधना) और निर्गुण भक्ति (निराकार ईश्वर की आराधना)। श्री चैतन्य, सूरदास और तुलसीदास सगुण भक्ति परंपरा का प्रतिनिधित्व करते थे जबकि संत कबीर, गुरु नानक और दादू दयाल निर्गुण भक्ति परंपरा के प्रतिनिधि थे।

بھکتی تحریک آٹھویں۔نویں صدی میں شروع ہونے والی بھکتی تحریک عہد وسطیٰ میں سولھویں صدی تک جاری رہی۔ بھکتی تحریک کو جنوبی ہندوستان میں نیاروں (شیو کے بھکت) اور الواروں (وشنو کے بھکت) کے ذریعے مقبولیت حاصل ہوئی۔ شمالی ہندوستان میں بھکتی تحریک رام اور کرشنا کے گرد گھومتی نظر آتی ہے۔ عام طور پر بھکتی تحریک میں دو رجحانات سگن بھکتی (مجسم خدا کی بھکتی) اور نرگن بھکتی (غیر مجسم خدا کی بھکتی) پائی جاتی تھی۔ سری چیتنیہ، سورداس اور تلسی داس سگن بھکتی کی روایت کی نمائندگی کرتے تھے۔ جب کہ کبیر، گرونانک اور دادو دیال نرگن بھکتی کے نمائندے تھے۔

Bhikkhu, Bhikkhuni These terms refer to male and female followers of Buddhism, who having been

accepted into the Buddhist *Sangha,* lead their life begging alms in observance of the monastic rules. This tradition began during the lifetime of the Buddha himself and still continues.

भिक्खु, भिक्खुणी इन शब्दों का प्रयोग बौद्ध धर्म को मानने वाले स्त्री और पुरुष अनुयायियों के लिए होता है। ये गृहस्थ जीवन छोड़ बौद्ध संघ में प्रविष्ट होकर भिक्षा द्वारा अपना जीवनयापन करते हुए मठीय नियमों का पालन करते हैं। इस परंपरा की शुरुआत बुद्ध के जीवन काल के दौरान ही हो गई थी और यह परंपरा आज भी जारी है।

بھکشو، بھکشنی ان اصطلاحات سے مراد بدھ مت کے وہ مرد وزن پیروکار ہیں جنھوں نے گھریلو زندگی ترک کردی ہو اور انھیں اس شرط کے ساتھ بدھ سنگھ میں شامل کرلیا گیا کہ وہ راہبانہ اصولوں کے تحت بھیک کے سہارے زندگی بسر کریں گے۔ یہ روایت بدھ کے زمانۂ حیات میں ہی شروع ہوگئی تھی جو ہنوز جاری ہے۔

Black and Red Ware (B&RW) This term refers to the type of pottery (earthen) which had black on the inside and around the rim, and red on the outer surface. It is suggested that the colour black inside the pottery used to come from firing these in inverted positions. These kinds of pottery have been found from different archaeological sites in many parts of India. Black and red ware pottery is generally wheel made and its characteristic forms include shallow dishes and deeper bowls. The earliest use of this pottery type goes back to the beginning of the 2nd millennium BCE, and these continued to be in use for nearly two millennia. However, there are marked regional variations, and the B&RW associated with megalithic burials are often distinguished from other varieties.

काले और लाल पात्र ये पकी मिट्टी के बर्तनों की एक किस्म थी जो भीतर से व किनारों पर काली तथा बाहर से लाल होती थी। ऐसा माना जाता है कि इन पात्रों को आग में औंधा रखकर पकाए जाने के कारण इनका रंग अंदर से काला हो जाता है। इस किस्म के पात्र भारत के विभिन्न हिस्सों में स्थित पुरातात्विक स्थलों से प्राप्त हुए हैं। काले और लाल पात्र आमतौर पर चाक पर बने हुए हैं और विशेष रूप से छिछली तश्तरियों और गहरे प्यालों की शक्ल के हैं। इस प्रकार के बर्तनों का प्राचीनतम प्रयोग दूसरी सहस्राब्दी ई०पू० में होता था। लगभग दो हज़ार वर्षों तक इनका प्रयोग जारी रहा। किंतु ये पात्र सब जगह एक जैसे नहीं थे उनमें क्षेत्रीय भिन्नताएँ पाई जाती हैं। महापाषाणीय समाधि स्थलों में पाए गए काले और लाल पात्र अकसर अन्य किस्मों से अलग हैं।

مٹی کے سیاہ اور سرخ برتن اس اصطلاح سے مراد مٹی کے برتن کی ایک قسم ہے جس کا اندرونی حصہ اور کنارہ سیاہ اور ظاہری حصہ سرخ ہوتا تھا۔ خیال کیا جاتا ہے کہ اوندھی حالت میں آگ میں پکانے کی وجہ سے برتن کا اندرونی حصہ سیاہ ہوجاتا تھا۔ اس قسم کے برتن ہندوستان میں آثار قدیمہ کے مختلف مقامات سے دریافت ہوئے ہیں۔ سیاہ اور سرخ برتن عام طور پر چاک (Wheel) کے ذریعے تیار کیے جاتے تھے جن میں خاص طور پر کم گہری طشتریاں اور زیادہ گہری پیالیاں شامل تھیں۔ اس قسم کے برتنوں کا استعمال سب سے پہلے دوسرے ہزارے قبل مسیح میں ہوا تھا اور یہ تقریباً دو ہزار سال جاری رہا۔ تاہم علاقے کے اعتبار سے یہ مختلف ہوتے تھے اور بڑے پتھروں سے تعمیر کیے گئے تدفینی مقامات سے وابستہ سیاہ و سرخ برتن دوسری طرح کے برتنوں سے مختلف تھے۔

Black Death The term refers to the outbreak of plague on an epidemic scale in several parts of Western Europe between 1346 and 1350 which resulted in a sharp decline in the European population. According to one estimate, nearly one third of all Europeans became victim of this disease in the 14th century. Since the body of the deceased was turning black after death, this disease (plague) was popularly being called "the black death".

काली मौत इस शब्द का प्रयोग 1346 से 1350 के दौरान पश्चिमी यूरोप के अनेकों भागों में महामारी के रूप में फैले प्लेग के लिए किया गया। इस कारण से यूरोपीय जनसंख्या में भारी कमी आई थी। एक अनुमान के अनुसार 14 वीं शताब्दी में यूरोप की लगभग एक-तिहाई आबादी इस रोग का शिकार हो गई थी। चूँकि मृत्यु के बाद रोगी के शरीर का रंग काला हो जाता था इसलिए उसे 'काली मौत' कहा जाता था।

سیاہ موت (وبائی موت) اس اصطلاح سے مراد 1346 اور 1350 کے درمیان مغربی یوروپ کے متعدد علاقوں میں برپا ہونے والا طاعون کا مرض ہے جس کے نتیجے میں یوروپ کی آبادی میں نہایت تیزی سے کمی آئی۔ ایک اندازے کے مطابق چودھویں صدی میں یورپ کی تقریباً ایک تہائی آبادی اس مرض کی زد میں آگئی۔ چوں کہ مرنے کے بعد جسم سیاہ ہوجاتا تھا، اس لیے اس مرض (طاعون) کو عام طور پر سیاہ موت کہا جاتا تھا۔

Bodhisattva This is a Sanskrit term which means 'one destined to become a Buddha'. According to the *Jatakas* (Buddhist texts which narrate the story of the *Bodhisattvas*), the Buddha had undergone several births prior to becoming the 'enlightened one' (Buddha). All those previous lives of the Buddha are referred to as *Bodhisattvas*. The idea of the *Bodhisattva* was known to the earliest form of Buddhism (Theravada/Sthaviravada-the orthodox school of Buddhism). However, this idea gained greater importance with the rise of Mahayanism, during the early centuries of the Common Era. *Bodhisattvas* were perceived as deeply compassionate beings who accumulated merit through their efforts but used this not to attain personal *nibbana (nirvana)* and thereby attain liberation from the world. Rather, they used their accumulated merit to help others.

बोधिसत्व यह एक संस्कृत शब्द है जिसका प्रयोग ऐसे व्यक्ति के लिए किया जाता था जिसकी नियति में आगे चलकर बुद्ध बनना लिखा था। जातकों

(बोधिसत्वों की कथाओं का वर्णन करने वाले बौद्ध ग्रंथ) के अनुसार ज्ञान प्राप्त से पूर्व बुद्ध के कई जन्म हुए थे। बुद्ध के इन सारे पूर्व जन्मों को बोधिसत्व के नाम से जाना जाता है। बोधिसत्व की धारणा आरंभिक बौद्ध धर्म (थेरवाद/स्थविरवाद बौद्ध धर्म का परंपरावादी संप्रदाय) में पाई जाती है। किंतु इसे अधिक महत्त्व महायान पंथ में ईसा की आरंभिक शताब्दियों के दौरान ही मिला। ऐसा माना जाता था कि बोधिसत्व अत्यंत दयालु प्राणी थे, जिन्होंने अपने प्रयत्नों से पुण्य कमाया था, परंतु उसका उपयोग उन्होंने अपनी निर्वाण प्राप्ति के लिए नहीं, बल्कि दूसरों की सहायता करने के लिए किया।

बोधिसत्व यह एक संस्कृत संज्ञा है जिसका अर्थ है ऐसा व्यक्ति जो बुद्धत्व प्राप्त करने के लिए प्रयत्नशील है। बौद्ध धर्म के महायान संप्रदाय में बोधिसत्व की अवधारणा का विशेष महत्त्व है। बोधिसत्व वह व्यक्ति है जो अपने निर्वाण को स्थगित करके दूसरों की सहायता करता है। बोधिसत्व करुणा और प्रज्ञा के प्रतीक हैं। (बुद्ध भी देखें)

बोधिसत्व यह एक संस्कृत संज्ञा है जिसका अर्थ है ऐसा व्यक्ति जो बुद्धत्व प्राप्त करने के लिए प्रयत्नशील है। बौद्ध धर्म के महायान संप्रदाय में बोधिसत्व की अवधारणा का विशेष महत्त्व है। बोधिसत्व वह व्यक्ति है जो अपने निर्वाण को स्थगित करके दूसरों की सहायता करता है। बोधिसत्व करुणा और प्रज्ञा के प्रतीक हैं। (बुद्ध भी देखें)

Bolshevik, Bolshevism The term refers to the form of revolutionary socialism which was developed by the Russian Marxists in the years before the First World War. The Bolshevik party represented this form of socialism which believed in the armed revolution of the proletariat (the working class) and the nationalization of all means of production. The Bolshevik party was formed in 1903 after a split in the Social Democratic Party. The Bolsheviks were led by V.I. Lenin, and were in a majority, whereas their opponents, the Mensheviks, who were in a minority, were led by Martov. (*See also,* SOCIALISM)

बोल्शेविक, बोल्शेविकवाद इस शब्द का प्रयोग प्रथम विश्वयुद्ध से पहले के वर्षों में रूसी मार्क्सवादियों द्वारा विकसित क्रांतिकारी समाजवाद के लिए किया जाता है। इस तरह के समाजवाद का प्रतिनिधित्व करने वाली बोल्शेविक पार्टी सर्वहारा वर्ग (प्रोलेटैरिएट) की सशस्त्र क्रांति और उत्पादन के साधनों के राष्ट्रीयकरण में विश्वास रखती थी। बोल्शेविक पार्टी 1903 में उस समय अस्तित्व में आई, जब रूस में सोशल डेमोक्रेटिक पार्टी दो दलों यानी बोल्शेविकों और मेन्शेविकों में बँट गई थी। वी. आई. लेनिन के अनुयायी, जो बहुमत में थे, 'बोल्शेविक' कहे जाते थे, जबकि उनके विरोधियों को, जो अल्पमत में थे और जिनका नेतृत्व मारतोव के हाथ में था, 'मेन्शेविक' कहा जाता था। (समाजवाद भी देखें

ब्रह्मदेय इस संस्कृत शब्द का प्रयोग भूमि के एक ऐसे टुकड़े के लिए किया जाता था जो ब्राह्मणों को दान में दिया गया हो और जिस पर कोई कर नहीं लगता हो।

برہمدیہ یہ ایک سنسکرت اصطلاح ہے جس کا استعمال برہمنوں کو عطیہ میں دی گئی مال گزاری سے مستثنیٰ زمین کے لیے کیا جاتا تھا۔

Brahmi script The term refers to a script which was used for writing languages like, Sanskrit, Prakrit and Tamil in ancient India as opposed to the Aramaic. In this script the letters are written from left to right. The earliest evidence of the use of this script is found in Ashokan inscriptions (mid 3rd century BCE). However, some recent finds from Anuradhapura in Sri Lanka, suggest a relatively earlier development of this script (c.6th and 4th centuries BCE). Most scripts used to write Indian languages are derived from Brahmi. This script also spread outside the subcontinent to Tibet and Southeast Asia.

ब्राह्मी लिपि इस शब्द का प्रयोग प्राचीन भारत में प्राकृत, संस्कृत और तमिल भाषाओं को लिखने के लिए प्रयोग में लाई जाने वाली लिपि के लिए किया जाता है। अरामेइक लिपि के विपरीत इस लिपि के अक्षर बाईं ओर से दाईं ओर लिखे जाते थे। इस लिपि के प्राचीनतम उदाहरण सम्राट अशोक के शिलालेख (तीसरी शताब्दी ई॰पू॰ का मध्य भाग) हैं। किंतु श्रीलंका में अनुराधापुर से प्राप्त कुछ आधुनिक लेखों से पता चलता है कि इस लिपि का विकास कुछ पहले (लगभग छठी से चौथी शताब्दी ई॰पू॰ के बीच) हो चुका था। भारतीय भाषाओं को लिखने के लिए प्रयुक्त की जाने वाली अधिकांश लिपियों की उत्पत्ति ब्राह्मी से ही हुई है। इस लिपि का प्रसार उपमहाद्वीप से बाहर तिब्बत और दक्षिण-पूर्व एशिया तक भी हुआ।

برہمی رسم الخط اس اصطلاح سے مراد وہ رسم الخط ہے جس کا استعمال قدیم ہندوستان میں پراکرت، سنسکرت اور تمل زبانوں کو لکھنے کے لیے کیا جاتا تھا۔ آرامی رسم الخط کے برعکس اس میں حروف بائیں سے دائیں جانب لکھے جاتے ہیں۔ اس رسم الخط کے استعمال کا اوّلین ثبوت اشوک کے کتبوں (وسط تیسری صدی قبل مسیح) میں ملتا ہے۔ البتہ سری لنکا کے انورادھا پور سے حالیہ کچھ آثار برآمد ہوئے ہیں جن سے اندازہ ہوتا ہے کہ اس رسم الخط کا اس سے قبل (تقریباً چھٹی اور چوتھی صدی ق م) میں فروغ ہو چکا تھا۔ ہندوستانی زبانوں کو لکھنے کے لیے زیادہ تر رسم الخط برہمی رسم الخط سے ماخوذ ہیں۔ یہ رسم الخط برصغیر سے باہر تبت اور جنوب۔مشرقی ایشیا تک پھیلا ہوا تھا۔

Buddhism The term refers to the religion which is founded on the teachings of Gautama, the Buddha (c. 6th century BCE). The essential doctrines of the Buddha's teachings are best expressed in the Four Noble Truths: *Dukkha* (there is suffering); *Dukkha Samudaya* (it has a cause); *Dukkha Nirodh* (it can be removed) and *Dukkha Nirodh Marg* (the path to remove suffering). The principle texts of Buddhism are called Tripitaks. Those are *Vinaya, Sutta* and *Abhidhamma Pitaka*. The ultimate goal of the Buddha's teaching was to help all human beings attain the *nirvana* (salvation), which means the release from the cycle of birth and death. To achieve this goal Buddha laid down the *aryaashtanga marga* (the Noble Eightfold Path) consisting of *samyak drishti* (right view), *samyak sankalpa* (right intention), *samyak vak* (right speech), *samyak karma* (right action), *samyak ajeev* (right livelihood), *samyak vyayam* (right effort), *samyak smriti* (right mindfulness) and *samyak samadhi* (right concentration). Most of the teachings of the Buddha were codified in the first Buddhist council. Over the years the monastic order of Buddhism was split into two main branches namely- the Hinayana (the smaller vehicle), and Mahayana (the greater vehicle). Subsequently several other sects of Buddhism like *Vajrayana, Tantrayana* also came into existence. Under the patronage of Ashoka, Buddhism spread far beyond India to many parts of Central, Western and South and Southeastern Asia. Buddhism also spread far and wide through the efforts of scholars, monks, pilgrims, traders and travellers. (*See also* BODHISATTVA; BUDDHIST COUNCILS; HINAYANA; MAHAYANA)

बौद्ध धर्म यह गौतम बुद्ध की शिक्षाओं पर आधारित धर्म (छठी शताब्दी ई॰पू॰) है। उनके धर्म का मूलमंत्र चार आर्य सत्यों में अभिव्यक्त किया गया है। दु:ख (इस संसार में दु:ख है); दु:ख समुदय (दु:ख का कारण है); दु:ख निरोध (इसे दूर किया जा सकता है); दु:ख निरोध मार्ग (दुख निवारण मार्ग)। बौद्ध धर्म के प्रमुख ग्रंथों को 'त्रिपिटक' कहा गया है– ये हैं *विनय, सुत्त* और *अभिधम्म पिटक*। बुद्ध के उपदेशों का परम लक्ष्य मनुष्य जाति को निर्वाण प्राप्ति में मदद करना था। निर्वाण का तात्पर्य जन्म और मृत्यु के चक्र से मुक्ति दिलाने से है। इस उद्देश्य की प्राप्ति के लिए बुद्ध ने अष्टांगिक मार्ग की शिक्षा दी जिसके अंतर्गत सम्यक् दृष्टि, सम्यक् संकल्प, सम्यक् वाक्, सम्यक् कर्म, सम्यक् आजीविका, सम्यक् व्यायाम, सम्यक् स्मृति और सम्यक् समाधि आते हैं। बुद्ध की अधिकांश शिक्षाओं को प्रथम बौद्ध संगीति में संकलित किया गया था। समयोपरांत बौद्ध धर्म दो शाखाओं में बँट गया। हीनयान (छोटा वाहन) और महायान (बड़ा वाहन)। धीरे-धीरे बौद्ध धर्म के कई अन्य संप्रदाय भी अस्तित्व में आए, जैसे – वज्रयान और तंत्रयान। अशोक के संरक्षण में बौद्ध धर्म भारत से बाहर मध्य, पश्चिम और दक्षिण तथा दक्षिण पूर्व एशिया के कई इलाकों में फैला। बौद्ध धर्म व्यापारियों, विद्वानों, भिक्षुओं, तीर्थ-यात्रियों तथा अन्य यात्रियों के प्रयासों से भी दूर-दूर तक फैला। (बोधिसत्व; बौद्ध संगीतियाँ; हीनयान; महायान भी देखें)

بدھ مت اس اصطلاح سے مراد گوتم بدھ (چھٹی صدی قبل مسیح) کی تعلیمات پر مبنی مذہب ہے۔ بدھ کی تعلیمات کے لازمی اصولوں کو چار اہم صداقت کے طور پر بیان کیا جاتا ہے: دکھ (تکلیف)، دکھ سمودائی (دکھ کا سبب)، دکھ نرودھ (ازالۂ دکھ)، اور دکھ نرودھ مارگ (طریقۂ ازالۂ دکھ)۔ بدھ مت کے اہم متون کو تری پیٹک کہا جاتا ہے۔ تری پیٹک

اس طرح ہیں: ونئے، سُتّ اور ابھیدھم پیٹک۔ بدھ کی تعلیمات کا بنیادی مقصد نروان (نجات) کے حصول میں تمام انسانوں کی مدد کرنا تھا۔ نروان کا مطلب پیدائش-موت کے چکر سے چھٹکارہ ہے۔ اس مقصد کے حصول کے لیے بدھ نے ہشت مارگ کی بنیاد رکھی۔ ہشت مارگ ہیں: سمیک درشٹی (صحیح نقطۂ نظر)، سمیک سنکلپ (صحیح نیت)، سمیک واک (صحیح قول)، سمیک کرم (صحیح عمل)، سمیک اجیو (صحیح رزق)، سمیک ویایام (صحیح کوشش)، سمیک اسمریتی (صحیح توجہ) اور سمیک سادھی (صحیح مراقبہ)۔ بدھ کی بیشتر تعلیمات کی تدوین پہلی بدھست کونسل میں ہوئی۔ مرور زمانہ کے ساتھ بدھ کا راہبانہ سلسلہ دو اہم شاخ یعنی ہین یان (چھوٹی چکری) اور مہایان (عظیم چکری) میں تقسیم ہوگیا۔ بعد میں بدھ مت کے کئی دوسرے فرقے وجریان، تنتریان بھی وجود میں آئے۔ اشوک کی سرپرستی میں بدھ مت بیرون ہند وسط، مغربی، جنوبی اور جنوب-مشرقی ایشیا میں پھیلا۔ بدھ مت دانشوروں، راہبوں، مذہبی سیاحوں، تاجروں اور مسافروں کی کوششوں کی بدولت بھی دور دراز علاقوں تک پھیلا۔ (مزید دیکھیں بودھستوا، بدھ مت کی کونسل، ہین یان، مہایان)

Buddhist Councils These were assemblies convened after the *Mahaparinirvana* (demise) of the Buddha to compile his teachings and to settle doctrinal disputes which arose within the *sangha*. There have been four such historic councils. The first of these councils, was held at Rajagriha (the capital of Magadha) in c.5th century BCE. The *Vinaya Pitaka* (dealing with monastic rules) and the *Sutta Pitaka* (dealing with Buddha's sayings) are said to have been finalised (adopted) in this council. The second council was held at Vaishali, the capital of Lichchavis presently in north Bihar, probably a century after the Buddha's demise (c.4th century BCE) when the Buddhist sangha was split into two on the issues of the Buddha's teachings and monastic discipline. Aimed at resolving the issues of schism in the Buddhist *sangha* Ashoka had convened the third council at Pataliputra (modern Patna, then capital of the Mauryan empire) in c.247 BCE. The *Abhidhamma Pitaka*, dealing with the metaphysical aspect of Buddhism, was compiled in this council. The fourth council was convened under the patronage of Kanishka in c.1st or 2nd century CE and is usually associated with the formal rise of Mahayana Buddhism. Henceforth, the traditionalists were categorised as Hinayani. This council is known for preparation of commentaries on the Buddhist scriptures. (*See also,* BUDDHISM; HINAYANA; MAHAYANA)

बौद्ध संगीति बौद्ध संगीतियाँ ऐसी परिषदें थीं जो गौतम बुद्ध के महापरिनिर्वाण (मृत्यु) के बाद इनके उपदेशों का संकलन करने और संघ में उत्पन्न हुए सैद्धांतिक विवादों का समाधान करने के लिए बुलाई गई थीं। ऐसी चार ऐतिहासिक परिषदें हुईं। इनमें से पहली संगीति राजगृह (मगध की राजधानी) में 5वीं शताब्दी ई॰पू॰ में आयोजित की गई थी। इस संगीति में विनय (मठीय नियम) और सुत्त (बुद्ध के कथनों) पिटकों को अंतिम रूप दिया गया था। दूसरी संगीति संभवत: बुद्ध की मृत्यु के 100 साल बाद वैशाली (लिच्छवियों की राजधानी, वर्तमान उत्तरी बिहार) में चौथी शताब्दी ई॰पू॰ में आयोजित की गई, जहाँ बौद्ध संघ बुद्ध की शिक्षाओं और निर्णय नियमों को लेकर दो भागों में विभक्त हो गया। तीसरी संगीति अशोक के तत्त्वावधान में पाटलिपुत्र (मौर्य साम्राज्य की राजधानी, वर्तमान पटना) में 247 ई॰पू॰ में हुई। बौद्ध धर्म के आध्यात्मिक पहलू से संबंधित अभिधम्म पिटक को इसी संगीति में संकलित किया गया था। चौथी संगीति लगभग पहली अथवा दूसरी शताब्दी ई. में कनिष्क के तत्त्वावधान में हुई। इस संगीति का संबंध आमतौर पर महायान बौद्ध धर्म के औपचारिक उदय से जोड़ा जाता है। इसके बाद से परंपरावादी बौद्धों को हीनयानी की श्रेणी में रखा जाने लगा। यह संगीति बौद्ध धर्म ग्रंथों पर टीकाएँ तैयार करने के लिए जानी जाती है। (बौद्ध धर्म, हीनयान; महायान भी देखें)

بدھ کی کونسلیں ان سے مراد وہ اجلاس ہیں جو گوتم بدھ کی مہاپری نروان (وفات) کے بعد ان کی تعلیمات کی تدوین اور سنگھ میں ہونے والے اصولی اختلافات کے تصفیہ کے لیے منعقد کیے گئے تھے۔ اس طرح کی چار تاریخ ساز کونسلیں ہوئی ہیں۔ پہلی کونسل پانچویں چھٹی قبل مسیح راج گریہہ (مگدھ کی دارالحکومت) میں منعقد ہوئی تھی۔ کہا جاتا ہے کہ اس کونسل میں ونئے پیٹک (راہبانہ اصول) اور سُتّ پیٹک (اقوالِ بدھ) کی تدوین عمل میں آئی۔ دوسری کونسل غالباً بدھ کی وفات (چوتھی صدی قبل مسیح) کے سو سال بعد لچھویوں کی راجدھانی ویشالی موجودہ شمالی بہار میں منعقد ہوئی تھی جس میں بودھ سنگھ بدھ کی تعلیمات اور راہبانہ اصولوں کی بنیاد پر دو حصّوں میں تقسیم ہوگئی۔ اشوک نے بودھ سنگھ کے اختلافی مسائل کو حل کرنے کے مقصد سے تیسری کونسل 247 قبل مسیح پاٹلی پتر (موجودہ پٹنہ، اس زمانہ میں موریائی حکومت کی دارالحکومت) میں منعقد کراتی تھی۔ اس کونسل میں ابھیدھم پیٹک کی تدوین مکمل ہوئی جو کہ بدھ مت کے مابعد الطّبیعیاتی پہلوؤں سے متعلق ہے۔ چوتھی کونسل تقریباً پہلی یا دوسری صدی عیسوی میں کنشک کی صدارت میں منعقد ہوئی اور حسب معمول بدھ مت میں مہایان مکتبۂ فکر کا رسمی ارتقا عمل میں آیا۔ اس کے بعد روایت پسندوں کو ہین یان کے زمرے میں رکھا۔ یہ کونسل بدھ مت کی مذہبی کتابوں کی تفسیر کی تیاری کے لیے مشہور ہے۔ (مزید دیکھیں بدھ مت، ہین یان، مہایان)

Cc

Caliphs, *Khalifa* The word Caliph or *Khalifa* literally means 'successor' or 'substitute'. The word was used to describe the successors of Prophet Muhammad. The first successor who became the first *Khalifa* in 632 CE was Abu Bakr. He was followed by Umar, Usman and Ali respectively. All of them are known as the rightly guided Caliphs who were closely associated with Prophet Muhammad during his lifetime. After Ali, the Caliphate passed on to the Umayyads (661-750 CE) who ruled from Damascus, and therefore to the Abbasids (750-1258 CE) who had their centre at Baghdad. However, by the time Ottomans of Turkey laid claims to this institution, its authority had waned considerably. It was finally abolished in 1924 when Mustafa Kemal Ataturk, the first president of the Republic of Turkey converted Turkey into a secular state.

ख़लीफ़ा ख़लीफ़ा का शाब्दिक अर्थ 'उत्तराधिकारी' या 'प्रतिस्थापी' है। इस शब्द का प्रयोग पैग़म्बर मुहम्मद के उत्तराधिकारियों के लिए हुआ था। 632 ई में अबु बक्र उनके पहले उत्तराधिकारी ख़लीफ़ा बनाए गए। इनके बाद क्रमश उमर, उस्मान और अली ख़लीफ़ा बने। इन्हें सही रूप से निर्देशित ख़लीफ़ाओ के रूप में जाना जाता है जो पैग़म्बर के जीवनकाल में उनके साथ जुड़े रहे थे अली के बाद ख़िलाफ़त उमैय्यों (661-750 ई.) के पास आ गई जो दमिश्क़ से शासन करते थे। इसके बाद यह पदवी अब्बासियों (750-1258 ई.) के पास आ गई जिनका शासन केंद्र बग़दाद था। परंतु जब तुर्की के ऑटोमन शासकों ने इस संस्था पर अपनी दावेदारी की, तब तक इस संस्था की शक्ति काफ़ी हद तक कम हो गई थी। अंतत: 1924 ई. में जब तुर्की गणतंत्र के प्रथम राष्ट्रपति मुस्तफ़ा कमाल अतातुर्क द्वारा तुर्की में एक धर्मनिरपेक्ष राज्य की स्थापना की गई, तब इसे समाप्त कर दिया गया।

خلیفہ خلیفہ کا لفظی مفہوم جانشین یا قائم مقام ہے۔ اس اصطلاح کا استعمال پیغمبر محمدؐ کے جانشینوں کے لیے کیا گیا تھا۔ اوّل جانشین حضرت ابوبکرؓ ہیں جو 632 میں خلیفہ بنائے گئے۔ ان کے بعد علی الترتیب حضرت عمرؓ، حضرت عثمانؓ اور حضرت علیؓ خلیفہ مقرر ہوئے۔ انھیں خلفائے راشدین کہا جاتا ہے۔ اس لیے کہ یہ پیغمبر محمدؐ سے ان کی حیات طیّبہ میں بے حد قربت رکھتے تھے۔ حضرت علیؓ کے بعد خلافت امویوں (Umayyads) (661 تا 750ء) کے ہاتھوں میں آ گئی جن کا دارالحکومت دمشق تھا اور ان کے بعد عباسیوں (750 تا 1258ء) کے پاس آئی جن کا دارالحکومت بغداد تھا۔ تاہم جب ترک کے عثمانی حکمرانوں نے خلافت کا دعویٰ کیا تو اس کے اختیارات کافی حد تک کمزور ہو چکے تھے۔ بالآخر 1924 میں اس کا خاتمہ اس وقت ہو گیا جب ترکی کے پہلے صدر جمہوریہ مصطفےٰ کمال اتاترک نے ترکی کو ایک سیکولر ریاست میں تبدیل کر دیا۔

Calligraphy The term refers to the art of decorative handwriting. The term might have had its origin in Greek language in which the words 'kallos' means 'beauty' and 'graphine' means 'to write'. The tradition of calligraphy had evolved into a fine art form in the Middle-East and East Asia since the early centuries of Christian era and had continued till the print technology came to substitute handwriting in the early modern age. In India calligraphy was practised as an important tool to beautify architectural structures with Quranic verses during the medieval period

सुलेखन कला इस शब्द का तात्पर्य सुंदर लेख लिखने की कला से है। संभवत: इस शब्द की उत्पत्ति यूनानी भाषा से हुई है, जिसमें 'कैलोस' का अर्थ 'सुंदर' और 'ग्रेफ़ाइन' का अर्थ 'लिखना' है। सुलेखन कला की परंपरा, ईसवी सन् की प्रारंभिक शताब्दियों से मध्य-पूर्व तथा पूर्वी एशिया में एक ललित कला के रूप में विकसित हुई और प्रारंभिक आधुनिक युग में छपाई की तकनीक के आगमन तक, जब इसने लेखन कला का स्थान ले लिया, बनी रही। मध्यकालीन भारत में इस कला का प्रयोग इमारतों को क़ुरआन की आयतों से सजाने के लिए किया जाता था।

خطاطی (خوش نویسی) اس اصطلاح کا تعلق خوش نویسی کے ایک فن سے ہے۔ غالباً اس کی انگریزی اصطلاح کیلی گرافی یونانی زبان سے مشتق ہے جس میں کیلوس بمعنی خوبصورتی اور گریفائن بمعنی تحریر کے ہیں۔ خطاطی کی روایت ابتدائی عیسوی صدیوں میں فنون لطیفہ کی شکل میں مشرق وسطیٰ اور مشرقی ایشیا میں نشوونما پاتی رہی اور ابتدائی دور جدید میں پرنٹ ٹکنالوجی کی متبادل تحریر کے وجود میں آنے تک جاری رہی۔ عہد وسطیٰ کے ہندوستان میں خطاطی قرآنی آیتوں کے ذریعے فن تعمیر کی تزئین کاری کا اہم ذریعہ تھی۔

Canon The term refers to the collection of books (old, ancient, final) that are accepted as authoritative or divinely inspired in any given religion, such as the *Tripitaka* in Theravada Buddhism or the *Prasthana Trayi* (Upanishads, *Bhagwad Gita* and the *Brahmsutras*) in the Hindu tradition. *Hadith* is the most important canonical tradition in Islam. (*See also,* UPANISHAD;HADITH)

ग्रंथ संग्रह इस शब्द का तात्पर्य प्राचीन ग्रंथों के उस संग्रह से है जो किसी धर्म विशेष के अनुसार प्रमाणिक माने जाते हैं या दैवीय रूप से प्रेरित होते हैं, जैसे – थेरवाद, बौद्धधर्म में त्रिपिटक अथवा हिंदू परंपरा में प्रस्थान त्रयी *(उपनिषद्, भगवतगीता और ब्रह्मसूत्र)*। इस्लाम में *हदीथ (हदीस)* सबसे महत्वपूर्ण ग्रंथ संग्रह है। (*उपनिषद्, हदीथ* भी देखें)

کینن (مجموعۂ دینی کتب) اس اصطلاح سے مراد پرانی، قدیم، آخری کتابوں کا مجموعہ ہے، جسے کسی متعلقہ مذہب میں مستند یا الہامی تسلیم کر لیا گیا ہے۔ جیسے تھیرواد بدھ مت میں تری پیٹک یا ہندو روایت میں پرستھان ترائی (اپنشد، بھگوت گیتا اور برہم سوتر)۔ دینی روایت کے لحاظ سے اسلام میں حدیث بہت اہم ہے۔ (مزید دیکھیں اپنشد، حدیث)

Capital, Capitalism Derived from the Latin word 'capitale', the term has been in use since the middle of the 16th century. In the economic sense, the term refers to the accumulation of economic assets or wealth. Capitalism is a system of production in which methods or the means of production are owned privately to generate profit. Historically, capitalism acquired prominence in Western Europe following the Industrial Revolution. As a system, it has resulted in a considerable increase in the volume of goods and services and in the expansion of markets and increase in the number of consumers all across the world. By the very nature of its working, capitalism has also led to severe inequalities between various countries. It also breeds socio-economic inequalities within individual countries.
(*See also,* INDUSTRIAL REVOLUTION)

पूँजी, पूँजीवाद लैटिन शब्द 'कैपिताले' से व्युत्पन्न इस शब्द का प्रयोग 16वीं शताब्दी के मध्य से हो रहा है। आर्थिक संदर्भ में यह शब्द आर्थिक संपत्तियों या धन के संचय का सूचक है। पूँजीवाद उत्पादन की एक ऐसी प्रणाली है जिसमें उत्पादन के तरीकों और साधनों का स्वामित्व निजी हाथों में होता है और वे ही उसका लाभ कमाते हैं। ऐतिहासिक रूप से पूँजीवाद सर्वप्रथम पश्चिमी यूरोप में औद्योगिक क्रांति के फलस्वरूप अस्तित्व में आया। एक प्रणाली के रूप में इस व्यवस्था के फलस्वरूप माल और सेवाओं के परिमाण, बाज़ारों के विस्तार और उपभोक्ताओं की संख्या में विश्व भर में पर्याप्त वृद्धि हुई। पूँजीवाद की कार्यप्रणाली का स्वरूप ही कुछ ऐसा रहा है कि इसके फलस्वरूप विभिन्न देशों के बीच भारी असमानताएँ आ गईं। इससे देशों के भीतर भी सामाजिक-आर्थिक असमानताएँ उत्पन्न हुईं। (औद्योगिक क्रांति भी देखें)

سرمایہ، سرمایہ داری لاطینی لفظ کیپیٹل (Capitale) سے ماخوذ یہ اصطلاح سولھویں صدی کے وسط سے استعمال میں ہے۔ اقتصادیات میں یہ اصطلاح املاک یا دولت کی ذخیرہ اندوزی کو بیان کرتی ہے۔ سرمایہ داری پیداوار کا ایک ایسا نظام ہے جس میں حصولِ نفع کی خاطر ذرائع پیداوار یا طریقۂ کار پر مالکانہ حق ذاتی طور پر حاصل ہوتا ہے۔ تاریخی نقطۂ نظر سے سرمایہ داری سب سے پہلے مغربی یوروپ میں صنعتی انقلاب کے زیر اثر وجود میں آئی۔ نتیجتاً پوری دنیا میں اشیا کی مقدار اور خدمات میں غیر معمولی اضافہ، بازاروں کی توسیع اور صارفین کی تعداد میں اضافہ ہوا۔ سرمایہ داری نے اپنے طریقۂ کار کی عین فطرت کے مطابق مختلف ملکوں میں عدم مساوات کو بھی فروغ دیا۔ انفرادی ممالک میں بھی اس نے سماجی و معاشی عدم مساوات کو جنم دیا ہے۔ (مزید دیکھیں صنعتی انقلاب)

Carbon-14(C14)/Radiocarbon Dating It refers to a dating technique that is used to determine the age of organic materials such as seeds, bone, shell, wood, peat, charcoal, etc. which are less than 50,000 years of age. This technique is based on the principle that living things absorb and release carbon-12 and carbon-14 when they are alive. They release C14 after death at a constant rate while C12 remains stable. With C12 taken as a baseline the ratio calculation between C12 and C14 gives the date of the material. The decrease in C14 is measured in half-lives of 5730 years, meaning that the amount of carbon-14 is reduced to half the amount after about 5730 years. By calibrating dates generated by radiocarbon dating with other absolute dating methods, a date in calendar years can be established.

کاربن-14 /ریڈیو کاربن تِتھِ نِردھارَن اِسکا تاتپرَیہ کال نِردھارَن کی ایک ایسی وِدھی سے ہے، جِسکا پرَیوگ 50,000 وَرشوں سے کم پُرانے کاربنِک پدارتھوں، جیسے — بیج، ہڈّی، سیپی، لکڑی، پاؤں، لکڑی کا کوئلا آدِ کے کال کا پتا لگانے کے لِیے کِیا جاتا ہے۔ یہ تکنیک اِس سِدّھانت پر آدھارِت ہے کِہ جیوِت وَستُوئیں اپنی جیوِت اَوستھا میں کاربن-12 اَور کاربن-14 گرَہن کرتی اَور چھوڑتی ہیں۔ وے مرتیُو کے باد کاربن-14 کو ایک سْتھِر دَر پَر چھوڑتی ہیں، جَبکِہ کاربن-12 سْتھِر اَوستھا میں بنا رہتا ہے۔ کاربن-12 کو ایک آدھار رےکھا مان لیں تو کاربن-12 اَور کاربن-14 کے بیچ کے سمانُپات کی گنَنا اُس پدارتھ سامگری کی تِتھِ بتا دیتی ہے۔ کاربن-14 میں ہُئی کمی کو 5730 وَرشوں کی آدھی-زِندگِیوں میں ماپا جاتا ہے جِسکا اَرتھ یہ ہے کِہ کاربن-14 کی ماترا لگبھگ 5730 وَرشوں کے باد گھٹکر آدھی رہ جاتی ہے۔ تِتھِ نِردھارَن کی ریڈیو-کاربن وِدھی سے پراپت تاریخوں کا اَنیہ کال نِردھارَن وِدھِیوں سے پراپت تاریخوں سے مِلان کرکے کیلینڈر وَرشوں سے سَمبندھِت تاریخیں نِردھارِت کی جا سکتی ہیں۔

کاربن-14 (سی-14) ریڈیو کاربن ڈیٹنگ اس سے مراد تاریخ متعین کرنے کی ایک تکنیک ہے جس کا استعمال پچاس ہزار سال سے کم عمر والے نامیاتی مادے مثلاً بیج، ہڈی، سیپ، لکڑی، نباتاتی کوئلہ، تارکول وغیرہ کی عمر متعین کرنے کے لیے کیا جاتا ہے۔ یہ تکنیک اس اصول پر مبنی ہے کہ جاندار چیزیں جب زندہ ہوتی ہیں تو سی-12 اور سی-14 جذب کرتی اور چھوڑتی ہیں۔ مرنے کے بعد یہ سی-14 ایک متواتر شرح سے چھوڑتی ہیں۔ جب کہ سی-12 کو روک کر رکھتی ہیں۔ اگر سی-12 کو بنیادی خط مان لیں تو سی-12 اور سی-14 کے درمیان کاربن کے حساب کا تناسب مادے کی تاریخ کو بتا دیتا ہے۔ سی-14 میں ہونے والی کمی کو 5730 سال کے نصف حیات میں ناپا جاتا ہے، جس کا مطلب یہ ہے کہ کاربن-14 کی مقدار کو تقریباً 5730 سال کے بعد گھٹ کر نصف رہ جاتی ہے۔ تاریخ متعین کرنے کے دیگر مطلق طریقوں کے ساتھ پلان کر کے ریڈیو کاربن ڈیٹنگ کے ذریعے تشکیل کردہ تاریخوں کا کلینڈر میں تاریخ کا تعین کیا جا سکتا ہے۔

Carbonisation This is a term which is often used by archaeologists to describe the proces of burning of organic materials, such as plants, seeds, or grains in an oxygen free environment, which results in their preservation. Charcoal is a widely known example.

कार्बनीकरण इस शब्द का प्रयोग प्राय: पुरातत्वविदों द्वारा कार्बनिक पदार्थों, जैसे—पौधों, बीज या अन्न के दानों आदि के एक ऑक्सीजन-रहित पर्यावरण में जलने की प्रक्रिया को बताने के लिए किया जाता है। ऐसे वातावरण में पदार्थ नष्ट नहीं होता, बल्कि सुरक्षित बना रहता है। लकड़ी का कोयला इस प्रक्रिया का एक सुविज्ञात उदाहरण है।

کاربونائزیشن یہ ایک اصطلاح ہے جس کا استعمال آثار قدیمہ کے ماہرین اکثر آکسیجن سے آزاد ماحول میں نامیاتی مادے مثلاً پودے، بیج یا اناج کے جلنے کے عمل کو بتانے کے لیے کرتے ہیں۔ اس عمل میں ان کے کیمیائی عناصر محفوظ رہتے ہیں جس سے ان کی حفاظت ہوتی ہے۔ لکڑی کا کوئلہ اس کی ایک نمایاں مثال ہے۔

Catholic Church (*See* , CHURCH)

कैथोलिक चर्च चर्च देखें।

کیتھولک چرچ (مزید دیکھیں چرچ)

Census The term refers to an official count or enumeration of members of a population at regular intervals. Enumeration of the human population was known to exist even in pre-British India. However, systematic methods of conducting censuses was developed in India by the British beginning with 1872. The first All- India Census was conducted in 1881. Since then the census operations have been regularly carried out in the country once in every 10 years. Besides enumerating human population, census is also carried out in respect of animals, birds, trees, agriculture, business, vehicular traffic, etc.

जनगणना इस शब्द का तात्पर्य नियमित अंतराल पर होने वाली आधिकारिक जनगणना से है। भारत में जनसंख्या का आकलन अँग्रेज़ी शासन से पहले भी ज्ञात था। परंतु, सुव्यवस्थित तरीकों से जनगणना का कार्य भारत में 1872 में अँग्रेज़ों द्वारा शुरू किया गया। पहली अखिल भारतीय जनगणना 1881 में हुई। तब से जनगणना का कार्य नियमित रूप से हर दसवें वर्ष किया जा रहा है। मानव जनगणना के अतिरिक्त, पशुओं, पक्षियों, पेड़ों, कृषि, व्यवसाय, यातायात आदि की भी गणना की जाती है।

مردم شماری اس اصطلاح سے مراد کسی آبادی کے لوگوں کی مقررہ وقفے سے کی جانے والی سرکاری گنتی یا انھیں شمار کرنے سے ہے۔ برطانوی حکومت سے پہلے بھی ہندوستان میں انسانی آبادی کی گنتی کے ثبوت ملتے ہیں۔ لیکن ہندوستان میں مردم شماری کے منظم طریقوں کا فروغ 1872 کے آغاز میں برطانیہ کے ذریعے ہوا۔ پہلی مرتبہ کل ہند مردم شماری 1881 میں ہوئی۔ اس کے بعد پابندی سے ہر دس سال میں ایک بار مردم شماری ملک میں ہوتی آرہی ہے۔ انسانی آبادی کی مردم شماری کے علاوہ دیگر چیزوں مثلاً جانوروں، پرندوں، درختوں، زراعتوں، تجارتوں اور آمدورفت سے متعلق گاڑیوں کی بھی عدد شماریاں ہوتی ہیں۔

Central Powers The term is used collectively for Austria-Hungary, Germany and Italy who formed a political alliance in 1882, which is also known as the 'Triple Alliance'. After 1915, when Italy joined England and France in another alliance the term came to refer only to Austria-Hungary and Germany. The term also provides an indication of the geographical location of these countries in Europe.

केंद्रीय शक्तियाँ इस शब्द का प्रयोग सामूहिक रूप से ऑस्ट्रिया, हंगरी, जर्मनी और इटली के लिए किया जाता है, जिन्होंने 1882 में एक राजनीतिक संधि की, जिसे ट्रिपल ऐलायंस (त्रिराष्ट्रीय मैत्री) भी कहा जाता है। 1915 के बाद जब इटली, इंग्लैंड और फ्रांस एक – दूसरे समूह में शामिल हो गए तब 'केंद्रीय शक्तियाँ' शब्द का प्रयोग केवल ऑस्ट्रिया-हंगरी और जर्मनी के लिए ही किया जाने लगा। यह नाम यूरोप में इन देशों की भौगोलिक स्थिति का भी सूचक है।

مرکزی طاقتیں مجموعی طور پر اس اصطلاح سے مراد 1882 میں آسٹریہ۔ہنگری، جرمنی اور اٹلی کے مابین ہونے والے سیاسی اتحاد سے ہے جو 'سہ فریقی معاہدہ' کے نام سے بھی جانا جاتا ہے۔ 1915 کے بعد جب اٹلی ایک دوسرے اتحاد میں برطانیہ اور فرانس کے ساتھ ہو گیا تو اس اصطلاح کا اطلاق صرف آسٹریہ۔ہنگری اور جرمنی پر ہونے لگا۔ اس اصطلاح سے یوروپ میں ان ممالک کا جغرافیائی محل وقوع بھی معلوم ہوتا ہے۔

Chahar Taslim It was a mode of salutation which was introduced by Shahjahan during the Mughal period. This form of salutation involved placing the back of the right hand on the ground and raising it gently till the person stood erect, and touched the palm of his hand on the crown of his head. *Chahar* literally means 'four' and *taslim,* means 'submission'. Thus, it meant four times bowing down before the king.

चहार तसलीम चहार तसलीम अभिवादन करने का एक तरीका था जिसकी शुरुआत मुग़ल काल में शाहजहाँ ने की थी। इस तरीके के तहत सलाम करने वाला व्यक्ति सबसे पहले अपने दाहिने हाथ (हथेली) के पीछे के हिस्से को ज़मीन पर रखकर धीरे-धीरे उसे ऊपर उठाते हुए सीधा खड़ा हो जाता था। फिर वह अपने उस हाथ की हथेली को अपने सिर के ऊपरी भाग पर रखता था। इस पूरे शब्द में 'चहार' का अर्थ है चार और 'तसलीम' का अर्थ है आत्मसमर्पण करना। इस प्रकार इस शब्द का अर्थ है, शासक के प्रति चार बार झुकना या अभिवादन करना।

چہار تسلیم یہ سلام کرنے کا ایک طریقہ تھا جسے شاہ جہاں نے مغل دور حکومت میں شروع کیا تھا۔ اس طریقۂ تسلیم میں دائیں ہاتھ کی پشت کو زمین پر رکھ کر جھکنا اور آہستہ آہستہ سیدھے کھڑے ہونا اور ہتھیلی کو اپنے سر کے اوپری حصّے پر رکھنا پڑتا تھا۔ لفظ چہار کا معنی چار اور تسلیم بمعنی خود سپردگی ہے، جس کا مطلب ہے بادشاہ کے سامنے چار مرتبہ جھکنا۔

Chaitya This term refers to a Buddhist or Jaina prayer hall. *Chaityas* were built near *viharas* for congregational worship. The Buddhist *chaityas* usually enshrined a *stupa* and at a later stage, the icon of Buddha as well. The earliest existing *chaitya* date from the end of the

first millennium BCE. These were built all over the country either of brick or excavated from rocks. It appears as though wooden prototypes of chaityas existed even earlier. The largest brick chaitya hall to have been excavated is at Guntapalli in Seemandhra. Some of the most beautiful examples of rock-cut *chaityas* are found at Bhaja and Karle along the Western Ghats in Maharashtra. (*See Also,* VIHARA)

चैत्य इस शब्द का प्रयोग बौद्ध या जैन प्रार्थना कक्ष के लिए किया जाता है। ये सामूहिक उपासना हेतु विहार के पास बनाए जाते थे। बौद्ध चैत्य में एक स्तूप होता था। आगे चलकर इसमें बुद्ध की प्रतिमा भी स्थापित की जाने लगी। आज जो चैत्य पाए जाते हैं उनमें प्राचीनतम चैत्य पहली सहस्राब्दी ई॰पू॰ के अंतिम भाग के हैं। ये चैत्य देश के सभी भागों में ईंटों से अथवा चट्टानों को काटकर या खोदकर बनाए जाते थे। ऐसा प्रतीत होता है कि इससे पहले चैत्यगृह लकड़ी से बनाए जाते थे। ईंटों से बना सबसे बड़ा चैत्य गुंटापल्ली (सीमांध्र) की खुदाई में पाया गया था। शिला-निर्मित चैत्यों के कुछ अत्यंत सुंदर उदाहरण महाराष्ट्र में पश्चिमी घाट में भाजा और कार्ले में पाए गए हैं। (विहार भी देखें)

چیتیہ اس اصطلاح سے مراد بدھ مت یا جین مت کا عبادت خانہ ہے۔ یہ وہار (Vihara) کے نزدیک اجتماعی عبادت کے لیے بنائے جاتے تھے۔ بدھ مت کے چیتیاؤں میں عموماً ایک استوپ ہوتا تھا اور بعد میں بدھ کا مجسّمہ بھی رکھا جانے لگا۔ بدھ مت کے چیتیات کی موجودگی کا اوّلین ثبوت پہلے ہزار قبل مسیح کے اختتام پر ملتے ہیں۔ یہ پورے ملک میں اینٹ یا چٹانوں کو کاٹ کر یا کھود کر بنائے گئے تھے۔ ایسا معلوم ہوتا ہے کہ اس سے قبل چیتیہ لکڑی کے بنائے جاتے تھے۔ اینٹوں کا سب سے بڑا چیتیہ ہال سیماندھرا میں گنٹا پلی کی کھدائی میں برآمد ہوا ہے۔ چٹانوں کو کاٹ کر بنائے گئے چیتیہ کی بعض خوب صورت مثالیں مہاراشٹر کے مغربی گھاٹوں، بھاج اور کارلے میں پائی گئی ہیں۔ (مزید دیکھیں وہار)

Chalcolithic This term refers to archaeological cultures which used copper apart from stone (lithos) for making objects. Copper artefacts made by these cultures included tools, weapons and bangles. They also used microliths and other stone tools. These Chalcolithic people domesticated animals and practiced agriculture along with hunting and fishing. Almost all Chalcolithic communities used wheel turned black-and-red pottery.They were also the first to use painted ware. Traces of Chalcolithic cultures, which were mostly associated with rural communities, have been discovered almost all over the country during the second and early first millennium BCE. (*See also,* ARTEFACTS; BLACK AND RED WARE)

ताम्रपाषाण इस शब्द का प्रयोग उन पुरातत्वीय संस्कृतियों के लिए किया जाता है जब लोग वस्तुएँ बनाने के लिए पत्थर के साथ-साथ ताँबे का भी प्रयोग करते थे। उनके द्वारा बनाई गई ताम्र शिल्पकृतियों में औज़ार, हथियार और चूड़ियाँ शामिल हैं। वे लघु पाषाणों तथा पत्थरों के औज़ारों का भी प्रयोग करते थे। ताम्रपाषाणीय लोग शिकार करने और मछली पकड़ने के साथ-साथ पशु पालने और खेती करने का कार्य भी करते थे। लगभग सभी ताम्रपाषाणीय समुदाय चाक पर बने काले और लाल मिट्टी के बर्तनों का प्रयोग करते थे और उन्होंने ही सबसे पहले चित्रित पात्रों का इस्तेमाल करना शुरू किया था। इन संस्कृतियों के अवशेष द्वितीय सहस्राब्दी से आरंभिक प्रथम सहस्राब्दी ई॰पू॰ के बताए जाते हैं, जो देश के लगभग सभी भागों में पाए गए हैं। ताम्रपाषाणीय संस्कृतियों के लोग अधिकतर ग्रामीण थे। (शिल्प कृति, काले और लाल पात्र भी देखें)

تانبے پتھر کا دور اس اصطلاح سے مراد آثار قدیمہ کی وہ تہذیبیں ہیں جن میں سامان سازی کے لیے پتھر کے علاوہ تانبے کا بھی استعمال کیا جاتا تھا۔ اس تہذیب کے ذریعے تانبے سے بنائی جانے والی مصنوعات میں اوزار، اسلحے اور چوڑیاں شامل تھیں۔ وہ سنگ ریزے اور پتھر کے دیگر اوزاروں کا بھی استعمال کرتے تھے۔ تانبے پتھر کے دور کے لوگ ماہ گیری اور شکار کرنے کے ساتھ کاشت کاری کرتے اور جانور بھی پالتے تھے۔ تانبے پتھر کے دور میں تقریباً تمام طبقے چاک پر تیار کردہ گول سیاہ و سرخ برتن کا استعمال کرتے تھے۔ یہی لوگ تھے جنھوں نے سب سے پہلے رنگین برتن کا استعمال کیا۔ دوسرے اور ابتدائی اوّلین ہزاریے قبل مسیح چالکولیتھک تہذیب کے آثار تقریباً پورے ملک میں دریافت ہوئے ہیں جن میں زیادہ تر کا تعلق دیہی طبقوں سے تھا۔ (مزید دیکھیں صناعی کا نمونہ، سیاہ و سرخ مٹی کے برتن)

Chandala The term refers to members of those social groups, who were considered as untouchable. Sometimes these people were also referred to as *antyaja* as they fell outside the fourfold varna system. However, in some Buddhist texts like the *Matanga Jataka* they have been occasionally presented as questioning their marginal status.

चाँडाल इस शब्द का प्रयोग समाज के उन समूहों के लिए किया जाता था जिन्हें अस्पृश्य माना गया था। कभी-कभी इन लोगों को अंत्यज भी कहा जाता था, क्योंकि ये लोग चतुर्वर्णीय व्यवस्था के बाहर थे। हालाँकि कुछ बौद्ध ग्रंथों, जैसे मातंग जातक में उन्हें अपनी हाशिये की स्थिति पर प्रश्न उठाते हुए प्रस्तुत किया गया है।

چنڈال اس اصطلاح سے مراد سماج کی وہ جماعتیں ہیں جنھیں اچھوت سمجھا جاتا تھا۔ بسا اوقات انھیں انتیج بھی کہا جاتا تھا کیوں کہ یہ لوگ اس ورن نظام کے چار طبقوں سے باہر تھے۔ تاہم بعض بدھ متون مثلاً متنگ جاتک میں بعض اوقات انھیں اس طور پر پیش کیا گیا ہے کہ وہ اپنی حاشیائی حالت پر سوال کرتے نظر آتے ہیں۔

Chauchala This term refers to four-roofed structures where the four triangular curved roofs met at the top. The *chauchala* style led to the evolution of a unique Bengali architectural style in medieval times which was adopted outside Bengal as well.

चौचाला इस शब्द का प्रयोग चार छतों वाली ऐसी इमारत के लिए किया जाता था जिनमें छतों के चार तिकोने मुड़े हुए हिस्से चोटी पर आपस में मिलते थे। मध्ययुग में चौचाला शैली ने बांग्ला वास्तु शैली के एक अद्भुत रूप के विकास में महत्वपूर्ण भूमिका नि भाई। आगे चलकर इस शैली को बंगाल से बाहर भी अपना लिया गया।

چوچالا اس اصطلاح سے مراد چار چھت والی عمارت تھی جس میں چار سہ رُخی خمیدہ چھت کے حصے اوپر آپس میں ملے ہوتے تھے۔ عہدِ وسطیٰ میں چوچالا طرز نے بنگالی فنِ تعمیر میں ایک بےنظیر طرز کے ارتقا میں اہم کردار ادا کیا جسے بنگال سے باہر بھی اپنایا گیا۔

Chaudhury The term came into use in the 13th and 14th centuries. It referred to those who collected *kharaj* (land revenue) from the peasants on behalf of the state. In lieu of these services, the *chaudhuries* were granted certain privileges *(haqq-i-khoti)* such as an exemption from paying *kharaj* on the lands owned by them. In due course the *chaudhuries* became a part of the rural aristocracy across Northern India.

चौधरी इस शब्द का प्रयोग 13वीं और 14वीं शताब्दियों में शुरू हुआ। इसका इस्तेमाल राज्य की ओर से किसानों से खराज (भू-राजस्व) इकट्ठा करने वालों के लिए किया जाता था। इन सेवाओं के लिए चौधरियों को कुछ विशेषाधिकार (हक्क-ए-खोती) दिए जाते थे, जिससे इसके तहत उन्हें अपनी ज़मीन के हिस्सों पर खराज देने से छूट मिलती थी। धीरे-धीरे चौधरी संपूर्ण उत्तर भारत में ग्रामीण अभिजात वर्ग का हिस्सा बन गए।

چودھری اس اصطلاح کا استعمال تیرھویں اور چودھویں کے درمیان شروع ہوا۔ اس سے مراد وہ لوگ ہیں جو ریاست کے لیے کسانوں سے خراج (مال گزاری) وصول کرتے تھے۔ اِن خدمات کے عوض چودھریوں کو مخصوص حقوق (حق خوطی) دیے جاتے تھے یعنی وہ اپنی زمین پر مال گزاری ادا کرنے سے مستثنیٰ تھے۔ وقت گزرنے کے ساتھ چودھری پورے شمالی ہند میں دیہی طبقۂ اشرافیہ کا حصّہ بن گئے۔

Chaurasi The term refers to an administrative unit of the Gond kingdom of Central India (modern Madhya Pradesh) comprising 84 villages. The Gond kingdom was divided into several garhs of which *Chaurasi* was a subdivisional unit.

चौरासी यह शब्द मध्य भारत के गोंड राज्य (आधुनिक मध्य प्रदेश) की एक प्रशासनिक इकाई के लिए प्रयुक्त होता था जि समें चौरासी गाँव शामिल थे। गोंड राज्य अनेक गढ़ों में बँटा हुआ था। चौरासी गढ़ की एक इकाई थी।

چوراسی اس اصطلاح سے مراد وسط ہندوستان (موجودہ مدھیہ پردیش) کی گونڈ سلطنت کی انتظامی اکائی ہے جس میں چوراسی گاؤں تھے۔ گونڈ سلطنت کئی گڑھوں میں منقسم تھی۔ چوراسی اسی گڑھ کی ایک ذیلی اکائی تھی۔

Chetti The term refers to traders in South India. (*See also,* SHRESHTHIN)

चेट्टी यह शब्द दक्षिण भारत में व्यापारियों के लिए प्रयोग किया गया है। (श्रेष्ठी भी देखें)

چیٹی اس سے مراد جنوبی ہندوستان کے تجار ہیں۔ (مزید دیکھیں سرِیشٹھی)

Chiefdom, Chief, Chieftain The term refers to that form of political organisation in which a hereditary leader in his capacity as the 'chief' held power over a conglomeration of kinship groups living in clusters of villages around the habitation of the main clan group. These kinship groups in turn were headed by 'chieftains' as distinct from the 'chief' for having lesser power than him. Genghis Khan was born into the family of one such 'chieftain', who headed the Kiyat clan in the 12th century CE.

सरदार का क्षेत्र, सरदार, मुखिया ये शब्द ऐसी राजनीतिक व्यवस्था से संबंध रखते हैं, जिसमें वंश परंपरागत नेता एक प्रमुख की भूमिका में मुख्य कुल समूह के रिहायशी इलाकों के आस-पास के ग्राम समूहों में रहने वाले अपने सभी बंधु-बांधवों और उनके समूहों पर आधिपत्य रखता था। प्रत्येक बंधुत्व समूह पर एक 'सरदार' होता था जिसकी शक्ति प्रमुख की तुलना में कम होती थी। चँगेज़ ख़ान का जन्म ऐसे ही एक सरदार के परिवार में हुआ था जो 12वीं शताब्दी में कियात वंश का मुखिया था।

سرداری، سردار قبیلہ، سردار اعلیٰ اس اصطلاح سے مراد سیاسی تنظیم کی ایسی شکل ہے جس میں موروثی رہنما اپنی طاقت کی بنیاد پر قرابت داروں کے مجموعی گروہ پر، جو کہ اصل قبیلوں کے اردگرد گاؤں میں رہتے تھے، سردار اعلیٰ کی حیثیت سے حکومت کرتا تھا۔ قرابت داروں کا یہ گروہ یکے بعد دیگرے ان سرداروں کے ماتحت ہوتا تھا جو سردار اعلیٰ کے مقابلے میں کم اختیارات رکھنے کی وجہ سے مختلف ہوتے تھے۔ چنگیز خان اسی قسم کے ایک قبیلہ کے سردار کے خاندان میں پیدا ہوا تھا جو کہ بارھویں صدی عیسوی میں کیات قبیلے کا سردار تھا۔

Chihil Sutun *Chihil* or *Chahl* literally means 'forty' and *Sutun* stands for 'pillar'. Thus, put together the *Chihil Sutun* means a structure with forty pillars. Generally such structures used to be erected as halls of public and private audience within large courtyard of palaces such as *diwan-i-khas* or *diwan-i-am*, which were known as *chahl sutun* or forty-pillared halls.

चहल सुतून चहल का अर्थ है 'चालीस' और सुतून 'खंभे' को कहते हैं। इस प्रकार पूरे शब्द का अर्थ है, चालीस खंभे। सामान्य रूप से चालीस खंभों वाले ढाँचे को 'चहल सुतून' कहा जाता था। सामान्य रूप से इन ढाँचों का निर्माण महलों के विशाल प्रांगण में आम और ख़ास जनता से मुलाकात के लिए किया जाता था। 'दीवान-ए-ख़ास' और 'दीवान-ए-आम' को भी चहल सुतून कहा जाता था, जो चालीस खंभों वाले भवन होते थे।

چہل ستون چہل کے معنی چالیس اور ستون کے معنی کھمبا ہے۔ لہٰذا دونوں کو ملا کر اس سے مراد ایک ڈھانچہ لیا جاتا ہے جس میں چالیس کھمبے ہوتے تھے۔ عام طور پر اس طرح کے ڈھانچے محل کے بڑے صحن میں عام اور خاص رعایا سے ملاقات کرنے کے لیے ہال

کے طور پر بنائے جاتے تھے جیسے دیوان عام اور دیوان خاص جن کو چہل ستون یا چالیس کھمبوں والا ہال بھی کہا جاتا تھا۔

Chinampa The term refers to a form of agriculture, practised in Mesoamerica, especially by the Aztecs similar to a system of land reclamation. A *chinampa* was constructed by weaving huge reed mats and covering it with mud and plants. It was then floated on a suitable shallow-water site. Once built up to a level that was above the surface of the water, mud from the lake rich in nutrients, used to be dredged up and piled on its top. This process used to be repeated periodically so that the soil remained fertile to support cultivation round the year. (*See also*, MESOAMERICA)

चिनाँपा इस शब्द का प्रयोग खेती करने के लिए अतिरिक्त भूमि प्राप्त करने के एक तरीके के लिए होता है जो मेसोअमेरिका में एज़टेक लोगों द्वारा अपनाया गया था। चिनाँपा एक किस्म के कृत्रिम टापू थे जो सरकंडों की बहुत बड़ी चटाइयाँ बुनकर और उन्हें मिट्टी तथा पत्तों से ढककर बनाए गए थे। इसके बाद इनको छिछले पानी में तैरा दिया जाता था। एक बार जब यह पानी की सतह पर स्थिर हो जाता था तब उस पर तालाब के तल की उर्वर मिट्टी डाल दी जाती थी। पूरे वर्ष मिट्टी को कृषि के लिए उर्वर बनाए रखने हेतु यह प्रक्रिया समय-समय पर दोहराई जाती थी। (मेसोअमेरिका भी देखें)

چینمپا اس اصطلاح سے مراد کاشت کاری کی ایک شکل ہے جس پر وسط امریکہ میں خاص طور پر ازٹیکس (Aztecs) عمل کرتے تھے جو کہ زیر آب زمین کو کاشت کے لائق بنانے بنانے سے ملتا جلتا طریقہ تھا۔ چینمپا نرکل کی بڑی چٹائیاں بنا کر انھیں مٹی، کیچڑ اور پودوں سے ڈھک کر تیار کیے جاتے تھے۔ اس کے بعد انھیں مناسب چھچلے پانی والے مقامات پر تیرا دیا جاتا تھا۔ سطح آب سے ذرا اوپر ایک بار تیار ہونے کے بعد جھیل کے اندر غذائیت سے معمور کیچڑ کو صاف کر کے اوپر جمع کر دیا جاتا تھا۔ اس عمل کو وقتاً فوقتاً دُہرایا جاتا تھا تاکہ پورے سال کھیتی کے لیے مٹی کی زرخیزی کو برقرار رکھا جا سکے۔ (مزید دیکھیں میسوامریکہ)

Chirag-i-Shinasai This Persian phrase literally means the 'lamp of wisdom'. Abul Fazl used it in the context of the importance of written material which he said could stay on for ages unlike spoken words.

चिराग-ए-शनासाई इस फ़ारसी वाक्यांश का शाब्दिक अर्थ है 'विवेक की रोशनी'। अबुल फ़ज़ल ने इस शब्द का प्रयोग लिखित सामग्री के महत्त्व को दर्शाने के लिए किया था जो बोले हुए शब्दों की तुलना में युगों तक टिकी रह सकती है।

چراغِ شناسائی اس فارسی فقرے کا مطلب 'دانش مندی کا چراغ' ہے۔ ابوالفضل نے اس کا استعمال تحریری مواد کی اہمیت کے سیاق میں کیا ہے جس کے بارے میں اس کا خیال تھا کہ یہ بولے ہوئے الفاظ کے برخلاف مدتوں باقی رہ سکتا ہے۔

Church Ordinarily the term refers to a place of worship belonging to the Christian religion. However, in more specific ways, the term refers to an organisation of the Christian religious community. From 380 CE, when Christianity was established as the official religion of the Roman Empire, the church maintained its organisational unity until 1054 CE, when it got split into the western Roman Catholic Church and the Eastern Orthodox Church. Although the term 'catholic' originally signified the universal church, yet in organisational sense it denoted the Church of Rome headed by the Pope. In 16th century, following protestations against the instituted organisational and doctrinal corruptions in catholic churches by religious reformers like Martin Luther, John Calvin and Ulrich Zwingli, another split occurred in the western church giving rise to a number of protestant churches. In England this protest took more of a political colour as King Henry VIII, failing to get the Pope's consent for a divorce from his wife Catherine over the issue of her not having given birth to a male heir, caused the Church of England to break away from papal authority. In 1534, through a Parliamentary enactment, Henry VIII also became the head of this church, the adherents of which came to be known as 'Anglicans', the word having originated from a medieval Latin phrase, ecclesia anglicana.

चर्च सामान्य रूप में इस शब्द का तात्पर्य ईसाई धर्म के उपासना स्थल से है। हालाँकि, विशिष्ट रूप से इस शब्द का प्रयोग ईसाई धर्मावलंबियों के संगठन के लिए किया जाता है। 380 ई. में जब ईसाई धर्म को रोमन साम्राज्य का आधिकारिक धर्म माना गया, तब से लेकर 1054 ई. तक चर्च ने अपनी संगठनात्मक एकता बनाए रखी। इस समय चर्च पश्चिमी रोमन कैथोलिक चर्च और पूर्वी ऑर्थोडॉक्स चर्च में बँट गया। यद्यपि, मूल रूप से कैथोलिक चर्च का तात्पर्य सार्वभौम चर्च से है तथापि, संगठन की दृष्टि से इसका तात्पर्य पोप की अध्यक्षता वाले रोम के चर्च से है। 16वीं शताब्दी में कैथोलिक चर्च में संस्थागत रूप से व्याप्त संगठनात्मक और सैद्धांतिक भ्रष्टाचारों के विरुद्ध, मार्टिन लूथर, जॉन कैल्विन तथा उलरिचज़्विंगली जैसे सुधारकों के विरोध स्वरूप पश्चिमी चर्च में एक और फूट पड़ी जिसके कारण बड़ी संख्या में प्रोटेस्टेंट चर्चों का उदय हुआ। इंग्लैंड में इस विरोध ने राजनीतिक रूप ले लिया क्योंकि राजा हेनरी अष्टम को अपनी पत्नी कैथरीन से तलाक लेने के लिए पोप ने रज़ामंदी नहीं दी। तलाक का मुख्य मुद्दा वारिस के तौर पर बेटा नहीं मिलना था। इससे नाराज़ होकर राजा हेनरी अष्टम ने इंग्लैंड के चर्च को पोप के अधिकार क्षेत्र से बाहर कर लिया। सन् 1534 में, एक संसदीय अधिनियम द्वारा हेनरी अष्टम इस चर्च का भी प्रधान बन गया। तब से यह चर्च 'ऐंग्लिकन चर्च' कहा जाने लगा।

گرجا عام طور پر اس اصطلاح سے مراد عیسائی مذہب کی عبادت گاہ سے لی جاتی ہے۔ تاہم مخصوص انداز میں اس کا اطلاق عیسائی مذہبی طبقے کی انجمن پر بھی ہوتا ہے۔ 380 عیسوی میں جب عیسائیت رومی سلطنت کا سرکاری مذہب بنا تب سے 1054

عیسوی تک گرجا نے اپنی تنظیمی وحدت کو قائم رکھا تاوقت کہ وہ مغربی رومن کیتھولک چرچ اور مشرقی راسخ العقیدہ کلیسا میں تقسیم ہوگیا۔ اگرچہ کیتھولک اصطلاح کا اطلاق بنیادی طور پر آفاقی کلیسا پر ہوتا تھا۔ تاہم تنظیمی مفہوم میں اسے رومی کلیسا سے تعبیر کیا جاتا تھا جس کا صدر پوپ ہوتا تھا۔ سولھویں صدی میں کیتھولک چرچ کی اصولی اور تنظیمی بدعنوانیوں کے خلاف مذہبی مصلحین مثلاً مارٹن لوتھر، جوہن کیلون اور الریچ ژونگلی کے ذریعے صدائے احتجاج بلند ہونے کے بعد مغربی چرچ میں ایک اور پھوٹ پڑ گئی اور اسی وجہ سے متعدد احتجاجی کلیساؤں کا وجود ہوا۔ انگلستان میں اس احتجاج نے مزید سیاسی رنگ اختیار کرلیا کیوں کہ بادشاہ ہینری ہشتم نے، جو اولادِ نرینہ (وارث) سے محروم ہونے کی صورت میں اپنی بیوی کیتھرین کو طلاق دینے کی پوپ سے منظوری نہ حاصل کرسکا تھا، برطانوی کلیسا کو پوپ کے اختیار سے باہر کرالیا۔ 1534 میں پارلیمانی قانون سازی کے ذریعے ہینری ہشتم اس گرجا کا سربراہ بھی بن گیا۔ تب سے اس کے طرف داروں کو انگلکن کہا جانے لگا۔ لفظ اینگلیکنس (Anglicans) عہدِ وسطیٰ کے لاطینی الاصل فقرہ ''اکسلز یا اینگلیکانا (Ecclesia anglicana) سے مشتق ہے۔

Citadel The term refers to that part of the urban settlement which was built at a height. Most Harappan settlements had such kind of a small high citadel which were often fortified as seen at Mohenjodaro and Harappa. These citadels were built on the western sections of the settlement with larger lower sections lying to the east. However, there ware some variations seen in this pattern at sites like Dholavira and Lothal where the entire settlements were fortified. The citadel at Lothal was not even walled, though it was built at a height. In some Harappan cities important buildings such as the Great Bath at Mohenjodaro and the Great Granary at Harappa were located within the citadel complex. (*See also,* LOWER TOWN)

दुर्ग यह शब्द बस्ती के उस भाग के लिए प्रयुक्त होता है जो ऊँचाई पर बसाया गया था। अनेक हड़प्पाई नगरों में एक छोटा और ऊँचा दुर्ग क्षेत्र होता था जैसा, कि मोहनजोदड़ों और हड़प्पा में देखने को मिलता है। ये दुर्ग बस्ती के पश्चिमी हिस्से में बनाए जाते थे, जबकि पूर्वी हिस्सा बड़ा और निचला होता था। हालाँकि इस प्रतिरूप में कुछ विविधताएँ भी थीं, जैसा कि धौलावीरा और लोथल जैसे कुछ नगरों में देखा गया, जहाँ संपूर्ण बस्ती चारों ओर प्राचीर से घिरी थी। लोथल का दुर्ग परकोटे से नहीं घिरा था, लेकिन वह ऊँचाई पर बनाया गया था। कुछ हड़प्पाई नगरों में महत्वपूर्ण भवन, जैसे कि मोहनजोदड़ों का विशाल स्नानागार और हड़प्पा का अन्नागार, दुर्ग क्षेत्र में स्थित थे। (निचला नगर भी देखें)

قلعہ اس اصطلاح سے مراد شہری آبادی کا وہ حصہ ہے جو قدرے اونچائی پر بنایا جاتا تھا۔ ہڑپا کی اکثر آبادیوں میں اس طرح کے چھوٹے قلعے تھے جو اکثر و بیشتر قلعہ بند طریقہ سے بنائے گئے تھے۔ جیسا کہ موہن جوڈرو اور ہڑپا میں دیکھا گیا۔ یہ قلعے آبادی کے مغربی حصّہ پر بنے تھے جن کا نچلا بڑا حصہ مشرق میں واقع تھا۔ تاہم ڈھولہ ویرا اور لوتھل علاقوں میں اس طرز میں کچھ فرق بھی دیکھا گیا ہے۔ جہاں تمام آبادیاں قلعہ بند تھیں۔ لوتھل میں قلعہ فصیل دار نہیں تھا۔ اگرچہ یہ قدرے بلندی پر بنا تھا۔ بعض ہڑپائی شہروں میں اہم عمارتیں مثلاً موہن جوڈرو میں عظیم حمام اور ہڑپا میں اناج کے گودام قلعے کے اندر واقع تھے۔ (مزید دیکھیں زیریں شہر)

Citizenship The term denotes certain rights and obligations that are associated with the officially recognised inhabitants of a city or state. As a concept the term first applied in the context of ancient Greek city-states where some residents acquired the right to elect people to public offices. In the 18th century, the American and French revolutions laid the foundations of the concept of modern citizenship.

नागरिकता इस शब्द का तात्पर्य किसी नगर, क्षेत्र या राज्य के आधिकारिक रूप से मान्यता प्राप्त निवासियों से जुड़े कतिपय अधिकारों और दायित्वों से है। एक संकल्पना के रूप में इस शब्द का प्रयोग सर्वप्रथम प्राचीन यूनान के राज्यों के संदर्भ में किया गया था, जहाँ कुछ निवासियों ने सार्वजनिक पदों पर लोगों को चुनने का अधिकार प्राप्त कर लिया था। 18वीं शताब्दी में अमेरिकी और फ्रांसीसी क्रांतियों ने नागरिकता की आधुनिक संकल्पना की नींव डाली।

شہریت یہ اصطلاح کسی شہر یا ریاست میں قانونی طور پر رہنے والوں کے مخصوص حقوق اور فرائض سے متعلق ہے۔ نظریاتی طور پر سب سے پہلے اس اصطلاح کا اطلاق قدیم یونان کی شہری ریاستوں پر ہوا تھا، جہاں سرکاری دفاتر کے لیے نمائندوں کو منتخب کرنے کا حق چند باشندوں کو حاصل تھا۔ اٹھارھویں صدی عیسوی میں امریکی اور فرانسیسی انقلابات نے جدید شہریت کے تصور کی بنیاد رکھی۔

City-State The term refers to a political formation wherein a city by itself was an independent state. Such a state was usually consisted of an urban centre and its surrounding areas that were used mainly for agricultural purposes. A great variety of these states existed in ancient Mesopotamia, Greece and Italy.

नगर-राज्य इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे राजनीतिक गठन से है जहाँ स्वयं नगर ही एक स्वतंत्र राज्य हो। ऐसे नगर-राज्य में आमतौर पर एक शहरी केंद्र होता था और उस शहरी केंद्र के चारों ओर के इलाके का इस्तेमाल खासतौर पर खेती के लिए किया जाता था। प्राचीन मेसोपोटामिया, यूनान और इटली में ऐसे कई राज्य थे।

شہری ریاست اس اصطلاح سے مراد ایسی سیاسی تشکیل ہے جس میں شہر اپنے آپ میں ایک خودمختار ریاست ہوتا تھا۔ اس قسم کی ریاست عام طور پر شہری مراکز اور ان مضافات پر مشتمل ہوتی تھی جنھیں خاص طور پر زرعی مقاصد کے لیے استعمال کیا جاتا تھا۔ اس طرح کی مختلف ریاستیں قدیم میسوپوٹامیہ، یونان اور اٹلی میں موجود تھیں۔

Civil Disobedience The expression denotes an act of defiance or the refusal to obey unjust laws imposed by a ruling dispensation such as a colonial administration or a government using non-violence as a method of protest. Civil Disobedience could be adopted either collectively or even at an individual level. The act of Civil Disobedience is also referred to as 'passive resistance'. For example Henry David Thoreau (1817-62), a modern American thinker originally named his book *Civil Disobedience as Resistance to Civil Government* that was published in 1849. In India, Mahatma Gandhi launched a mass Civil Disobedience Movement on 12 March 1930 with his Dandi March to break the salt laws and thereby questioned the justness of the colonial rule of India. (*See also,* SATYAGRAHA)

सविनय अवज्ञा इस वाक्यांश का तात्पर्य किसी भी सत्ता द्वारा थोपे गए अन्यायपूर्ण कानूनों की अहिंसक तरीकों से अवज्ञा करने या उन्हें नहीं मानने से है। ऐसी अवज्ञा सामूहिक स्तर पर और व्यक्तिगत स्तर पर की जा सकती है। सविनय अवज्ञा को 'निष्क्रिय विरोध' भी कहा जाता है। एक आधुनिक अमेरिकन चिंतक हेनरी डेविड थोरो (1817-62) ने *सिविल डिसऑबीडिएंस* पुस्तक लिखी थी जिसे मूल रूप से *रेज़िस्टेंस टू सिविल गवर्नमेंट* कहा जाता था जो 1849 में प्रकाशित हुई थी। भारत में महात्मा गांधी ने 12 मार्च 1930 को नमक कानून तोड़ने हेतु दांडी यात्रा के साथ सविनय अवज्ञा जन आंदोलन की शुरुआत की और इस तरह उन्होंने भारत में औपनिवेशिक शासन के औचित्य पर प्रश्न उठाया। (सत्याग्रह भी देखें)

سول نافرمانی اس کا مطلب برسراقتدار حکومت کی جانب سے عائد کردہ غیر منصفانہ قوانین کو تسلیم کرنے سے انکار یا اس کی مخالفت ہے جیسا کہ نوآبادیاتی انتظامیہ یا حکومت کے خلاف احتجاج میں عدم تشدد کا طریقہ اپنایا گیا تھا۔ سول نافرمانی کو اجتماعی یا انفرادی دونوں طرح سے اپنایا جاسکتا تھا۔ سول نافرمانی کو ''پرامن احتجاج'' کے طور پر بھی بیان کیا جاتا ہے۔ مثال کے طور پر جدید امریکی مفکر ہینری ڈیوڈ تھورو (1817-62) نے اپنی کتاب کا اصل نام 'سول ڈس اوبیڈینس' رکھا تھا جو 1849 میں 'رسسٹینس ٹو سول گورنمنٹ' کے نام سے شائع ہوئی۔ ہندوستان میں مہاتما گاندھی نے 12 مارچ 1930 کو ڈانڈی مارچ کے ساتھ تحریک سول نافرمانی شروع کی تھی جس کا مقصد نمک سے متعلق قوانین کو ختم کرنا اور اس کے ذریعہ ہندوستان میں نوآبادیاتی قانون کے عدل وانصاف پر سوالیہ نشان لگانا تھا۔ (مزید دیکھیں ستیہ گرہ)

Civil Rights The phrase generally refers to the basic and equal rights that are enjoyed by all citizens in a country irrespective of their racial, economic and religious differences and are sanctified by law. However, historically speaking, such rights as the right to vote and the right to equality have been achieved by numerous socially and politically marginalised peoples in different countries through long and painful struggles only in the modern times. The foremost among such examples was witnessed in the United States of America where the racially segregated black population of African origin finally gained these rights in the 1960s after a prolonged Non-violent Movement led by Martin Luther King Jr., when the US Congress being persuaded by President Lyndon B. Johnson passed the historic Civil Rights Act in 1964 and the Voting Rights Act in 1965. In the modern history of the world this movement is widely referred to as the 'Civil Rights Movement'.

नागरिक अधिकार इस वाक्यांश का तात्पर्य उन विधिसम्मत मूलभूत और समान अधिकारों से है जो किसी देश में सभी नागरिकों द्वारा बिना किसी प्रजातीय, आर्थिक और धार्मिक भेदभाव के प्रयोग में लाए जाते हैं। हालाँकि, ऐतिहासिक दृष्टि से देखा जाए तो विभिन्न देशों में सामाजिक और राजनीतिक रूप से हाशिये पर रहने वाले अनेक लोगों द्वारा मताधिकार और समानता के अधिकारों को लंबे और कष्टप्रद संघर्षों के द्वारा आधुनिक काल में ही प्राप्त किया गया है। इसका एक प्रमुख उदाहरण संयुक्त राज्य अमेरिका में देखने को मिलता है। यहाँ मार्टिन लूथर किंग जूनियर द्वारा एक लंबे अहिंसक आंदोलन के बाद प्रजातीय रूप से अलग रखे गए अफ्रीकी मूल के अश्वेत लोगों को अंतत: ये अधिकार 1960 के दशक में मिले। राष्ट्रपति लिंडन बी. जॉनसन के अनुनय से अमेरिका की संसद (कांग्रेस) ने 1964 में ऐतिहासिक नागरिक अधिकार अधिनियम और 1965 में मताधिकार अधिनियम पारित किया। आधुनिक विश्व इतिहास में इस आंदोलन को व्यापक रूप से 'नागरिक अधिकार आंदोलन' के नाम से जाना जाता है।

شہری حقوق اس فقرے سے مراد کسی ملک کے تمام باشندوں کو کسی نسلی، معاشی اور مذہبی امتیاز کے بغیر قانونی طور پر حاصل بنیادی ومساوی حقوق ہیں۔ تاہم تاریخی لحاظ سے موجودہ دور میں اس طرح کے حقوق مثلاً رائے دہی اور مساوات کا حق مختلف ممالک میں سماجی وسیاسی طور پر پس ماندہ لوگوں نے سخت اور طویل جدوجہد کے بعد حاصل کیا ہے۔ اس کی سب سے نمایاں مثال ریاست ہائے متحدہ امریکہ ہے، جہاں نسل کی بنیاد پر علاحدہ کردہ افریقی نژاد سیاہ فام لوگوں نے مارٹن لوتھر کنگ جونیئر کی قیادت میں عدم تشدد کی تحریک طویل مدت تک چلانے کے بعد 1960 میں اپنے حقوق کو حاصل کیے۔ جب صدر لینڈن بی۔ جانسن نے امریکی کانگریس کو 1964 میں تاریخ ساز سول قانونِ شہری حقوق اور 1965 میں قانونِ حقِ رائے دہی کی منظوری کے لیے راضی کرلیا۔ دنیا کی جدید تاریخ میں اس تحریک کو عموماً 'سول رائٹس موومنٹ' (تحریک شہری حقوق) کہا جاتا ہے۔

Civil War The phrase is generally used to describe an armed conflict between two groups of citizenry belonging to the same country. However, historically the phrase is widely used to refer to the war that had broken out in the United States of America in 1861 between the 'Union' consisting of the northern states and the eleven

states of the south, which had come together to form the Confederate States of America over the issues of abolition of slavery and the states' right to secede from the Union. This historic war, commonly known as the American Civil War, lasted for four years and ended in 1865 with the victory of the Union over the Confederates. As for its consequence, the victory not only preserved the Union, but also abolished slavery and granted citizenship to the freed slaves. In 20th century, this phrase has also come to be used to describe the conflicts that took place between the Bolsheviks and the Counter-Revolutionaries in Russia from 1918 to 1921 and between the Nationalists and the Republicans in Spain from 1936 to 1939.

गृह युद्ध इस वाक्यांश का प्रयोग आमतौर पर एक ही देश के नागरिकों के दो समूहों के बीच होने वाले सैन्य संघर्ष को दर्शाने के लिए किया जाता है। हालाँकि, ऐतिहासिक रूप से इस शब्द का प्रयोग व्यापक रूप से उस युद्ध के लिए किया जाता है जो 1861 में संयुक्त राज्य अमेरिका में उत्तरी राज्यों और दक्षिण के ग्यारह राज्यों के संघ के बीच हुआ। इस महासंघ का निर्माण दास प्रथा उन्मूलन और राज्यों के संघ से अलग होने के मुद्दों को लेकर हुआ था। यह ऐतिहासिक युद्ध, जिसे सामान्यत: अमेरिकी गृह युद्ध कहा जाता है, चार वर्षों तक चला और यह 1865 में संघ द्वारा महासंघ पर विजय के साथ समाप्त हुआ। परिणामस्वरूप, इस विजय ने न केवल संघ को संरक्षित किया, बल्कि दासप्रथा का उन्मूलन कर दिया और मुक्त हुए दासों को नागरिकता प्रदान की। 20वीं शताब्दी में इस शब्द का प्रयोग 1918 से 1921 के बीच रूस में बोल्शेविकों और क्रांति विरोधियों के बीच तथा 1936 से 1939 में स्पेन में राष्ट्रवादियों और गणतंत्रवादियों के बीच होने वाले संघर्षों का वर्णन करने के लिए भी किया जाता है।

خانہ جنگی اس فقرے کا استعمال عام طور پر ایک ہی ملک کے باشندوں کے دو گروہوں کے درمیان ہونے والے مسلّح تصادم کو بیان کرنے کے لیے کیا جاتا ہے۔ تاہم تاریخی لحاظ سے اس فقرے کا زیادہ تر استعمال 1861 میں ریاست ہائے متحدہ امریکہ کی شمالی ریاستوں اور جنوب کی گیارہ ریاستوں کے متحدہ افواج کے درمیان ہونے والی چپقلش کے لیے کیا جاتا ہے جو کہ امریکی ریاستوں کے مابین وفاق کی تشکیل کے لیے آپس میں متحد ہو گئی تھیں تاکہ غلامی کا خاتمہ ہو اور اتحاد سے علاحدگی کا ریاستی حق حاصل کر سکیں۔ اس تاریخی چپقلش کو عموماً امریکی خانہ جنگی کہا جاتا ہے جو کہ چار برسوں تک جاری رہی اور 1865 میں اتحادیوں کی فتح یابی کے ساتھ ہی وفاق ختم ہو گیا۔ اس کے نتیجے میں نہ صرف اتحاد قائم رہا بلکہ غلامی کا خاتمہ ہوا اور آزاد غلاموں کو شہریت بھی ملی۔ بیسویں صدی میں اس فقرہ کا استعمال روس میں 1918 سے 1921 تک بالشیوکوں اور مخالفینِ انقلاب کے درمیان اور ہسپانیہ میں 1936 سے 1939 تک قوم پرستوں اور جمہوریت پسندوں کے مابین ہونے والے تصادمات کے لیے بھی کیا گیا۔

Clan The word refers to a group of people who traced their origin to a common ancestor and are related to each other through kinship ties. For example most of the tribes in Arabia were made up of clans or combinations of large families such as the Umayyads who were a prosperous clan of the Quraysh tribe.

कुल मूलत: कुल शब्द ऐसे लोगों के समूह का द्योतक है जो बंधुत्व के संबंधों से परस्पर जुड़े होते हैं और किसी एक सामान्य पूर्वज से अपनी वंश परंपरा को जोड़ते हैं। अरब की अधिकांश जनजातियाँ कुलों अथवा विशाल परिवारों के संयोग से बनी थीं, जैसे उमैय्यद कुरैश जनजाति का एक समृद्ध कुल था।

قبیلہ اس لفظ سے لوگوں کی ایک ایسی جماعت مراد ہے جو اپنے نسب کو عام آباواجداد سے ہونا بتاتے ہیں اور خود رشتوں کی بنیاد پر ایک دوسرے سے منسلک ہوتے ہیں۔ مثال کے طور پر عرب کے زیادہ تر قبائل کنبوں پر یا بڑے خاندانوں پر مشتمل تھے۔ جیسے بنوامیہ قبیلۂ قریش کا کافی خوش حال قبیلہ تھا۔

Classical Historically, the term refers to the great works of art and literature, which had been produced in ancient Greece during the 5th and 4th centuries BCE. This was also the period when Greece witnessed the rise of Athens to a pre-eminent position that culminated in the spectacular conquests of Alexander in the near and Middle East up to the frontiers of India. (*See also,* CLASSICAL AGE; CLASSIC; CLASSICISM)

श्रेण्य, शास्त्रीय ऐतिहासिक रूप से इस शब्द का तात्पर्य कला और साहित्य की उन महान कृतियों से है जिनकी रचना पाँचवीं तथा चौथी शताब्दी ई॰ पू॰ में प्राचीन यूनान में की गई थी। यही वह काल था जब यूनान में एथेंस उन्नति करते-करते एक अत्यंत उत्कृष्ट स्थिति पर पहुँच गया था। एथेंस की यह उन्नत स्थिति निकट और मध्य पूर्व से भारतीय सीमा पर सिकंदर की विजयों तक बनी रही। (श्रेण्य युग; श्रेण्य; श्रेण्यवाद भी देखें)

کلاسیکی تاریخی طور پر اس اصطلاح سے ان عظیم فنّی اور ادبی شاہ کاروں کی جانب اشارہ ہے جو چوتھی اور پانچویں صدی قبل مسیح کے دوران قدیم یونان میں وجود پائے۔ یہی وہ زمانہ تھا جب یونان نے ایتھینز کی انتہائی عظمت کا مشاہدہ کیا جو مشرقی وسطیٰ اور مشرق قریب سے لے کر ہندوستان کی سرحدوں تک سکندر اعظم کی شان دار فتوحات تک باقی رہی۔ (مزید دیکھیں کلاسیکی عہد، کلاسیک، کلاسیکیت)

Classical Age In Greek history the great accomplishments that were seen in the political and cultural domains during the 5th and 4th centuries BCE have led modern historians to designate this period as the 'Classical Age'. During the renaissance period (14th-17th centuries) in Europe scholars derived much of their inspiration from these classical accomplishments of ancient Greece and laid the foundations of the modern Western civilisation. (*See also,* CLASSICAL; CLASSIC; CLASSICISM)

श्रेण्य युग यूनानी इतिहास में पाँचवीं और चौथी शताब्दी ई॰पू॰ के दौरान राजनीतिक और सांस्कृतिक क्षेत्र की महान उपलब्धियों को देखते हुए आधुनिक इतिहासकारों ने इस काल को 'श्रेण्य युग' की संज्ञा दी है। यूरोप में पुनर्जागरण काल (14-17वीं शताब्दी) के विद्वानों ने प्राचीन यूनान की इन श्रेण्य उपलब्धियों से ही प्रभावित होकर आधुनिक पश्चिमी सभ्यता की नींव रखी। (श्रेण्य/शास्त्रीय; श्रेण्य; श्रेण्यवाद भी देखें)

کلاسیکی عہد یونان کی تاریخ میں چوتھی اور پانچویں صدی قبل مسیح کے دوران سیاست اور ثقافت کے میدان میں ہونے والے نمایاں کارناموں کو دیکھتے ہوئے جدید مؤرخین نے اسے کلاسیکی عہد سے تعبیر کیا ہے۔ قدیم یونان کے ان کلاسیکی کارناموں سے ہی متاثر ہوکر دانشوروں نے یوروپ میں نشاۃ ثانیہ (14 تا 17 صدی) کے دوران جدید مغربی تہذیب کی بنیاد رکھی۔ (مزید دیکھیں کلاسیکی، کلاسیک، کلاسیکیت)

Classicism The term refers to the inclination of scholars and artists of renaissance period to study the classical works of ancient Greece and Rome and on that basis contribute to the development of modern thought and artistic expressions. (*See also,* CLASSICAL; CLASSICAL AGE; CLASSIC)

श्रेण्यवाद पुनर्जागरण कालीन विद्वानों तथा कलाकारों द्वारा प्राचीन यूनान और रोम की श्रेण्य कृतियों के अध्ययन के प्रति झुकाव तथा उस आधार पर आधुनिक चिंतन और कलात्मक अभिव्यक्तियों के विकास को 'श्रेण्यवाद' कहा जाता है। (श्रेण्य/शास्त्रीय; श्रेण्य युग; श्रेण्य भी देखें)

کلاسیکیت قدیم یونان اور روم کے کلاسیکی کارناموں سے متعلق نشاۃ ثانیہ کے دانشوروں اور فن کاروں میں پائے جانے والے رجحانات اور ان ہی بنیادوں پر جدید خیالات اور فن کارانہ اظہارات میں ہونے والی ترقی کو کلاسیکیت کہا جاتا ہے۔ (مزید دیکھیں کلاسیکی، کلاسیکی عہد، کلاسیک)

Classic The term refers to works of art, literature or music, which symbolise the highest standards of intellectual or cultural expression and are considered to be of lasting value. (*See also*, CLASSICAL; CLASSICAL AGE; CLASSICISM)

श्रेण्य यह शब्द कला, साहित्य अथवा संगीत की ऐसी कृतियों का द्योतक है जो बौद्धिक या सांस्कृतिक दृष्टि से अत्यंत उच्च स्तर की हों और जिन्हें शाश्वत रूप से मूल्यवान समझा जाता हो। (श्रेण्य, शास्त्रीय; श्रेण्य युग, श्रेण्यवाद भी देखें)

کلاسک اس اصطلاح سے مراد وہ ادبی، فنی یا موسیقی کارنامے ہیں جو کہ اعلیٰ ترین درجے کی دانش ورانہ یا ثقافتی کارناموں کی علامت ہیں اور جن کی اقدار دیرپا تصور کی جاتی ہیں۔ (مزید دیکھیں کلاسیکی، کلاسیکی عہد، کلاسیکیت)

Clay tablets These were slabs of fine clay that were used by scribes to write on in ancient Mesopotamia. Signs were first inscribed or impressed on the soft and wet clay. Afterwards these tablets were either dried in the sun or fired in the kiln to harden. These clay tablets were made in various shapes and sizes. Some were cone-shaped and some were drum-shaped. Most of these tablets were used to keep records of business transactions, deeds of sale, contracts, etc.

मृदा पट्टिकाएँ ये पट्टियाँ उत्तम किस्म की मिट्टी से बनी होती थीं जिनका प्रयोग प्राचीन मेसोपोटामिया में लेखकों द्वारा लिखने के लिए किया जाता था। लेख-सामग्री के संकेत या चिन्ह पहले पट्टिकाओं की कोमल गीली मिट्टी पर उत्कीर्ण या अंकित किए जाते थे और फिर उन पट्टिकाओं को पक्का करने के लिए धूप में सुखाया या भट्ठी की आग में पकाया जाता था। ये पट्टिकाएँ कई आकार की होती थीं, कुछ शंकु आकार की, तो कुछ ढोल जैसे आकार की। अधिकतर पट्टिकाएँ व्यावसायिक लेन-देन, विक्रय या संविदा का रिकॉर्ड रखने के लिए प्रयुक्त होती थीं।

مٹی کی تختیاں یہ عمدہ قسم کی چکنی مٹی سے بنی ہوئی تختیاں تھیں جن کا استعمال قدیم میسوپوٹامیہ میں کاتب لکھنے کے لیے کرتے تھے۔ اولاً نشان کو نرم اور نم مٹی پر بنایا یا ابھارا جاتا تھا۔ اس کے بعد ان تختیوں کو مضبوط بنانے کے لیے دھوپ میں سُکھایا یا آگ میں پکایا جاتا تھا۔ تختیاں مختلف شکل اور سائز کی تیار کی جاتی تھیں۔ بعض اہرامی شکل اور بعض ڈھول نما ہوتی تھیں۔ ان تختیوں میں زیادہ تر کا استعمال تجارتی لین دین، فروخت اور معاہدات وغیرہ سے متعلق اندراجات کو محفوظ رکھنے کے لیے کیا جاتا تھا۔

Cold War This is an expression which was used to describe the war like situation that had built up between the Soviet bloc and the western bloc led by the United States of America after the Second World War. The rivalry between these two blocs had intensified on account of their shared ideological differences and geo-political interests. Despite the fact that both these blocks had engaged each other in military confrontations in different zones of conflict around the world and built up huge arms-stock piles of both conventional as well as nuclear varieties, yet had never engaged each other in an open war due to an understanding in each rival block that any open war between them will lead to mutually assured destruction (MAD). This period of intense rivalry came to an end in 1989 with the demolition of the Berlin wall which divided the two blocks in Europe and the subsequent breakup of the Soviet Union. However the expression has now become a part of standard vocabulary in international politics and is more generally used to describe similar situations between any two countries.

शीतयुद्ध इस अभिव्यक्ति का प्रयोग उस युद्ध जैसी स्थिति को दर्शाने के लिए किया जाता था जो द्वितीय विश्व युद्ध के बाद एक ओर सोवियत गुट और दूसरी ओर संयुक्त राज्य अमेरिका के नेतृत्व में कार्यरत पाश्चात्य गुट के बीच निर्मित हो गई थी। इन दोनों गुटों के बीच की प्रतिद्वंद्विता उनके अपने-अपने

वैचारिक मतभेदों और भू-राजनीतिक स्वार्थों के कारण अधिक गहरी हो गई थी। हालाँकि इन दोनों गुटों ने विश्वभर में भिन्न-भिन्न संघर्ष क्षेत्रों में एक-दूसरे को सैनिक मुकाबलों में संलग्न किए रखा और वे परंपरागत तथा नाभिकीय दोनों प्रकार के अस्त्र-शस्त्रों के ज़खीरे बनाते रहे फिर भी उन्होंने एक-दूसरे के विरुद्ध खुलकर युद्ध नहीं छेड़ा, क्योंकि उन दोनों गुटों ने यह भली-भाँति समझ लिया था कि यदि उन्होंने परस्पर युद्ध छेड़ा तो दोनों ही बरबाद हो जाएँगे। तीव्र प्रतिद्वंद्विता का यह काल 1989 में बर्लिन की उस दीवार के विध्वंस के साथ समाप्त हो गया जिसने यूरोप में दोनों खंडों को परस्पर बाँट रखा था। इसके बाद सोवियत संघ के विघटन के फलस्वरूप इस प्रतिद्वंद्विता का नामो निशान ही मिट गया। किंतु यह अभिव्यक्ति अब अंतर्राष्ट्रीय राजनीति की मानक शब्दावली का एक अंग बन गई है और आमतौर पर अब इसका प्रयोग किन्हीं दो देशों के बीच ऐसी स्थिति को दर्शाने के लिए किया जाता है।

सर्द जंग यह एक इस्तलाह है जिस का इस्तेमाल दूसरी आलमी जंग के बाद सोवियत बलाक (Soviet bloc) और रियासत हाए मुत्तहदा अमरीका की क़ियादत में मग़रिबी बलाक (Western bloc) के माबैन पैदा होने वाले जंग जैसे हालात को बयान करने के लिए किया जाता है। मुश्तरका नज़रियाती इख़्तिलाफ़ात और जुग़राफ़ियाई व सियासी मफ़ादात की वजह से इन दोनों बलाकों के दरमियान दुश्मनी बहुत बढ़ गई थी। इस हक़ीक़त के बावजूद कि ये दोनों बलाक दुनिया के मुख़्तलिफ़ मुतनाज़ा इलाक़ों में एक दूसरे से फ़ौजी तसादुम और रसी नेज़ नीओकलोनियाई दोनों तरह के असलहों का ज़ख़ीरा जमा करने में मसरूफ़ थे, कभी भी खुल कर जंग नहीं की। क्यों कि दोनों हरीफ़ों को मालूम था कि इन के दरमियान कोई भी खुली जंग दोनों को मुश्तरका तौर पर तबाह करे गी। शदीद रक़ाबत का ये दौर 1989 में दीवार बर्लिन के इनहिदाम के साथ ख़त्म हो गया, जिस ने यूरोप को दो बलाकों में तक़्सीम कर दिया और बिलआख़िर सोवियत इत्तिहाद भी टूट गया। ताहम ये इज़हार बैन-उल-अक़वामी सियासत में एक मेयारी इस्तलाह बन गई है जिसे आम तौर पर किसी भी दो मुल्कों के माबैन इस तरह की पैदा होने वाली सूरत-ए-हाल को बयान करने के लिए इस्तेमाल किया जाता है।

Colonialism, Coloniser, Colonisation, Colony In its simple sense the term refers to the establishment of full or partial control of one country over another for its own benefit. In the modern times such a process of colonialism began with the discoveries of the sea routes to America in 1492 and to India in 1498. Followed by these discoveries across the Atlantic, the European nation-states such as Portugal, Spain, the Netherlands, France, England, Germany and Italy invested huge resources to find ever more new territories across the continents and establish their trading settlements in those territories. But, gradually, these European powers also began to meddle in local politics and contrived to ultimately bring the numerous peoples of those territories under their control through diplomacy and war. All of this was done by the 'colonisers' to serve their own economic interests and fight their wars for supremacy in the European continent. However, through this process, which is often referred to as 'colonisation', the indigenous peoples of the 'colonies' suffered immensely due to their sustained economic exploitation, political subjugation and cultural dislocation.

उपनिवेशवाद, उपनिवेशकर्ता, उपनिवेशीकरण, उपनिवेश साधारण अर्थ में, यह शब्द किसी एक देश द्वारा किसी दूसरे देश पर अपने लाभ के लिए पूर्ण या आंशिक नियंत्रण की स्थापना का द्योतक है। आधुनिक काल में उपनिवेशवाद की ऐसी प्रकिया 1492 में यूरोप से अमेरिका जाने और 1498 में भारत जाने के समुद्री मार्गों की खोज के साथ प्रारंभ हुई थी। अटलांटिक महासागर के आर-पार की गई इन खोजों के बाद पुर्तगाल, स्पेन, नीदरलैंड, फ्रांस, इंग्लैंड, जर्मनी और इटली जैसे यूरोपीय राष्ट्र-राज्यों ने महाद्वीपों के उस पार कुछ और राज्य क्षेत्रों का पता लगाने के लिए और उन राज्य क्षेत्रों में अपनी व्यापारिक बस्तियाँ बसाने के लिए विशाल संसाधनों का निवेश किया। लेकिन धीरे-धीरे इन यूरोपीय शक्तियों ने स्थानीय राजनीति में भी हस्तक्षेप करना शुरू कर दिया और अंततोगत्वा वे कूटनीति और युद्ध के माध्यम से उन प्रदेशों के विभिन्न प्रकार के लोगों पर अपना नियंत्रण स्थापित करने में सफ़ल हो गए। इन उपनिवेशकर्ताओं द्वारा यह सब कार्य अपने आर्थिक स्वार्थों की सिद्धि के लिए और यूरोप महाद्वीप में अपने वर्चस्व की स्थापना हेतु अपनी लड़ाइयाँ लड़ने के लिए किया गया। किंतु इस प्रक्रिया के माध्यम से, जिसे अकसर 'उपनिवेशीकरण' कहा जाता है, उन उपनिवेशों के स्थानीय निवासियों को अपने सतत आर्थिक शोषण, राजनीतिक दमन तथा सांस्कृतिक विस्थापन के कारण अनेक कष्ट सहने पड़े।

नवआबादियत, नवआबादकार, नवआबादकारी, नवआबादी इस इस्तलाह का आसान मफ़हूम अपने मफ़ाद के लिए एक मुल्क का दूसरे पर जुज़वी या कुल्ली तौर पर तसल्लुत क़ायम करना है। जदीद दौर में इस तरह की नवआबादियत का अमल 1492 में अमरीका और 1498 में हिन्दोस्तान की तरफ़ जाने वाले बहरी रास्तों की दरयाफ़्त के बाद शुरू हुआ। बहर-ओ-क़यानूस के आर पार के इन दरयाफ़्तों के बाद पुर्तगाल, स्पेन, नीदरलैंड्स, फ़्रांस, इंग्लैंड, जर्मनी और इटली जैसी यूरोपी क़ौमी रियासतों ने पूरे बराअज़म में मज़ीद नए इलाक़ों की दरयाफ़्त और उन में अपने तिजारती इदारों के क़ियाम के लिए कसीर वसाइल इस्तेमाल किए। लेकिन इन यूरोपी क़ुव्वतों ने बतदरीज मक़ामी सियासत में भी मदाख़लत शुरू कर दी और कुछ इस तरह के हरबे इख़्तियार किए कि जंग और मसालहत अंदेशी के ज़रीये इन इलाक़ों के मुख़्तलिफ़ गरोह उन के ज़ेर-ए-नगीं आ गए। ये सब कुछ नवआबादकारों के ज़रीये इक़्तिसादी मफ़ाद के हुसूल और यूरोपी बराअज़म पर क़ियाम-ए-तसल्लुत की ख़ातिर जंग के लिए किया गया। ताहम इस अमल के ज़रीये, जिसे अक्सर-ओ-बेशतर नवआबादकारी से ताबीर किया जाता है, नवआबादियों के मक़ामी बाशिंदों को मुस्तक़िल इक़्तिसादी इस्तिहसाल, सियासी महकूमी और तहज़ीबी इन्हिलाल के शदीद ख़तरात से दोचार होना पड़ा।

Column In architecture the term refers to a vertical structure usually with a rounded shaft. It consists of a

base, shaft, and capital. It is designed to carry upper section of a building or other load. Sometimes columns are free standing and are used for decorative and other purposes. Columns could be made of bricks, stone, wood and any metal like iron, bronze, etc.The Parthenon temple of ancient Greece is a good example where columns have been extensively used to structurally support the edifice. Ashokan pillars found in different parts of India are excellent examples of free standing columns.

स्तंभ वास्तुशिल्प में स्तंभ एक सीधी खड़ी संरचना को कहा जाता है जिसका तना (दंड) अधिकतर गोलाकार होता है। इस संरचना के तीन भाग होते हैं – आधार, तना और शीर्ष। इसका निर्माण किसी भवन के ऊपरी भाग या अन्य बोझ को सँभालने के लिए किया जाता है। कभी-कभी स्तंभ स्वतंत्र रूप से भी बनाए जाते हैं और उनका प्रयोग सजावट या अन्य प्रयोजनों के लिए किया जाता है। स्तंभ ईंट, पत्थर, काठ, लोहा और काँसा आदि से बनाए जा सकते हैं। प्राचीन यूनान का पार्थेनॉन मंदिर इसका एक अच्छा उदाहरण है, जहाँ संरचनात्मक रूप से भवन को सहारा देने के लिए ऐसे स्तंभों का प्रयोग व्यापक रूप से किया गया है। भारत के विभिन्न भागों में पाए जाने वाले अशोक स्तंभ स्वतंत्र रूप से खड़े स्तंभों के उत्कृष्ट उदाहरण हैं।

ستون فن تعمیر میں اس اصطلاح کا مطلب عمودی ساخت ہے جو عام طور پر مدّور ستون کے ساتھ ہوتا ہے۔ یہ بنیاد، ستون اور سر ستون پر مشتمل ہوتا ہے۔ اسے عمارت کے اوپری حصے یا دوسرے بوجھ کو سہارنے کے لیے بنایا جاتا ہے۔ بسا اوقات ستون کھلے میدان میں کھڑے ہوتے ہیں اور تزئین و دیگر مقاصد کے لیے استعمال کیے جاتے ہیں۔ ستون اینٹ، پتھر، لکڑی اور کسی دھات مثلاً لوہے اور کانسے وغیرہ کے بنائے جاتے تھے۔ قدیم یونان کی پارتھینون مندر اس کی ایک اچھی مثال ہے، جہاں عالی شان محلّات کو سہارے کے لیے ستونوں کا بکثرت استعمال کیا گیا تھا۔ ہندوستان کے مختلف حصّوں میں پائے جانے والے اشوکائی ستون کھلے میدان میں کھڑے ستونوں کی عمدہ مثالیں ہیں۔

Commercial Revolution The expression refers to that period (16th century CE) in European history when great expansion was witnessed in cross-continental or maritime trade and commerce with Europe as its centre.This economic expansion led to the growth of big trading organisations, money economy, private banking and new towns and cities. Commercial Revolution also brought in its wake newer forms of financial services such as money banking, insurance, and financial investment. As a consequence the European society saw fundamental and rapid changes in its structure, morals and manners.

वाणिज्यिक क्रांति यह अभिव्यक्ति यूरोप के इतिहास में उस अवधि (ईसा की 16वीं शताब्दी) की सूचक है जब महाद्वीप-पारीण या समुद्री व्यापार और वाणिज्य का व्यापक विस्तार हुआ था और इसका केंद्र यूरोप था। इस आर्थिक विस्तार के फलस्वरूप विशाल व्यापारिक संगठनों, मौद्रिक अर्थव्यवस्था, निजी बैंक और नए नगरों तथा शहरों का विकास हुआ। वाणिज्यिक क्रांति के फलस्वरूप मौद्रिक बैंक व्यवस्था, बीमा और वित्तीय निवेश जैसी नए प्रकार की वित्तीय सेवाएँ अस्तित्व में आईं। इसके परिणामस्वरूप यूरोपीय समाज को अपनी संरचना, रीति-नीति और आचार-व्यवहार में अनेक परिवर्तन देखने को मिले।

تجارتی انقلاب اس اظہار سے مراد یوروپی تاریخ میں 16ویں صدی کا وہ زمانہ ہے جب یوروپ کی مرکزیت میں پورے براعظم میں بحری تجارت اور بڑے پیمانے پر کاروبار میں زبردست توسیع ہوئی۔ اس اقتصادی توسیع کی وجہ سے بڑے تجارتی اداروں، معیشتِ زر، نجی بینک کاری، جدید شہروں اور قصبوں کی ترقی ہوئی۔ تجارتی انقلاب اپنے ساتھ مالی خدمات کی بالکل نئی شکلیں لایا۔ جیسے مالیاتی بینک کاری، بیمہ اور سرمایہ کاری۔ نتیجتاً یوروپی سماج کی ساخت، اخلاقیات اور طور طریقوں میں زبردست بنیادی اور تیز رفتار تبدیلیاں رونما ہوئیں۔

Communalism, Communal Communalism is the ideology systematically developed by those who wrongly believe that all members of a certain religious community share the same social and political interests or objectives. They further believe that all religious communities are internally homogenous or unified. In British India and in contemporary times, communalism was used to divide people, often leading to communal riots resulting in loss of life and property. Undoubtedly, this ideology poses major challenges to the unity and integrity of a country. A person who practises the ideology of communalism is communal.

सांप्रदायिकता, सांप्रदायिक सांप्रदायिकता एक विचारधारा है जो योजनाबद्ध रीति से ऐसे लोगों द्वारा विकसित की जाती है जिनकी यह गलत सोच होती है कि एक समुदाय विशेष के सभी सामाजिक तथा राजनीतिक सरोकार, हित और उद्देश्य एक जैसे होते हैं। उनका यह भी विश्वास होता है कि सभी धार्मिक समुदाय आंतरिक रूप से एक समान अथवा एकजुट होते हैं। ब्रिटिश भारत में और समकालीन समय में भी लोगों में भेदभाव पैदा करने के लिए सांप्रदायिकता का इस्तेमाल किया जाता रहा है जिसके कारण कई बार सांप्रदायिक दंगे हुए जिसमें जन-धन की हानि हुई। निस्संदेह, सांप्रदायिकता की भावना देश की एकता और अखंडता के लिए भारी चुनौती है। इस विचारधारा को मानने वाला व्यक्ति सांप्रदायिक कहलाता है।

فرقہ واریت، فرقہ پرست فرقہ واریت ایسے لوگوں کے ذریعہ منظم طور پر فروغ پانے والا نظریہ ہے جو اس بات پر غلط یقین رکھتے ہیں کہ مخصوص مذہب سے تعلق رکھنے والے تمام افراد کے سماجی و سیاسی مفاد یا مقاصد ایک ہوتے ہیں۔ ان کا یہ بھی اعتقاد ہوتا ہے کہ تمام مذہبی طبقے اندرونی طور پر متجانس یا متحد ہوتے ہیں۔ برطانوی ہندوستان اور دور حاضر میں بھی لوگوں کو فرقوں میں تقسیم کرنے کے لیے فرقہ واریت کا استعمال کیا جاتا رہا ہے اور جن سے کئی بار فرقہ فرانہ فسادات ہوئے جس میں جان و مال کا نقصان ہوا۔ بلاشبہ اس قسم کا

نظریہ ملک میں اتحاد واتفاق کے قیام کے لیے بہت بڑا چیلنج ہے۔فرقہ وارانہ ذہن رکھنے والا شخص فرقہ پرست کہلاتا ہے۔

Concentration Camps The expression is used to describe those centres where people (political prisoners, prisoners of war, refugees) used to be detained under utterly inhuman conditions, people who were especially considered to be inimical to or largely undesirable by the poweres that be. Such camps were first set up in South Africa during the Boer War (1899-1902). In Nazi Germany (1933-45) many concentration camps had been set up both within the country and in the areas under the German control to imprison the Jews, the Gypsies and all such people (homosexuals and others) who were considered as 'undesirable elements'. In some of these camps dangerous medical experiments were being conducted on the hapless prisoners, on account of which many died. Many of these camps were also notorious for the use of poisonous gases to kill their inmates enmasse.These camps were often fenced with electrified barbed wire. (*See also,* GAS CHAMBERS)

यातना शिविर इस अभिव्यक्ति का प्रयोग उन कुख्यात केंद्रों के लिए किया जाता है जहाँ उन लोगों (राजनीतिक कैदियों, युद्धबंदियों, शरणार्थियों) को घोर अमानवीय परिस्थितियों में रखा जाता था जो तत्कालीन सत्ताधारियों द्वारा विरोधी अथवा काफ़ी हद तक अवांछनीय समझे जाते थे। ऐसे शिविर सर्वप्रथम बोअर युद्ध के दौरान (1899-1902) दक्षिण अफ्रीका में स्थापित किए गए थे। जर्मनी में नाज़ी शासन (1933-45) के दौरान ऐसे अनेक शिविर देश में तथा जर्मन नियंत्रण वाले इलाकों में स्थापित किए गए थे, जहाँ यहूदियों, जिप्सियों और ऐसे सभी लोगों (समलैंगिकों तथा अन्य) को बंदी बनाकर रखा जाता था जिन्हें अवांछनीय तत्व समझा जाता था। इनमें से कुछ नाज़ी शिविरों में बंदियों पर खतरनाक चिकित्सकीय परीक्षण किए जाते थे जिनके कारण बहुत से बंदी मर जाते थे। इनमें से कई शिविर बंदियों को एक साथ बड़े पैमाने पर मारने हेतु ज़हरीली गैसों के इस्तेमाल के लिए कुख्यात थे। ऐसे शिविरों की बाड़ अकसर बिजली के काँटेदार तारों की बनाई जाती थी। (गैस चैंबर भी देखें)

عقوبت خانہ اس اصطلاح کا استعمال ان مراکز کو بیان کرنے کے لیے کیا جاتا ہے جہاں لوگوں (سیاسی، جنگی قیدیوں، پناہ گزینوں) کو بالکل غیر انسانی حالت میں قید رکھا جاتا تھا، خاص طور پر وہ لوگ جنھیں اہل اقتدار دشمن یا ناپسندیدہ تصور کرتے تھے۔ سب سے پہلے اس طرح کے مراکز جنوبی افریقہ میں بوئر جنگ (1899-1902) کے دوران قائم کیے گئے تھے۔ جرمنی میں نازی حکومت کے دوران (1933-45) اندرون ملک اور جرمنی کے ماتحت علاقوں میں بھی بہت سے قید خانے یہودیوں، خانہ بدوشوں اور ایسے سبھی لوگوں (ہم جنس پرست اور دوسرے) کو قید رکھنے کے لیے بنائے گئے تھے، جنھیں ناپسندیدہ عناصر سمجھا جاتا تھا۔ ان میں سے بعض اذیت خانوں میں مجبور قیدیوں پر خطرناک طبی تجربات کیے جاتے تھے جن کی وجہ سے بہت سے قیدی مرجاتے تھے۔ ان میں سے بعض مراکز زہریلی گیسوں کے استعمال سے قیدیوں کو اجتماعی طور پر مارے جانے کے لیے بدنام تھے۔ان کیمپوں کی احاطہ بندی اکثر و بیشتر بجلی کے ننگے تاروں سے کی جاتی تھی۔(مزید دیکھیں گیس چیمبر)

Confucianism The system of ethical philosophy that is centred on the teachings of Confucius or K'ung-FuTzu (551-479 BCE) of China. As a school of thought Confucianism also includes teachings of later day scholars like Zhu Xi. The essence of Confucianism lies in its emphasis on human relationships within the family, between friends, extending up to relationships between the governments and their citizens. Confucianism has come to influence the life and thoughts of the Chinese people for more than two millennia.

कन्फ़्यूशियसवाद यह नैतिक दर्शन की एक प्रणाली है, जो चीन के कन्फ़्यूशियस यानी कोंग-फ़ू त्ज़ (551-479 ई०पू०) की शिक्षाओं पर केंद्रित है। कन्फ़्यूशियसवाद में ज़ी-शी (Zhu Xi) जैसे परवर्ती काल के विद्वानों की शिक्षाएँ भी शामिल हैं। कन्फ़्यूशियसवाद के मूल तत्वों में परिवार के भीतर, मित्रों के बीच और सरकारों तथा नागारिकों के मध्य मानवीय संबंधों पर बल दिया गया है। कन्फ़्यूशियसवाद का चीन के लोगों के जीवन तथा चिंतन पर दो सहस्राब्दियों से भी अधिक समय तक प्रभाव रहा।

کنفیوشیت / کنفیوشی مذہب اخلاقی فلسفے کا یہ نظام چینی کنفیوشس یا کونگ فوزو (551-479ق م) کی تعلیمات پر مرکوز ہے۔کنفیوشیت ایک مکتبۂ فکر کی حیثیت سے بعد کے دانشوروں مثلاً ژوکسی کی تعلیمات کو بھی شامل کرتی ہے۔کنفیوشیت کا لب لباب اس حقیقت پر ہے کہ وہ خاندان کے اندر اور احباب کے درمیان انسانی روابط پر زور دیتا ہے جس کا دائرہ حکومتوں اور ان کے شہریوں تک پھیلا ہوا ہے۔کنفیوشیت کی تعلیمات نے دو ہزار سے بھی زیادہ سالوں تک چینی لوگوں کی زندگی اور ان کے افکار کو متاثر کیا ہے۔

Conquistadores This is a Spanish word which in English means a 'conqueror'. Conquistadores were soldiers and adventurers who were recruited by the state to carry out expeditions into the New World (the Americas). Conquistadores were quite infamous for their cruelty towards the indigenous peoples in the Americas. Among those conquistadores, the two were widely known Herman Cortez, who conquered the Aztec Empire in Mexico, and Francisco Pizarro, who overran the Incas at Peru. On account of these conquests the Spanish acquired a firm foothold in the Americas.

कोंक्विस्टोडोर यह एक स्पैनिश शब्द है, जिसका अर्थ अँग्रेज़ी में 'कोंकरर' (हिंदी में 'विजेता') है। कोंक्विस्टोडोर ऐसे सिपाही और साहसी लोग थे जिन्हें नई दुनिया (अमेरिका महाद्वीप) में अभियान के लिए राज्य द्वारा भर्ती किया गया था। कोंक्विस्टोडोर अमेरिका महाद्वीप के मूल निवासियों के साथ

अपने क्रूरतापूर्ण बर्ताव के लिए बदनाम थे। कुछ कुख्यात कोंक्विस्टोडोरों में एक था हर्मन कोर्टेज जिसने मेक्सिको में एज़टेक साम्राज्य को जीता था। ऐसा ही एक दूसरा कोंक्विस्टोडोर फ्रांसिस्को पिज़ारो था, जिसने इंका लोगों को उजाड़ दिया था। ऐसे अभियानों के माध्यम से ही स्पेन ने अमेरिका महाद्वीप में अपना सिक्का जमाया था।

कोंक्विस्टाडोरस (जंग जो) यह हिस्पानवी लफ्ज़ है जिस के मअनी अंग्रेज़ी में 'कोंकरर' यअनी फातिह के हैं। कोंक्विस्टा डोरस फौजी अौरजां बाज़ थे जो कि रियास्त की तरफ से नई दुनिया (अमरीका) की मुहिम जोई के लिये मुकर्रर किये गये थे। ये जंग जो अमरीका में मुकामी बाशिंदों पर ज़ुल्म व ज़ियादती करने की वजह से बहुत बदनाम थे। इन जंग जोओं में दो हरमन कोर्टज़, जिस ने मेक्सिको में अज़टेक सल्तनत को फतह किया था और फ्रांसिस्को पिज़ारो, जिस ने पेरू में इंकास को शिकस्त दी थी, बहुत शोहरत रखते थे। इन फुतूहात की बदौलत हिस्पानियों ने अमरीका में अपने क़दम मज़बूती से जमा लिये।

Conservation Ordinarily, the term refers to the process of protecting the natural environment for its sustainable use. This usage has a more specific context in the widespread destruction of forests during the colonial period, when driven by the needs of industrialisation in Europe colonial dispensations across Asia, Africa and Latin America encouraged cultivation of cash crops in plantations, laid railroads, and disturbed the livelihood patterns of indigenous populations on a large scale. After independence too many of the erstwhile colonies continued the earlier policies of skewed development by reserving bio-spheres and forests for systematic exploitation by the state. Such policies have often resulted in creating critical situations leading to conflicts thus making many of these countries to think of more innovative methods of environmental conservation and management.

संरक्षण सतत उपयोग के लिए प्राकृतिक पर्यावरण को बचाए रखने की प्रक्रिया को आमतौर पर 'संरक्षण' कहा जाता है। इस शब्द का प्रयोग औपनिवेशिक काल में वनों के व्यापक विनाश के संदर्भ में विशेष रूप से किया जाता रहा है जब यूरोप में औद्योगीकरण की ज़रूरतों को पूरा करने के लिए औपनिवेशिक शासकों ने एशिया, अफ्रीका और लैटिन अमेरिका में बागानों में नकद फ़सलों की खेती को प्रोत्साहित किया, रेलमार्ग स्थापित किए और बड़े पैमाने पर स्थानीय जनजीवन एवं आजीविका के साधनों को अस्त-व्यस्त किया। स्वतंत्रता-प्राप्ति के बाद भी तत्कालीन अनेक उपनिवेशों ने विषम विकास की पुरानी नीतियों को जारी रखा, जिसके तहत सरकार ने व्यवस्थित रूप से दोहन के लिए जीवमंडल तथा वनों को आरक्षित कर दिया। ऐसी नीतियों के परिणामस्वरूप अकसर नाज़ुक परिस्थितियाँ उत्पन्न हो गईं जिनसे लड़ाई-झगड़े खड़े हो गए तथा जिन पर काबू पाने के लिए ऐसे अनेक देश पर्यावरण के संरक्षण तथा प्रबंध के लिए अधिकाधिक नए तरीके सोचने के लिए मजबूर हो गए।

तहफ्फुज़ माहौलियात बुनियादी तौर पर इस इस्तिलाह का मतलब क़ुदरती माहौलियात को उस के दीरपा इस्तेमाल के लिये किये जाने वाले हिफाज़ती अमल से है। इस इस्तिलाह का इस्तेमाल नौआबादियाती दौर में जंगलों की वसीअ पैमाने पर होने वाली तबाहियों के सियाक़ में खास तौर पर किया जाता है जब यूरप में सनअती ज़रूरतों की तकमील के लिये नौआबादकार हुकूमतों ने पूरे एशिया, अफ्रीक़ा और लातीनी अमरीका के खेतों में तिजारती फसलों की खेती करने पर उभारा, रेलवे लाईन बिछाई, जंगलों को तबाह किया और मुकामी बाशिंदों के ज़राए मआश में हद से ज़ियादा दख़ल अंदाज़ी की। आज़ादी के बअद भी बहुत सी पहले की नौआबादियात ने ज़मीन की बालाई सतह पर वाक़े इलाक़ों और जंगलों को रियास्त के ज़रीये सिलेक़े से इस्तेसाल के लिये महफूज़ रखते हुए पहले से चली आ रही ना हमवार तरक़्क़ियाती पालिसियों को जारी रखा। इस अंदाज़ की पालिसियों के नतीजे में तसादुम के तशवीश नाक हालात पैदा हुए जिस ने बहुत से मुल्कों को माहौलियात के तहफ्फुज़ के लिये जदीद तरीक़ों पर ग़ौर करने पर मजबूर कर दिया।

Conservatism, Conservative Originating from the Latin word 'conservare', the term refers to an attitude of preserving the existing order of things. As a political philosophy, it came into prominence in Europe in late 18th century as a reaction to the consequences of the French Revolution of 1789. Although most proponents of this new political attitude, called 'conservatives' did not propose a wholesale return to the pre-revolutionary social and political state, yet they supported the modernisation of traditional institutions with the belief that this will strengthen the 'restored' monarchies of Europe through the institutions of modern armies, efficient bureaucracies, dynamic economic systems, and the abolition of feudalism and serfdom. However, in succeeding times, conservatism had to seriously contend with both rational and liberal political philosophies and acquire different shades of political expression in Europe and America.

कंज़र्वेटिज़्म, कंज़र्वेटिव (रूढ़िवाद, रूढ़िवादी) अँग्रेज़ी के 'कंज़र्वेटिज़्म, शब्द का उद्गम लैटिन भाषा के 'कंज़र्वेयर' शब्द से हुआ है जिसका अर्थ है पुरानी या वर्तमान रूढ़ियों, विचारधाराओं या प्रवृत्तियों को बिना किसी परिवर्तन के ज्यों का त्यों बनाए रखना। एक राजनीतिक दर्शन के रूप में रूढ़िवाद ने 1789 की फ्रांसीसी क्रांति के परिणामों की प्रतिक्रिया के रूप में यूरोप में 18वीं सदी के आखिरी वर्षों में प्रमुखता प्राप्त की। इस नई राजनीतिक अभिवृत्ति के अधिकांश प्रतिपादकों ने जिन्हें 'रूढ़िवादी' कहा जाता है, क्रांति-पूर्व की सामाजिक तथा राजनीतिक व्यवस्था को पूर्ण रूप से पुन: अपनाने का प्रस्ताव नहीं रखा, फिर भी उन्होंने परंपरागत संस्थाओं के आधुनिकीकरण का इस विश्वास के साथ समर्थन किया कि इससे यूरोप के 'पुन: प्रतिष्ठित' राज्यतंत्रों को आधुनिक सैन्य संगठनों, कुशल अधिकारी वर्गों, गतिशील आर्थिक प्रणालियों के माध्यम से और सामंतवाद तथा कृषिदासता के उन्मूलन से बल मिलेगा।

किंतु परवर्ती काल में रूढ़िवाद को तर्कपूर्ण तथा उदार दोनों प्रकार के राजनीतिक दर्शनों से गंभीर संघर्ष करना पड़ा और यूरोप तथा अमेरिका में राजनीतिक अभिव्यक्ति के भिन्न-भिन्न रूप-रंग अपनाने पड़े।

कंज़रवेटिज़म, कंज़रवेटिव (रजअत पसंदी, रजअत पसंद) कंज़रवेटिव लातीनी लफ़्ज़ कंज़रवेर से माख़ूज़ है। यह इस्तिलाह एक ऐसे रवैये को बयान करती है जिस का तअल्लुक़ चीज़ों को उसी की अस्ल हालत में महफ़ूज़ रखने से है। यह एक सियासी फ़लसफ़े की हैसियत से 1789 के इंक़लाब-ए-फ़्रांस के नतीजे में होने वाले रद्द-ए-अमल के तौर पर यूरोप में अठारहवीं सदी के आख़िर में उभर कर सामने आया। अगरचे इस जदीद रवैये के अक्सर हामियान ने, जिन्हें रजअत पसंद कहा जाता है, इंक़लाब से पहले वाली समाजी व सियासी हालत की तरफ़ कुल्ली तौर पर वापसी की वकालत नहीं की ताहम उन्होंने रवायती इदारों की तजदीद की हिमायत इस एतिक़ाद के साथ की कि जदीद फ़ौजी इदारे, मोअस्सिर शाही, फ़आल इक़्तिसादी निज़ाम और जागीरदारी व ज़रई ग़ुलामी के ख़ात्मे से यूरोप की नौ-बहाल मलूकियत को तक़वियत पहुंचेगी। ताहम वक़्त गुज़रने के साथ रजअत पसंदी को अक़्ली और आज़ाद सियासी फ़लसफ़ों से बहुत कुछ मुक़ाबला और यूरोप व अमरीका में सियासी ख़यालात के मुख़्तलिफ़ असरात को क़बूल करना पड़ा।

Coparcenary Inheritance The term refers to a practice of inheritance where property was divided amongst all inheritors (usually sons). Among the Mughal emperors of India, it was Babur who followed this practice. However, the usual practice in India that was widely prevalent in reference to political succession was the rule of primogeniture where usually the eldest son used to become the inheritor of the throne. (*See also,* RULE OF PRIMOGENITURE)

उत्तराधिकार की सहदायाद प्रथा इस अभिव्यक्ति का तात्पर्य उत्तराधिकार की एक ऐसी प्रथा से है, जहाँ संपत्ति का बँटवारा सभी उत्तराधिकारियों (आमतौर पर पुत्रों) में समान रूप से किया जाता था। भारत के मुग़ल बादशाहों में बाबर ने इस प्रथा को अपनाया था। किंतु भारत में राजनीतिक उत्तराधिकार के संदर्भ में व्यापक रूप से जो प्रथा प्रचलित थी वह ज्येष्ठाधिकार को मानती थी, जिसके अनुसार राजा का सबसे बड़ा पुत्र ही आमतौर पर राजसिंहासन का पूर्ण अधिकारी होता था। (ज्येष्ठाधिकार का नियम भी देखें)

मुश्तरका वरासत इस इस्तिलाह से मुराद तक़्सीम-ए-मीरास का एक तरीक़ा है जिस में जायदाद तक़रीबन तमाम वारिसों (अमूमन बेटों) में तक़्सीम की जाती थी। हिंदुस्तान के मुग़ल हुक्मरानों में शहनशाह बाबर ने इस तरीक़े पर अमल किया। ताहम हिंदुस्तान में यह एक आम तरीक़ा था जो सियासी जानशीनी के हवाले से काफ़ी राइज था जिस में पहलौटी ज़ाबते की तरह अमूमन बड़ा बेटा ही तख़्त-ए-शाही का वारिस होता था। (मज़ीद देखें ज़ाबता-ए-पहलौटी)

Copper Plates In ancient India, the kings used to grant lands and issue administrative orders usually inscribed on copper plates.The use of copper plates for such purposes probably started from the mid - first millennium CE. Thousands of such copper plates have been found from different parts of the subcontinent. In Sanskrit texts these copper plates have been referred to as *tamrashashanas* or *tamrapatras*.

ताम्रपत्र प्राचीन भारत में राजा लोग भूमि-दान और प्रशासन संबंधी आदेश आमतौर पर ताम्रपत्रों पर अंकित करके जारी करते थे। ऐसे उद्देश्यों के लिए ताम्रपत्रों का प्रयोग संभवत: ईसा की पहली सहस्राब्दी के मध्य भाग में शुरू हुआ था। ऐसे हज़ारों ताम्रपत्र उपमहाद्वीप के भिन्न-भिन्न भागों में पाए गए हैं। संस्कृत ग्रंथों में इन ताम्रलेखों का उल्लेख ताम्रशासन या ताम्रपत्र के रूप में किया गया है।

तांबे की तख़्तियाँ क़दीम हिंदुस्तान में बादशाह अमूमन तांबे की तख़्तियों पर कंदा करके ज़मीन अता करते और इंतिज़ामी उमूर से मुतअल्लिक़ अहकाम जारी किया करते थे। ऐसे मक़ासिद के लिए तांबे की तख़्तियों का इस्तेमाल ग़ालिबन पहले हज़ारिये क़ब्ल मसीह के वस्त से शुरू हुआ था। बर्रे सग़ीर के मुतअद्दिद हिस्सों में इस तरह की हज़ारों तख़्तियाँ दरयाफ़्त हुई हैं। संस्कृत मतून में तांबे की इन तख़्तियों को ताम्रशासनों या ताम्रपत्रों के तौर पर बयान किया गया है।

Corbel This is a term used in architecture. It is derived from the Latin word 'corbellus' or 'corvus'. It refers to a bracket made either of stone, wood, brick or any other building material which holds a cornice or arch on to a wall. (*See Also,* ARCH)

कॉर्बल इस शब्द का प्रयोग वास्तुकला में किया जाता है। अँग्रेज़ी भाषा का 'कॉर्बल' शब्द लैटिन के 'कॉर्बलस' या 'कॉर्बस' शब्द से निकला है। भारतीय वास्तुशिल्प में इसे 'टोडा' या 'टेक' कहा जा सकता है। यह पत्थर, लकड़ी, ईंट या किसी अन्य निर्माण सामग्री से बना होता है और किसी दीवार के साथ लगकर यह किसी छज्जली या मेहराब को सहारा देता है। (मेहराब भी देखें)

कोरबेल (टोड़ा) यह एक इस्तिलाह है जिस का इस्तेमाल फ़न-ए-तामीर में किया जाता है। यह लातीनी लफ़्ज़ कोरबेलस या कोरोस से मुश्तक़ है। इस से मुराद दीवार गीरी है जो पत्थर, लकड़ी, ईंट या किसी दूसरे तामीराती चीज़ों से बनी होती है। यह दीवार पर कार्निस या महराब को रोक कर रखती है। (मज़ीद देखें महराब)

Cosmography The term refers to the science of mapping the universe. It studies the size and position of the heavenly bodies and their changes in reference to cosmic time.

विश्वरचना विज्ञान विश्व की रचना को दर्शाने वाला विज्ञान 'विश्वरचना विज्ञान' कहा जाता है। इसके अंतर्गत आकाशीय पिंडों के आकार और स्थिति तथा ब्रह्मांडीय काल के संदर्भ में उनमें होने वाले परिवर्तनों का अध्ययन किया जाता है।

इल्म-ए-फ़लकियात इस से मुराद काइनात का नक़्शा तैयार करने का इल्म है। इस में फ़लकियाती अजराम के हजम और मक़ाम और उन की तबदीलियों का काइनाती वक़्त के हवाले से मुताला किया जाता है।

Cosmology The term with its origin in the Greek word 'kosmos', which means 'universe', refers to the scientific

study of the universe covering its origin, structure and also its basic nature. As a discipline, cosmology had its beginning in differing fundamental conceptions about the nature of the universe in ancient times. However, in modern times the studies of Copernicus (1473-1543), Johannes Kepler (1571-1630), Galileo Galilei (1564-1642) and Issac Newton (1643-1727) revolutionised such ancient conceptions and firmly established the heliocentric (sun-centred) idea along with the idea of the rotation of earth (a spherical heavenly body) around the Sun on an elliptical path. Historically, the establishment of such knowledge about the solar system not only changed the earlier church supported erroneous geocentric (earth-centred) notion of the universe but also helped mankind to make rapid progress in the scientific study of other natural phenomena as well.

ब्रह्मांड विज्ञान अँग्रेज़ी भाषा का शब्द 'कॉस्मोलॉजी' यूनानी भाषा के 'कॉस्मोस' शब्द से बना है, जिसका अर्थ है विश्व या ब्रह्मांड। इसके अंतर्गत विश्व की उत्पत्ति, संरचना और उसके मूलस्वरूप का अध्ययन किया जाता है। एक शास्त्र के रूप में ब्रह्मांड विज्ञान की शुरुआत प्राचीनकाल में विश्व के स्वरूप के बारे में प्रचलित भिन्न-भिन्न प्रकार की आधारभूत धारणाओं के रूप में हुई थी। आधुनिककाल में कोपरनिकस (1473-1543), जोहान्निस केपलर (1571-1630), गैलीलियो गैलिली (1564-1642) और आईज़ैक न्यूटन (1643-1727) के अध्ययनों ने ऐसी प्राचीन धारणाओं को एकदम बदल दिया और सूर्य केंद्रित विचार की पुष्टि करते हुए यह सिद्ध कर दिया कि सूर्य एक स्थिर पिंड है जिसके चारों ओर पृथ्वी एक दीर्घवृत्तीय पथ पर चक्कर लगाती रहती है। ऐतिहासिक दृष्टि से सौर मंडल के बारे में यह ज्ञान स्थापित हो जाने से ब्रह्मांड के पृथ्वी केंद्रित होने की चर्च-समर्थित गलत धारणा तो बदल ही गई, साथ ही उससे अन्य प्राकृतिक घटना चक्र के बारे में वैज्ञानिक अध्ययन में भी तीव्र गति से प्रगति करने में मानव जाति को सहायता मिली।

علم کائنات انگریزی اصطلاح 'کاسمولوجی' یونانی لفظ 'کاسموس' سے لی گئی ہے جس کا مطلب کائنات ہے۔ اس میں کائنات کی اصلیت اور بناوٹ کا اس کے بنیادی خصائص ونوعیت کے ساتھ سائنسی مطالعہ کیا جاتا ہے۔ ایک شعبے کی حیثیت سے علم کائنات زمانہ قدیم میں کائنات کے خصائص ونوعیت کے تعلق سے ابتداً مختلف بنیادی تصورات رکھتا تھا۔ تاہم عصر جدید میں کوپرنیکس (1473-1543)، جوہانس کیپلر (1571-1630)، گیلیلیو گیلیلی (1564-1642) اور آئزک نیوٹن (1643-1727) کے مطالعے نے ان قدیم تصورات میں انقلاب برپا کر دیا اور شمس مرکزی نظریے کی توثیق کرتے ہوئے ثابت کر دیا کہ زمین (گنبد نما اجرام فلکی) اپنے متعینہ مدار میں سورج کے گرد چکر لگاتی ہے۔ تاریخی لحاظ سے نظام شمسی کے بارے میں ایسی معلومات نے نہ صرف کائنات سے متعلق کلیسا کی تائید والے سابق ارض مرکزی نظریے کو بدل دیا بلکہ دوسرے قدرتی مظاہر کے سائنسی مطالعے کو ترقی دینے میں بھی انسان کی مدد کی۔

Culture This is a term which is widely used by archaeologists as a label to indicate the specific assemblage of material remains found at an archaeological site and dating to a particular period. Broadly, however, culture is a term used by historians, anthropologists, sociologists and others to mean those aspects of peoples' lives which include eating habits, dress, festivals, songs, dances, rituals, languages, etc.

संस्कृति पुरातत्ववेत्ता इस शब्द का प्रयोग सामूहिक रूप से उन विशिष्ट भौतिक अवशेषों को इंगित करने के लिए करते हैं जो किसी पुरास्थल पर और किसी काल-विशेष संदर्भ में पाए गए हों। किंतु मोटे तौर पर संस्कृति शब्द का प्रयोग इतिहासकारों, मानव वैज्ञानिकों, समाजशास्त्रियों तथा अन्य विद्वानों द्वारा लोगों के जीवन के सभी पहलुओं के लिए किया जाता है, जिनमें उनके खान-पान, वेशभूषा, तीज-त्योहार, गीत, नृत्य, भाषा आदि शामिल होते हैं।

تہذیب یہ ایک اصطلاح ہے جسے آثار قدیمہ کے ماہرین مقامات آثار قدیمہ سے دریافت شدہ باقیات کے مخصوص مجموعہ اور ایک خاص مدت کی نشان دہی کے لیے اکثر استعمال کرتے ہیں۔ تاہم وسیع تناظر میں مؤرخین، ماہرین علم بشریات، ماہرین سماجیات اور دوسرے اس اصطلاح کا استعمال حیات انسانی کے ان پہلوؤں کو بیان کرنے کے لیے کرتے ہیں جن میں کھانا پینا، لباس، تہوار، گیت، رقص، رسم ورواج اور زبان وغیرہ شامل ہوتے ہیں۔

Cuneiform script The term is derived from the Latin words 'cuneus' and 'forma' which mean 'wedge' and 'shape', respectively. This system of writing developed in ancient Mesopotamia around 3rd millennium BCE and gradually came to be used for writing the Akkadian, Elamite, Hittite and Old Persian languages. The system evolved on account of the practice of making impressions on clay tablets with a wedge shaped stylus. 'Cuneiform', as a system of writing is thought to have developed out of the older Sumerian pictographic script. A British officer Henry Rawlinson's transcription of the trilingual Behistun (Iran) inscription provided the key to the decipherment of this type of script.

कीलाकार लिपि अँग्रेज़ी का 'क्यूनीफ़ॉर्म' शब्द लैटिन के दो शब्दों 'क्यूनियस' और 'फ़ॉर्मा' के मेल से बना है जिनका अर्थ क्रमशः 'कील' और 'आकार' है। लेखन की इस प्रणाली का विकास तीसरी सहस्त्राब्दी ई०पू० के आस-पास प्राचीन मेसोपोटामिया में हुआ था और फिर शनैः शनैः इसका प्रयोग अक्कादी, एलामाइट, हिट्टाइट और पुरानी फ़ारसी भाषाओं को लिखने के लिए होने लगा। इस प्रणाली का विकास चिकनी मिट्टी की पट्टिकाओं पर कील के आकार की लेखनी से संकेताक्षर बनाने की पद्धति से हुआ। ऐसा समझा जाता है कि लेखन की प्रणाली के रूप में कीलाकार लिपि का विकास प्राचीन सुमेरियाई चित्र लिपि से हुआ। हेनरी रॉलिंसन नामक एक ब्रिटिश अधिकारी द्वारा त्रिभाषीय बेहिस्तून (ईरान) शिलालेख के लिप्यंतरण किए जाने के फलस्वरूप इस लिपि को पढ़ने में सहायता मिली।

خط پیکانی انگریزی اصطلاح کیونیفارم لاطینی کے دولفظوں کیونیس اورفورما سے مشتق ہے جس کے معنی علی الترتیب پچّر اور شکل وصورت کے ہیں۔اس طرز تحریر کی نشوونما تقریباً قدیم میسوپوٹامیہ میں تیسرے ہزار یے قبل مسیح ہوئی تھی اور رفتہ رفتہ اس کا استعمال لکھنے کے لیے اکادیائی، الامتی، حتی اور قدیم فارسی زبانوں میں بھی کیا گیا۔اس طرز تحریر کو چکنی مٹی کی تختیوں پر کیل کی شکل میں نقشہ کشی کی وجہ سے ترقی ملی۔خیال کیا جاتا ہے کہ خط پیکانی بحیثیت طرز تحریر قدیم سمیریائی تصویری رسم الخط کی ترقی یافتہ شکل ہے۔ برطانوی افسر ہنری راولنسن (Henry Rawlinson) کے سہ لسانی بہستون (ایران) رسم الخط کی تقلیب نے اس طرح کے رسم الخط کو سمجھنے میں مدد فراہم کی۔

Cupola Cupola refers to a small dome built at the top of a building. Cupolas were initially built on the top of the minarets but later on these were also built to crown, the central structures as well. A *chhatri* in Indian architecture is a good example of a cupola.

क्यूपोला किसी इमारत की चोटी पर बनाई जाने वाली छोटी गुंबद को 'क्यूपोला' कहा जाता है। शुरू में तो वे मीनारों की चोटी पर बनाई जाती थीं, लेकिन आगे चलकर उन्हें बीच वाली इमारतों पर भी बनाया जाने लगा। भारतीय वस्तुशिल्प में छतरी क्यूपोला का एक अच्छा उदाहरण है।

قبّہ قبہ سے مراد عمارت کے اوپر تعمیر کردہ چھوٹا گنبد ہے۔قبے ابتدا میں میناروں کے اوپر بنائے جاتے تھے لیکن بعد میں عمارتوں کے مرکزی حصوں پر بھی آرائش کے لیے بنائے جانے لگے۔ہندوستانی فن تعمیر میں چھتری قبہ کی بہترین مثال ہے۔

Dd

Daftar This is a Persian term which refers to a stitched or bound booklet or register used in offices. The term is originally derived from the Greek word 'dipthera' which means 'hide'. Subsequently, the term came to be applied to papyrus rolls which were used for writing during the times of Herodotus (c.5th century BCE). In medieval India the term came to be widely used for bundles, official papers or volumes of a book such as the *Ain-i-Akbari* which consists of five daftars (volumes). Apart from this, the office of the *diwan*, where official records used to be kept, was also known as the *daftar*.

दफ़्तर फ़ारसी भाषा के इस शब्द का तात्पर्य कार्यालयों में प्रयोग की जाने वाली सिली हुई या जिल्द बंद पुस्तिका या रजिस्टर से है। यह शब्द मूलरूप से यूनानी भाषा के शब्द 'डिप्थेरा' से निकला है, जिसका अर्थ है 'खाल'। आगे चलकर इस शब्द का प्रयोग पेपाइरस वृक्ष की छाल के बंडलों के लिए किया जाने लगा जिसका प्रयोग हेरोडोटस के ज़माने (पाँचवीं शताब्दी ई०पू०) में लिखने के लिए किया जाता था। मध्यकालीन भारत में इस शब्द का प्रयोग व्यापक रूप से बंडलों, सरकारी कागज़-पत्रों अथवा *आइन-ए-अकबरी* जैसी किसी किताब के अलग-अलग खंडों के लिए किया जाने लगा। *आइन-ए-अकबरी* में ऐसे पाँच दफ़्तर (खंड) हैं। इसके अलावा दीवान के कार्यालय को भी, जहाँ सरकारी अभिलेख रखे जाते थे, 'दफ़्तर' कहा जाता था।

دفتر یہ ایک فارسی اصطلاح ہے جس سے مراد سِلے یا بندھے ہوئے کتابچے یا رجسٹر ہیں جن کا استعمال دفتروں میں کیا جاتا تھا۔ درحقیقت یہ اصطلاح یونانی لفظ دپتھرا (Dipthera) سے مشتق ہے جس کے معنی 'کھال' ہے۔ بعد میں اس کا اطلاق پیپرس درخت کی چھال کے بنڈلوں پر کیا جانے لگا جس کا استعمال ہیروڈوٹس (پانچویں صدی قبل مسیح) کے زمانہ میں لکھنے کے لیے کیا جاتا تھا۔ عہدِ وسطیٰ کے ہندوستان میں اس اصطلاح کا استعمال زیادہ تر گٹھریوں، سرکاری کاغذات یا کتابوں کی جلدوں کے لیے کیا جاتا تھا۔ مثال کے طور پر آئینِ اکبری پانچ دفتروں (جلدوں) پر مشتمل ہے۔ اس کے علاوہ دیوان کے آفس کو بھی دفتر کہا جاتا تھا، جہاں سرکاری مندرجات رکھے جاتے تھے۔

Dagh The word *dagh* literally means 'mark'.In medieval India, there prevailed a practice of branding of horses used by soldiers with a mark to prevent them from exchanging superior horses for inferior ones.This system came to be known as the *dagh* system. It was Alauddin Khalji who first introduced this system during the Sultanate period alongwith the practice of maintaining rolls of troopers describing their individual appearance to identify each one of them with the branded horses that were assigned to them. However, the system was discontinued by Firoz Tuglaq and was again reintroduced by the Mugal emperor Akbar in 1573. According to *Ain-i Akbari,* Akbar had implemented this system despite stiff resistance from the nobility.

दाग़ दाग़ का शाब्दिक अर्थ है निशान'। मध्यकालीन भारत में सैनिकों द्वारा प्रयोग किए जाने वाले घोड़ों को दागने की परिपाटी प्रचलित थी ताकि अच्छे किस्म के घोड़ों को खराब किस्म के घोड़ों से बदला न जा सके। इस पद्धति को दाग़ प्रणाली कहा जाता था। सल्तनत काल में यह प्रणाली सर्वप्रथम अलाउद्दीन खिलजी द्वारा शुरू की गई थी। इसके साथ ही अलाउद्दीन ने सैनिकों की विवरण सूचियाँ रखने की पद्धति भी शुरू की जिसमें सैनिकों की शक्ल-सूरत, पहचान चिह्न और उनके घोड़ों पर लगाए दाग़ का भी विवरण दिया जाता था। किंतु आगे चलकर फिरोज़ तुगलक ने इस प्रणाली को खत्म कर दिया। मुग़ल बादशाह अकबर ने 1573 में इस प्रणाली को फिर से लागू कर दिया। *आइन-ए-अकबरी* के अनुसार अकबर ने इस प्रणाली को अमीर-उमरावों के घोर विरोध के बावजूद जारी रखा था।

داغ لفظ داغ کے لغوی معنی نشان کے ہیں۔ عہدِ وسطیٰ کے ہندوستان میں فوجیوں کے گھوڑوں کو نشان زد کرنے کا عمل رائج تھا تاکہ اچھے شاہی گھوڑے کمزور گھوڑوں سے بدلے نہ جاسکیں۔ یہ طریقہ نظام داغ کے نام سے معروف ہوا۔ عہدِ سلطنت میں سب سے پہلے علاءالدین خلجی نے اس طریقے کو شروع کیا تھا اور اس کے ساتھ ہی اس نے فوجیوں کی تفصیلات کا ریکارڈ بھی رکھنے کی شروعات کی تھی جس کے تحت فوجیوں کے حلیے، شناختی نشان کے ساتھ انھیں تفویض کیے گئے نشان زد گھوڑوں کی تفصیلات بھی اندراج کی جاتی تھیں تاکہ ان میں سے ہر ایک کی انفرادی شناخت ہو سکے۔ تاہم اس نظام کو فیروز تغلق نے ختم کر دیا تھا۔ لیکن مغل حکمراں اکبر نے 1573 میں اسے دوبارہ نافذ کیا۔ آئینِ اکبری کے مطابق اکبر نے اس نظام کو امرا کی طرف سے سخت مزاحمت کے باوجود برقرار رکھا۔

Daimyo It is a Japanese term consisting of two words 'dai' and 'myo'. It is a general term referring to the powerful territorial (dominal) lords in Japan, when Shoguns ruled the country in the name of the emperor. There were over 250 such domains under the rule of the daimyos. However, after the monarchy was restored in Japan in 1868, which is popularly called the 'Meiji Restoration', the daimyos were made governors of territories that roughly corresponded to their erstwhile domains. Finally, in 1871 the daimyo were pensioned off and a new administrative structure was put into place by altering the boundaries of old village and territorial units (domains).

दैम्यो जापानी भाषा का यह शब्द दो शब्दों 'दै' और 'म्यो' के योग से बना है। इस शब्द का प्रयोग सामान्य रूप से शोगुन कालीन जापान में उन क्षेत्रीय अधिपतियों के लिए किया जाता था जो सम्राट के नाम पर देश में शासन करते थे। 'दैम्यो' कहलाने वाले इन शासकों के शासन के अंतर्गत 250 से अधिक

क्षेत्र थे। किंतु 1868 में जब सम्राट के शासन की पुन: स्थापना हुई जिसे आमतौर पर 'मेजी प्रत्यावर्तन' कहा जाता है, तब 'दैम्यो' को उन क्षेत्रों का राज्यपाल बना दिया गया जो मोटे तौर पर उनके पुराने क्षेत्रों के अनुरूप ही थे। अंतत: 1871 में दैम्यो शासकों को पेंशन दे दी गई और पुरानी ग्रामीण और क्षेत्रीय ईकाइयों की परिसीमाओं को बदलकर नए प्रशासनिक ढाँचे की स्थापना की गई।

دیمیو یہ ایک جاپانی اصطلاح ہے جو دولفظ 'ڈی'(Dai) اور 'میو'(Myo) سے مرکب ہے۔اس عام اصطلاح کا استعمال جاپان میں شوگن دور حکومت کے ان علاقائی طاقت ور آقا/حاکم کے لیے کیا جاتا تھا جو شہنشاہ کے نام پر حکومت کرتے تھے۔دیمیوں کے زیرِ حکومت 250 سے زائد علاقے تھے۔لیکن 1868 میں جاپان میں شاہی حکومت کی ازسرنو بحالی کے بعد، جسے عموماً بحال میجی کے طور پر جانا جاتا تھا، ڈیمیو ں کو ان علاقوں کا گورنر (والی) بنا دیا گیا جن پر پہلے سے ان کا تسلط تھا۔آخرکار 1871 میں دیمیوں کو وظیفہ دے کر دست بردار کر دیا گیا اور ان کی جگہ قدیم گاؤں اور علاقوں کی سرحد کو بدل کر جدید انتظامی نظام نافذ کیا گیا۔

Dakkani The term *Dakkani* refers to the people and culture originating in the Deccan region in India. However, in the context of the medieval history of India the term refers to the nobles (old comers) who used to serve the Bahmani state (14th & 15th centuries) before the influx of *afaqis* (new comers) into the Bahmani nobility. (*See also,* AFAQIS)

दक्कनी इस शब्द का तात्पर्य भारत के दक्कन क्षेत्र में रहने वाले लोगों और उनकी संस्कृति से है। किंतु भारत के मध्यकालीन इतिहास के संदर्भ में यह शब्द उन अमीरों (पूर्वागंतुकों) का सूचक है जो बहमनी राज्य के अमीरों में आफाक़ीयों (नवागंतुकों) के आने से पहले बहमनी राज्य (14वीं तथा 15वीं शताब्दियों में) की सेवा में कार्यरत थे। (आफाक़ी भी देखें)

دکنی دکنی سے مراد ہندوستان کے دکن میں رہنے والے لوگوں اور ان کی تہذیب سے ہے۔لیکن ہندوستان کے عہد وسطیٰ کی تاریخ میں اس اصطلاح سے مراد وہ امرا (قدیم آنے والے) ہیں جو بہمنی ریاست (چودھویں اور پندرھویں صدی) کے امرا میں آفاقیوں (جدید آنے والے) کی شمولیت سے پہلے خدمات انجام دیتے تھے۔
(مزید دیکھیں آفاقی)

Dakshinapatha This is a Sanskrit term which meant, 'the route leading to the south'. From about the mid-first millennium BCE onward the name began to be used in the Sanskrit, Pali and Prakrit texts for the route leading to the south from the Ganga valley across the Vindhya mountain range as well as for the region that lies to the south of this mountain. During the Gupta period *Dakshinapatha* extended from Kosala to Kanchi. In later times though, it is said to have included the whole of the trans-Vindhya region. The term Deccan, the presently used geographical nomenclature for this region, is derived from the term *Dakshinapatha*.

दक्षिणापथ यह एक संस्कृत भाषा का शब्द है, जिसका अर्थ है 'दक्षिण की ओर जाने वाला मार्ग'। प्रथम सहस्त्राब्दी ई॰पू॰ के लगभग मध्यभाग से इस शब्द का प्रयोग संस्कृत, पालि और प्राकृत ग्रंथों में गंगा की घाटी से विंध्य पर्वत शृंखला के उस पार जाने वाले मार्ग और विंध्य के दक्षिण में स्थित प्रदेश दोनों के लिए किया जाने लगा। गुप्तकाल में दक्षिणापथ का विस्तार कोसल से काँची तक हो गया था। किंतु आगे चलकर इसमें विंध्य के उस पार का संपूर्ण क्षेत्र शामिल माना जाने लगा था। आजकल इस भौगोलिक क्षेत्र के लिए प्रयुक्त होने वाला दक्कन शब्द इस दक्षिणापथ शब्द से ही निकला है।

دکھنا پتھ (جنوبی راہ) یہ ایک سنسکرت اصطلاح ہے جس سے مراد 'جنوب کی طرف جانے والا راستہ' ہے۔تقریباً پہلے ہزاریے قبل مسیح کے وسط سے اس نام کا استعمال سنسکرت، پالی اور پراکرت متون میں وادیِ گنگا کے راستے ویندھیا پہاڑی سلسلوں سے ہوتی ہوئی جنوب تک جانے والی شاہ راہ اور ساتھ ہی ساتھ جنوب میں اسی پہاڑ سے متصل علاقے کے لیے بھی کیا جانے لگا۔گپتا عہد میں جنوبی راہ کی توسیع کوشل سے کانچی تک ہوگئی تھی۔ تاہم کہا جاتا ہے کہ بعد میں ماورائے وندھیا تمام علاقوں کو اس میں شامل کرلیا گیا۔موجودہ دور میں اس جغرافیائی علاقے کے لیے استعمال کی جانے والی اصطلاح 'دکن' اسی اصطلاح دکھنا پتھ سے مشتق ہے۔

Dalit The term came into popular usage in 1960s and is supposed to have been first used by Jyotirao Phule, a Marathi social reformer of the 19th century. It usually refers to the people who were at the bottom of the social structure. In the 20th century, Dr. B. R. Ambedkar championed the cause of these downtrodden people through the foundation of the Depressed Classes Association in 1930. It was because of his persistent effort to politically mobilize the *dalits* that 'the Poona Accord' had come to be signed in 1931 by which it was agreed to reserve a few constituencies for them in the central and provincial legislatures.

दलित 1960 के दशक में इस शब्द का व्यापक रूप से प्रचार हुआ और ऐसा समझा जाता है कि इस शब्द का प्रयोग सर्वप्रथम 19वीं शताब्दी के एक मराठी समाज-सुधारक ज्योतिराव फूले द्वारा किया गया था। यह शब्द आमतौर पर उन लोगों का सूचक है जो सामाजिक ढाँचे में सबसे नीचे स्तर पर थे। 20वीं शताब्दी में डॉ. भीमराव अंबेडकर ने 1930 में 'डिप्रेस्ड क्लासेज़ एसोसिएशन' की स्थापना के माध्यम से इन दलित वर्गों के हितों की रक्षा करने का बीड़ा उठाया। दलितों को राजनीतिक रूप से लामबंद करने के लिए अंबेडकर द्वारा किए गए सतत प्रयत्नों के फलस्वरूप ही 1931 में 'पूना समझौता' हस्ताक्षरित हुआ जिसके द्वारा यह तय किया गया कि केंद्रीय तथा राज्य विधान मंडलों में दलितों के लिए कुछ निर्वाचन क्षेत्र आरक्षित किए जाएँ।

دلت اس اصطلاح کا عام استعمال 1960 کی دہائی سے شروع ہوا اور خیال کیا جاتا ہے

کہ پہلی بار اس کا استعمال انیسویں صدی کے مراٹھی سماجی مصلح جیوتی راؤ پھولے نے کیا تھا۔ عام طور پر اس اصطلاح سے مراد سماج کے وہ افراد لیے جاتے ہیں جو سماج میں سب سے نچلے درجے پر تھے۔ بیسویں صدی میں ڈاکٹر بی۔آر۔امبیڈکر نے ان دبے کچلے لوگوں کی فلاح و بہبود کے لیے 1930 میں پس ماندہ طبقات کی انجمن (ڈپریسڈ کلاسیز ایسوسی ایشن) قائم کی تھی۔ دلتوں کو سیاسی طور پر متحرک کرنے کے لیے ان کی مسلسل کاوشوں کا ہی ثمرہ تھا کہ 1931 میں 'معاہدۂ پونا' کو منظوری دی گئی جس کے تحت یہ طے ہوا کہ مرکزی اور صوبائی آئین سازی میں ان کے لیے کچھ حلقۂ انتخاب مخصوص کیے جائیں۔

Damin-i Koh This is a Persian term which refers to the forested areas of the Rajmahal foothills. In the 19th century the Santhals were given land and persuaded to settle in this area by the English East India Company. This land grant to the Santhals was mapped and enclosed with boundary pillars to separate it from the areas of the settled agriculturists of the plains and the Paharias of the hills. Following this demarcation of 'the land of the Santhals' (Damin-i-koh), the Santhal settlements increased manifold. By 1851 there were as many as 1,473 Santhal villages which had come up in this area. It was around this time that the Santhals had come to feel betrayed by the colonial state because of expolitation by Bhagalpur (modern state of Bihar) and Birbhum (modern state of West Bengal) in the Damin area.

दामिन-ए-कोह फ़ारसी भाषा के इस शब्द का तात्पर्य राजमहल पहाड़ी की तलहटी के वन्य क्षेत्र से है। 19वीं शताब्दी में इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी ने संथालों को ज़मीनें देकर इस क्षेत्र में बसने के लिए राज़ी किया था। संथालों को अनुदान में दिए गए पूरे इलाके को बाकायदा नक्शा बनाकर और खंभे लगाकर अंकित कर दिया गया था ताकि यह समूचा इलाका मैदान में बसे हुए किसानों और पहाड़ी क्षेत्र में रहने वाले 'पहाड़ियों' के इलाकों से अलग रहे। संथालों की ज़मीन (दामिन-ए-कोह) को इस प्रकार अलग से अंकित किए जाने के बाद संथालों की बस्तियों में कई गुना वृद्धि हुई। सन् 1851 तक आते-आते इस क्षेत्र में बसे हुए संथालों के गाँवों की संख्या 1473 तक बढ़ गई। इसी समय के आस-पास संथालों को महसूस होने लगा कि औपनिवेशिक राज्य सरकार ने उनके साथ धोखा किया है, क्योंकि दामिन क्षेत्र में भागलपुर (आज का बिहार राज्य) और बीरभूम (आज का पश्चिम बंगाल) द्वारा शोषण किया जा रहा था।

دامنِ کوہ یہ ایک فارسی اصطلاح ہے جس سے مراد راج محل پہاڑیوں کے گرد جنگلات سے گھرے علاقے ہیں۔ انیسویں صدی عیسوی میں انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی نے سنتھالوں کو اسی علاقے میں زمین دی تھی اور انھیں یہیں آباد ہونے کے لیے راضی کیا تھا۔ سنتھالوں کو دی گئی اس زمین کو پہاڑی علاقوں اور ہموار زمین پر آباد کاشت کاروں کے علاقوں سے الگ رکھنے کے لیے پیمائش کر کے کھمبوں سے گھیر دیا گیا تھا۔ سنتھالوں کی زمین (دامن کوہ) کی احاطہ بندی کے بعد سنتھالوں کی آبادی کئی گنا بڑھ گئی تھی۔ 1851 تک اس علاقے میں کم و بیش سنتھالوں کے 1473 گاؤں تھے۔ یہی زمانہ ہے جب سنتھالوں کو یہ احساس ہوا کہ نوآبادیاتی ریاست نے انھیں دھوکا دیا ہے۔ اس کا سبب یہ تھا کہ بھاگلپور (موجودہ بہار ریاست) اور دامن کوہ میں بیربھوم (موجودہ ریاست مغربی بنگال) ان کا استحصال کر رہی تھیں۔

Dargah It is a Persian word which refers to the tomb-shrine of a revered sufi saint. It also became a place of pilgrimage for the followers to seek the sufi's spiritual grace *(barakat)* particularly on the occassion of *urs* or the death anniversary of sufi saints. The tradition still continues of which a good example is the *dargah* of Nizamuddin Auliya in Delhi.

दरगाह फ़ारसी भाषा के इस शब्द का तात्पर्य किसी पूज्य सूफ़ी संत की कब्र पर बनाए गए स्मारक से है। यह उस संत के अनुयायियों के लिए तीर्थयात्रा का स्थल भी बन गया जहाँ वे विशेष रूप से उर्स अथवा सूफ़ी संत की पुण्यतिथि के अवसर पर इकट्ठे होकर उसकी आध्यात्मिक कृपा (बरकत) की कामना करते थे। यह परंपरा आज भी विद्यमान है, जिसका एक अच्छा उदाहरण दिल्ली में निज़ामुद्दीन औलिया की दरगाह है।

درگاہ یہ فارسی لفظ ہے جس سے مراد قابل احترام صوفی بزرگوں کا مقبرہ ہے۔ یہ عقیدت مندوں کے لیے ایک زیارت گاہ بن گئی جہاں صوفیا کے فیوض و برکات کے حصول کے لیے خاص طور پر عرس کے موقع پر لوگ آتے تھے۔ یہ روایت آج بھی جاری ہے جس کی بہترین مثال دہلی میں حضرت نظام الدین اولیا کی درگاہ ہے۔ (مزید دیکھیں اولیا)

Dark Age The expression is often used to refer to that period of European history which followed the fall of the Roman Empire in 476 CE and continued till about 1000 CE. This expression was originally used by the Renaissance scholars of Italy in the 14th-15th century. It sought to highlight how during this period Europe was steeped in unquestioning religiosity imposed by the Roman Catholic Church.The expression was also used by the Renaissance scholars to emphasise how their own work drawn from the classical learning of ancient Greece and Rome marked the begining of a 'New Age'. However, modern historians are increasingly questioning the use of this expression in reference to this period of European history.

अंधकार युग इस अभिव्यक्ति का प्रयोग अकसर यूरोपीय इतिहास के उस काल के लिए किया जाता है जो 476 ई. में रोमन साम्राज्य के पतन के बाद शुरू होकर लगभग 1000 ई. तक जारी रहा। इस अभिव्यक्ति का प्रयोग मूलरूप से 14वीं-15वीं शताब्दी में इटली के पुनर्जागरणकालीन विद्वानों द्वारा किया गया था। इसके द्वारा यह दर्शाने का प्रयत्न किया गया कि किस तरह उस समय यूरोप रोमन कैथोलिक चर्च द्वारा थोपी गई धार्मिक अंधनिष्ठा में डूबा हुआ था। पुनर्जागरण के विद्वानों द्वारा इस अभिव्यक्ति का प्रयोग इस बात पर

बल देने के लिए भी किया गया कि प्राचीन यूनान और रोम के शास्त्रीय ज्ञान-विज्ञान पर आधारित उनके कार्य से किस तरह एक नए युग का प्रारंभ हुआ। किंतु आधुनिक इतिहासकार यूरोपीय इतिहास के इस काल के लिए अंधकार युग के प्रयोग पर बराबर आपत्ति करते रहे हैं।

دورِ ظلمات اس اصطلاح کا استعمال اکثر و بیشتر یورپ کی تاریخ میں اس مدت کے لیے کیا جاتا ہے جو 476 عیسوی میں رومی سلطنت کے زوال کے بعد سے شروع ہو کر تقریباً 1000 عیسوی تک جاری رہی۔ اس اظہار کا استعمال بنیادی طور پر نشاۃ ثانیہ کے اطالوی دانشوروں نے چودھویں اور پندرھویں صدی میں کیا۔ اس کے ذریعے اس بات کو اجاگر کرنے کی کوشش کی گئی کہ اس دور میں یورپ کس قدر رومی کیتھولک کلیسا کی جانب سے عائد کردہ مذہبی جنون میں ڈوبا ہوا تھا جس پر کوئی بھی کچھ اعتراض نہیں کر سکتا تھا۔ اس اظہار کا استعمال نشاۃ ثانیہ کے دانشوروں نے اس پر بھی زور ڈالنے کے لیے کیا کہ قدیم یونان اور روم کی کلاسیکی تعلیمات سے مستعار ان کے کارناموں کے سبب کس طرح جدید دور کا آغاز ہوا۔ تاہم جدید مورخین یورپی تاریخ میں مذکورہ دور کے لیے اس اظہار کے استعمال پر جا بجا سوال کرتے رہے ہیں۔

Dasas In the *Rigveda* the term has been used to refer to people who were considered to be different from the *Aryans* in terms of cultural practices and the languages in which they spoke.

दास ऋग्वेद में इस शब्द का प्रयोग उन लोगों के लिए किया गया है जो सांस्कृतिक आचार-व्यवहार और उनके द्वारा बोली जाने वाली भाषाओं की दृष्टि से आर्यों से भिन्न थे।

داس رگ وید میں اس اصطلاح کا استعمال ان لوگوں کے لیے کیا گیا ہے جو اپنے ثقافتی اعمال اور بولی جانے والی زبانوں میں آریوں سے مختلف تھے۔

Deforestation The term is generally used to refer to large-scale cutting of trees in forested areas for either cultivation or industrial use or other human activities. Historically, the earliest evidence of deforestation has been traced to the Neolithic period, when hunting-gathering gave way to cultivation of crops as a method of food production. Subsequently, settled agriculture also brought about a substantial degree of deforestation in areas where ancient civilisations flourished. However, deforestation acquired a new and considerably more threatening dimension in modern times due to urbanisation, industrialisation and colonisation. Particularly, the tropical forests of Latin America, Africa and Asia, including that of India, which sustained the local environments and the primary sources of livelihood available to many forest dwellings and tribal communities living in these areas, were severely eroded due to the policies of 'exclusion' and over-exploitation as pursued by the various colonial regimes.

वनोन्मूलन इस शब्द का प्रयोग आमतौर पर जंगली इलाकों में मनुष्यों द्वारा खेती, उद्योग या अन्य कार्यकलापों के लिए बड़े पैमाने पर की जाने वाली पेड़ों की कटाई के लिए किया जाता है। ऐतिहासिक दृष्टि से वनोन्मूलन का सर्वप्रथम साक्ष्य नवपाषाणकाल से मिलता है जब मानव ने शिकार-खाद्य संग्रहण के तरीकों को छोड़कर खाद्य उत्पादन हेतु खेती करना शुरू किया था। धीरे-धीरे स्थायी कृषि के कारण भी उन स्थानों पर पेड़ों की कटाई अधिक हुई जहाँ प्राचीन सभ्यताएँ फली-फूलीं। लेकिन आधुनिक युग में शहरीकरण, औद्योगीकरण और उपनिवेशीकरण के कारण हुए वनोन्मूलन ने एक नया और अधिक खतरनाक रूप ले लिया है। खासतौर पर लैटिन अमेरिका, अफ्रीका और एशिया के उष्णकटिबंधीय वन (जिसमें भारत के वन भी शामिल हैं) और जो स्थानीय पर्यावरण और उन क्षेत्रों में रहने वाले जनजातीय समुदायों तथा वनवासियों की आजीविका के प्राथमिक स्रोतों को सुरक्षा प्रदान करते थे, विभिन्न औपनिवेशिक सत्ताओं द्वारा अपनाई गई 'बहिष्करण' और अत्यधिक शोषण की नीतियों के कारण बुरी तरह खत्म कर दिए गए।

جنگلوں کی کٹائی عام طور پر اس اصطلاح کا استعمال کاشت کاری، کارخانوں کے قیام یا دیگر انسانی سرگرمیوں کے لیے جنگلی علاقوں میں بڑے پیمانے پر درختوں کی کٹائی کے لیے کیا جاتا ہے۔ تاریخ کے اعتبار سے جنگلات کی کٹائی کا اولین ثبوت نئے حجری دور میں ملتا ہے جب شکار اور غذائی اجناس جمع کرنے کے طریقوں کو چھوڑ کر لوگوں نے غذائی پیداوار کے لیے زراعت کو اپنایا۔ بعد میں مستقل کاشت کاری کی وجہ سے وسیع پیمانے پر ہونے والی جنگلوں کی کٹائی ان علاقوں میں ہونے لگی جہاں قدیم تہذیبوں کی نشوونما ہوئی تھی۔ تاہم جدید دور میں مدنیت، صنعت کاری اور نوآبادیات کی وجہ سے جنگلوں کی کٹائی نے ایک نئی اور خاصی تشویش ناک صورت اختیار کر لی ہے۔ خصوصاً لاطینی امریکہ، افریقہ اور ایشیا بشمول ہندوستان کے منطقہ حارہ کے ان جنگلات کو جو وہاں کے مقامی ماحولیات اور ان علاقوں میں آباد جنگلوں اور قبائلوں کے بنیادی ذرائع معاش کے لیے تحفظ کا سامان فراہم کرتی تھیں، مختلف نوآبادیاتی حکومتوں کی امتناعی پالیسیوں اور حد سے زیادہ استحصال کے سبب شدید نقصان پہنچا۔

Degh This is a word which refers to a large cauldron (metal pot). During the Mughal period, emperor Akbar in one of his visits to the famous Sufi shrine of Sheikh Muinuddin Chishti at Ajmer had gifted it one such degh for cooking meals for the pilgrims. In sufi *khanqahs* (spacious houses of Sufi mystics) such pots are usually used for cooking community meals and distribution among visitors. (*See also,* KHANQAH)

देग़ इस शब्द का तात्पर्य धातु के एक बड़े बर्तन से है। मुग़ल काल के दौरान बादशाह अकबर एक बार जब अजमेर स्थित शेख मुइनुद्दीन चिश्ती की सुप्रसिद्ध

सूफ़ी दरगाह में गए तो उन्होंने वहाँ आने वाले तीर्थयात्रियों के लिए खाना पकाने के लिए ऐसा एक देग दान में दिया था। सूफ़ी ख़ानकाहों (सूफ़ी संतों के विशाल भवनों) में आमतौर पर सामूहिक भोज तैयार करने और यात्रियों में बाँटने के लिए खाना बनाने हेतु, ऐसी देगों का प्रयोग किया जाता है। (ख़ानक़ाह भी देखें)

دیگ اس لفظ سے مراد دھات کا بڑا برتن ہے۔ مغل دور حکومت میں بادشاہ اکبر نے مشہور صوفی شیخ معین الدین چشتی اجمیری کی درگاہ کو اپنی ایک زیارت کے دوران اس طرح کا ایک دیگ زائرین کا کھانا تیار کرنے کے لیے بطور نذرانہ پیش کیا تھا۔ اس قسم کے برتنوں کا استعمال عام طور پر صوفی خانقاہوں (صوفیوں کے وسیع مکانات) میں لنگر تیار کرنے کے لیے کیا جاتا ہے جو کہ زائرین میں تقسیم کیا جاتا ہے۔ (مزید دیکھیں خانقاہ)

Denarius The term refers to a small silver coin of ancient Rome. (*See also,* Dinar)

दीनारियस इस शब्द का तात्पर्य प्राचीन रोम के एक छोटे चाँदी के सिक्के से है। (दीनार भी देखें)

دیناریس اس سے مراد قدیم روم میں چاندی کے ایک چھوٹے سکّے سے ہے۔ (مزید دیکھیں دینار)

Despotism The term is derived from the Greek word 'despotes'. It refers to a form of government in which a ruler wields absolute power over his subjects unrestrained by any established law such as a constitution. In 18th century Europe there were many despotic rulers who had introduced a number of political and social reforms in their respective countries and hence had come to be called as 'enlightened despots'. This eventuality had come about despite the resolve of the French revolutionaries to liberate the peoples of Europe from despotism.

स्वेच्छाचारी शासन इस शब्द की उत्पत्ति यूनानी भाषा के शब्द 'डेस्पोटेस' से हुई है। इसका तात्पर्य आमतौर पर ऐसी शासन-व्यवस्था से है जिसमें शासक को अपनी प्रजा पर शासन करने के लिए निरंकुश शक्ति प्राप्त हो। ऐसे शासन पर किसी स्थापित कानून, जैसे संविधान आदि का कोई अंकुश नहीं होता। 18वीं शताब्दी में यूरोप में ऐसे अनेक स्वेच्छाचारी शासक हुए जिन्होंने अपने-अपने देशों में अनेक राजनीतिक और सामाजिक सुधार किए जिनकी वजह से उन्हें 'कल्याणकारी स्वेच्छाचारी शासक' कहा गया। यह स्थिति फ्रांसीसी क्रांतिकारियों के इस संकल्प के बावजूद उत्पन्न हुई कि यूरोपवासियों को स्वेच्छाचारी शासन से छुटकारा दिलाकर ही रहेंगे।

استبدادی حکومت اس کی انگریزی اصطلاح دسپوٹ ازم (استبدادی) یونانی لفظ دسپوٹس سے مشتق ہے۔ اس سے مراد حکومت کی ایسی شکل ہے جس میں حکمراں کو اپنی رعایا پر مطلق اختیارات حاصل ہوتے ہیں، اس پر کسی طرح کی باضابطہ قانونی مثلاً آئینی روکاوٹ نہیں ہوتی۔ اٹھارھویں صدی عیسوی میں یورپ میں بہت سے مطلق العنان حکمراں تھے جنھوں نے اپنے اپنے ممالک میں بہت سی سیاسی وسماجی اصلاحات کیں اور اسی وجہ سے یہ روشن خیال مطلق العنان کہلائے۔ اس کے باوجود ایسی صورت حال بنی کہ فرانسیسی انقلابیوں نے یہ تہیہ کرلیا کہ وہ اہل یورپ کو استبداد سے نجات دلا کر رہیں گے۔

Dhamma Mahamatta, Dharma Mahamatra It was a designation that was given to a special cadre of officials created by the Mauryan king Ashoka to establish 'Dhamma' among all communities in his empire and promote among them all happiness on the 13th year of his reign. Rock Edict Five and the Seventh Pillar Edict of Ashoka throw specific light on the duties of *Dharma Mahamattas*. The *Dharma Mahamattas* were empowered to release prisoners or remit their sentences if they thought such prisoners have families to support or were old or had been misled into committing crimes. On the whole the *Dharma Mahamattas* were occupied with the tasks of determining who among the people of the empire were devoted to *Dhamma*, who were established in *Dhamma* and who were generous.

धम्म महामात्त, धर्म महामात्र यह एक पदनाम था जो मौर्य सम्राट अशोक द्वारा बनाए गए अधिकारियों के एक विशेष संवर्ग के लिए प्रयुक्त होता था। इनकी नियुक्ति अशोक ने शासन के तेरहवें वर्ष में अपने साम्राज्य में सभी समुदायों के बीच 'धम्म' की स्थापना करने और प्रजाजनों में खुशहाली बढ़ाने के लिए की थी। अशोक के पाँचवें शिलालेख और सातवें स्तंभलेख में इन धम्म महामात्तों के कर्तव्यों पर विशेष रूप से प्रकाश डाला गया है। ये धम्म महामात्त कैदियों की सज़ा को कम करवा सकते थे या उन्हें छुड़वा भी सकते थे अगर वे यह सोचते कि ऐसे कैदियों को अपने कुटुम्ब का भरण-पोषण करना है या वे बूढ़े हैं अथवा उन्होंने अपराध जानबूझ कर नहीं, बल्कि किसी के झाँसे में आकर किया है। कुल मिलाकर धम्म महामात्त सदा यही सुनिश्चित करने में संलग्न रहते थे कि साम्राज्य के कौन लोग धम्म का पालन करते हैं, कौन धार्मिक प्रवृत्ति के हैं और कौन लोग दानशील हैं।

دھم مہامت، دھرم مہاماتر یہ ایک منصب تھا جسے موریائی حکمراں اشوک نے اپنے دور حکومت کے تیرھویں سال میں مخصوص اور مستقل سرکاری عملے کو اس لیے دیا تھا کہ وہ سلطنت میں تمام طبقوں کے درمیان دھم قائم کریں اور ان کے مابین خوشیوں کو فروغ دیں۔ اشوک کے پانچویں حجری اور ساتویں ستونی فرامین سے مہامتوں کے فرائض پر خاص روشنی پڑتی ہے۔ دھم مہامت ان قیدیوں کو رہا، یا ان کی سزاؤں میں تخفیف کرا سکتے تھے جن کے اہل وعیال کی دیکھ ریکھ کے لیے ان کی ضرورت ہے یا وہ ضعیف ہو چکے ہیں یا جنھیں غلط طریقے پر جرائم میں ملوث کر دیا گیا ہے۔ مجموعی طور پر دھم مہامتوں کے ذمّے یہ فریضہ تھا کہ وہ یہ متعیّن کریں کہ سلطنت کے کون لوگ دھم کی مکمل پابندی کرتے ہیں۔ کون کون دھم پر قائم اور فیاض ہیں۔

Dharma It is a Sanskrit term which variously refers to norms of conduct, adherence to rightful duty (as inherent in the place and circumstances in which a

person finds himself at any given time), obligations in conformity with one's station in life, and righteousness. The Dharmashastras have broadly defined it as "the natural universal laws whose observances enables man (human beings) to save himself (themselves) from degradation and suffering". Accordingly, the Dharmasutras have prescibed rules of conduct for all human beings under three categories, namely, *swadharma* (individual conduct), *varnadharma* (social conduct), and *sanatanadharma* (universal conduct). The ultimate goals of the observances of these rules of conduct have been said to be the attainment of *purushartha* (self-realisation) at the individual level and the maintenance of *rta*(moral and natural order) at the societal and universal levels.

धर्म यह संस्कृत भाषा का शब्द है जिसका प्रयोग कई अर्थों में किया जाता है, जैसे– आचार संहिता का पालन, व्यक्ति द्वारा अपने स्थान, काल और परिस्थितियों के अनुसार अपने सही कर्तव्यों का पालन, जीवन में अपनी अवस्था के अनुसार दायित्वों का पालन और सदाचार का पालन आदि। धर्मशास्त्रों में मोटे तौर पर धर्म की व्याख्या करते हुए इसे वे 'प्राकृतिक सर्वजनीन नियम कहा गया है जिनका पालन करने से मनुष्य अपने आपको पतन और कष्टों से बचा सकता है'। तदनुसार, धर्मशास्त्रों ने सभी मानव प्राणियों के लिए तीन श्रेणियों के अंतर्गत सदाचार के नियम निर्धारित किए हैं। ये श्रेणियाँ हैं – स्वधर्म (व्यक्तिगत सदाचार), वर्ण धर्म (सामाजिक सदाचार) और सनातन धर्म (सर्वजनीन सदाचार)। सदाचार के इन नियमों का पालन करने का अंतिम लक्ष्य व्यक्तिगत स्तर पर पुरुषार्थ (आत्म ज्ञान) प्राप्त करना है और समाज तथा विश्व के स्तरों पर ऋत (नैतिक तथा स्वाभाविक व्यवस्था) बनाए रखना है।

دھرم یہ ایک سنسکرت اصطلاح ہے جو مختلف معانی میں استعمال ہوا ہے جیسے، طور طریقہ سے متعلق اصولوں پر عمل کرنا، جائز ذمے داریوں کو پورا کرنا (یعنی وقت، مقام اور حالات کے مطابق اپنی جائز ذمہ داریوں کو ادا کرنا)، زندگی میں اپنی استطاعت کے مطابق فرائض اور انصاف کی پیروی کرنا وغیرہ وغیرہ۔ دھرم شاستروں میں دھرم کی تعریف وسیع تناظر میں ''ایسے فطری اور آفاقی قوانین کے طور پر کی گئی ہے جن پر پابندی سے عمل کرنا انسان کو اس قابل بنا دیتا ہے کہ وہ خود کو تنزلی اور مصیبتوں سے محفوظ کر سکتا ہے۔'' اس لحاظ سے تمام انسانوں کے لیے طور طریقوں سے متعلق قوانین کو دھرم سوتروں میں تین قسموں میں بیان کیا گیا ہے۔ وہ تین قسمیں یہ ہیں: سودھرم (انفرادی طور طریقہ)، ورن دھرم (سماجی طور طریقہ) اور سناتن دھرم (آفاقی طور طریقہ)۔ طور طریقوں سے متعلق ان اصول و قوانین کی پابندی کا آخری حدف انفرادی سطح پر پروشارتھ (معرفتِ نفس) حاصل کرنا اور سماجی اور آفاقی سطح پر رت (اخلاقی و فطری نظام) کو برقرار رکھنا ہے۔

Dharmsal, Dharam-sala The term originally referred to a centre of devotional congregation. With Guru Nank it became a place where people from different castes, creed or background could assemble, sing and eat together in a common kitchen. During the 18th and 19th centuries with the installation of *Adigrantha* and the attribution of Guru's authority to it, the *dharam-salas* became *gurudwaras* (Sikh shrines).

धर्मसाल, धर्मशाला आरंभ में यह शब्द एक ऐसे केंद्र का द्योतक था जहाँ बहुत से लोग भक्तिभाव से प्रेरित होकर इकट्ठे होते थे। गुरु नानक के कार्यकाल में, यह एक ऐसा स्थान बन गया जहाँ भिन्न-भिन्न जाति, संप्रदाय, अथवा पृष्ठभूमि के लोग इकट्ठे हो सकते थे, गा-बजा सकते थे और एक साझा रसोई में एक साथ भोजन कर सकते थे। 18वीं और 19वीं शताब्दियों के दौरान आदि ग्रंथ की प्रतिष्ठापना और उसे गुरु का दर्जा मिलने के साथ धर्मशालाएँ गुरुद्वारों में परिवर्तित हो गईं।

دھرم سال، دھرم شالا بنیادی طور پر اس اصطلاح سے مراد مذہبی اجتماع کا مرکز ہے۔ گرونانک سے وابستہ یہ ایک ایسی جگہ بن گئی جہاں مختلف ذات، عقیدہ یا سماجی حالات سے تعلق رکھنے والے لوگ اکٹھا ہو سکتے تھے، گا سکتے تھے اور ایک ساتھ لنگر کھا سکتے تھے۔ اٹھارھویں اور انیسویں صدی کے دوران دھرم شالاؤں میں آدی گرنتھ رکھے جانے اور انھیں گرو کا درجہ ملنے کے ساتھ ہی یہ گرودواروں میں تبدیل ہو گئیں۔

Digambara This is a Sanskrit word which literally means the 'sky-clad'.This word is used for that sect of Jainism of which the monks do not wear any cloth. According to early Jaina accounts a split occured in the 4th century BCE when the monks led by Sthulabhadra who did not migrate to south following a disastrous famine in the north, took to wearing white clothes. However, the monks who led by Bhadrabahu migrated to the south (Karnataka) retained the tradition of not wearing any cloth and hence came to be known as the digambaras. (*See also,* SHVETAMBARAS)

दिगंबर यह एक संस्कृत शब्द है, जिसका शब्दिक अर्थ है 'वह व्यक्ति जो आकाश यानी दिशाओं से ढका हुआ है'। इस शब्द का प्रयोग जैन धर्म के उस संप्रदाय के लिए किया जाता है जिसके भिक्षु कपड़े नहीं पहनते। जैन धर्म के आरंभिक विवरणों के अनुसार जैन पंथ में चौथी शताब्दी ई॰पू॰ में विभाजन हुआ था जब उत्तर भारत में भयंकर दुर्भिक्ष पड़ने पर बहुत से जैन भिक्षु दक्षिण की ओर चले गए। स्थूलभद्र के नेतृत्व में उत्तर में रह गए भिक्षुओं ने सफ़ेद कपड़े पहनने शुरू कर दिए। किंतु भद्रबाहु के नेतृत्व में जो भिक्षु दक्षिण (कर्नाटक) चले गए उन्होंने कपड़े नहीं पहनने की परंपरा को कायम रखा और इसलिए वे दिगंबर कहलाए। (श्वेतांबर भी देखें)

دگامبر یہ ایک سنسکرت لفظ ہے جس کے لفظی معنی 'آسمانی لباس' ہے۔ اس لفظ کا استعمال جین مذہب کے اس فرقے کے لیے کیا جاتا ہے جس سے وابستہ راہب کوئی لباس نہیں پہنتے۔ ابتدائی جینی ماخذوں کے مطابق جینیوں میں تفریق چوتھی صدی قبل مسیح اس وقت ہوئی جب شمال میں سخت قحط پڑنے کی وجہ سے بہت سے جینی بھکشو جنوب چلے گئے۔ استھول

بھدر کی قیادت میں شمال میں رہنے والے بھکشوؤں (راہبوں) نے سفید لباس اختیار کرلیا۔ تاہم بھدر باہو کی قیادت میں راہب جو جنوب (کرناٹک) ہجرت کر گئے انھوں نے لباس نہ پہننے کی روایت کو برقرار رکھا۔ اسی وجہ سے یہ دگامبر کے نام سے معروف ہوئے۔ (مزید دیکھیں شویتامبر)

Dinar It refers to an Arabian gold coin. The term seems to have been derived from the Roman word 'denarius'. Presently, the official currencies of countries like Algeria, Behrain, Iraq, Zordan, Kuwait, Libya, Saudi Arabia etc. are also called by this name. (*See also,* DENARIUS)

दीनार यह अरब देश का एक सोने का सिक्का होता है। इस शब्द की व्युत्पत्ति शायद रोमन शब्द 'दीनारियस' से हुई है। आजकल, अल्जीरिया, बेहरीन, इराक, जोर्डन, कुवैत, लीबिया, सऊदी अरब आदि देशों की सरकारी मुद्रा को इसी नाम से पुकारा जाता है। (दीनारियस भी देखें)

دینار اس سے مراد سونے کا عربی سکہ ہے۔ ممکن ہے کہ یہ اصطلاح رومی لفظ دیناریس سے لی گئی ہو۔ فی الحال الجیریہ، بحرین، عراق، اردن، کویت، لیبیا، سعودی عرب وغیرہ کی سرکاری کرنسی اسی نام سے جانی جاتی ہے۔ (مزید دیکھیں دیناریس)

Direct Action Day In the run up to Indian independence the day of 16th August, 1946 is known as the 'direct action day'. Having seen the prospect of a separate state of Pakistan not being realised following the results of the July, 1946 elections for the formation of a constituent assembly, the Muslim League under the leadership of Muhammad Ali Zinnah had passed a resolution calling the Muslims to come out in open support of its demand for Pakistan. As a consequence India had to witness the spectre of the worst communal riots in its history in different parts of undivided India. Though the call for direct action had its maximum impact on Bengal in the east and Punjab in the west.

प्रत्यक्ष कार्रवाई दिवस भारतीय स्वतंत्रता संग्राम के दौर में 16 अगस्त 1946 के दिन को 'प्रत्यक्ष कार्रवाई दिवस' के नाम से जाना जाता है। संविधान सभा के निर्माण के लिए जुलाई 1946 में हुए चुनावों के परिणामों को देखकर जब मुस्लिम लीग को एक अलग पाकिस्तान बनाने का सपना साकार होता हुआ दिखाई नहीं दिया तो मुस्लिम लीग ने मुहम्मद अली जिन्ना के नेतृत्व में एक संकल्प पारित किया, जिसके अंतर्गत लीग ने मुसलमानों को पाकिस्तान बनाने की माँग के समर्थन में आंदोलन चलाने के लिए प्रेरित किया। उनके इस आह्वान के परिणामस्वरूप अविभाजित भारत के अनेक भागों में भारतीय इतिहास के सबसे बड़े सांप्रदायिक दंगे छिड़ गए। किंतु इस प्रत्यक्ष कार्रवाई के आह्वान का सर्वाधिक असर पूर्व में बंगाल पर और पश्चिम में पंजाब पर पड़ा।

یوم راست کارروائی ہندوستان کی آزادی کے مناسبت سے 16 اگست 1946 کو 'یومِ راست کارروائی' کے طور پر جانا جاتا ہے۔ قانون ساز اسمبلی کی تشکیل کے لیے جولائی 1946 کے انتخابات کے نتائج کی صورت میں علاحدہ پاکستان نہ بنتا ہوا دیکھ کر مسلم لیگ نے محمد علی جناح کی قیادت میں مسلمانوں کو کھلے طور پر پاکستان کا مطالبہ کرنے کے لیے ایک قرارداد منظور کی۔ نتیجتاً ہندوستان کی تاریخ میں غیر منقسم ہندوستان کے مختلف حصوں میں بدترین فرقہ وارانہ فسادات واقع ہوئے۔ تاہم براہ راست کارروائی کا اثر زیادہ تر مشرق میں بنگال اور مغرب میں پنجاب پر پڑا۔

Diwan, Diwan-i-Ala The word *diwan* usually refers to a government department which maintains records of the collection and disbursement of revenues.During the Sultanate period the word was used mainly for the *wazir's* department. According to Abul-Fazl, under the Mughals the *diwan* served as the chief controller of financial matters.In his capacity of being the superintendent of the imperial treasury, he acted as the auditor of the accounts and was the financial adviser of the emperor. During the reign of Akbar, *diwan* was generally known as *diwan-i-ala* which meant the imperial *diwan*. In his work the *diwan* was assisted by four subordinate officers, who controlled four separate departments. They were the *diwan-i-khalsa* for crownland, *diwan-i-tan* for salaries, *mushrif* (chief accountant) and *mustawfi* (auditor). Raja Todarmal served as a distinguished *diwan* from the 22nd to the 24th and from the 27th to the 34th years of the long reign of the Mughal emperor Akbar and has been credited with many innovations in the field of revenue administration.

दीवान, दीवान-ए-आला 'दीवान' शब्द आमतौर पर एक ऐसे सरकारी विभाग का सूचक है जो राजस्व के संग्रहण और वितरण से संबंधित अभिलेख रखता है। सल्तनत काल में इस शब्द का प्रयोग मुख्य रूप से वज़ीर के विभाग के लिए किया जाता था। अबुल फ़ज़ल के अनुसार मुग़लों के तहत दीवान वित्तीय मामलों के मुख्य नियंत्रक के रूप में कार्य करता था। शाही खज़ाने का अधीक्षक होने के नाते वह लेखा-परीक्षक के रूप में कार्य करता था और बादशाह का वित्तीय सलाहकार भी था। अकबर के शासनकाल में दीवान को आमतौर पर 'दीवान-ए-आला' कहा जाता था, जिसका अर्थ था 'शाही दीवान'। दीवान को उसके काम में सहायता देने के लिए चार अधीनस्थ अधिकारी होते थे जो चार अलग-अलग विभागों की देखभाल करते थे। उन चारों में, दीवान-ए-खालसा शाही ज़मीनों के लिए, दीवान-ए-तान वेतन-भत्तों के लिए, मुशरिफ़ (मुख्य लेखाकार) लेखों की देखभाल के लिए और मुस्तौफ़ी लेखों की परीक्षा के लिए होता था। राजा टोडरमल ने मुग़ल बादशाह अकबर के लंबे शासनकाल के 22वें से 24वें और फिर 27वें से 34वें वर्ष तक एक विशिष्ट दीवान के तौर पर काम किया था। राजा टोडरमल को राजस्व प्रशासन के क्षेत्र में कई नए तौर-तरीके शुरू करने का श्रेय दिया जाता है।

دیوان، دیوان اعلیٰ لفظ دیوان سے مراد عام طور پر سرکاری محکمہ لیا جاتا ہے جو مال گزاری وصول کرنے اور خرچ کرنے سے متعلق اندراجات کو محفوظ رکھنے کا اہتمام کرتا ہے۔

عہدِ سلطنت میں اس لفظ کا استعمال خاص طور سے وزیر کے محکمے کے لیے کیا جاتا تھا۔ ابوالفضل کے مطابق مغلیہ دور میں دیوان مالیاتی امور کے ناظمِ اعلیٰ کے طور پر کام کرتا تھا۔ شاہی خزانے کا ناظمِ اعلیٰ ہونے کی وجہ سے وہ حساب وکتاب کے محاسب کے طور پر بھی کام کرتا تھا اور شہنشاہ کا مالیاتی مشیر تھا۔ اکبر کے دورِ حکومت میں دیوان عام طور پر دیوان اعلیٰ کی حیثیت سے جانا جاتا تھا جس کا مطلب شہنشاہی دیوان تھا۔ کاموں کی انجام دہی میں دیوان کی مدد کرنے کے لیے چار ماتحت افسر ہوتے تھے جو چار علاحدہ شعبوں کی نگرانی کرتے تھے۔ ان چاروں میں دیوان خالصہ شاہی زمین کے لیے، دیوان تان تنخواہوں کے لیے، مشرف (محاسبِ اعلیٰ) حساب وکتاب کے لیے اور مستوفی (محاسب) حساب وکتاب کی جانچ کے لیے ہوتے تھے۔ راجا ٹوڈرمل مغل شہنشاہ اکبر کے طویل دورِ حکومت میں ایک ممتاز دیوان کے طور پر 22ویں سے 24ویں اور 27ویں سے 34ویں سال تک خدمت انجام دیتے رہے جن کے سر نظامِ مال گزاری کے میدان میں بہت سی جدید اصلاحات کا سہرا جاتا ہے۔

Diwani The term refers to the rights of revenue collection granted by the Mughal emperor Shah Alam II to the English East India Company by virtue of the treaty of Allahabad (1765) after his defeat in the battle of Buxar in 1764. As per the provisions of this treaty the English East India Company became the *Diwan* of Bengal, Bihar and Orissa and hence could collect the revenues from these provinces. This grant of *Diwani* marked the beginning of the long process of colonial exploitation of India by the British.

दीवानी दीवानी का तात्पर्य राजस्व संग्रह करने के उन अधिकारों से है जो मुग़ल बादशाह शाह आलम द्वितीय द्वारा 1764 में बक्सर की लड़ाई में हुई अपनी हार के बाद की गई इलाहाबाद की संधि (1765) के तहत इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी को सौंपे गए थे। इस संधि के प्रावधानों के अनुसार इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी बंगाल, बिहार और उड़ीसा की दीवान बन गई और उसे इन प्रांतों से राजस्व वसूल करने का अधिकार मिल गया। इसके बाद अँग्रेज़ों द्वारा भारत के औपनिवेशिक शोषण की लंबी प्रक्रिया प्रारंभ हो गई।

दीवानी اس سے مراد مال گزاری وصول کرنے کا وہ حق ہے جسے مغل شہنشاہ شاہ عالم ثانی نے 1764 کی بکسر کی جنگ میں شکست کے بعد معاہدۂ الہ آباد (1765) کے تحت انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی کو دیا تھا۔ اس معاہدہ کی شرائط کی رو سے انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی بنگال، بہار اور اڑیسہ کا دیوان بن گئی اور اب وہ ان صوبوں سے مال گزاری وصول کر سکتی تھی۔ اس دیوانی کی منظوری سے ہی برطانیہ کے ذریعے ہندوستان کے نوآبادیاتی استحصال کا طویل عمل شروع ہو گیا تھا۔

Diwan-i-Am The expression refers to the hall of public audience where Mughal emperors heard and resolved public grievances. *Diwan-i-Am* were built in various Mughal forts such as at Agra, Delhi, etc.

दीवान-ए-आम यह शब्द एक खुले दरबार का सूचक है जहाँ मुग़ल बादशाह आम जनता की शिकायतों को सुनते और उनका समाधान करते थे। आगरा और दिल्ली जैसे शहरों में स्थित मुग़लों के अनेक किलों में दीवान-ए-आम बनाए गए थे।

دیوانِ عام اس سے مراد عام سامعین کا ہال (دربارِ عام) ہے جہاں مغل حکمراں عوام الناس کی شکایتوں کو سنتے اور حل کرتے تھے۔ دیوان عام مختلف مغل قلعوں میں جیسے آگرہ اور دہلی وغیرہ میں بنائے گئے تھے۔

Dochala This is an architectural style which is associated with the temples built in Bengal during the medieval period. Since this style was adopted from the double- roofed and four-roofed structures of the thatched huts, this came to be known as *dochala* and *chauchala*. These temples were used to be usually built on square platform.The interior of the temple is devoid of any decoration whereas the outer walls have paintings, ornamental tiles or terracotta tablets. The temples built at Bhishnupur exhibit fine examples of this style of temple architecture. The style also incorporated elements of the dome and multilobe arch of Islamic architecture.

(*See also,* CHAUCHALA)

दोचाला यह वास्तुकला की एक शैली है जो मध्यकाल में बंगाल में बने मंदिरों में अपनाई जाती थी। चूँकि यह शैली छप्पर वाली झोंपड़ियों के दो छतों या चार छतों वाले ढाँचों से ली गई थी, इसलिए इसे 'दोचाला' और 'चौचाला' कहा जाता था। ये मंदिर आमतौर पर एक वर्गाकर वेदी पर बनाए जाते थे। मंदिर के भीतरी भाग में कोई सजावट नहीं होती थी, लेकिन बाहरी दीवारों को चित्रकारियों, सजावटी टाइलों या मिट्टी की पट्टिकाओं से सजाया जाता था। विष्णुपुर में बने मंदिर स्थापत्य की इस शैली के उत्तम उदाहरण हैं। इस शैली में इस्लामी वास्तुशिल्प के गुंबद और लटकनदारी मेहराबों के तत्व भी शामिल किए गए थे। (चौचाला भी देखें)

دوچالا یہ عہدِ وسطیٰ کے دوران بنگال میں بنائے گئے مندروں سے وابستہ طرزِ تعمیر ہے۔ چوں کہ اس طرزِ تعمیر میں گھاس پھوس سے بنائی گئی جھونپڑیوں کی دوچھتی اور چار چھتی ڈھانچے کو اختیار کیا گیا تھا اس لیے یہ دوچالا اور چوچالا کے نام سے معروف ہوا۔ یہ مندر عام طور پر مربع چبوترے پر بنائے جاتے تھے۔ مندروں کے اندرونی حصے میں کسی طرح کی زیبائش نہیں ہوتی تھی، جب کہ خارجی دیواروں کو نقش ونگار، آرائشی پتھر یا کھپریلوں سے سجایا جاتا تھا۔ وشنو پور میں تعمیر شدہ مندر فنِ تعمیر کے اس طرز کی بہترین مثالیں ہیں۔ اس طرز میں اسلامی فنِ تعمیر کے کثیر الاشکال چھجّے اور گنبد کے عناصر بھی شامل تھے۔ (مزید دیکھیں چوچالا)

Doctrine of Lapse It refers to one of the policies that was adopted by the English East India Company for the expansion of their empire in India. This policy was based on the assumption that as the paramount power the English East India Company had the authority to grant permission to the dependent Indian states to be passed on to a successor at the demise of its ruler, which it could refuse. Lord Dalhousie, used this doctrine as a ploy to refuse the right of succession to the adopted sons (male heirs) of some such states and annex their territories between 1848 and 1856. The states were Satara, Jaitpur, Sambalpur, Nagpur, Jhansi and Bhagat. Karnataka and Tanjore were, however, annexed by abolishing the titles and pensions of their respective rulers.

राज्य विलय नीति यह शब्द एक ऐसी नीति का सूचक है जो इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी द्वारा भारत में अपने साम्राज्य का विस्तार करने के लिए अपनाई गई थी। यह नीति इस अवधारणा पर आधारित थी कि इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी भारत में एक सर्वोच्च संस्था है और उसे अपने अधीनस्थ राज्यों को वहाँ के शासक की मृत्यु के बाद उत्तराधिकारी की नियुक्ति के संबंध में अनुमति देने या न देने का अधिकार प्राप्त है। लॉर्ड डलहौजी ने इस सिद्धांत का छलपूर्वक प्रयोग करते हुए कुछ ऐसे राज्यों के पुरुष उत्तराधिकारियों को उनके अधिकार से वंचित करके 1848 से 1856 के बीच अनेक राज्य क्षेत्रों को अपने अधीन कर लिया था, ये राज्य थे– सतारा, जैतपुर, संबलपुर, नागपुर, झांसी और भगत। कर्नाटक और तंजौर को भी उनके शासकों की पदवियाँ और पेंशनें खत्म करके कंपनी के राज में मिला लिया गया था।

اصول الحاق اس اصطلاح سے مراد ایک ایسی پالیسی ہے جسے انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی نے ہندوستان میں اپنی حکومت کی توسیع کے لیے اپنایا تھا۔ اس پالیسی کی بنیاد اس گمان پر تھی کہ اقتدار اعلیٰ کی حیثیت سے انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی کو اختیار حاصل تھا کہ اپنے ماتحت ہندوستانی ریاستوں کو حکمرانوں کی وفات کے بعد ان کے جانشینوں کے حوالے کرنے سے انکار کر سکتی تھی۔ لارڈ ڈلہوزی نے اس اصول کو ایک پالیسی کے طور پر 1848 اور 1856 کے درمیان متبنی اولاد (مردوارث) کے حقِ جانشینی کو انکار اور ان کی ریاستوں اور علاقوں کو برطانوی حکومت میں شامل کرنے کے لیے استعمال کیا تھا۔ ستارہ، جیت پور، سنبل پور، ناگپور، جھانسی اور بھگت ایسی ہی ریاستیں تھیں۔ کرناٹک اور تنجور وغیرہ ریاستوں کو بھی ان کے حکمرانوں کی پنشن اور القاب کو ختم کر کے برطانوی حکومت میں شامل کر لیا گیا تھا۔

Donative inscription The inscriptions which usually record endowments made to religious establishments and are found inscribed on walls, railings and gateways of temples are referred to as donative inscriptions. Sometimes these inscriptions are also found inscribed on the donated images of deities installed in temples.

दान संबंधी अभिलेख जिन अभिलेखों में आमतौर पर धार्मिक संस्थाओं को दिए जाने वाले दानों का उल्लेख मिलता है और जो अधिकतर मंदिरों की दीवारों, द्वारों, वेदिकाओं आदि पर अंकित पाए जाते हैं, उन्हें 'दान संबंधी अभिलेख' कहा जाता है। कभी-कभी ये अभिलेख मंदिरों में स्थापित दान दी गई देव-प्रतिमाओं पर भी अंकित मिलते हैं।

عطیاتی کتبہ ان کتبوں میں عام طور پر مذہبی اداروں کو دی گئی عطیات کا اندراج کیا جاتا ہے جو کہ زیادہ تر دیواروں، آہنی سلاخوں اور آستانوں کے دروازوں پر کندہ پائے گئے ہیں، انھیں عطیاتی کتبہ کہا جاتا ہے۔ کبھی کبھی مندروں میں نصب شدہ مورتیوں کی تصاویر پر بھی کندہ عطیاتی کتبے دریافت ہوئے ہیں۔

Drachma It refers to the coin which was used in the city states of Greece.

द्रख्म इसका तात्पर्य प्राचीन यूनान के एक सिक्के से है जिसका प्रयोग यूनान के नगर-राज्यों में किया जाता था।

درخم اس سے مراد وہ سکہ ہے جو یونانی شہری ریاستوں میں مستعمل تھا۔

Drain Theory The theory pertains to the draining out of Indian wealth to England during the colonial period. First, as a trading organisation it was a basic policy with the English East India Company to take raw material from India at cheaper prices and sell the British manufactured goods at much higher prices which resulted in huge trade profits to be taken out of India. Second, whatever capital was invested in laying roads and rails and mining, mills, plantations and banking, was accounted as loan for which the East India Company and then British government of India had to pay huge interest. The cost of administartion in terms of salaries, allowances and pensions of the civil servants known as the 'home charges', apart from all the expenditure that were incurred on account of maintaining the army and waging wars both against the Indian rulers and beyond, were all charged upon the revenue earnings in India. Even the British navy was maintained by their Indian establishment. All this resulted in the pauparisation of the country and was starkly brought out by Dadabhai Naoroji in his book, *Poverty and Unbritish rule in India* giving credence to this theory.

धन निकासी का सिद्धांत इस सिद्धांत का संबंध औपनिवेशिक काल में भारत से इंग्लैंड को की गई धन-निकासी से है। इस संबंध में पहली बात तो यह है कि इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी एक व्यापारिक संस्था थी जिसकी बुनियादी नीति ही यह थी कि भारत से सस्ते दामों पर कच्चा माल खरीदा जाए और ब्रिटेन में निर्मित माल काफ़ी ऊँची कीमतों पर भारत में बेचा जाए जिसके फलस्वरूप प्राप्त व्यापारिक लाभों को भारत से बाहर ले जाया जाए। दूसरे, सड़कें और रेलें बनाने तथा खानें, मिलें, बागान और बैंक स्थापित करने और चलाने के लिए जो पूँजी लगाई गई थी, उसे ऋण माना गया था जिसके लिए पहले ईस्ट इंडिया कंपनी को और आगे चलकर भारत की ब्रिटिश सरकार को भारी मात्रा में ब्याज देना होता था। साथ ही सेना रखने और भारतीय तथा

बाहरी शासकों के साथ युद्ध करने पर जो भी खर्च आता था, उसके अलावा असैनिक कर्मचारियों के वेतन, भत्तों और पेंशनों के रूप में जो भी प्रशासनिक खर्च, जिसे 'स्वदेश-प्रभार' कहा जाता था, होता था, वह सब भारत में हुई राजस्व संबंधी आय से चुकाए जाते थे। यहाँ तक कि ब्रिटिश नौ सेना के रख-रखाव का खर्च भी उनके भारतीय प्रतिष्ठान को ही उठाना पड़ता था। इन सभी खर्चों के बोझ के कारण देश कंगाल हो गया। दादा भाई नौरोजी ने इस दयनीय स्थिति के लिए धन निकासी के सिद्धांत को ज़िम्मेदार ठहराते हुए अपनी पुस्तक *पॉवर्टी एंड अनब्रिटिश रूल इन इंडिया* में उसका स्पष्ट विवेचन किया है।

نظریۂ انخلا اس اصطلاح کا تعلق نوآبادیاتی دور میں برطانیہ کی طرف ہونے والے ہندوستانی دولت وسرمایہ کے بہاؤ سے ہے۔ اول، تجارتی تنظیم کے طور پر انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی کے ساتھ یہ بنیادی پالیسی تھی کہ وہ ہندوستان سے خام مال کم قیمتوں پر خرید کر لے جاتے اور برطانوی مصنوعات کو زیادہ قیمتوں پر فروخت کرتے جس کے نتیجے میں ہندوستان سے غیر معمولی منافع حاصل کیا۔ دوم، سڑکوں کی تعمیر، ریلوے لائن بچھانے، کان کنی، ہل، شجر کاری، بینک کاری میں جو بھی سرمایہ لگایا گیا تھا انھیں قرضوں میں شمار کیا گیا جس کے لیے پہلے انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی اور بعد میں برطانوی حکومتِ ہند کو غیر معمولی طور پر سود ادا کرنا پڑتا تھا۔ شاہی افسران کی تنخواہوں، وظائف اور پنشن میں ہونے والے اخراجات کو 'ہوم چارج' سمجھا جاتا تھا۔ اس کے علاوہ فوجوں کے انتظام وانصرام اور ہندوستانی حکمرانوں اور بیرون ہندو سروں کے خلاف جنگ میں ہونے والے تمام تر اخراجات ہندوستان سے حاصل ہونے والے محصول سے ہی پورے کیے جاتے تھے۔ یہاں تک کہ برطانوی بحریہ کے رکھ رکھاؤ میں ہونے والے اخراجات بھی ہندوستانی اداروں سے پورے کیے جاتے تھے۔ مجموعی طور پر اس کا نتیجہ یہ ہوا کہ ملک مفلس ہوتا جا رہا تھا۔ اس نظریے کی سچائی کو بیان کرتے ہوئے دادا بھائی نوروجی نے اپنی کتاب 'پاورٹی اینڈ اَن برٹش رول اِن انڈیا' میں اس کا برملا اظہار کیا۔

'Dravida' style The expression refers to the style of temple architecture which developed in the southern part of India around sixth century CE in the land lying between the Krishna and Kaveri rivers. The temples built following this style generally consist of a square-chambered inner sanctum topped by a tower and an attached pillared porch or hall *(mandapam)*. Usually these temples are set within large covered enclosures. Often the external walls of these temples are divided into niches by pilasters. The most striking feature of a Dravida temple is its pyramidal *vimana* or *gopuram*, which consists of several receding storeys culminating in a pinnacle *(shikhara)* topped by a small dome, a pot and a filial *(kalasha)*. At a later stage Dravidian temples also came to feature huge gateways and pillared halls and corridors. The Pallava and the Chola temples provide splendid examples of different stages of this style of temple architecture.

द्रविड़ शैली मंदिर स्थापत्य की इस दक्षिण भारतीय शैली का विकास ईसा की छठी शताब्दी के आस-पास कृष्णा और कावेरी नदियों के बीच के प्रदेश में हुआ था। इस शैली के मंदिरों में सामान्यतः एक वर्गाकार गर्भगृह और उसके ऊपर एक शिखर होता है। गर्भगृह के साथ ही एक स्तंभों वाला बड़ा कक्ष (मंडपम्) होता है। आमतौर पर ये मंदिर बड़े अहातों से घिरे होते हैं। मंदिर की बाहरी दीवारें अकसर भित्तिस्तंभों वाले कई भागों में विभाजित होती हैं। द्रविड़ मंदिर की मुख्य विशेषता उसका पिरामिड के आकार का विमान या गोपुरम होता है जो क्रमशः घटती हुई कई मंज़िलों का बना होता है। ये मंज़िलें संकरी होते-होते एक शिखर का रूप ले लेती हैं जिस पर एक छोटा गुंबद, एक पात्र और एक कलश बने होते हैं। आगे चलकर दक्षिण भारतीय मंदिरों में विशाल प्रवेश द्वार, स्तंभों वाले कक्ष और गलियारे बनने लगे। पल्लव और चोल मंदिर स्थापत्य की इस शैली के विभिन्न चरणों के भव्य उदाहरण माने जाते हैं।

دراوڑی طرز اس اظہار سے مراد مندروں سے وابستہ فنِ تعمیر کا ایسا طرز ہے جس کی نشوونما تقریباً چھٹی صدی عیسوی میں جنوبی ہندوستان کے کرشنا اور کاویری دریاؤں کے درمیانی علاقوں میں ہوئی تھی۔ اس طرز پر تعمیر ہونے والے مندر عموماً مربع ہوتے تھے جن میں مقدس مقام ہوتا تھا جس کو برج کے ذریعے بلند کیا جاتا تھا اور اس سے متصل ستونی ڈیوڑھی یا ہال (منڈپم) ہوتا تھا۔ بالعموم یہ مندر وسیع دائرے میں گھرے ہوتے تھے۔ اکثر وبیشتر ان مندروں کی خارجی دیواروں کو پلاسٹر کے ذریعہ طاقوں میں تقسیم کیا جاتا تھا۔ دراوڑی مندر کی خصوصیات میں سب سے دل کش اس کا اہرام نما وِمان یا گوپورم تھا جس میں کئی منزلیں ہوتی تھیں جو بہ تدریج اوپر کی جانب تنگ اور اس کی بلندی کی انتہا ایک پتلی چوٹی پر ہوتی تھی جس پر ایک چھوٹا سا گنبد، ہانڈی اور کلش ہوتا تھا۔ بعد میں دراوڑی مندروں میں بھی ستون دار ہال، دالان اور بڑے بڑے دروازے بنائے جانے لگے۔ پلّو اور چول مندر، مندروں سے وابستہ اس فن تعمیر کے مختلف مرحلوں کی شان دار مثالیں پیش کرتے ہیں۔

Dravida, Dravidian The term is used to denote one of the 4 major language families of India. The Dravidian languages are largely spoken in the four southern states of Tamilnadu, Karnataka, Kerala and Andhra Pradesh. The term is also used in reference to the cultural grouping of the states south of the Vindhyas. During the British period a movement, which had been launched in the Madras presidency to demand self respect for the Dravidian people under the leadership of E.V. Ramaswamy Naicker, is widely known as the 'Dravidian Movement'.

द्रविड़, द्राविड़ इस शब्द का प्रयोग भारत के चार प्रमुख भाषा परिवारों में से एक के लिए होता है। द्रविड़ भाषाएँ दक्षिण के चार राज्यों – तमिलनाडु, कर्नाटक, केरल और आंध्र प्रदेश में बोली जाती हैं। इस शब्द का प्रयोग विंध्य के दक्षिण में स्थित राज्यों के सांस्कृतिक समूह को दर्शाने के लिए भी किया जाता है। ब्रिटिश शासनकाल में ई. वी. रामास्वामी नायकर के नेतृत्व में द्रविड़ लोगों के लिए आत्मसम्मान की माँग करने के उद्देश्य से मद्रास प्रेसीडेंसी में जो आंदोलन चलाया गया था उसे व्यापक रूप से 'द्रविड़ आंदोलन' कहा जाता है।

دراوڑ،دراوڑی اس اصطلاح کا استعمال ہندوستانی زبانوں کے چار بڑے خاندانوں میں سے ایک کو بتانے کے لیے کیا جاتا ہے۔دراوڑی زبانیں زیادہ تر چار جنوبی ریاستوں مثلاً تمل ناڈو، کرناٹک، کیرلا اور آندھراپردیش میں بولی جاتی ہیں۔اس اصطلاح کا استعمال وندھیا کی جنوبی ریاستوں کی ثقافتی درجہ بندی کے لیے بھی کیا جاتا ہے۔برطانوی حکومت کے دوران صوبہ مدراس میں ای۔وی۔راما سوامی نائکر کی قیادت میں دراوڑی لوگوں کی عزّتِ نفس کے مطالبہ کے لیے شروع ہونے والی تحریک بھی عموماً 'دراوڑی تحریک' کے نام سے جانی جاتی ہے۔

Dvaita This is a term which refers to a school of Vedanta philosophy. As opposed to *advaita Vedanta* it believes in the separateness of the *Atman* (individual soul) and the *Brahman* (universal soul). This school of philosophy is also referred to as 'dualism' whereas the *Advaita* philosophy is called 'non-dualism'. The most well-known exponent of the *Dvaita* philosophy is Madhava (popularly known as Madhavacharya) who belonged to c.13th century CE. However, the earliest evidence of this thought is found in the *Mimansa* and *Nyaya* schools of thought.

द्वैत इस शब्द का तात्पर्य वेदांत दर्शन की एक शाखा से है। अद्वैत शाखा के विपरीत द्वैत विचारधारा के अंतर्गत आत्म (जीवात्मा) और ब्रह्म (परमात्मा) को दो अलग-अलग सत्ता माना जाता है। इसीलिए दर्शन की इस शाखा को 'द्वैतवाद' भी कहा जाता है, जबकि आत्म और ब्रह्म के अस्तित्व को एक मानने वाली विचारधारा को 'अद्वैतवाद' कहते हैं। द्वैत दर्शन के सबसे प्रसिद्ध प्रतिपादक माधव (जिन्हें सामान्य रूप से माधवाचार्य के नाम से जाना जाता है) हैं, जो ईसा की 13वीं शताब्दी में हुए थे। किंतु, इस विचारधारा का प्राचीनतम साक्ष्य मीमांसा और न्याय दर्शन के सिद्धांतों में पाया जाता है।

دویت اس اصطلاح سے مراد فلسفۂ ویدانت کے مکتبِ فکر سے ہے۔ادویت کے برعکس نظریۂ ویدانت کے مطابق آتما(انفرادی روح) اور برہما(آفاقی روح) ایک دوسرے سے الگ ہیں۔اسی وجہ سے اس فلسفیانہ مکتبِ فکر کو ثنویت جب کہ فلسفۂ ادویت کو غیر ثنویت کہا جاتا ہے۔فلسفۂ دویت کے معروف حامی مادھو(معروف بہ مادھو آچاریہ) تھے جن کا تعلق تیرھویں صدی عیسوی سے تھا۔بہرحال ایسی فکر کی اولین مثال میمانسا اور نیائے مکتب ہائے فکر میں ملتی ہے۔

Dvija It is a Sanskrit word which means 'twice born'. According to the Hindu tradition when a child is born that is considered to be his first birth whereas when he is initiated to a life of learning and spiritual quest as a mark of which he wears a sacred thread,he is considered to have taken a second birth (the spiritual birth) after the attainment of a certain age. Initially the members of the first three varnas such as the brahmanas, the kshatriyas and the vaishyas were entitled to be initiated into the Vedic studies and hence were referred to as the *dvijas* upon their initiation.However, in later stages the term came to be associated with the male brahmanas only who were required to be initiated to perform religious duties.

द्विज यह एक संस्कृत शब्द है, जिसका अर्थ है 'दो बार जन्म लेने वाला'। हिंदू परंपरा में माँ के गर्भ से पैदा होने को बच्चे का पहला जन्म माना जाता है और फिर एक निश्चित आयु प्राप्त करने पर जब उसका उपनयन संस्कार करके उसे विद्याध्ययन तथा आध्यात्मिक ज्ञान की प्राप्ति के लिए विद्यार्थी जीवन में प्रवेश कराया जाता है, तब उसका दूसरा जन्म (आध्यात्मिक जन्म) हुआ माना जाता है। प्रारंभ में प्रथम तीन वर्णों अर्थात् ब्राह्मण, क्षत्रिय और वैश्य वर्ण के लोगों को ही वेदाध्ययन का अधिकारी माना जाता था, इसलिए उपनयन संस्कार के बाद उन्हें ही 'द्विज' कहा जाता था, किंतु आगे चलकर इस शब्द का प्रयोग उन ब्राह्मण पुरुषों के लिए ही किया जाने लगा जो धार्मिक कृत्यों को संपन्न करने के लिए शिक्षित किए जाते थे।

دوِج یہ ایک سنسکرت لفظ ہے جس کا مطلب ''دوبارہ پیدا ہونا'' ہے۔ہندو روایت کے مطابق جب بچہ پیدا ہوتا ہے تو اسے پہلی پیدائش تصور کیا جاتا ہے اور جب مخصوص عمر کے بعد وہ تعلیمی اور روحانی تلاش کی زندگی کا آغاز اور بطور نشان مقدس دھاگا باندھتا یعنی سمکرا کی رسم ادا کرتا ہے تو اسے اس کی دوسری پیدائش (روحانی پیدائش) تصور کیا جاتا ہے۔ابتدا میں پہلے تین ذاتوں مثلاً برہمن، چھتریہ اور ویشیہ ذات کے لوگوں کو ہی ویدوں کے مطالعے کا حق حاصل تھا، چنانچہ سمکرا رسم کی ادائیگی کے بعد انھیں دوِج کہا جاتا تھا۔ تاہم بعد میں یہ اصطلاح برہمن ذات کے مردوں کے لیے مخصوص ہوگئی ،جن کی مذہبی فرائض کی ادائیگی کے لیے ضرورت تھی۔

Ee

Empire It is a political formation comprising a vast stretch of geographical territory. It may be heterogeneous in terms of resident ethnic groups, languages spoken, cultural practices, as also the level of economic development. It was ruled from one central location either by a single ruler or an oligarchic group. The very vastness and heterogeneity of the empire contributed to its general instability. Empires generally tended to be despotic in nature.

साम्राज्य यह एक राजनीतिक संरचना है जिसके अंतर्गत एक विशाल भौगोलिक क्षेत्र आता है। इसके निवासियों की नस्लें, जातियाँ, भाषाएँ, सांस्कृतिक रीति-रिवाज, यहाँ तक कि आर्थिक विकास का स्तर भी भिन्न-भिन्न किस्म का हो सकता है। ऐसे साम्राज्य का शासन एक केंद्रीय स्थान से एक अकेले शासक अथवा अल्पतंत्रीय समूह द्वारा किया जाता था। साम्राज्य की यह विशालता और बहुविविधता ही उसकी सामान्य अस्थिरता का कारण बनती थी। साम्राज्य अधिकतर स्वेच्छाचारी किस्म के होते थे।

سلطنت یہ ایک سیاسی تشکیل ہے جس کے تحت جغرافیائی لحاظ سے وسیع وعریض علاقے ہوتے ہیں۔ یہاں رہائش پذیر لوگوں کی نسلیں، زبانیں، تہذیبی رسومات اور اقتصادی ترقی کے معیار بھی مختلف النوع ہوسکتے ہیں۔ اس قسم کی سلطنت پر کسی مرکزی مقام سے ایک حاکم یا چند صاحب اقتدار گروہ حکومت کرتے تھے۔ سلطنت کا وسیع اور غیر متجانس ہونا ہی دراصل اس کی عمومی ناپائداری کا باعث ہوتا تھا۔ سلطنتیں اپنی نوعیت کے لحاظ سے بالعموم مطلق العنان ہوتی تھیں۔

Endogamy This term refers to the practice of marriage within a group. It could be a kin group, caste, or a group living in the same locality. Marriage outside the group is called exogamy. (*See also*, EXOGAMY)

अंतर्विवाह अपने समूह-विशेष के भीतर विवाह करने की प्रथा को 'अंतर्विवाह' कहा जाता है। यह एक स्वजन-समूह, जाति या फिर एक स्थान पर बसने वाले लोगों का समूह हो सकता है। अपने समूह से बाहर विवाह करने को 'बहिर्विवाह' कहा जाता है। (बहिर्विवाह भी देखें)

داخلی زوجیّت اس اصطلاح سے مراد ایسا رواج ہے جس میں شادیاں صرف خاندان کے اندر ہی کی جاتی تھیں۔ یہ رشتے داروں، ذات یا ایک ہی علاقے میں آباد لوگوں کا گروہ ہوسکتا تھا۔ اس گروہ سے باہر شادی کرنے کو خارجی زوجیت کہا جاتا تھا۔ (مزید دیکھیں خارجی زوجیت)

Enlightenment Movement The term refers to the philosophical-intellectual movement that captured the imagination of Europe during the late 17th and 18th centuries. The objective of this movement was to reform society by replacing superstitious beliefs and ignorance with reason and scientific thinking. This era of revolutionary ideas is also known as the 'Age of Reason' or the 'Age of Enlightenment'. The most well-known philosophers of this movement were Baruch Spinoza, John Locke, Isaac Newton, Immanuel Kant and Voltaire.

ज्ञानोदय आंदोलन इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे दार्शनिक एवं बौद्धिक आंदोलन से है जिसने 17वीं और 18वीं शताब्दी में यूरोप के चिंतन-मनन को प्रभावित किया। इस आंदोलन का उद्देश्य लोगों के मन में व्याप्त अंधविश्वासों और अज्ञानता के स्थान पर तर्क और वैज्ञानिक चिंतन को स्थापित करके समाज को सुधारना था। क्रांतिकारी विचारों वाले इस युग को 'तर्क का युग' अथवा 'ज्ञानोदय युग' भी कहा जाता है। इस आंदोलन के सुप्रसिद्ध दार्शनिक थे बरूच स्पिनोज़ा, जॉन लॉक, आइज़ैक न्यूटन, इम्मैन्यूअल कांट और वॉल्टेयर।

تحریک روشن خیالی اس اصطلاح سے مراد وہ فکری وفلسفیانہ تحریک ہے جس نے سترھویں صدی کے اواخر اور اٹھارھویں صدی کے درمیان یورپ کے تخیل کو اپنی گرفت میں لے لیا۔ اس تحریک کا مقصد جہالت وتوہمات ختم کر کے منطقی اور سائنسی طرزِ فکر کے ذریعے سماج کی اصلاح کرنا تھا۔ انقلابی فکر کا دور 'عہد تعقل' یا 'عہد روشن خیالی' کے نام سے بھی جانا جاتا ہے۔ اس تحریک کے مشہور ترین فلسفیوں میں بروچ سپینوزا، جان لاک، آئزک نیوٹن، عمانویل کانٹ اور والٹیئر ہیں۔

Epigraphy Epigraphy is the study of inscriptions. It includes deciphering the text of inscriptions and analysing the information they contain. It also includes palaeography, the study of ancient writing. (*See also,* INSCRIPTIONS*)*

अभिलेखशास्त्र अभिलेखों के अध्ययन को 'अभिलेखशास्त्र' कहा जाता है। इस विद्या में अभिलेखों की विषयवस्तु को पहचानना तथा उसे पढ़ना और उसमें प्रस्तुत जानकारी का विश्लेषण करना शामिल है। इसमें पुरालिपिशास्त्र यानी प्राचीन लेखन का अध्ययन भी शामिल है। (अभिलेख भी देखें)

مطالعۂ کتبات کتبوں کے مطالعہ کو اپی گرافی کہا جاتا ہے۔ اس میں کتبوں کے متون کو سمجھنا اور ان میں درج معلومات کا تجزیہ کرنا شامل ہے۔ اس میں کتبہ خوانی یعنی قدیم طرز تحریر کا مطالعہ بھی شامل ہے۔ (مزید دیکھیں کتبے)

Equites The term is derived from the Latin word 'equus' meaning horse. They were Roman knights riding horses. They were the second most powerful and wealthy group in the Roman Empire. Like senators, most knights were landowners but unlike them many of them were ship owners, traders and bankers and involved in business activities. Towards the end of the empire around 4th century CE, the senators and equites were merged to form an expanded aristocracy. They mostly belonged to the Italian families although a substantial number of them were also of African and eastern origin.

इक्वाइट अँग्रेज़ी का 'इक्वाइट' शब्द लैटिन भाषा के 'इकस' शब्द से बना है जिसका अर्थ है घोड़ा। ये अश्वारोही रोमन नाइट (योद्धा) होते थे। यह रोमन साम्राज्य में दूसरा सबसे अधिक शक्तिशाली और धनवान समूह था। सीनेटरों की तरह अधिकांश नाइट ज़मीन के मालिक होते थे, लेकिन उनमें से बहुत से इक्वाइट जहाजों के मालिक, व्यापारी और बैंकर भी होते थे जो व्यावसायिक गतिविधियों में संलग्न रहते थे। रोमन सामाज्य के आखिरी वर्षों यानी ईसा की चौथी शताब्दी के आस-पास, सीनेटरों और इक्वाइटों को मिलाकर एक विस्तारित अभिजात वर्ग बना दिया गया था। इस वर्ग में अधिकांश लोग इतालवी परिवारों के थे, तथापि अफ्रीकी और पूर्वी मूल के लोगों की संख्या भी काफ़ी अधिक थी।

ایکوائٹس (شہسوار) یہ اصطلاح لاطینی لفظ ایکوس (Equas) سے ماخوذ ہے جس کے معنی گھوڑا ہے۔ یہاں اشارہ اس رومی گھوڑسوار دستہ کے ارکان (نائٹس) کی جانب ہے جو رومی سلطنت کا دوسرا سب سے طاقت ور اور دولت مند طبقہ تھا۔ مجلسِ عمائد کے اراکین کی طرح اکثر شہسوار بھی زمین کے مالک ہوتے تھے، تاہم اراکین مجلسِ عمائد کے برعکس ان میں بہت سے شہسوار جہازوں کے مالک، تاجر اور ساہوکار بھی تھے جو تجارتی سرگرمیوں میں مصروف رہتے تھے۔ تقریباً چوتھی صدی عیسوی میں رومی سلطنت کے خاتمے کے قریب توسیع شدہ اشرافیہ کے قیام کے لیے شہسوار اور مجلسِ عمائد کے اراکین ایک دوسرے میں ضم ہو گئے۔ ان میں زیادہ تر کا تعلق اطالوی خاندان سے تھا۔ گرچہ افریقی و مشرقی نژاد لوگوں کی بھی اچھی خاصی تعداد تھی۔

Estates General In pre-revolutionary France, the Estates General (the French national legislature) comprised, Three 'Estates', namely the clergy, the nobility and the rest of the people. It first met in 1302 and its purpose was to advice and support the king. By 16th century it came to be summoned by the king only in times of crisis. After 1614, it was not called for a long time until popular demand forced the king Louis XVI of the Bourbon dynasty to summon it in 1789. However, the Estates General was not allowed to meet as the king refused to accept the demand of the third estate which urged all the three estates to meet together. It led to the begining of the French revolution.

एस्टेट्स जनरल क्रांति से पहले के फ्रांस में एस्टेट्स जनरल यानी फ्रांस का राष्ट्रीय विधानमंडल तीन एस्टेट अर्थात् पादरी वर्ग, कुलीन वर्ग और शेष साधारण लोगों से मिलकर बना था। इसकी पहली बैठक 1302 में हुई और इसका उद्देश्य सम्राट को सलाह और समर्थन देना था। 16वीं शताब्दी तक सम्राट द्वारा इसे केवल संकट के समय ही बुलाया जाने लगा। 1614 के बाद इसे लंबे समय तक नहीं बुलाया गया परंतु 1789 में जनता की माँग पर बूर्बों वंशीय सम्राट लुई सोलहवें को इसकी बैठक बुलानी पड़ी। किंतु एस्टेट्स जनरल की बैठक संभव नहीं हो सकी, क्योंकि सम्राट ने जनता के तीसरे वर्ग द्वारा की गई इस माँग को मानने से इंकार कर दिया कि सभी वर्गों की बैठक एक साथ हो। इसके परिणामस्वरूप फ्रांसीसी क्रांति का जन्म हुआ।

اسٹیٹس جنرل انقلاب فرانس سے قبل اسٹیٹس جنرل (فرانسیسی مجلس آئین ساز) تین طبقوں یعنی پادری، امرا اور عوام الناس پر مشتمل تھی۔ اس کی پہلی نشست 1302 میں ہوئی جس کا مقصد بادشاہ کو صلاح ومشورہ دینا اور حمایت کرنا تھا۔ سولھویں صدی سے بادشاہ اسے صرف بحران کی صورت میں طلب کرتا تھا۔ 1614 کے بعد طویل عرصے تک اجلاس طلب نہیں کیا گیا، یہاں تک کہ شدید مطالبات نے بوربون (Bourbon) خاندان کے بادشاہ لوئی شانزدہم (Louis XVI) کو 1789 میں اجلاس طلب کرنے پر مجبور کر دیا۔ تاہم اسٹیٹس جنرل کی نشست کی اجازت نہیں دی گئی اس لیے کہ بادشاہ نے تیسرے طبقے کے اس مطالبے کو قبول کرنے سے انکار کر دیا کہ تینوں طبقوں کی نشست ایک ساتھ ہو۔ اسی سے انقلاب فرانس کا آغاز ہوا۔

Ethnicity It refers to the identity of a group of people who are supposed to have common characteristics. Such an ethnic group is known for maintaining distinctive life style, culture and a sense of history which differentiate it from other. In democratic societies political mobilisation based on such identities leads to increasing challenge to the political systems.

नृजातीयता यह शब्द एक जैसे जनसमूह की पहचान का द्योतक है जो समान विशेषताओं वाले समझे जाते हैं। ये नृजातीय समूह अपनी एक विशिष्ट जीवन शैली, संस्कृति और इतिहास की समझ के लिए जाने जाते हैं जो उन्हें दूसरों से अलग दर्शाती है। लोकतांत्रिक समाजों में इन पहचानों पर आधारित राजनीतिक ध्रुवीकरण के कारण राजनीतिक प्रणालियों के समक्ष अधिकाधिक चुनौतियाँ उत्पन्न हो रही हैं।

نسلیات اس سے مراد ایسے انسانی گروہ کی شناخت ہے جن کے بارے میں خیال کیا جاتا ہے کہ ان میں ایک جیسی خصوصیات ہوتی ہیں۔ اس قسم کے نسلی گروہ اپنے خاص طرزِ زندگی، تہذیب وثقافت اور شعورِ تاریخ کو برقرار رکھنے کے لیے جانے جاتے ہیں جو انھیں ایک دوسرے سے ممتاز کرتے ہیں۔ جمہوری معاشروں میں اس طرح کی شناختوں پر مبنی سیاسی تحرّک سیاسی نظام کے لیے چیلنجوں کو مزید بڑھاوا دے رہا ہے۔

Ethnography Ethnography is the study of ethnic groups. It includes descriptive documentation and analysis of the modes of living, livelihood patterns, gender relations, ritual practices, political and social institutions and such other aspects.

नृजातिवर्णन इस विषय के अंतर्गत मानवजाति के भिन्न-भिन्न समूहों का अध्ययन किया जाता है। इस अध्ययन में रहन-सहन के तरीकों, आजीविका के साधनों, लैंगिक संबंधों, रीति-रिवाजों, राजनीतिक और सामाजिक संस्थाओं तथा ऐसे ही अन्य पहलुओं का विस्तृत वर्णन और विश्लेषण शामिल होता है।

مطالعۂ نسلیات مطالعۂ نسلیات کا مطلب نسلی گروہوں کا مطالعہ ہے۔ اس میں وضاحتی دستاویزات کے ساتھ طرزِ زندگی، ذرائع معاش، جنسی تعلقات، مذہبی معمولات، سیاسی وسماجی اداروں اور اس طرح کے دیگر پہلوؤں کا تفصیلی بیان اور تجزیہ شامل ہوتا ہے۔

Excavation The term refers to the systematic uncovering of archaeological remains through the removal of soil. Archaeological excavations rely on careful mapping of the site, recording of the entire process of excavation (digging), photographying, labelling and preservation of archaeological finds or artefacts. Since excavation also involves possible destruction of evidence, sufficient care is taken to conduct such operations so that the information contained in the archaeological deposits are well recorded and preserved.

उत्खनन विधिवत रूप से मिट्टी को हटाकर पुरातत्वीय अवशेषों को व्यवस्थित रूप से निकालने की क्रिया को उत्खनन कहा जाता है। पुरातत्वीय उत्खनन की सफलता उत्खनन स्थल के सावधानीपूर्वक नक्शे बनाना, खुदाई की संपूर्ण प्रक्रिया का अभिलेख तैयार करना, शिल्प कृतियों को सँभालकर रखना, उनका विवरण तैयार करना, फोटो लेना और उन पर लेबल लगाना जैसी अनेक क्रियाओं पर निर्भर करती है। चूँकि उत्खनन की प्रक्रिया के दौरान महत्वपूर्ण साक्ष्यों के नष्ट होने की संभावना भी बनी रहती है इसलिए ऐसे कार्य संपन्न करते हुए पर्याप्त सावधानी बरती जाती है जिससे कि पुरातत्वीय स्थलों पर उपलब्ध जानकारी को सुरक्षित रखा जा सके।

کھدائی اس اصطلاح سے مراد باضابطہ مٹی ہٹا کر آثارِ قدیمہ کو ظاہر کرنا ہے۔ مقامات آثارِ قدیمہ کی کھدائی میں جگہ کی پیمائش، کھدائی کے تمام طریقوں کا اندراج، تصویر کشی، لیبل لگانے اور دریافت شدہ اشیا یا مصنوعات کی حفاظت کرنے پر خاص توجہ دی جاتی ہے۔ چوں کہ کھدائی میں ثبوت کے تلف ہونے کا بھی امکان رہتا ہے، اس لیے یہ نہایت توجہ کے ساتھ کی جاتی ہے تاکہ آثارِ قدیمہ سے متعلق فراہم شدہ معلومات کو اچھی طرح مندرج اور محفوظ کیا جاسکے۔

Exogamy This refers to the practice of marriage outside one's own lineage or clan. (*See also,* Endogamy)

बहिर्विवाह अपनी वंशपरंपरा या कुल से बाहर विवाह करने की प्रथा को 'बहिर्विवाह' कहा जाता है। (अंतर्विवाह भी देखें)

خارجی زوجیت اپنے خاندان یا قبیلہ سے باہر شادی کرنے کو خارجی زوجیت کہا جاتا ہے۔ (مزید دیکھیں داخلی زوجیت)

Ff

Farman It is a Persian word and was used to refer to a royal order issued by the Mughal emperor bearing his seal. During the rule of emperor Jahangir, Sir Thomas Roe who came to the Mughal court from 1615 to 1619 as an ambassador of king James I of England had suceeded in obtaining such a *farman* which granted the English favourable terms of trade in India. In another instance the English East India Company had received such a *farman* from emperor Aurangzeb in 1691 for duty free trade.

फ़रमान यह फ़ारसी भाषा का शब्द है, जिसका प्रयोग मुग़ल बादशाह द्वारा अपनी मुहर के साथ जारी किए गए शाही आदेश के लिए किया जाता था। बादशाह जहाँगीर के शासन काल में सर थॉमस रो, जो इंग्लैंड के सम्राट जेम्स प्रथम के राजदूत के रूप में 1615 से 1619 तक मुग़ल दरबार में रहा था, मुग़ल बादशाह से एक ऐसा फ़रमान प्राप्त करने में सफल हुआ जिसके अंतर्गत अँग्रेज़ों को भारत में अनुकूल शर्तों पर व्यापार करने का अधिकार मिल गया था। ऐसा ही एक फ़रमान इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी ने 1691 में बादशाह औरंगज़ेब से प्राप्त किया, जिसके अनुसार वह नि:शुल्क व्यापार कर सकती थी।

فرمان یہ فارسی لفظ ہے جس کا استعمال مغل حکمرانوں کی جانب سے جاری کردہ شاہی فرمان کے لیے کیا جاتا تھا جس پر شاہی مہر لگی ہوتی تھی۔ بادشاہ جہانگیر کے دور حکومت میں سر تھامس روبرطانوی بادشاہ جیمس اول کے سفیر کے طور پر 1615 اور 1619 کے درمیان مغل دربار میں آیا تھا۔ وہ اس طرح کے فرمان حاصل کرنے میں کامیاب ہوا جو ہندوستان میں انگریزوں کے موافق تجارت کی شرطوں پر مشتمل تھا۔ ایک ایسا ہی فرمان انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی نے 1691 میں محصول سے بری تجارت کے لیے شہنشاہ اورنگ زیب سے حاصل کیا تھا۔

Fascism, Fascist The term Fascism is derived from the Italian word 'fascio'. It is visually represented by a bundle of rods with an axe in it. It refers to the ideology which was characterised by the authoritarian regime of Benito Mussolini in Italy from 1922 to 1943. As an ideology it was built on the foundations of racial identity, purity of culture, discipline, physical training, subjugation of the individual to the higher national interests and unquestioning obedience to the leader. In pursuit of these ideas, fascism not only rejected other political ideologies of the time such as liberalism, conservatism, communism, etc., but also adopted strong measures to rid the country of all those ideas, institutions and individuals, who were considered to be responsible for cultural deterioration and racial degeneration. During the inter-war period, there were many people in Italy, who, attracted by the charismatic personality of Mussolini and also the idea of national resurgence, came to profess such ideas and thus came to be called as 'fascists'. However, as a political ideology, Fascism did not remain confined to Italy. Hitler developed this idea in the form of Nazism in Germany. The ideology also spread across South America, Asia and Africa, though with lesser success.

फ़ासीवाद अँग्रेज़ी का 'फ़ासिज़्म' शब्द इतालवी शब्द 'फ़ासिओ' से निकला है। फ़ासीवाद को डंडों के एक बंडल जिसमें एक कुल्हाड़ी रखी हो, द्वारा दर्शाया जाता है। यह एक ऐसी विचारधारा का द्योतक है जो इटली में 1922 से 1943 तक बेनिटो मुसोलिनी के सत्तावादी शासन की विशेषता थी। एक विचारधारा के रूप में फ़ासीवाद प्रजातीय पहचान, सांस्कृतिक शुद्धता, अनुशासन, शारीरिक प्रशिक्षण, उच्चतर राष्ट्रीय हितों के प्रति व्यक्ति की अधीनता और नेता के प्रति व्यक्ति की अंध-आज्ञाकारिता पर आधारित था। इन उद्देश्यों की प्राप्ति के लिए फ़ासीवाद ने न केवल तत्कालीन विचारधाराओं, जैसे कि उदारवाद, रूढ़िवाद, साम्यवाद आदि को नकारा बल्कि उन सभी विचारधाराओं, संस्थाओं तथा व्यक्तियों से देश को मुक्त कराने के लिए प्रबल प्रयत्न किए जो सांस्कृतिक अधोगति और प्रजातीय अध:पतन के लिए उत्तरदायी समझे जाते थे। अंतर युद्धावधि में इटली में ऐसे बहुत लोग थे जिन्होंने मुसोलिनी के करिश्माई व्यक्तित्व और राष्ट्रीय पुनरुत्थान के विचार से प्रभावित होकर फासीवाद के विचारों को अपना लिया और इस तरह वे 'फ़ासीवादी' कहलाए। किंतु एक राजनीतिक विचारधारा के रूप में फ़ासीवाद इटली तक ही सीमित नहीं रहा। हिटलर ने जर्मनी में इस विचारधारा को नाज़ीवाद के रूप में विकसित किया। आगे चलकर यह विचारधारा दक्षिणी अमेरिका, एशिया और अफ्रीका में भी फैली, पर वहाँ इसे उतनी सफलता नहीं मिली।

فسطائیت، فسطائی اصطلاح فاشزم (فسطائیت) اطالوی لفظ فیشیو (Fascio) سے مشتق ہے۔ اسے عام طور پر کلہاڑی کے ساتھ ڈنڈوں کے ایک بنڈل کی شکل میں دکھایا جاتا ہے۔ اس سے مراد وہ نظریہ ہے جو اٹلی میں 1922 سے 1943 تک بینیٹو موسولینی کی آمرانہ حکومت کا اہم جز تھا۔ اس نظریے کی بنیاد نسلی شناخت، تہذیبی تزکیہ، نظم ونسق، جسمانی تربیت، اعلیٰ قومی مفاد پر انفرادی تسلط اور قائد کے حق میں بلاچوں وچرا وفادار رہنے پر ہے۔ ان خیالات کی تحصیل کے لیے فسطائیت نے نہ صرف اپنے زمانے کے دوسرے سیاسی نظریات مثلاً رواداری، تنگ نظری اور اشتراکیت وغیرہ کی تردید کی بلکہ ملک کے ان تمام نظریات، اداروں اور افراد کو ختم کرنے کے لیے مستحکم اقدام بھی کیے جو تہذیبی اور نسلی انحطاط کے لیے ذمے دار سمجھے جاتے تھے۔ آپسی جنگ کے دوران اٹلی میں بہت سے لوگ تھے جنھیں موسولینی کی کرشماتی شخصیت اور نئی قومی سرگرمی نے اپنی طرف کھینچا اور انھوں نے ان خیالات کو قبول کرلیا اور اس طرح انھیں فسطائی کہا گیا۔

تاہم فسطائیت ایک سیاسی نظریے کے طور پر صرف اٹلی تک ہی محدود نہیں رہا۔ ہٹلر نے اس نظریے کو جرمنی میں نازی ازم کی شکل میں فروغ دیا۔ یہ نظریہ کم کامیابیوں کے ساتھ پورے جنوبی امریکہ، ایشیا اور افریقہ میں بھی پھیلا۔

Fatalism, Fatalist The term refers to the belief that all human actions are guided by fate and therefore events take the shape the way they are determined by fate alone. The proponents of this idea are known as 'fatalists'. Historically such a belief has preoccupied human mind quite from the beginning of human civilisation. Philosophers in ancient Greece had been called upon to debate this question as much as philosophers in ancient India. In the times of the Buddha, the famous Ajivika teacher, Makkhali Gosala had made out a case in favour of fatalism by arguing that pleasure and pain, measured out as these were, cannot be altered in the impermanent and ever-changing world. Similarly, in medieval times, the famous Tunisian historiographer, Ibn Khaldun (14th century) with an apparently fatalistic approach had explained the endless cycle of development and decay of past civilisations as an unavoidable natural process. However, in modern times, the enlightened philosophers have established a more positive outlook about human existence on earth.

नियतिवाद, नियतिवादी इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे विश्वास से है जिसके अनुसार मनुष्य के सभी कर्म भाग्य द्वारा प्रेरित होते हैं और इसलिए घटनाएँ भाग्य में लिखे अनुसार घटित होती हैं। इस विचारधारा के प्रतिपादकों को 'नियतिवादी' कहा जाता है। ऐतिहासिक दृष्टि से देखा जाए तो मानव सभ्यता के प्रारंभ से ही मनुष्य इस विचारधारा में विश्वास रखता रहा है। प्राचीन यूनान के दार्शनिकों में भी प्राचीन भारतीय दार्शनिकों की तरह इस विषय पर वाद-विवाद होता रहा था। बुद्ध के जीवन काल में सुप्रसिद्ध आजीविक गुरु मक्खलि गोसाल ने नियतिवाद के पक्ष में अपना मत व्यक्त करते हुए यह तर्क प्रस्तुत किया था कि सुख और दुःख का भोग पूर्व निर्धारित होता है और इसे इस अस्थिर तथा सदा परिवर्तनशील संसार में बदला नहीं जा सकता। इसी प्रकार मध्ययुग में ट्यूनीशिया के सुप्रसिद्ध इतिहासकार इब्न ख़लदून (14वीं शताब्दी) ने स्पष्टतया अपने भाग्यवादी दृष्टिकोण के साथ प्राचीन सभ्यताओं के विकास और पतन के घटना चक्र को स्पष्ट करते हुए यह बताया था कि यह एक स्वाभाविक प्रक्रिया है जिसे रोका नहीं जा सकता। किंतु आधुनिक युग में ज्ञानोदयवादी दार्शनिकों ने पृथ्वी पर मानव अस्तित्व के बारे में अधिक सकारात्मक दृष्टिकोण स्थापित किया है।

तक़दीर परस्ती، तक़दीर परस्त اس اصطلاح سے مراد ایک ایسے عقیدے سے ہے جس میں اس بات پر یقین رکھا جاتا ہے کہ انسان کے تمام اعمال تقدیر کی رہنمائی میں انجام پاتے ہیں۔ اس لیے حادثات وواقعات سب کچھ نوشتۂ تقدیر کے مطابق واقع ہوتے ہیں۔ ایسا عقیدہ رکھنے والوں کو تقدیر پرست کہا جاتا ہے۔ تاریخی لحاظ سے اس طرح کے عقائد انسان کے دماغ پر انسانی تہذیب کے آغاز سے ہی راسخ ہیں۔ یہ مسئلہ قدیم ہندوستان اور یونانی فلسفیوں کے درمیان بھی زیر بحث رہا ہے۔ بودھ کے زمانے میں مشہور اجیوک معلم مکھالی گوسال نے تقدیر پرستی کی وکالت کرتے ہوئے دلیل پیش کی تھی کہ چوں کہ خوشی اور غم متعین ہیں اس لیے انھیں اس عارضی اور عالم متغیر میں بدلا نہیں جاسکتا۔ اسی طرح عہد وسطیٰ کی 14 ویں صدی کے معروف تیونسی مورخ ابن خلدون نے ماضی کی تہذیبوں کے لامتناہی عروج وزوال کے سلسلے کو بظاہر تقدیر پرستی کے رجحان کے تحت ناگزیر فطری اصول بتایا ہے۔ تاہم عصر حاضر میں روشن خیال فلسفیوں نے زمین پر انسانی وجود کے بارے میں زیادہ مثبت نظریہ پیش کیا ہے۔

Fatwa It is an Arabic word which refers to a legal pronouncement given by a qualified *Mufti* on a question referred to him pertaining to an issue of Islamic practice based on established precedents. *Fatwas* are generally advisory in nature and are abided by the faithful voluntarily. One of the most well known collection of *fatwas* compiled during the reign of the Mughal emperor Aurangzeb was the *Fatwa al-Alamgiriyya.*

फ़तवा यह अरबी भाषा का शब्द है जिसका तात्पर्य एक ऐसे कानूनी निर्णय से है जो किसी सुयोग्य मुफ़्ती द्वारा किसी इस्लामिक परिपाटी संबंधी मुद्दे से संबंधित प्रश्न पर संस्थापित पूर्व निर्णयों के आधार पर दिया जाता है। फ़तवा आमतौर पर सलाहकारी किस्म के होते हैं और वफ़ादारों द्वारा स्वेच्छा से माने जाते हैं। 'फ़तावा आलमगिरी' मुग़ल बादशाह औरंगज़ेब के शासन के दौरान दिए गए फ़तवों का एक सुप्रसिद्ध संकलन है।

فتویٰ یہ ایک عربی لفظ ہے جس سے مراد مفتی کی دی ہوئی رائے ہے جسے وہ اسلامی معاملات سے متعلق پوچھے گئے کسی مسئلے پر سابقہ مثالوں پر قیاس کرکے دیتا ہے۔ فتویٰ اپنی نوعیت کے لحاظ سے ایک طرح کا مشورہ ہوتا ہے جسے فرماں بردار بہ خوشی تسلیم کرتے ہیں۔ فتاویٰ کا ایک مشہورترین مجموعہ فتاویٰ عالم گیری ہے جسے اورنگ زیب کے دور میں مدوّن کیا گیا۔

Faujdar During Mughal period a *faujdar* was an officer who performed military, police and judicial functions. During Akbar's reign a *faujdar* was responsible for a number of *parganas* and was appointed by the emperor himself. A *faujdar* also helped in revenue administration and was required to deal with any rebellion by the zamindars, *jagirdars* and *amils.* In regard to the implementation of imperial regulations the *faujdar* enjoyed sole authority. (*See also,* PARGANA)

फ़ौजदार मुग़ल काल में फ़ौजदार एक ऐसा अधिकारी होता था जो सैनिक, न्यायिक और पुलिस संबंधी कार्य करता था। अकबर के शासनकाल में फ़ौजदार अनेक परगनों के लिए ज़िम्मेदार होता था और उसकी नियुक्ति स्वयं बादशाह द्वारा की जाती थी। फ़ौजदार राजस्व प्रशासन में भी सहायता देता था

और उससे यह अपेक्षा की जाती थी कि वह ज़मींदारों, जागीरदारों और आमिलों द्वारा किए जाने वाले किसी भी विद्रोह का सामना करे। शाही कानून-कायदों पर अमल कराने के मामले में फ़ौजदार को पूर्ण प्राधिकार प्राप्त था। (परगना भी देखें)

फ़ौज दार मुग़ल अहद में फ़ौज दार एक ऐसा अफ़सर होता था जो फ़ौज, पुलिस और अदालत से संबंधित अमूर अंजाम देता था। अकबर के दौर में फ़ौज दार मुतअद्दद परगनों का ज़िम्मेदार होता था और उसे बादशाह बज़ात ख़ुद मुक़र्रर करता था। फ़ौज दार निज़ाम मालगुज़ारी में मदद करता था और हसब ज़रूरत उसे ज़मींदारों, जागीरदारों और आमिलों की बग़ावतों से भी निपटना पड़ता था। शाही नज़्म व नस्क़ को बहाल रखने में फ़ौज दार को कुल्ली इख़्तियारात हासिल थे। (मज़ीद देखें परगना)

Fertile Crescent The expression refers to the expanse of geographical area that extends from the Mediterranean coast to the Persian Gulf where the Mesopotamian civilisation flourished. Mainly formed by the rivers Tigris and Euphrates, this area had the necessary conditions for the development of farming. Some of the earliest farming sites such as the one at Catal Huyuk in Anatolia (modern Turkey) were located here. Initially, some scholars were of the view that methods of farming spread from the Fertile Crescent to other places. However, this theory is no longer viewed as a viable explanation for the begining of agriculture elsewhere.

उर्वर अर्धचंद्राकार क्षेत्र इस अभिव्यक्ति का प्रयोग उस भौगोलिक क्षेत्र के लिए किया जाता है जो भूमध्यसागर के तट से फ़ारस की खाड़ी तक फैला हुआ है जहाँ कभी मेसोपोटोमियाई सभ्यता फली-फूली थी। मुख्य रूप से दजला और फ़रात नदियों के मैदानों से बने इस क्षेत्र की परिस्थितियाँ खेती के विकास के लिए अनुकूल थीं। कुछ प्राचीनतम कृषि स्थल, जैसे कि अनातोलिया (आधुनिक तुर्की) का 'कतल हुयुक' इसी क्षेत्र में स्थित थे। प्रारंभ में कुछ विद्वानों का मानना था कि खेती के तरीके इस उर्वर अर्धचंद्राकार क्षेत्र से ही अन्यत्र फैले। किंतु यहाँ से अन्यत्र खेती फैलने के सिद्धांत को अब सही नहीं माना जाता।

हिलाली शक्ल के ज़रख़ेज़ इलाक़े इन अल्फ़ाज़ का इस्तेमाल जुग़राफ़ियाई ख़ित्ते की निशानदही के लिए किया जाता है जो कि साहिल बहीरा रोम से ले कर ख़लीज फ़ारस तक फैला हुआ है जहाँ मेसोपोटामियाई तहज़ीब की नशोनुमा हुई थी। ख़ास तौर पर दरियाए फ़रात और दजला की वजह से इस इलाक़े में काश्तकारी के फ़रोग़ के लिए ज़रूरी हालात साज़गार थे। बाज़ क़दीम तरीन क़ाबिल काश्त जगहें इसी इलाक़े मसलन अनातोलिया (मौजूदा तुर्की) के कुछ हिस्सों में वाक़े थीं। इब्तदा में बाज़ दानिशवरों का ख़याल था कि तरीक़ा ज़राअत हिलाली शक्ल के ज़रख़ेज़ इलाक़ों से ही दूसरे ख़ित्तों की तरफ़ फैला। ताहम इस ख़याल को अब दूसरी जगहों पर शुरूअ होने वाली ज़राअत के लिए क़ाबिल क़बूल नहीं समझा जाता।

Firangi The word came into wide circulation in India during the revolt of 1857 when proclamation in Hindi, Urdu and Persian were put up in the cities calling upon both Hindus and Muslims to rise in unity and kill the *firangis*. Perhaps the word itself is of Persian origin and was derived from the word 'Frank' (from which France gets its name). In Urdu and Hindi languages the word is often used in a derogatory sense to designate foreigners.

फ़िरंगी भारत में इस शब्द का व्यापक रूप से प्रचार 1857 के विद्रोह के दौरान हुआ, जब अनेक शहरों में हिंदी, उर्दू और फ़ारसी भाषाओं में ऐसे उद्घोषणा पत्र लगा दिए गए जिनके द्वारा हिंदुओं और मुस्लिमों को एक जुट होकर फ़िरंगियों को मिटा देने का आह्वान किया गया। शायद यह शब्द मूलत: फ़ारसी भाषा का है और 'फ्रैंक' शब्द (जिससे फ्रांस का नाम पड़ा) से निकला है। उर्दू और हिंदी भाषाओं में यह शब्द अकसर विदेशियों के लिए अपमानजनक भाव से प्रयुक्त किया जाता है।

फ़रंगी हिंदोस्तान में इस लफ़्ज़ की बहुत ज़्यादा तश्हीर 1857 की बग़ावत के दौरान हुई जब हिंदू-मुस्लिम इत्तिहाद और फ़रंगियों को क़त्ल करने के लिए शहरों में हिंदी, उर्दू और फ़ारसी ज़बान में बाज़ाबता एलान किया गया। शायद कि ये असल में फ़ारसी ज़बान का लफ़्ज़ है जो कि लफ़्ज़ फ़रेंक से मुश्तक़ है और (जिस से फ़्रांस का नाम रखा गया)। उर्दू और हिंदी ज़बानों में इस लफ़्ज़ का इस्तेमाल अक्सर-ओ-बेशतर ग़ैर मुल्कियों के लिए अहानत आमेज़ अंदाज़ में किया जाता है।

Fortification The act of fortifying a settlement by erecting a defensive wall as a measure of protection from enemy attack is called fortification wall. In the Indian context the practice of fortification goes back to the Harappan cities. The *Arthashashtra* considers fortification as an essential prerequisite for the construction of an urban centre.

क़िलाबंदी किसी बस्ती को शत्रुओं के आक्रमण से बचाने के लिए उसके चारों ओर बनाई गई सुरक्षात्मक प्राचीर को 'क़िलाबंदी' कहा जाता है। भारतीय संदर्भ में ऐसी क़िलाबंदी हड़प्पाई नगरों के समय से ही देखने को मिलती है। अर्थशास्त्र में इस क़िलाबंदी को किसी भी नगरीय केंद्र के निर्माण के लिए आवश्यक समझा गया है।

क़िलाबंदी दुश्मनों के हमले से हिफ़ाज़त के लिए आबादी के चारों तरफ़ तामीर करदा दिफ़ाई दीवार को क़िलाबंदी कहा जाता है। हिंदोस्तानी तनाज़ुर में क़िलाबंदी का अमल हड़प्पाई शहरों से शुरूअ होता है। अर्थशास्त्र में शहरी मर्कज़ की तामीर के लिए क़िलाबंदी को लाज़मी शर्त समझा गया है।

Gg

Garbhagriha The term refers to the sanctum sanctorum of a temple, where the image of the deity, in whose honour the temple is, placed.

गर्भगृह इस शब्द का प्रयोग मंदिर के उस मुख्य कक्ष के लिए किया जाता है जहाँ उस देवता की प्रतिमा प्रतिष्ठापित की जाती है जिसके सम्मान में उस मंदिर का निर्माण किया गया है।

گربھ گرہ اس اصطلاح سے مراد مندر کا مقدس مقام ہے جہاں اس مورتی کو رکھا جاتا ہے جس کے احترام میں مندر کی تعمیر کی گئی ہو۔

Garrison Towns Fortified settlements with soldiers are generally referred to as garrisons. Such townships became a feature in India during the Sultanate period. They served as centres of power from which an entire region could be controlled. Ghiyasuddin Balban, Alauddin Khalji and Muhammad Tughluq were known for consoladating the garrison towns.

गैरिसन शहर सैनिकों की किलाबंद बस्तियों को आमतौर पर 'गैरिसन शहर' कहा जाता है। ऐसे नगर सल्तनत काल की विशेषता बन गए थे। वे एक ऐसे शक्ति केंद्र की तरह काम करते थे जहाँ से उसके तहत आने वाले संपूर्ण क्षेत्र को नियंत्रण में रखा जा सकता था। गियासुद्दीन बलबन, अलाउद्दीन खिलजी और मुहम्मद तुगलक इन नगरों को सुदृढ़ बनाने के लिए जाने जाते थे।

چھاؤنی شہر فوجوں کی قلعہ بند آبادیوں کو عام طور پر چھاؤنی کہا جاتا ہے۔ ہندوستان میں عہد سلطنت میں اس طرح کے شہروں کا قیام بہت نمایاں تھا۔ یہ شہر ایک مرکزی طاقت کا کام کرتے تھے جہاں سے پورے علاقے کو قابو میں رکھا جا سکتا تھا۔ غیاث الدین بلبن، علاء الدین خلجی اور محمد تغلق چھاؤنی شہروں کو مستحکم رکھنے کے لیے جانے جاتے تھے۔

Gas chambers These refer to the chambers that were used by the Nazis to kill the Jews and suspected communists by releasing poisonous gas into them. This method of killing was first used in March 1942 at the Belzec Concentration Camp in Poland. Other wellknown Concentration Camps, where this method was used, were located at Birkenau (Auschwitz) and Majdanek.

(*See also,* NAZISM)

गैस चैंबर इस शब्द का तात्पर्य उन चैंबरों (कक्षों) से है जिनका प्रयोग नाज़ियों द्वारा उनमें ज़हरीली गैस छोड़कर यहूदियों और संदिग्ध साम्यवादियों को मारने के लिए किया जाता था। हत्या के इस तरीके का प्रयोग सर्वप्रथम मार्च 1942 में पोलैंड में स्थित बेल्ज़ेक यातना शिविर में किया गया था। अन्य कुख्यात यातना शिविर, जहाँ इस तरीके का इस्तेमाल किया गया, बिरकेनाऊ (ऑश्वित्ज़) और मजदानेक थे। (नाज़ीवाद भी देखें)

گیس چیمبر اس سے مراد ان کمروں سے ہے جن میں زہریلی گیس ڈال کر یہودیوں اور مشتبہ کمیونسٹوں کو جان سے مارنے کے لیے نازیوں نے استعمال کیا تھا۔ قتل کے اس طریقہ کا استعمال پہلی بار مارچ 1942 میں پولینڈ بیلزک کی اسیر گاہ میں کیا گیا تھا۔ دوسری مشہور اسیر گاہیں جہاں اس طریقۂ کار کا استعمال کیا گیا وہ برکیناو (آشوِٹز — Auschwitz) اور مجدنیک (Majdanek) میں واقع تھیں۔ (مزید دیکھیں نازی ازم)

Genealogy The term is of Greek origin, which refers to race or family and the method of studying their records and histories. While studying ancient Indian history, historians rely on such genealogies, especially of ruling families or dynasties to a great extent. For instance, the *vamshanucharita* (chronicles of dynasties) sections of the Puranas provide a rich source for the study of the political history of ancient India. In many instances rulers used to claim legitimacy by frequently linking their lineages to either imaginary or mythical ancestors. There is no dearth of examples where following this tradition different ruling dynasties had claimed for themselves either a solor (*suryavamshi*) or lunar (*chandravanshi*) descent in ancient India. Even in medieval times many rulers were claiming for themselves a noble ancestry. However, such claims are not limited to ruling class. Persons and families belonging to other social groups also used to fabricate genealogies to claim higher social status. In India, in general, there is a tradition of maintaining family genealogies across castes and communities which are generally used for social and ritual purposes.

वंशावली अँग्रेज़ी के 'जिनियोलॉजी' शब्द का उद्गम यूनानी भाषा से हुआ है जिसका तात्पर्य प्रजाति या परिवार और उनके अभिलेखों और इतिहासों के अध्ययन के तरीके से है। प्राचीन भारतीय इतिहास का अध्ययन करते समय इतिहासकार ऐसी वंशावलियों, विशेष रूप से शासक परिवारों या राजवंशों की वंशावलियों पर काफ़ी हद तक निर्भर करते हैं। उदाहरण के लिए, पुराण ग्रंथों के वंशानुचरित संबंधी भाग प्राचीन भारत के राजनीतिक इतिहास के अध्ययन हेतु मूल्यवान स्रोत उपलब्ध कराते हैं। ऐसे अनेक उदाहरण हैं जहाँ अनेक शासकों ने अपनी वैधता का दावा करने के लिए अपना नाता काल्पनिक अथवा मिथकीय पूर्वजों से जोड़ा है। ऐसे उदाहरणों की भी कोई कमी नहीं हैं जहाँ प्राचीन भारत में इस परंपरा का अनुसरण करते हुए अनेक शासक राजवंशों ने अपने सूर्यवंशी या चंद्रवंशी होने का दावा किया। मध्ययुग में भी अनेक शासक अपने आपको कुलीन वंश का बताने का प्रयत्न कर रहे थे। किंतु ऐसे दावे शासक वर्ग तक ही सीमित नहीं रहे। अन्य सामाजिक समूहों के व्यक्तियों और परिवारों ने भी अपनी ऊँची सामाजिक प्रतिष्ठा का दावा करने के लिए अपनी-अपनी वंशावलियाँ तैयार कीं। भारत में आमतौर पर भिन्न-भिन्न जातियों तथा समुदायों में अपनी-अपनी वंशावलियाँ रखने की परंपरा है जिनका अकसर सामाजिक और सांस्कारिक प्रयोजनों के लिए प्रयोग किया जाता है।

علم الانساب اس کی انگریزی اصطلاح جینیولوجی یونانی زبان سے ماخوذ ہے جس سے مراد نسل یا خاندان اور ان کے اندراجات اور تواریخ کے مطالعے کا طریقہ ہے۔ قدیم ہندوستان کی تاریخ کے مطالعے کے دوران مؤرخین ان علوم الانساب خاص طور پر حکمراں خاندانوں یا سلطنتوں کے سلسلۂ نسب پر بہت حد تک بھروسہ کرتے ہیں۔ مثال کے طور پر پوران کا ومسانو چریت (پشتینی سلسلہ) حصہ قدیم ہندوستان کی سیاسی تاریخ کے مطالعے کے لیے کافی اہم ماخذ ہے۔ ایسی بہت سی مثالیں ہیں جہاں حکمراں اکثر اپنے نسب کو کسی خیالی یا تصوراتی خاندان سے جوڑ کر اسی سے ہونے کا دعویٰ کرتے تھے۔ اس بات کی بھی مثالیں کم نہیں ہیں کہ قدیم ہندوستان میں مختلف سلطنتوں کے حکمرانوں نے اس روایت پر عمل کرتے ہوئے خود کو سوریہ ونشی یا چندر ونشی خاندان سے ہونے کا دعویٰ کیا۔ حتیٰ کہ عہد وسطیٰ میں بھی بہت سے حکمراں خود کو خاندان اشرافیہ سے ہونے کا دعویٰ کرتے تھے۔ تاہم اس طرح کے دعوے صرف حکمراں طبقے تک محدود نہ تھے۔ سماج کے دوسرے گروہ سے وابستہ افراد اور خاندان بھی اعلیٰ سماجی رتبے کے دعویٰ کے لیے سلسلۂ نسب گھڑتے تھے۔ ہندوستان میں ذاتوں اور طبقوں میں سلسلۂ نسب کو محفوظ کرنے کی روایت عام ہے جو کہ عموماً سماجی و رسوماتی مقصد کے تحت استعمال ہوتا ہے۔

Ghazi It is an Arabic word which is assumed as a title by Islamic heroes upon their victories in fights (holy wars or *jihad*) against non-muslims (*kafirs*). In the context of Indian history a notable instance of someone assuming this title was Zahir-uddin Muhammad Babur who had declared his war (battle of Khanwa in 1527) against the Rajputs as *jihad*.

ग़ाज़ी अरबी भाषा का यह शब्द उपाधि के रूप में उन इस्लामिक योद्धाओं द्वारा अपनाया गया जिन्होंने गैर-मुस्लिमों (काफ़िरों) के विरुद्ध किसी युद्ध (धर्मयुद्ध या जिहाद) में विजय प्राप्त की थी। भारतीय इतिहास के संदर्भ में इस पदवी को धारण करने वालों में सबसे उल्लेखनीय उदाहरण ज़हीर-उद्दीन मुहम्मद बाबर का है जिसने राजपूतों के विरुद्ध अपने युद्ध (1527 में खानवा की लड़ाई) को जिहाद घोषित किया था।

غازی یہ عربی لفظ ہے جسے مسلم مجاہدین غیر مسلموں (کافروں) کے خلاف جنگ (مذہبی جنگ یا جہاد) میں فتح یابی کے بعد اپنے لیے بطور خطاب استعمال کرتے ہیں۔ ہندوستانی تاریخ کے تناظر میں اس خطاب کو اپنانے کی مشہور مثال ظہیر الدین محمد بابر کی ہے جس نے راجپوتوں کے خلاف جنگ (1527 میں خانوا کی جنگ) کو جہاد قرار دیا تھا۔

Ghetto Historically the term dates back to the 16th century, when that particular part of the city of Venice in Italy, to which the Jews were confined, was referred to as the ghetto. The practice was repeated in Nazi Germany where the Jews were forced to reside in clearly defined walled areas or ghettos under extremely difficult and often inhuman conditions. During the period of the Second World War (1939-1945) as Hitler annexed eastern European countries ghettos were also established in cities like Lodz, Warsaw, Vilna, Riga, Minsk, etc.

घेटो ऐतिहासिक दृष्टि से इस शब्द का प्रयोग सर्वप्रथम 16वीं शताब्दी में इटली के वेनिस नगर के एक खास हिस्से के लिए किया गया जहाँ यहूदियों को सीमित कर दिया गया था। यह प्रक्रिया नाज़ी जर्मनी में फिर दोहराई गई जब यहूदियों को स्पष्टत: निर्धारित दीवार बंद इलाकों यानी घेटो में अत्यंत कठिन और अकसर अमानवीय परिस्थितियों में रहने को मजबूर किया गया था। द्वितीय विश्व युद्ध (1939-1945) के दौरान जब हिटलर ने पूर्वी यूरोपीय देशों को अपने कब्ज़े में कर लिया, तब लोडज़, वारसा, विलना, रिगा, मिन्स्क आदि शहरों में भी ऐसे घेटो स्थापित किए गए।

گھیٹو (یہودی باڑہ) تاریخی لحاظ سے اس اصطلاح کا استعمال سب سے پہلے سولھویں صدی میں اٹلی میں وینس شہر کے ایک خاص حصّے کے لیے کیا گیا تھا جہاں یہودیوں کو محبوس کر دیا گیا تھا۔ اس عمل کو نازی جرمنی میں دوہرایا گیا جہاں یہودیوں کو نمایاں طور پر احاطہ شدہ علاقوں یا گھیٹوں میں انتہائی مشکلات کے ساتھ اکثر و بیشتر غیر انسانی حالت میں رہنے پر مجبور کیا گیا تھا۔ دوسری عالمی جنگ (1939 تا 1945) کے دوران جب ہٹلر نے مشرقی یورپی ممالک کو اپنے قبضے میں کر لیا تب متعدد شہروں مثلاً لوڈز، وارسا، ویلنا، ریگا، منسک وغیرہ میں بھی یہودی باڑے بنائے گئے تھے۔

Globalisation The term generally refers to processes by which people of the world draw closer to one another. In modern times, this began with the development of trade relations between countries, the formation of multinational corporations and cross-cultural contacts of peoples through tourism and various other means of communication. Although such processes have older roots, it was not until the end of World War II that the process of actual globalisation in its modern sense began. From 1980s onwards, the enhanced role of the World Trade Organisation (WTO), free trade and open sky policies pursued by nation states, and the launching of the World Wide Web (WWW) have accelerated the process of globalisation. However, the phenomenon of globalisation has impacted the world in both positive as well as negative ways.

भूमंडलीकरण यह शब्द आमतौर पर ऐसी प्रक्रियाओं का सूचक है जिनके द्वारा दुनिया के लोग एक-दूसरे के ज़्यादा करीब आते हैं। आधुनिक काल में भूमंडलीकरण की प्रक्रिया विभिन्न देशों के बीच व्यापारिक संबंधों के विकास, बहुराष्ट्रीय निगमों के निर्माण और पर्यटन तथा संचार के विभिन्न साधनों के माध्यम से भिन्न-भिन्न संस्कृतियों वाले लोगों के बीच संपर्क के साथ शुरू हुई। हालाँकि ऐसी प्रक्रियाएँ पुराने जमाने में भी चलती रही हैं, मगर आधुनिक अर्थ में वास्तविक भूमंडलीकरण की प्रक्रिया द्वितीय विश्वयुद्ध की समाप्ति के बाद ही अस्तित्व में आई। तदुपरांत 1980 के दशक से राष्ट्र राज्यों द्वारा अपनाई गई मुक्त व्यापार तथा खुले आकाश की नीतियों और विश्वव्यापी वेब (डब्लू.डब्लू.डब्लू.)

की स्थापना ने भूमंडलीकरण की प्रक्रिया को बहुत तेज कर दिया। किंतु भूमंडलीकरण का विश्व पर सकारात्मक और नकारात्मक दोनों किस्म का प्रभाव पड़ा है।

عالم گیریت عام طور پر اس اصطلاح کا اطلاق ان تمام طریقوں پر ہوتا ہے جن کی بدولت دنیا کے لوگ ایک دوسرے سے قریب تر ہوتے جاتے ہیں۔ جدید دور میں ملکوں کے درمیان بڑھتے تجارتی تعلقات، ملٹی نیشنل کارپوریشن کے قیام، سیاحت اور دیگر مختلف ذرائع ابلاغ کے توسط سے لوگوں کے مابین ہونے والے ثقافتی اختلاط کے نتیجے میں عالم گیریت کا آغاز ہوا۔ اگرچہ ان طریقوں کی بنیادیں قدیم ہیں تاہم دوسری عالمی جنگ کے اختتام تک حقیقی معنوں میں موجودہ اصطلاح عالم گیریت کا آغاز نہیں ہوا تھا۔ 1980 کے بعد عالمی تجارتی ادارہ، قومی ریاستوں کی فری ٹریڈ (آزاد تجارت)، اوپن اسکائی پالیسی اور ورلڈ وائڈ ویب (www) کے قیام نے عالم گیریت کی عملی رفتار کو غیر معمولی طور پر آگے بڑھایا ہے۔ تاہم عالم گیریت کے رجحانات نے دنیا پر مثبت اور منفی دونوں طرح کے اثرات مرتب کیے ہیں۔

Gothic The term bears a wider connotation. In architecture it refers to a style that developed from the 12th century onwards mainly to build cathedrals (large churches) and churches. However, many castles, universities, town halls and other civic buildings were also built using this style. The notable features of this style are pointed arches, tall spires and vaults, flying buttresses (defensive walls) and large stained glass windows, often painted with scenes drawn from the Bible. The towering nature of these buildings made them visible from a long distance. Historians elude the origin of the construction of such buildings to France where the Church of Notre Dame in Paris still stands as one of the best known examples of this style of architecture.

गॉथिक इस शब्द का बहुत व्यापक अर्थ है। वास्तुशास्त्र में यह शब्द एक ऐसी शैली का सूचक है जिसका विकास 12वीं शताब्दी से मुख्य रूप से छोटे-बड़े चर्च बनाने के लिए हुआ था। तथापि, अनेक दुर्ग, विश्वविद्यालय, नगर, कक्ष और अन्य नागरिक भवन भी इसी शैली में बनाए गए थे। नोकदार मेहराबें, ऊँची मीनारें और तहखाने, सुरक्षात्मक दीवारें, और विशाल रंगीन शीशे की खिड़कियाँ जो अकसर बाइबिल के दृश्यों से चित्रित होती थीं, इस शैली की उल्लेखनीय विशेषताएँ हैं। ऊँचाई के कारण ये भवन दूर से ही दिखाई देते थे। इतिहासकारों का मानना है कि ऐसी इमारतों के निर्माण की शैली मूलत: फ्रांस से ली गई थी, जहाँ पेरिस में स्थित नोत्रेदेम का चर्च इस वास्तु शैली का सर्वोत्तम उदाहरण माना जाता है।

گوتھک یہ ایک ایسی اصطلاح ہے جس کی تعبیر کثیر الجہات ہے۔ فن تعمیر میں اس سے مراد ایک طرز ہے جسے بارھویں صدی عیسوی کے بعد بالخصوص بڑے گرجا اور کلیساؤں کی تعمیر کے لیے فروغ دیا گیا۔ بہت سے قلعے، جامعات، بلدیاتی ہال اور دوسری شہری عمارتیں بھی اسی طرز پر بنائی گئی تھیں۔ اس طرز تعمیر میں بلند مخروطی محرابوں، بلند کلس، برج ناقوس، دو دیا شیشوں پر بائبل سے ماخوذ مناظر اور ڈھلوانی محراب کا (جو کسی دیوار یا محراب کی مضبوطی کے لیے تعمیر کیا جائے) اکثر استعمال کیا گیا ہے۔ ان عمارتوں میں بلند کلس اور برج ناقوس دور سے ہی نظر آتے ہیں۔ مورخین کے مطابق ایسی عمارتوں کی تعمیر کی ابتدا فرانس سے ہوئی جہاں پیرس میں نوٹر ڈیم کا چرچ اب بھی موجود ہے جو کہ اس طرز تعمیر کی بہترین مثال ہے۔

Gotra This is a Vedic term which originally meant 'a cow shed' or 'a herd of cows'. Subsequently, the term also came to be associated with the meaning of 'a clan'. Initially it were the brahmanical clans which adopted the tradition of claiming their descent to one of the seven *gotras* which were named after the Vedic sages (Vashitha, Bhrigu, Gautam, Bharadwaja, Kashyap, Atri and Vishwamitra). There is also a tradition of counting the eight *gotra* after the name of sage Agastya who is said to have crossed the Vindhyas to go to the southern part of India. According to custom members of the opposite sex within the same *gotra* (*sagotra*) could not marry. This tradition made the *gotra* system essentially exogamous. Apart from the brahmanas the *gotra* system was also extended to other twice born social *groups* (varnas). However, one could also find the existence of many nonbrahmanical gotras in later historical times when the endogamous caste system had come to be fully estabalished in India. (*See also,* exogamy)

गोत्र यह एक वैदिक शब्द है जिसका मूल अर्थ 'गोशाला' या 'गायों का झुंड' था। आगे चलकर इसका प्रयोग 'कुल' के अर्थ में भी किया जाने लगा। प्रारंभ में ब्राह्मणों के कुल ही अपनी वंश परंपरा को सात ऋषि गोत्रों में से एक के साथ जोड़ा करते थे। इन सात ऋषि गोत्रों को सात वैदिक ऋषियों (वशिष्ठ, भृगु, गौतम, भारद्वाज, कश्यप, अत्रि और विश्वामित्र) के अनुसार नाम दिया गया था। इसके अलावा एक आठवाँ गोत्र माने जाने की भी परंपरा है जिसका नाम अगस्त्य मुनि के नाम पर पड़ा, जिनके बारे में ऐसा कहा जाता है कि वे विंध्य पार कर भारत के दक्षिणी भाग में चले गए थे। रूढ़ि के अनुसार एक ही गोत्र के स्त्री पुरुष परस्पर विवाह नहीं कर सकते थे। इस परंपरा ने गोत्र प्रणाली को निश्चित रूप से बहिर्विवाही बना दिया। ब्राह्मणों के अलावा यह गोत्र प्रणाली अन्य द्विजों (क्षत्रिय तथा वैश्य) के सामाजिक समूहों में भी अपना ली गई। किंतु परवर्ती ऐतिहासिक काल में जब भारत में जाति के भीतर विवाह करने की प्रणाली पूरी तरह स्थापित हो गई तब अनेक ब्राह्मणेतर गोत्र भी अस्तित्व में आ गए। (बहिर्विवाह भी देखें)

گوتر یہ ایک ویدک اصطلاح ہے جس کے اصل معنی 'گئو شالہ' یا 'گایوں کی جھنڈ' ہے۔ بعد میں یہ اصطلاح قبیلہ کے معنی کے لیے بھی خاص ہوگئی۔ ابتدا میں اس سے مراد برہمنوں کا قبیلہ تھا جو خود کو ان سات گوتروں میں کسی ایک سے متعلق ہونے کا دعویٰ کرتا تھا جن کے نام ویدوں کے عالموں (وشسٹ، بھریگو، گوتم، بھاردواج، کشیپ، اتری اور وشومتر) کے نام پر

رکھا گیا تھا۔اس کے علاوہ اگستیا کے نام پر آٹھویں گوتر کو شمار کرنے کی روایت بھی ملتی ہے جس کے بارے میں کہا جاتا ہے کہ اس نے ہندوستان کے جنوبی حصے میں جانے کے لیے وندھیا کو پار کرلیا تھا۔حسب روایت ایک ہی گوتر کے لڑکے لڑکی آپس میں شادی نہیں کرسکتے تھے۔اس روایت نے لازمی طور پر نظامِ گوتر کو خارجی زوجیت کا حامل بنادیا۔ برہمنوں کے علاوہ سماج کے دوبیج گروہ سے تعلق رکھنے والے دوسرے لوگ بھی گوتر پر عمل کرتے تھے۔تاہم بعد کی تاریخ میں بہت سے غیر برہمن گوتر بھی ملتے ہیں جن کی بدولت ہندوستان میں داخلی زوجیت پر مبنی ذات پات کا نظام پوری طرح قائم ہوگیا۔(مزید دیکھیے داخلی زوجیت)

Great Depression It refers to the severe economic crisis, which begining with the collapse of the stock market in the United States of America (known popularly as the 'wall street crash') in 1929 took in its grip the whole of Europe, and by extension, the rest of the world. A serious imbalance in the demand and supply of goods resulting in massive over production was one of the important reasons behind this crisis. In its effect, the great depression had led to unemployment, financial distress and liquidation of savings across the United States bringing economic activity to a hault. The country overcame this crisis through measures which went in the name of the 'New Deal' initiated by the then President of America Franklin D. Roosevelt.

महामंदी इसका तात्पर्य उस गंभीर आर्थिक संकट से है जिसने 1929 में संयुक्त राज्य अमेरिका में शेयर बाजार में आई गिरावट (जिसे अँग्रेज़ी में 'वाल स्ट्रीट क्रैश' कहा जाता है) के साथ शुरू होकर समस्त यूरोप को और फिर शेष दुनिया को भी अपनी गिरफ़्त में ले लिया। इस संकट के पीछे एक महत्वपूर्ण कारण यह था कि माल की माँग और आपूर्ति में गंभीर असंतुलन पैदा हो जाने से भारी पैमाने पर आवश्यकता से अधिक उत्पादन हो गया था। इस महामंदी के परिणामस्वरूप संपूर्ण संयुक्त राज्य अमेरिका में बेरोज़गारी फैल गई, वित्तीय संकट उत्पन्न हो गया और बचत राशियाँ समाप्त हो गईं जिससे आर्थिक गतिविधि एकदम रुक गई। देश ने अनेक उपायों द्वारा इस संकट पर काबू पा लिया। अमेरिका के राष्ट्रपति फ्रैंक्लिन डी रूज़वेल्ट द्वारा प्रारंभ किए गए इन उपायों को 'न्यू डील' के नाम से जाना जाता है।

کساد عظیم اس سے مراد عظیم معاشی بحران ہے جس نے 1929 میں ریاست ہائے متحدہ امریکہ میں اسٹاک مارکیٹ (معروف بہ انہدامِ وال اسٹریٹ) کی تباہی سے شروع ہوکر پہلے پورے یوروپ کو اپنی گرفت میں لینے کے ساتھ بعد میں تمام دنیا کو بھی اپنی لپیٹ میں لے لیا۔اشیا کے مطالبے اور فراہمی میں عدم توازن اس بحران کے اہم اسباب تھے جو کہ ضرورت سے زیادہ پیداوار کا نتیجہ تھا۔اس کساد عظیم کا اثر یہ ہوا کہ بے روزگاری پیدا ہوگئی، مالی اضطراب برپا ہوا اور پورے ریاست ہائے متحدہ امریکہ میں مالی بحران پیدا ہوگیا۔ نتیجتاً معاشی سرگرمیاں ماند پڑ گئیں۔امریکہ نے جن اقدامات کے ذریعے اس بحران پر قابو پایا وہ 'جدید معاہدہ' کے نام سے معروف ہوا جس کی پہل امریکہ کے اس وقت کے صدر فرینکلین ڈی روزویلٹ نے کی تھی۔

Gregorian calendar It refers to the calendar that had been introduced by Pope Gregory XIII in 1582. Based on a calculation of the earth's rotation around the sun, the calendar divided a year into 12 months with each month consisting either of 30 or 31 days apart from the month of February which was allocated 28 days making it a total of 365 days. However, the innovation of this calendar depended upon its rectification of an error which had earlier occured in the Julian calendar. By this rectification an extra day was added to the month of February once in every 4 years making it of 29 days. Since this extra day was called a 'leap day', the year in which this extra day is added to the month of February, came to be termed as the 'leap year', thus making a leap year consisting of 366 days. This has become the internationally accepted calendar today.

ग्रेगोरियन कैलेंडर इसका तात्पर्य उस कैलेंडर से है जो 1582 में पोप ग्रेगोरी तेरहवें द्वारा लागू किया गया था। सूर्य के चारों ओर पृथ्वी की परिक्रमा संबंधी गणना के आधार पर इस कैलेंडर में वर्ष को बारह महीनों में बाँटा गया है। प्रत्येक महीना 30 या 31 दिन का है सिवाय फ़रवरी के जो आमतौर पर 28 दिन का होता है। इस प्रकार एक वर्ष में दिनों की कुल संख्या 365 हो जाती है। इस नए कैलेंडर के द्वारा पुराने जूलियन कैलेंडर की एक गलती को दूर करने का प्रयास किया गया जिसके अंतर्गत चार वर्षों में एक बार फ़रवरी महीने में एक अतिरिक्त दिन जोड़कर उसे 29 दिन का बनाया गया। चूँकि इस अतिरिक्त दिन को 'अधिदिवस' कहा जाता है, इसलिए जिस वर्ष के फ़रवरी मास में यह अतिरिक्त दिन जोड़ा जाता है, उस वर्ष को 'अधिवर्ष' कहा जाने लगा जिसमें 365 की बजाय 366 दिन होते हैं। आज यह अंतर्राष्ट्रीय स्तर पर स्वीकृत कैलेंडर है।

گیریگورین کلینڈر اس سے مراد ایک کلینڈر ہے جسے پوپ گیریگوری سیزدہم نے 1582 میں پیش کیا تھا۔سورج کے گرد زمین کی گردش کی گنتی پر مبنی اس کلینڈر میں ایک سال کو 12 مہینوں میں تقسیم کیا گیا تھا۔جس میں ہر مہینہ 30 یا 31 دنوں پر مشتمل تھا سوائے فروری کے جسے سال کے 365 دن پورا کرنے کے لیے 28 دنوں کا رکھا گیا ہے۔لیکن اس کلینڈر کی اختراع جولین کلینڈر میں پہلے سے ہی موجود غلطی کی اصلاح پر منحصر تھی۔اس غلطی کی اصلاح کے لیے ہر چار سال میں فروری میں ایک دن کا اضافہ کرکے 29 دن کا کیا گیا۔اس اضافی دن کو دن زائد کہا جاتا ہے، جس سال اس کا اضافہ ماہ فروری میں کیا جاتا ہے اس سال کو سال کبیسہ کہا جاتا ہے۔ چنانچہ سال کبیسہ 366 دنوں پر مشتمل ہوتا ہے۔ آج یہ بین الاقوامی سطح پر مقبول کلینڈر ہے۔

Guerrilla Warfare It is a type of warfare that relies on the tactics of hide, hit and run. As opposed to open

warfare or pitched battles, in this form of warfare the attackers try to take the enemy by surprise and eliminate them in the strategic points of the marches.This form of warfare is often resorted to by small bands of troops or militia against large armies. The Marathas were quite adept in using this type of warfare against the Mughal forces in the Deccan region. In 20th century the Vietnames had used this form of warfare to great effect against the American forces.

छापामार युद्ध यह युद्ध करने का एक ऐसा तरीका है जिसमें छिपकर वार करने और भाग जाने की तरकीबें अपनाई जाती हैं। इसमें खुले मैदान में आमने-सामने लड़ाई करने की बजाय शत्रु पर अचानक आक्रमण करके उन्हें सामरिक महत्त्व के स्थानों से मार भगाते हैं। युद्ध का यह तरीका अकसर छोटी-छोटी सैनिक टुकड़ियों द्वारा शत्रु की विशाल सेनाओं के विरुद्ध लड़ने के लिए अपनाया जाता था। मराठे दक्कन क्षेत्र में मुग़ल सेनाओं के विरुद्ध इस तरह की लड़ाइयाँ लड़ने में बहुत कुशल थे। 20वीं शताब्दी में वियतनामियों ने अमेरिकी सेनाओं के विरुद्ध युद्ध की इस प्रणाली का अत्यंत कारगर ढंग से प्रयोग किया था।

چھاپہ مار جنگ یہ ایک طریقۂ جنگ ہے جس میں خفیہ طریقہ سے حملہ کر کے بھاگ جانے کی تدبیر پر بھروسہ کیا جاتا ہے۔ اس طرز جنگ میں حملہ آور کھلے طور پر جنگ کرنے یا میدان جنگ میں لڑنے کے بجائے دشمن پر اچانک دھاوا بولنے اور صف بند طریقہ سے جاری لشکروں کو ختم کرنے کی کوشش کرتے ہیں۔ اکثر و بیشتر اس قسم کی جنگ میں فوجوں کے چھوٹے چھوٹے دستے بڑے فوجی دستوں کے خلاف عمل کرتے تھے۔ دکنی علاقے میں مغل فوجوں کے خلاف اس طرز جنگ کے استعمال میں مراٹھوں کو مہارت تامہ حاصل تھی۔ 20ویں صدی میں ویتنامیوں نے اس طرز جنگ کا نہایت مؤثر استعمال امریکی فوجوں کے خلاف کیا تھا۔

Guillotine The term refers to a device that had been introduced in France during the revolution (1792) to carry out public executions. It consisted of a sharp blade fixed on two poles with which a convict was used to be beheaded. The device was named after its inventor, Dr. Guillotine. The guillotine was last used in France for execution in 1977.

गिलोटिन इस शब्द का तात्पर्य सार्वजनिक रूप से मृत्युदंड देने के एक यंत्र से है जो राजक्रांति के दौरान (1792 में) फ्रांस में अपनाया गया था। इसमें एक तेज़ धार वाली लंबी ब्लेड दो खंभों पर जड़ी होती थी जिससे दंडित व्यक्ति का सिर धड़ से अलग कर दिया जाता था। इस यंत्र का नाम इसके आविष्कारक डॉ॰ गिलोटिन के नाम पर पड़ा था। फ्रांस में मृत्यु दंड देने के लिए गिलोटिन का आखिरी बार इस्तेमाल 1977 में किया गया।

گردن زدنی مشین اس اصطلاح سے مراد ایک مشین ہے جسے انقلاب (1792) کے دوران فرانس میں قتل عام کے لیے استعمال کیا گیا تھا۔ اس پر دو لٹھے اور تیز دھار دار پتی لگی ہوتی تھی جسے انسان کا سر قلم کرنے میں استعمال کیا جاتا تھا۔ اس مشین کا نام اس کے موجد ڈاکٹر گلوٹین کے نام پر گلوٹین رکھا گیا۔ آخری بار اس کا استعمال فرانس میں 1977 میں کیا گیا۔

Gumashta During the British period the term *Gumashta* (or *Gomasta*) was used to refer to an agent or a representative employed by *zamindars* to collect their rents or by merchants to carry on their affairs in places other than where they had their business or by bankers to receive money. In the Madras Presidency it was also used as a designation for an Indian who worked as an accountant in the revenue deapartment. However, the term had its origin in the early medieval India, when it was used for an agent or a representative of state authority. Alauddin Khalji had particularly appointed many *gumashtas* along with other functionaries such as *mutasarrif*, *amils* etc. to give effect to his agrarian reforms and collect revenue from the peasants. The *gumashtas* continued to thrive during the Mughal times as well.

गुमाश्ता ब्रिटिश शासनकाल में गुमाश्ता (गोमाश्ता) शब्द का प्रयोग ऐसे एजेंट या प्रतिनिधि के लिए किया जाता था जो ज़मींदारों द्वारा लगान वसूल करने के लिए अथवा व्यापारियों द्वारा अपने व्यापार-स्थल से भिन्न स्थानों पर अपना कारोबार चलाने के लिए या साहूकारों द्वारा अपनी राशि लेने के लिए नियुक्त किए जाते थे। मद्रास प्रेसीडेंसी में इस पदनाम का प्रयोग एक ऐसे भारतीय के लिए किया जाता था जो राजस्व विभाग में लेखाकार के रूप में कार्य करता था। किंतु इस शब्द का उद्भव प्रारंभिक मध्यकालीन भारत में हुआ था, जब इसका प्रयोग राज्य सत्ता के एजेंट या प्रतिनिधि के लिए किया जाता था। अलाउद्दीन खिलजी ने कृषि संबंधी सुधारों को लागू करने और किसानों से राजस्व वसूल करने के लिए खासतौर पर अनेक गुमाश्तों को मुतसर्रिफ़, आमिल जैसे अन्य कर्मचारियों के साथ नियुक्त किया था। गुमाश्ता मुग़ल काल के दौरान भी बाकायदा अपना काम करते रहे।

گماشتہ برطانوی دور میں اصطلاح گماشتہ (یا گماستہ) کا استعمال ان ایجنٹوں یا نمائندوں کے لیے کیا جاتا تھا جنھیں زمین داران کرایے وصول کرنے یا سوداگر اپنے معاملات کو آگے بڑھانے کے لیے ان مقامات پر رکھتے تھے جہاں ان کا کاروبار چلتا تھا یا پھر ساہوکار روپے وصول کرنے کے لیے ملازمت پر رکھتے تھے۔ مدراس پریسیڈنسی میں اس کا استعمال ایک عہدے کے طور پر اس ہندوستانی کے لیے کیا جاتا تھا جو محکمۂ مالیات میں محتسب کی حیثیت سے کام کرتا تھا۔ تاہم اس اصطلاح کی اصل ابتدا عہد وسطیٰ میں ملتی ہے جس وقت اس کا استعمال ریاستی اختیار کے نمائندے یا ایجنٹ کے لیے کیا گیا تھا۔ خاص طور پر علاء الدین خلجی نے اپنی زرعی اصلاحات کو مؤثر بنانے اور کسانوں سے مال گزاری وصول کرنے کے لیے دوسرے ملازمین مثلاً متصرف اور عامل وغیرہ کے ساتھ بہت سے گماشتوں کی بھی تقرری کی تھی۔ گماشتے مغل دور میں بھی مسلسل ترقی کی راہ پر گامزن رہے۔

H h

Hadis, Hadith *Hadis* refers to the sayings and deeds of Prophet Muhammad that were recorded by the followers after his death. It is considered as an important source of moral guidance and religious views. After the *Quran* it is the sole authoritative text.

हदीस/हदीथ पैग़म्बर मुहम्मद के कथनों और कार्यों को *हदीस* कहा जाता है जो पैग़म्बर की मृत्यु के बाद उनके अनुयायियों द्वारा लिपिबद्ध किए गए थे। इसे मुसलमानों के लिए नैतिक मार्गदर्शन और धार्मिक विचारों का एक महत्वपूर्ण स्रोत माना जाता है। क़ुर*आन* के बाद यह एकमात्र पूर्ण प्रामाणिक ग्रंथ है।

حدیث حدیث سے مراد پیغمبر محمدؐ کے اقوال اور افعال ہیں جنھیں آپؐ کی وفات کے بعد آپؐ کے پیروؤں نے جمع کیا۔ یہ مذہبی معاملات اور اخلاقی ہدایت کے لیے نہایت اہم ماخذ ہیں۔ احادیث قرآن کے بعد واحد مستند متن ہیں۔

Hagiography The term refers to the biography of a saint or religious leader. Hagiographies often extol the virtues and achievements of saints and may not always be literally accurate.

संतचरित लेखन किसी संत या धार्मिक नेता की जीवनी को 'संतचरित लेखन' कहा जाता है। संतों की जीवनियों में अकसर उनके गुणों तथा उपलब्धियों की प्रशंसा की जाती है और यह संभव है कि उनकी ऐसी प्रशंसा हमेशा पूरी तरह सही न हो।

بزرگوں کی سوانح حیات اس سے مراد بزرگوں یا مذہبی رہنماؤں کی سوانح عمری ہے۔ بزرگوں کی سوانح حیات میں اکثر و بیشتر ان کی خوبیوں اور کامیابیوں کو بڑھا چڑھا کر بیان کیا جاتا ہے جو کہ ہمیشہ لفظ بہ لفظ درست نہیں ہوتیں۔

Hanafi It is one of the four schools of law in Sunni Islam.The other three schools are Maliki, Shafi'i, and the Hanbali. The Hanafi school was founded by Imam Abu Hanifa who was born in Kufa,Iraq in 689 CE. The Hanafi school is predominant and widespread and has a large following in the world.

हनफ़ी यह सुन्नी इस्लाम की चार वैचारिक धाराओं में से एक है। अन्य तीन वैचारिक धाराएँ हैं– मालिकी, शाफ़ई और हंबली। हनफ़ी वैचारिक धारा की शुरुआत इमाम अबू हनीफ़ा द्वारा की गई थी जिनका जन्म इराक के कूफ़ा नगर में 689 ई. में हुआ था। हनफ़ी विचारधारा का सबसे अधिक दबदबा और विस्तार है और दुनिया में इसके अनुयायियों की संख्या भी काफ़ी बड़ी है।

حنفی یہ سنّی اسلام کے چار فقہی مسلکوں میں سے ایک مسلک ہے۔ دوسرے تین مسالک مالکی، شافعی اور حنبلی ہیں۔ حنفی مسلک کی بنیاد امام ابوحنیفہ نے رکھی جو 689 عیسوی میں کوفہ، عراق میں پیدا ہوئے تھے۔ حنفی سب سے زیادہ مقبول اور پھیلا ہوا مسلک ہے جس کے پیرو پوری دنیا میں پائے جاتے ہیں۔

Harem It is an Arabic word which literally means 'a sacred place'. Gradually it came to refer to that part of household where women of a family lived. In medieval times *Harem* was essentially associated with the royal class where the womenfolk of the rulers were maintained. The mughal emperors were particularly known for having lavish *harem*. According to Italian traveller, Manucci, there were women of different races, communities, and regions in the Mughal *Harem.*

हरम यह अरबी भाषा का शब्द है, जिसका शाब्दिक अर्थ है 'एक पवित्र स्थान'। धीरे-धीरे इस शब्द का तात्पर्य घर के उस हिस्से से हो गया जहाँ परिवार की औरतें रहती थीं। मध्यकाल में हरम का संबंध प्रमुख रूप से शाही परिवार के उस हिस्से से हो गया जहाँ शासकों की बेगमें रहती थीं। मुग़ल बादशाह खासतौर पर अपने शानदार हरम के लिए जाने जाते थे। इटली के यात्री मनुची के अनुसार मुग़ल हरम में भिन्न-भिन्न जातियों, समुदायों तथा क्षेत्रों की औरतें होती थीं।

حرم یہ عربی لفظ ہے جس کے لفظی معنی 'مقدس مقام' ہے۔ رفتہ رفتہ اس سے گھر کا وہ حصّہ مراد لیا جانے لگا جہاں خاندان کی خواتین رہتی تھیں۔ عہد وسطیٰ میں حرم لازمی طور پر شاہی گھرانے کے اس حصے سے متعلق تھا جہاں صرف حکمرانوں کی خواتین کے لیے انتظام و انصرام کیا جاتا تھا۔ مغل حکمراں خاص طور پر شان دار حرم رکھنے کے لیے معروف تھے۔ اطالوی سیاح منوچی کے مطابق مغل حرم میں مختلف نسلوں، قوموں اور علاقوں سے تعلق رکھنے والی خواتین ہوتی تھیں۔

Harijan The word *Harijan* literally means a "child of God". This word was used by Mahatma Gandhi for the people who belonged to the then untouchable castes of India. By this Gandhiji tried to suggest the essential equality of all human beings and also that those, who were considered as socially low, were especially dear to God. Gandhiji personally visited *Harijan* colonies to render social service. Under his guidance "Harijan Sevak Sangh" and a journal by the name "Harijan" were started to promote the cause of socially marginalised.

हरिजन हरिजन शब्द का शाब्दिक अर्थ है 'ईश्वर की संतान'। इस शब्द का प्रयोग महात्मा गांधी द्वारा उन लोगों के लिए किया गया था, जिन्हें भारत में उन दिनों 'अछूत' कहा जाता था। इस शब्द के द्वारा गांधी जी ने यह दर्शाने का प्रयत्न किया था कि सभी मनुष्य मूलरूप से समान हैं और जिन्हें सामाजिक रूप से नीचा समझा जाता है, वे विशेष रूप से ईश्वर को प्रिय होते हैं। गांधी जी स्वयं हरिजन बस्तियों में जाकर सामाजिक सेवा प्रदान करते थे। उनके मार्गदर्शन में सामाजिक रूप से उपेक्षित वर्गों के हित को बढ़ावा देने के लिए 'हरिजन सेवक संघ' की स्थापना हुई और *हरिजन* नामक पत्रिका का प्रकाशन शुरू हुआ।

ہریجن لفظ ہریجن کے لغوی معنی ہیں 'خدا کے بچے'۔ اس لفظ کا استعمال مہاتما گاندھی نے اپنے زمانے میں ہندوستان کی اچھوت ذاتوں کے لیے کیا تھا۔ گاندھی جی نے اس کے ذریعے تمام انسانوں کے مابین لازمی مساوات کا درس دینے اور یہ باور کرانے کی کوشش کی

تھی کہ جو لوگ سماجی طور پر ادنیٰ سمجھے جاتے ہیں وہ خاص طور پر خدا کے پیارے ہوتے ہیں۔ گاندھی جی نے ہریجن بستیوں میں سماجی خدمت کے لیے ذاتی طور پر دورہ کیا تھا۔ ان کی رہنمائی میں سماج کے پس ماندہ اور کمزور طبقے کی فلاح و بہبود کے لیے ''ہریجن سیوک سنگھ'' کا قیام عمل میں آیا اور ایک رسالہ ''ہریجن'' نام سے جاری کیا گیا تھا۔

Hasil The term *hasil* signified the actual revenue collected by the Mughal state. (*See also,* JAMA)

हासिल मुग़ल राज्य द्वारा इकट्ठा किए गए वास्तविक राजस्व को हासिल कहा जाता था। (जमा भी देखें)

حاصل اس اصطلاح سے مراد مغل شہنشاہوں کے ذریعہ وصول کی جانے والی مال گزاری کی متعینہ مقدار ہے۔ (مزید دیکھیں جمع)

Heiroglyph, Hieroglyphic script The Greek word Hieroglyph literally means 'sacred sign'. Derived from this word Hieroglyphic script refers to an ideographic writing system which developed in Egypt around 3000 BCE and continued to be in use till the 4th century CE. Hieroglyphic script was used mainly to write formal inscriptions with religious and monumental purposes. Some 700 signs were employed to write these inscriptions that combined ideograms and phonetic symbols. Hieroglyphs were first deciphered in the early 19th century following the discovery of the bilingual Rosetta stone inscription. Sometimes the term is also used to describe ornamental scripts that were used by Minoan (authors of the Aegean Bronze Age civilisation on the island of Crete), the Hittites (ancient Anatolian people) and the Mayans (authors of Pre Columbian Maya civilisation in parts of central America).

चित्रलेख, चित्रात्मक लिपि यूनानी शब्द 'हाइरोग्लिफ़' का शाब्दिक अर्थ है 'पवित्र चिन्ह'। इस शब्द से निकली हाइरोग्लिफ़क लिपि का तात्पर्य उस भावसूचक लिखावट से है जो 3000 ई॰पू॰ के आस-पास मिस्र में विकसित हुई थी और ईसा की चौथी शताब्दी तक प्रयोग में रही थी। इस लिपि का प्रयोग धार्मिक तथा स्मारकीय प्रयोजनों हेतु औपचारिक अभिलेखों को लिखने के लिए किया जाता था। इसमें लगभग 700 चिन्हों का प्रयोग किया जाता था जिनमें भावचिन्ह एवं ध्वनि प्रतीक शामिल थे। उन्नीसवीं सदी के प्रारंभ में जब द्विभाषी रोसेटा शिलालेख की खोज हुई तो इन चिन्हों को पहली बार पहचाना या पढ़ा गया। कभी-कभी 'हाइरोग्लिफ़क' शब्द का प्रयोग कुछ अन्य आलंकारिक लिपियों के लिए भी किया जाता है जो मिनोअन (क्रीट द्वीप पर रहने वाले ऐजियन कांस्य युगीन सभ्यता के प्रणेता लोग), हित्ती (प्राचीन अनातोलियाई लोग) और माया लोगों (मध्य अमेरिका के कई भागों में प्राक कोलंबियाई माया सभ्यता के प्रणेता) द्वारा इस्तेमाल में लाई जाती थीं।

ہایروگلف، ہایروگلفک رسم الخط (نقوش مقدسہ، تصویری رسم الخط) یونانی لفظ ہایروگلف کا لفظی مفہوم ''نقوش مقدسہ'' ہے۔ اسی لفظ سے مشتق ہایروگلفک اسکرپٹ سے مراد تصویری رسم الخط ہے جس کی نشوونما تقریباً 3000 ق م مصر میں ہوئی اور چوتھی صدی عیسوی تک مسلسل استعمال میں تھی۔ تصویری رسم الخط کا استعمال خاص طور پر مذہبی اور یادگاری مقاصد کے تحت رسمی کتبات لکھنے کے لیے کیا جاتا تھا۔ تقریباً 700 علامات کا استعمال ان کتبات کو لکھنے میں کیا جاتا تھا جو تصویری تحریر اور صوتیاتی علامات پر مشتمل تھیں۔ نقوش مقدسہ کو پہلی بار انیسویں صدی کی ابتدا میں روستا پتھر کے ذولسانی کتبات کی دریافت کے بعد سمجھا گیا۔ بسا اوقات اس اصطلاح کا استعمال زیبائشی رسم الخط کے لیے بھی کیا جاتا ہے جس کا استعمال منوتی (جزیرۂ کریٹ پر آباد ایزین کانسے دور کے تہذیب کے مؤلفین) حتی (قدیم انا طولیائی افراد) اور مایا (وسط امریکہ کی ماقبل کولمبیائی مایا تہذیب کے مؤلفین) کرتے تھے۔

Hellenic, Hellas, Hellenistic, Hellenism The term Hellenic is derived from the Greek word *Hellenikos*, which refers to the language and culture of the ancient Greeks much in the same way as the term 'Hellas' refers to the land where the ancient Greeks dwelt. Historically, however, the term 'Hellenistic Age' is dated to 323 BCE to 32 BCE, when Greek culture spread across western Asia and north-eastern Africa following Alexander's military conquests. In several ways this age stood out from the preceding 'Classical Age' as the expanding Greek culture fused with other Oriental cultures and cities like Alexandria and Antioch emerged as the main centers of Hellenic culture. Historians are of the opinion that despite the fall of the last Hellenistic kingdom to the surging Roman might in 146 CE, Hellenic culture continued to flourish until the spread of Islam in the 7th century CE. This enthusiasm for adoption of Greek culture by various peoples during this period and also thereafter is generally referred to as 'Hellenism'.

यूनानी, यूनान प्रदेश, यूनानी प्रभाव, यूनानवाद अँग्रेज़ी का 'हेलेनिक' शब्द यूनानी शब्द 'हेलेनिकोस' से बना है जिसका तात्पर्य प्राचीन यूनान की भाषा तथा संस्कृति से है। इसी प्रकार 'हेलास' शब्द उस प्रदेश का सूचक है जहाँ प्राचीन यूनानी लोग रहते थे। ऐतिहासिक दृष्टि से 'हेलेनिस्टिक युग' का तात्पर्य 323 ई॰पू॰ से 32 ई॰पू॰ तक के समय से है, जब यूनानी सभ्यता सिकंदर के आक्रमणों के परिणामस्वरूप पश्चिम एशिया और उत्तर-पूर्व अफ्रीका में फैली थी। यह युग अपने पूर्ववर्ती 'श्रेण्य युग' से कई मामलों में भिन्न था, क्योंकि इस दौरान विस्तारशील यूनानी संस्कृति अन्य पूर्वी संस्कृतियों के साथ मिल गई और सिकंदरिया और ऐंटिओक जैसे नगर यूनानी संस्कृति के मुख्य केंद्रों के रूप में उभर आए। इतिहासकारों के मतानुसार 146 ई. में उभरती हुई रोमन ताकत के सामने अंतिम यूनानी राज्य द्वारा अपने घुटने टेक दिए जाने के बावजूद यूनानी

सभ्यता ईसा की सातवीं सदी में इस्लाम के प्रसार तक फलती-फूलती रही। इस अवधि के दौरान और उसके बाद भी विभिन्न समुदायों द्वारा यूनानी संस्कृति अपनाने के प्रति जो उत्साह दिखाया गया उसे आमतौर पर 'यूनानवाद' (हेलेनिज़्म) के नाम से पुकारा जाता है।

हेलेनी, हेलाज़, हेलेनियाई, हेलेनी ازم یہ اصطلاح یونانی لفظ ہلینکوس (Hellenikos) سے مشتق ہے جس سے مراد قدیم یونانی زبان اور تہذیب ہے۔ ٹھیک اسی طرح ہیلا ز (Hellas) سے مراد وہ جگہ ہے جہاں قدیم یونانی رہا کرتے تھے۔ تاہم تاریخی لحاظ سے ہیلینیائی عہد کی اصطلاح کا اطلاق 323 ق م سے 32 قبل مسیحی دور پر ہوتا ہے جب سکندر کی فوجی فتوحات کے بعد یونانی تہذیب مغربی ایشیا اور شمال مشرقی افریقہ میں پھیل گئی تھی۔ کئی لحاظ سے اس عہد کو گذشتہ کلاسیکی دور پر برتری حاصل ہے۔ اس لیے کہ یونان کی عظیم الشان تہذیب مشرقی شہروں اور تہذیبوں میں ضم ہوگئی تھی۔ چنانچہ اسکندریہ اور انطاکیہ ہیلینیائی تہذیب وتمدن کے اہم مراکز کے طور پر ابھر کر سامنے آئے۔ مؤرخین کا خیال ہے کہ 146 عیسوی میں رومیوں کی بڑھتی ہوئی قوت کے آگے آخری ہیلینائی سلطنت کی سرنگونی کے باوجود ہیلینائی تہذیب ساتویں صدی عیسوی میں اسلام کے پھیلنے تک مسلسل عروج پر رہی ہے۔ مذکورہ مدت اور اس کے بعد بھی لوگوں میں یونانی تہذیب کے تئیں جو جوش وجذبہ تھا اسے عام طور پر ہیلینی ازم (یونان شناسی) سے تعبیر کیا جاتا ہے۔

Heritage A person's heritage is made up of the practices and traditions that are passed on from one generation to the next in the context of family, community and region where they have been raised. It comprises both cultural and natural heritage. Cultural heritage is created by human beings and is divided into tangible and intangible heritage. Tangible heritage includes objects, monuments or sites of aesthetic, archaeological, anthropological and ethnographical importance. Intangible heritage on the other hand includes all forms of traditional, popular or folk culture like oral traditions, customs, languages, music, dance, rituals, festivities, indigenous medicine and pharmacopoeia. Natural heritage, which is living in nature, includes outstanding physical, and biological features and also the habitats of threatened animals and other species.

विरासत किसी भी व्यक्ति की विरासत वे आचार-व्यवहार तथा परंपराएँ हैं जो उसे उसके परिवार, समुदाय और क्षेत्र से पीढ़ी-दर-पीढ़ी मिलते आए हैं। विरासत मुख्यत: दो प्रकार की होती है– सांस्कृतिक विरासत और प्राकृतिक विरासत। सांस्कृतिक विरासत मानवनिर्मित होती है और इसे मूर्त तथा अमूर्त श्रेणियों में बाँटा गया है। मूर्त विरासत में वे वस्तुएँ, स्मारक तथा पुरास्थल शामिल होते हैं जो सौंदर्यात्मक, पुरातत्वीय, मानवशास्त्रीय तथा मानवजाति-वर्णनात्मक दृष्टि से महत्वपूर्ण हों। अमूर्त विरासत में सभी प्रकार की परंपरागत एवं प्रचलित लोक संस्कृति तथा उसके नाना रूप जैसे मौखिक परंपराएँ, रूढ़ियाँ, भाषाएँ, संगीत, नृत्य, रीति-रिवाज, तीज-त्योहार, स्वदेशी औषधियाँ शामिल होती हैं। प्राकृतिक विरासत जीवंत प्रकृति की होती है और उसमें विशिष्ट भौतिक एवं जैविक विशेषताएँ तथा लुप्त प्राय जीव जंतुओं के आवास शामिल होते हैं।

میراث کسی انسان کی میراث وہ اعمال اور روایات ہیں جو خاندان، قوم اور جائے پیدائش سے نسل در نسل منتقل ہوتی آرہی ہیں۔ اس میں ثقافتی وفطری دونوں طرح کی میراث شامل ہیں۔ ثقافتی میراث انسانوں کی تخلیق ہے اور اسے قطعی وغیر قطعی میراث میں تقسیم کیا جاتا ہے۔ قطعی میراث میں سامان، یادگاریں یا حسین مقامات، آثاریات، بشریات اور نسلیات سے متعلق اہم چیزیں شامل ہیں۔ دوسری جانب غیر قطعی میراث میں روایتی، مشہور یا عوامی ثقافت کی تمام شکلیں مثلاً زبانی روایات، رسوم، زبانیں، موسیقی، رقص، مذہبی رسوم، تہوار، دیسی دوائیاں اور ذخیرۂ ادویات وغیرہ شامل ہیں۔ فطری میراث نوعیت کے اعتبار سے جان دار ہوتی ہیں جن میں امتیازی طبیعاتی اور جسمانی اوصاف اور وہ مقامات بھی شامل ہیں جن میں معدوم ہوجانے کے خوف سے دوچار جانور اور دیگر ذی حیات مخلوقات رہتی ہیں۔

***Hijra, Hijri* era** Originally an Arabic word, *Hijra* is used to commemorate the flight or emigration of Muhammad from Mecca to Medina in 622 CE. Muslims adopted this incident as the base year in their calendar. Accordingly the ensuing era in Islamic calendar has come to be reckoned as the *Hijra* Era (A.H. Annohegirae).

हिजरा, हिजरी संवत् मूलरूप से अरबी शब्द 'हिज्र' का प्रयोग हज़रत मुहम्मद द्वारा 622 ई. में मक्का छोड़कर मदीना जा बसने की याद में किया जाता है। मुसलमानों ने इस घटना को अपने कैलेंडर में आधार वर्ष माना। तब से शुरू होने वाला संवत् इस्लामी कैलेंडर में 'हिजरी संवत्' के नाम से जाना जाता है।

ہجری، ہجری سنہ بنیادی طور پر عربی لفظ ہجری کا استعمال 622 عیسوی میں پیغمبر محمدؐ کی مکہ سے مدینہ ہجرت کرنے کی یاد میں کیا جاتا ہے۔ مسلمانوں نے اس واقعہ کو اپنے کلینڈر کے لیے بنیادی سال کے طور پر اپنالیا۔ اس لیے اسلامی کلینڈر میں سنہ کا تعین ہجری سنہ کے طور پر کیا جاتا ہے۔

Hinayana The term literally means "the Lesser Vehicle" in Sanskrit. This term was coined quite early in the first millennium C.E. to refer to "the earliest system of Buddhist doctrine", or the tradition. As per this tradition the highest goal for an individual was the attainment of *Nirvana* and become an *arhat* (a perfected person or a person who has attained spiritual enlightenment,and hence has become free from the cycle of rebirth). This tradition regarded the Buddha also as a human being who became an arhat through the attainment of enlightenment. Accordingly, in this tradition the veneration of symbols associated with the Buddha such as the *stupas* and relics was considered as meritorious but not essential for attaining *nirvana*.

हीनयान संस्कृत भाषा के इस शब्द का शाब्दिक अर्थ है 'छोटी गाड़ी'। यह शब्द ईसा की पहली सहस्त्राब्दी की प्रारंभिक शताब्दियों में बौद्ध सिद्धांत या परंपरा की प्राचीनतम प्रणाली को अभिव्यक्त करने के लिए गढ़ा गया था। इस परंपरा के अनुसार किसी भी व्यक्ति का परम लक्ष्य निर्वाण प्राप्त करना और अर्हत् (पूर्णता और प्रबुद्धता प्राप्त व्यक्ति जो जीवन-मरण के चक्र से मुक्त हो गया हो) बनना था। इस परंपरा में बुद्ध को भी एक मानव माना गया, जो ज्ञान प्राप्त कर अर्हत् बन गए थे। इस परंपरा में बुद्ध से संबंधित प्रतीकों, जैसे स्तूप तथा अवशेषों के प्रति श्रद्धा रखने को स्तुत्य तो माना जाता था, पर निर्वाण प्राप्ति के लिए अनिवार्य नहीं।

ہین یان اس اصطلاح کا مطلب سنسکرت میں ''چھوٹی چکری'' ہے۔ اس اصطلاح کو پہلے ہزارے عیسوی صدی کی بالکل ابتدا میں بدھ مت کے 'اولین اصول' یا روایت کے لیے وضع کیا گیا۔ اس روایت کے مطابق ایک شخص کا سب سے اعلیٰ مقصد نجات (نروان) حاصل کرنا اور ارہٹ (انسان کامل یا روحانی طور پر روشن ضمیر جو جنم۔مرن کے چکر سے آزاد ہو) بننا تھا۔ اس روایت کے اعتبار سے گوتم بدھ حصولِ بصیرت کے بعد ارہٹ بن گئے تھے۔ لہٰذا اس روایت میں بدھ سے وابستہ نشانات مثلاً استوپوں اور تبرکات کو قابلِ احترام سمجھا جاتا تھا تاہم حصول نجات کے لیے لازم نہیں تھا۔

Hinduism The term refers to a cluster of religious, philosophical and cultural traditions and practices native to India. Most of these traditions and practices are based on concepts of *Karma, Dharma, Gyana,* doctrine of reincarnation and Vedas as the final scriptural authority. All these traditions and practices have evolved over a long period of time through a complex historical process. The term in this form has come into common usage since 19th century onwards.

हिंदू धर्म यह शब्द ऐसी धार्मिक, दार्शनिक और सांस्कृतिक परंपराओं तथा पद्धतियों के समूह का सूचक है जिनका प्रादुर्भाव भारत में हुआ है। इनमें से अधिकांश परंपराएँ एवं पद्धतियाँ कर्म, धर्म और ज्ञान की संकल्पनाओं, पुनर्जन्म के सिद्धांत और वेदों को अंतिम प्रामाणिक धर्मग्रंथ मानने पर आधारित हैं। ये सभी परंपराएँ एवं पद्धतियाँ एक जटिल ऐतिहासिक प्रक्रिया के माध्यम से एक लंबे अरसे में विकसित हुई हैं। इस रूप में 'हिंदू धर्म' शब्द का आम इस्तेमाल 19वीं शताब्दी से ही शुरू हुआ है।

ہندومت اس اصطلاح سے مراد ہندوستان کی مذہبی، فلسفیانہ وتہذیبی روایات اور مقامی معمولات کا مجموعہ ہے۔ ان روایات ومعمولات میں سے اکثر وبیشتر کی بنیاد کرم (عمل)، دھرم (عقیدہ)، گیان (علم)، تصورِ اوتار اور ویدوں پر بحیثیت آخری مذہبی احکام کے یقین کرنے پر منحصر ہے۔ ان تمام روایات اور معمولات کی نشوونما ایک لمبی مدّت کے دوران پیچیدہ تاریخی عمل کے تحت ہوتی رہی ہے۔ اس اصطلاح کا عام استعمال اس مفہوم میں انیسویں صدی سے شروع ہوا۔

Historiography The term refers to the study of how history is written or handed down through the ages. While writing historiography a writer takes into consideration the various means by which a historical source is formed, such as the credibility of the sources used, the motives of the author composing the history, and its authenticity.

इतिहास लेखन इस विषय के अंतर्गत यह अध्ययन किया जाता है कि इतिहास कैसे लिखा जाता है और कैसे यह एक पीढ़ी से दूसरी पीढ़ी तक पहुँचता है। इतिहास लेखन करते समय लेखक उन सभी साधनों को ध्यान में रखता है जिनके माध्यम से एक ऐतिहासिक स्रोत तैयार किया जाता है, जैसे प्रयुक्त स्रोतों की विश्वसनीयता, इतिहास तैयार करने वाले लेखक का प्रयोजन और उसकी प्रामाणिकता।

تاریخ نویسی اس اصطلاح سے مراد تاریخ کے اس مطالعے سے ہے کہ وہ کس طرح لکھی اور عہد بہ عہد آنے والی نسلوں کو منتقل کی جاتی ہے۔ ایک مورخ کو تاریخ لکھتے وقت کئی وسائل مثلاً استعمال ہونے والے ماخذ ومصادر کی صداقت، تدوین تاریخ سے متعلق مولف کے اپنے محرکات اور استناد کو ذہن میں رکھنا پڑتا ہے جن کے ذریعے تاریخی ماخذ کو ایک شکل دی جاتی ہے۔

Homo erectus The term refers to a stage in the human evolution when the *hominid* developed a fully erect posture. (*See also,* HOMINID)

होमो इरेक्टस आदि मानव के विकास की उस अवस्था को होमो इरेक्टस कहा जाता है जब वह पैरों के बल सीधे खड़े होकर चलने लगा था। (होमोनिड प्रविष्टि भी देखें)

ہوموار یکٹس (انسان راست قامت) اس اصطلاح سے مراد بنی نوع انسان کے ایک ارتقائی مرحلہ سے ہے جس میں انسان (ہومنڈ) مکمل طور پر سیدھی حالت اختیار کر لیتا ہے۔ (مزید دیکھیں ہومنڈ)

Homo habilis The term refers to a *hominid* specie which is characterised by its ability to make use of its front paws as independent hands. Literally this Latin term means 'able man' or "handy man".

होमो हैबिलिस यह शब्द मानव की उस अवस्था का सूचक है जब उसमें अपने आगे के पंजों का इस्तेमाल स्वतंत्र हाथों के रूप में करने की क्षमता उत्पन्न हो गई। लैटिन भाषा के इस शब्द का शाब्दिक अर्थ है 'योग्य मनुष्य' या 'सिद्धहस्त मनुष्य'।

ہوموہیبیلس انسانی ارتقا کے لحاظ سے اس اصطلاح سے مراد انسان کی وہ نسل ہے جس کی خاصیت یہ بیان کی جاتی ہے کہ وہ اپنے پنجوں کا استعمال خودمختار ہاتھوں کی طرح کرنے کے قابل ہوگئی تھی۔ اس لاطینی اصطلاح کا لفظی مفہوم 'اہل آدمی' یا 'دست دار آدمی' ہے۔

Human evolution *Hominids* evolved for million of years to arrive at the stage of present human specie. *Ramapithecus* of the Miocene period evolved into *Australopithecus Africanus* of the Pliocene and then to the *Homohabilis* who could use hands to make tools. From the beginning of the Pleistocene period comes the specie of *Homoerectus* with a straight backbone. This specie was replaced by *Homosapien* (literally the

thinking man) the nearest ancestor to modern day humans. The specie with the prefix 'homo' can be distinguished from the earlier *Australopithecus* in terms of larger brain size and smaller jaws and teeth due probably to the difference in dietary (food) habits.

मानव विकास मनुष्य को अपनी होमिनिड अवस्था से विकसित होकर वर्तमान अवस्था तक पहुँचने में लाखों वर्ष लगे। मायोसीन काल के 'रामा पिथिकस' का विकास प्लायोसीन काल के 'ऑस्ट्रेलोपिथिकस एफ्रीकनस' के रूप में हुआ जो आगे चलकर 'होमो हैबिलिस' के रूप में विकसित हुआ। यह अपने हाथों से औज़ार बना सकता था। प्लिस्टोसीन काल के प्रारंभ से 'होमो इरेक्टस' का अविर्भाव हुआ जिसकी रीढ़ की हड्डी सीधी थी। फिर 'होमो इरेक्टस' का स्थान 'होमो सैपियंस' (चिंतनशील मनुष्य) ने ले लिया जो आज के मनुष्य का सबसे नज़दीकी पूर्वज माना जाता है। पूर्ववर्ती 'ऑस्ट्रेलोपिथिकस' और परवर्ती 'होमो' उपसर्ग वाले प्राणियों में मुख्य अंतर यह था कि 'होमो' उपसर्ग वाले प्राणियों का मस्तिष्क ऑस्ट्रेलोपिथिकस की तुलना में बड़ा था और जबड़े तथा दाँत उसकी तुलना में बहुत छोटे थे, जिसका मतलब यह हो सकता है कि खान-पान की आदतों में बहुत अंतर आ गया था।

انسانی ارتقا بنی نوع انسان لاکھوں سال نشوونما پانے کے بعد موجودہ انسانی شکل کے مرحلے تک پہنچا ہے۔ مایوسینی دور (ارضیاتی عہد سے متعلق چوتھے دور) کے 'راما پتھیکس' کی ترقی پلائیوسین کے آسٹرالوپتھیکس افریقینس کی شکل میں ہوئی اور بعد میں ہوموہیبلس کی شکل میں ہوئی جو ہاتھوں کا استعمال اوزار سازی کے لیے کر سکتے تھے۔ وسط حیاتی دور (پلیسٹوسین) کی ابتدا سے نوع انسان (ہوموارکٹس) کی ریڑھ کی ہڈی سیدھی ہوگئی۔ اس کی جگہ موجودہ انسان کے قریب ترین آباواجداد 'ہوموسیپین' (لفظی معنی سوچنے والا انسان) نے لے لی۔ 'ہومو' (Homo) سے ملحق بنی نوع انسان کے مقابلے میں سابقہ 'آسٹرالوپتھیکس' کا دماغ بڑا اور جبڑے اور دانت چھوٹے تھے۔ شاید کہ یہ فرق غذاؤں میں اختلافِ طبیعت کی وجہ سے تھا۔

Humanism, Humanist The term refers to the world-view in which human values and concerns occupy a central place. Historically, the term is associated with the intellectual and cultural movement which occured in Italy during the Renaissance period (14th-15th centuries) and later spread to other parts of Europe (15th-17th centuries). Humanism as a system of thought laid emphasis on a rational understanding of the universe and the place of humanity in it as opposed to the previously held notion of the divine will guiding human affairs. There were several scholars, writers and artists like Picodella Mirondola (1463-1494) and Petrarch (1304-1374) who spread this message of humanism through their examplary works and came to be known as 'humanists'.

मानवतावाद, मानवतावादी यह शब्द एक ऐसे विश्वमत का द्योतक है जिसमें मानवीय मूल्यों और सरोकारों को प्रमुखता दी जाती है। ऐतिहासिक दृष्टि से देखा जाए तो यह शब्द उस बौद्धिक एवं सांस्कृतिक आंदोलन से जुड़ा है जो पुनर्जागरण काल (14वीं-15वीं शताब्दी) के दौरान इटली में छिड़ा था और फिर आगे चलकर (15वीं-17वीं शताब्दियों में) यूरोप के अन्य भागों में भी फैल गया। एक चिंतन प्रणाली के रूप में मानवतावाद ने विश्व को तर्कपूर्ण ढंग से समझने और उसमें मानवता के स्थान को जानने पर बल दिया, जबकि पहले यह समझा जाता था कि कोई दैवी शक्ति है जो मनुष्य की जीवनचर्या को चलाती है। पिकोडेला मिरोंडोला (1463-1494) और पेट्रार्क (1304-1374) जैसे अनेक विद्वानों, लेखकों और कलाकारों ने अपनी आदर्श कृतियों के द्वारा इस मानवतावादी संदेश का प्रचार-प्रसार किया और वे 'मानवतावादी' कहलाए।

انسان دوستی، انسان دوست اس اصطلاح سے مراد ایک عالمی نظریہ ہے جس میں انسانی اقدار اور انسان دوستی کو مرکزی اہمیت حاصل ہے۔ تاریخی لحاظ سے اس اصطلاح کا تعلق نشاۃ ثانیہ (14ویں تا 15ویں صدی) کے دوران اٹلی میں رونما ہونے والی فکری وتہذیبی تحریک سے ہے جو بعد میں یورپ (15ویں۔17ویں صدی) کے دوسرے علاقوں میں پھیلی۔ اس نظریہ کے برخلاف کہ انسانی معاملات مشیتِ الٰہی کے مطابق انجام پاتے ہیں، انسان دوستی نے ایک طرز فکر کی حیثیت سے کائنات اور مقامِ انسانیت کو عقلی تقاضوں کی روشنی میں سمجھنے پر زور دیا۔ پیکوڈیلا میرنڈولا (1494 تا 1463) اور پیٹرارک (1304 تا 1374) جیسے بہت سے اصحابِ علم وفکر، اہلِ قلم اور فن کار تھے جنھوں نے انسانیت کے اس پیغام کو اپنے مثالی کارناموں کے ذریعے پھیلایا انھیں انسان دوست کہا جانے لگا۔

Hunter-gatherers The term is used to refer to those who in early societies subsisted on the hunting of animals, fishing and the collection of food stuff from the forest. As a mode of subsistence hunting-gathering is commonly associated with the Palaeolithic and Mesolithic periods, though its traces are seen through most periods of human history. Groups relying on hunting and gathering are organised in small bands and are constantly on the move.

आखेटक-संग्राहक इस शब्द का प्रयोग प्रारंभिक समाजों के उन लोगों के लिए किया जाता है जिनका निर्वाह जानवरों के शिकार, मछली पकड़ने और जंगल से खाद्य पदार्थों के संग्रह पर आधारित था। भरण-पोषण के लिए शिकार और खाद्य-संग्रहण के तरीके को आमतौर पर पुरापाषाण और मध्यपाषाण काल से जोड़ा जाता है, किंतु इसके साक्ष्य मानवीय इतिहास के अधिकांश कालों में दिखते रहे हैं। शिकार और संग्रहण पर निर्भर रहने वाले समुदाय अपनी छोटी-छोटी टुकड़ियाँ बनाकर भोजन की तलाश में सदैव घूमते रहे हैं।

شکار وغذائی اجناس جمع کرنے والا اس اصطلاح سے مراد وہ لوگ ہیں جن کے ذرائع معاش کا انحصار ابتدائی سماج میں جانوروں کے شکار، ماہی گیری اور جنگل جھاڑیوں سے اشیائے خوردنی جمع کرنے پر تھا۔ ذریعۂ معاش کی حیثیت سے شکار اور غذائی اجناس جمع کرنا عام طور پر قدیم حجری دور اور وسط حجری دور سے وابستہ تھا لیکن یہ تقریباً پوری تاریخ انسانی میں نظر آتا ہے۔ شکار اور غذائی اجناس جمع کرنے والے گروہ چھوٹے چھوٹے جتھے بنا کر غذا کی تلاش میں مسلسل گھومتے رہتے تھے۔

Ii

Immigrants The term refers to people who come to live in a country from another country. Under the British rule many Indians were taken to work in the plantations of Mauritius, Fiji, Trinidad, Surinam etc. Many other Indians also went to Burma and as far as Souh Africa to settle or do business. These Indians were called immigrants in those countries.

आप्रवासी इस शब्द का तात्पर्य उन लोगों से है जो एक देश को छोड़कर दूसरे देश में रहने के लिए आते हैं। ब्रिटिश शासन काल में अनेक भारतीयों को मॉरीशस, फ़ीजी, त्रिनिडाड, सूरीनाम आदि देशों के बागानों में काम करने के लिए ले जाया गया था। बहुत से अन्य भारतीय बर्मा और सुदूरवर्ती दक्षिण अफ्रीका में भी बसने या व्यापार करने गए थे। उन देशों में इन भारतीयों को 'आप्रवासी' कहा जाता था।

مہاجرین اس اصطلاح سے مراد وہ لوگ ہیں جو دوسرے ملک سے آ کر کسی اور ملک میں رہتے ہیں۔ برطانوی دور حکومت میں بہت سے ہندوستانیوں کو موریشس، فیجی، ٹرینداڈ اور سورینم وغیرہ کے باغات میں کام کرنے کے لیے لے جایا گیا تھا۔ بہت سے ہندوستانی بسنے یا تجارت کرنے کے لیے برما اور دور دراز ملک جنوبی افریقہ تک چلے گئے۔ ان ہندوستانیوں کو ان ممالک میں مہاجر کہا جاتا تھا۔

Impeachment The term refers to a process through which criminal proceedings are moved in a legislative body against a public official with a view to remove him/her from office on firmed up charges. The tradition of impeachment originated in England in the 14th century. Subsequently it became an established practice in countries which adopted the British parliamentary features. During the colonial period impeachment proceedings had been moved in the British Parliament against Warren Hastings,the Governor General of Bengal on the charges of corruption and mis-governance.

महाभियोग यह शब्द एक प्रक्रिया का द्योतक है जिसके माध्यम से एक सरकारी अधिकारी को उस पर लगे पक्के आरोपों के आधार पर उसके पद से हटाने के लिए विधायी निकाय में फ़ौजदारी मुकदमा चलाया जाता है। महाभियोग चलाने की परंपरा का उदय 14वीं शताब्दी में इंग्लैंड में हुआ। आगे चलकर यह परंपरा उन देशों में स्थापित हो गई जिन्होंने ब्रिटेन की संसदीय प्रणाली के तत्वों को अपना लिया। औपनिवेशिक काल में बंगाल के गवर्नर जनरल वॉरेन हेस्टिंग्स के विरुद्ध भ्रष्टाचार और कुशासन संबंधी आरोपों के लिए ब्रिटिश पार्लियामेंट में महाभियोग की कार्यवाही चलाई गई थी।

بازپرس اس اصطلاح سے مراد ایک طریقۂ کار ہے جس کے ذریعے ایک سرکاری افسر کے ثابت شدہ جرائم کے خلاف مقدمات کو مجلسِ آئین ساز کے سامنے اس لیے پیش کیا جاتا ہے کہ ارتکابِ جرم کی وجہ سے اسے متعلقہ دفتر سے دست بردار کیا جائے۔ بازپرس کی اس روایت کا آغاز چودھویں صدی میں انگلینڈ میں ہوا تھا۔ بعد میں یہ طریقۂ کار ان ممالک میں مضبوطی سے قائم ہو گیا جہاں برطانوی پارلیمانی خصوصیات کو اپنایا گیا تھا۔ نوآبادیاتی دور میں بنگال کے گورنر جنرل وارین ہسٹنگس پر بدعنوانی اور بدنظمی کے خلاف بازپرس کے لیے برطانوی پارلیمنٹ میں مقدمہ چلایا گیا تھا۔

Imperialism, Imperialist Technically, the term is often used to refer to the policies or practices adopted by any country to extend its control or influence over other countries. All through the history of humankind examples of such empire building have been witnessed in various continents. However, historians generally use this term to describe the ways in which the countries of the West went about to carve out colonies for themselves or exercised political or economic control over other nations during the 19th and 20th centuries to enlarge their own sphere of influence. Even in this context certain points have been raised to differentiate between 'colonialism' and 'imperialism'. According to historians, whereas 'colonialism' stands for appropriation of territory for the purposes of settlement or commercial gains, 'imperialism' as a matter of state policy pursues the objective of enlarging the sphere of influence of the 'imperialist' power either for economic gain or for geo-strategic purpose or simply to satisfy its quest for power and prestige. In this latter category, historians generally put the wave of conquests that were made by various European countries, the United States of America and Japan during the late 19th and early 20th centuries. But, whatever may have been the reasons for imperialism to sustain itself in world politics, it has always been criticised as morally wrong and politically unacceptable.

साम्राज्यवाद, साम्राज्यवादी तकनीकी दृष्टि से 'साम्राज्यवाद' शब्द का प्रयोग उन नीतियों या व्यवहारों के लिए किया जाता है जो एक देश द्वारा अन्य देश पर अपने नियंत्रण या प्रभाव का विस्तार करने के लिए प्रयुक्त किए जाते हैं। समग्र मानव इतिहास में विभिन्न महाद्वीपों में ऐसे साम्राज्य निर्माण के उदाहरण देखने को मिलते हैं। किंतु इतिहासकार आमतौर पर इस शब्द का प्रयोग उन तरीकों का वर्णन करने के लिए करते हैं जिनके द्वारा पश्चिमी देशों ने 19वीं तथा 20वीं शताब्दियों के दौरान अपने प्रभाव-क्षेत्र का विस्तार करने के लिए अन्य देशों पर अपने राजनीतिक अथवा आर्थिक नियंत्रण का प्रयोग किया या अपने उपनिवेश बसाए। इस संदर्भ में भी 'उपनिवेशवाद' और 'साम्राज्यवाद' के बीच अंतर स्पष्ट करने के लिए कतिपय प्रश्न उठाए गए। इतिहासकारों के अनुसार 'उपनिवेशवाद' का तात्पर्य है बस्ती बसाने या वाणिज्यिक लाभ कमाने के लिए किसी राज्य क्षेत्र को अपना बना लेना। दूसरी ओर, 'साम्राज्यवाद' का

उद्देश्य किसी साम्राज्यवादी सत्ता द्वारा अपने आर्थिक लाभ या भू-सामरिक प्रयोजन के लिए अथवा केवल अपनी शक्ति तथा प्रतिष्ठा प्राप्त करने की भूख को मिटाने के लिए अपने प्रभाव क्षेत्र का विस्तार करना है। इतिहासकार आमतौर पर विजयों की उस शृंखला को साम्राज्यवाद की श्रेणी में रखते हैं जो 19वीं शताब्दी के आखिरी और 20वीं शताब्दी के प्रारंभिक दशकों में अनेक यूरोपीय देशों, संयुक्त राज्य अमेरिका तथा जापान द्वारा प्राप्त की गई थीं। विश्व की राजनीति में साम्राज्यवाद के बने रहने के जो भी कारण रहे हों, इसे नैतिक दृष्टि से गलत और राजनीतिक दृष्टि से अस्वीकार्य मानकर सदा इसकी आलोचना होती रही है।

साम्राज्यवाद, उपनिवेशवाद तकनीकी तौर पर इस शब्द का प्रयोग किसी देश द्वारा अपने से कमज़ोर देश पर राजनीतिक, आर्थिक और सांस्कृतिक नियंत्रण स्थापित करने के लिए किया जाता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश पर अपना प्रभुत्व स्थापित करता है। इसके लिए वह सैन्य बल का प्रयोग करता है या फिर अन्य तरीकों से दूसरे देश पर अपना नियंत्रण स्थापित करता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश के संसाधनों का दोहन करता है। इसके लिए वह दूसरे देश के लोगों को अपने देश में काम करने के लिए बाध्य करता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश के लोगों को अपने देश में बसने के लिए प्रोत्साहित करता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश के लोगों को अपने देश में बसने के लिए बाध्य करता है।

Imperialism, Colonialism The term refers to the practice by which a country establishes political, economic and cultural control over a weaker country. Under this, one country establishes its dominance over another. For this it uses military force or other means to establish its control over the other country. Under this, one country exploits the resources of another country. For this it forces the people of the other country to work in its country. Under this, one country encourages the people of another country to settle in its country. Under this, one country forces the people of another country to settle in its country.

साम्राज्यवाद, उपनिवेशवाद तकनीकी तौर पर इस शब्द का प्रयोग किसी देश द्वारा अपने से कमज़ोर देश पर राजनीतिक, आर्थिक और सांस्कृतिक नियंत्रण स्थापित करने के लिए किया जाता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश पर अपना प्रभुत्व स्थापित करता है। इसके लिए वह सैन्य बल का प्रयोग करता है या फिर अन्य तरीकों से दूसरे देश पर अपना नियंत्रण स्थापित करता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश के संसाधनों का दोहन करता है। इसके लिए वह दूसरे देश के लोगों को अपने देश में काम करने के लिए बाध्य करता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश के लोगों को अपने देश में बसने के लिए प्रोत्साहित करता है। इसके अंतर्गत एक देश दूसरे देश के लोगों को अपने देश में बसने के लिए बाध्य करता है।

Imperialism, Colonialism The term refers to the practice by which a country establishes political, economic and cultural control over a weaker country. Under this, one country establishes its dominance over another. For this it uses military force or other means to establish its control over the other country. Under this, one country exploits the resources of another country. For this it forces the people of the other country to work in its country. Under this, one country encourages the people of another country to settle in its country. Under this, one country forces the people of another country to settle in its country.

शर्तबंद मज़दूरी इस शब्द का तात्पर्य एक प्रकार की संविदागत मज़दूरी से है जिसके अंतर्गत एक व्यक्ति कुछ निर्धारित शर्तों के अधीन एक निश्चित अवधि के लिए किसी दूसरे (व्यक्ति) के लिए काम करने हेतु सहमत हो जाता है। 1833 में ब्रिटिश साम्राज्य से दासप्रथा के उन्मूलन के बाद इसी प्रणाली के अंतर्गत विभिन्न उपनिवेशों में स्थित यूरोपीय बागानों में काम करने के लिए संविदागत आधार पर मज़दूर भर्ती किए जाने लगे थे। इस प्रणाली के अंतर्गत जो भारतीय मज़दूर मॉरीशस, कैरीबियाई और प्रशांत महासागरीय द्वीपों में स्थित बागानों में काम करने के लिए गए उन्हें आमतौर पर 'गिरमिटिया' कहा जाता है। यह 'गिरमिटिया' शब्द अँग्रेज़ी भाषा के शब्द 'एग्रीमेंट' से बना है।

معاہداتی مزدوری اس اصطلاح سے مراد مزدوری کی ایک شکل ہے جس میں ایک شخص شرائط کے ساتھ ایک متعینہ مدت تک کام کرنے کا عہد کرتا ہے۔ 1833 میں برطانوی سلطنت سے غلامی کے خاتمے کے بعد مختلف یورپی نوآبادیوں میں پودے لگانے کے لیے مزدوروں کی تقرری اسی طریقے کے تحت ٹھیکے پر کی جانے لگی تھی۔ اس اصطلاح کا استعمال عام طور پر ان ہندوستانی معاہداتی مزدوروں کے لیے جاتا ہے جو اسی طرح کے معاہدوں کے تحت موریشس، جزائر بحرالہند اور بحرالکاہل کے باغات میں کام کرنے کے لیے گئے جہاں انھیں ''گرمٹیا'' کہا جاتا تھا۔ لفظ گرمٹیا انگریزی لفظ اگریمنٹ سے مشتق ہے۔

Individualism, Individualists Generally, the term refers to an outlook, which holds that an individual is the best judge of his or her own interests, and given the necessary freedom and opportunities, she/he will not only achieve her/his own development, but will also contribute to the general welfare of the society. Such an assertion was based on the argument that an individual's productive behaviour is most effectively channelised when the society attaches maximum value to her/his freedom of choice. During the 18th and 19th centuries, this philosophy came to dominate the public discourse first in England and then elsewhere after the publication of the economic ideas of *laissez-faire* (or 'let one alone') of Adam Smith (1723-1790) and the political ideas of 'each to count for one and none for more than one' of Jeremy Bentham (1748-1832) and their followers. However, it was the French political commentator, Alexis de Tocqueville (1805-1859), who first coined this term since when it has gained wide currency, and its proponents have come to be called 'individualists'.

व्यक्तिवाद, व्यक्तिवादी आमतौर पर व्यक्तिवाद एक ऐसे दृष्टिकोण को कहा जाता है जिसके अनुसार एक व्यक्ति ही अपने निजी हितों का सर्वोत्तम निर्णायक होता है और यदि उसे आवश्यक स्वतंत्रता तथा अवसर दिए जाएँ तो वह स्वयं केवल अपना ही विकास नहीं करेगा, बल्कि समाज के सामान्य हित में भी योगदान देगा। यह दावा इस तर्क पर आधारित था कि एक व्यक्ति का उत्पादक व्यवहार उस स्थिति में सर्वोत्तम रूप में प्रभावकारी होता है जब समाज उसकी चुनने की स्वतंत्रता को अधिकतम महत्त्व देता है। 18वीं तथा 19वीं शताब्दियों में यह दर्शन सर्वप्रथम इंग्लैंड में और फिर अन्यत्र भी आम जनता में उस समय

विचार-विमर्श का प्रमुख विषय बन गया जब ऐडम स्मिथ (1723-1790) की अहस्तक्षेप नीति 'लैसे फ़ेयरे' संबंधी आर्थिक विचारों का और जेरेमी बैंथम (1748-1832) और उसके अनुयायियों के राजनीतिक विचारों का प्रकाशन हुआ। ऐडम स्मिथ की 'लैसे फ़ेयरे' नीति का तात्पर्य यह है कि व्यक्ति को अकेला छोड़ दिया जाए यानी राज्य के द्वारा उसके मामलों में कोई हस्तक्षेप न किया जाए। इसी प्रकार जेरेमी के राजनीतिक विचारों का तात्पर्य यह है कि प्रत्येक व्यक्ति को एक व्यक्ति ही माना जाए, एक से अधिक नहीं। किंतु इस शब्द का निर्माण सबसे पहले फ्रांस के राजनीतिक टीकाकार ऐलेक्सिस डीतेक्वेविले (1805-1859) ने किया था। तब से इस शब्द का व्यापक रूप से प्रचार हुआ और इसके समर्थकों को 'व्यक्तिवादी' कहा जाने लगा।

انفرادیت،انفرادیت پسند عام طور پر اس اصطلاح سے مراد ایک نقطۂ نظر ہے جس کے مطابق افراد (مرد۔عورت) اپنے مقاصد ومفادات کے بارے میں زیادہ بہتر فیصلہ کر سکتے ہیں اور تمام تر ضروری آزادی وسواقع حاصل ہونے کی صورت میں وہ نہ صرف خود ترقی کر سکتے ہیں بلکہ سماج کی عمومی فلاح وبہبود میں بھی تعاون کر سکتے ہیں۔اس دعوے کی بنیاد اس دلیل پر تھی کہ ایک شخص کا تخلیقی روّیہ اور مزاج زیادہ موثر طریقے سے ترقی کی راہ پر گامزن ہوتا ہے جب سماج اسے پسند کی زیادہ سے زیادہ آزادی دیتا ہے۔18ویں اور 19ویں صدی کے دوران اس فلسفے نے پہلی بار انگلینڈ کے لوگوں کے ذہنوں پر گہرا اثر ڈالا اور بعد میں ایڈم اسمتھ (1723 تا 1790) کے نظریۂ اقتصاد'لیز یز فیئر' (یا''تنہا چھوڑ دو'') اور جرمی بینتھم (1748 تا 1832) اور اس کے پیروؤں کے نظریۂ سیاست ''ہر فرد کو ایک ہی فرد تسلیم کیا جائے، ایک سے زیادہ نہیں'' کی اشاعت کے بعد دوسری جگہوں میں پھیلا۔لیکن فرانسیسی سیاسی مبصر الیکسیس ڈی ٹاکویولے (1805 تا 1859) پہلا شخص تھا جس نے اس اصطلاح کو وضع کیا، تب سے اس کو بہت زیادہ مقبولیت حاصل ہوئی اور اس کے حامیوں کو انفرادیت پسند کہا جانے لگا۔

Indulgences (grant of) The term refers to a practice which started in the Catholic church towards the end of the 11th century through which the Pope exercised his spiritual authority to grant 'indulgences' to forgive all or parts of the temporal or worldly punishment that would come upon a person in this life and in the pergatory or hell after death once a confession or admission of guilt had been made by a person to that effect.The practice gained acceptance on the belief that the Pope could grant such forgiveness on the basis of the merits or good works which had been conferred upon him on behalf of the Christ and other saints. Originally 'indulgences' were granted in extraordinary cases and especially to encourage individuals to join the crusades as soldiers. However, by the 14th century the Popes started granting 'indulgences' in return for payment to raise funds for building churches and hospitals. Subsequently, the practice was also extended to persons who were already dead. As a result people came to think that money could buy them and their dead near and dear ones an escape from penance in this life and punishment after death. This led the Catholic church to get embroilled in extreme corruption. Hence it became an important reason for the rise of the religious Reformation movement in Europe in the 16th century. On 31st October 1517 the German theologian Martin Luther put up a statement of 95 theses objecting to the indulgence doctrine on the door of the Castle church of Wittenburg heralding the begining of this movement.

अनुग्रह-दान इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसी पद्धति से है जो 11वीं शताब्दी के अंतिम वर्षों में कैथोलिक चर्च में प्रारंभ की गई थी। इस पद्धति के माध्यम से पोप अपने आध्यात्मिक प्राधिकारों का प्रयोग करते हुए किसी व्यक्ति को अनुग्रह या क्षमापत्र प्रदान करता था, जिसके अंतर्गत उस व्यक्ति द्वारा अपने पापों का प्रायश्चित करने के उपरांत उसे उसके दुष्कर्मों तथा पापों के लिए क्षमा कर दिया जाता था। फलस्वरूप, उस व्यक्ति को उसके जीवन में और मृत्यु के बाद नरक में कोई दंड नहीं भुगतना पड़ता था। क्षमादान की यह पद्धति इस विश्वास पर आधारित थी कि पोप उस व्यक्ति को उन पुण्यों या सुकर्मों के आधार पर क्षमादान कर सकता था जो ईसा मसीह और अन्य संतों द्वारा उसे प्रदान किए गए थे। प्रारंभ में अनुग्रह पत्र असाधारण मामलों में ही, विशेष रूप से लोगों को सैनिक के रूप में धर्म युद्धों में शामिल होने के लिए प्रोत्साहन देने हेतु प्रदान किए जाते थे। किंतु 14वीं शताब्दी तक आते-आते, पोपों ने चर्च तथा अस्पताल बनाने के लिए धनराशियाँ लेकर बदले में अनुग्रह पत्र देना शुरू कर दिया था। इसके बाद यह प्रथा उन लोगों के लिए भी अपनाई जाने लगी जो पहले ही मर चुके थे। इसके परिणामस्वरूप लोग यह सोचने लगे कि वे अपने लिए और अपने प्रियजनों के लिए भी यह अनुग्रह खरीद सकते हैं, जिससे उन्हें इस जीवन में और मृत्यु के बाद भी दंड से मुक्ति मिल जाएगी। फलत: कैथोलिक चर्च घोर भ्रष्टाचार में डूब गया। यही भ्रष्टाचार 16वीं शताब्दी के यूरोप में धार्मिक सुधार आंदोलन के उदय के लिए एक महत्वपूर्ण कारण बना। 31 अक्तूबर 1517 के दिन जर्मन धर्म-मीमांसक मार्टिन लूथर ने 95 धारणाओं वाला एक विवरण इस अनुग्रह सिद्धांत के विरुद्ध विटनबर्ग के कासल चर्च के दरवाज़े पर प्रस्तुत किया जिससे इस सुधार आंदोलन का श्री गणेश हुआ।

بخشش نامہ(عطیہ) اس سے مراد ایک ایسا عمل ہے جس کا آغاز گیارھویں صدی کے اختتام کے قریب کیتھولک کلیسا میں ہوا، جس کے تحت بعض لوگوں کو ان کے ارتکاب واعتراف جرم کے سبب ان کی زندگی، عالم برزخ یا جہنم میں ملنے والی سزاؤں کی معافی کے لیے پوپ اپنے روحانی اختیارات کا استعمال بخشش نامہ جاری کرنے کے لیے کرتا تھا۔ اس عمل کو اس عقیدہ سے تقویت ملی کہ پوپ اپنے نیک اعمال اور خوبیوں کے سبب جو اسے حضرت عیسیٰ اور دوسرے بزرگوں کی نسبت سے حاصل ہے، اس نوع کی بخشش عطا کرنے کا مجاز ہے۔ اصلاً بخشش نامے غیر معمولی صورت حال یا خاص طور پر صلیبی جنگوں میں فوجیوں کی حوصلہ افزائی کے لیے دیے جاتے تھے، تاہم چودھویں صدی سے کلیساؤں اور

शफाखानों की तعمیر کے لیے دیے گئے چندوں کے عوض پوپ بخشش نامے دینے لگے، بعد میں یہ سلسلہ ان لوگوں تک پہنچا جن کی وفات پہلے ہی ہو چکی تھی۔ نتیجتاً لوگ سوچنے لگے کہ بخشش نامے روپیوں سے خریدا جا سکتا ہے اور اپنے اعزا و اقربا کو اس دنیا کے عذابوں اور وفات کے بعد ملنے والی سزاؤں سے بچایا جا سکتا ہے۔ اس صورت حال نے کیتھولک کلیسا کو سخت بدعنوانی کی مصیبت میں مبتلا کر دیا۔ چنانچہ یہ معاملہ سولھویں صدی میں یوروپ میں مذہبی تحریک اصلاح کے آغاز کا اہم سبب بن گیا۔ 31 اکتوبر 1517 میں جرمنی کے عالم دین مارٹن لوتھر نے اس تحریک کی شروعات کا نعرہ بلند کرتے ہوئے بخشش نامہ کے اصول پر 95 اعتراضات پر مشتمل بیان کو وٹنبرگ کاسل کلیسا کے دروازہ پر رکھ دیا۔

Industrial Revolution, Industrialisation Greatly popularised by the English economic historian Arnold Toynbee (1852-1883), the term refers to the unprecedented change that first occurred in England from 1760 to 1840 due to the large scale substitution of the earlier labour-driven craft-based economy by a new capital-driven machine-based economy. This was made possible due to significant technological innovations, which saw the uses of new energy sources like coal and steam, new basic materials like iron and steel and new machines and tools like the spinning jenny, steam engines, telegraph and radio. Consequently, there came into vogue the 'factory system', which relied on the system of division of labour and specialisation of function. Taken together, these changes ensured remarkable economic growth for England and set up a trend for other European countries, the United States of America and eventually the rest of the world to pursue in times to follow. And, today, even as the trend is continuing with much greater technological innovations in diverse fields, the process has come to be known as 'industrialisation'.

औद्योगिक क्रांति, औद्योगीकरण इंग्लैंड के आर्थिक इतिहासकार आरनॉल्ड टोयनबी (1852-1883) द्वारा व्यापक रूप से प्रचारित किए गए इस शब्द का तात्पर्य उस अभूतपूर्व परिवर्तन से है जो सर्वप्रथम इंग्लैंड में 1760 से 1840 के दौरान पुरानी श्रम-चालित और शिल्प-आधारित अर्थव्यवस्था के स्थान पर नई पूँजी-चालित और मशीन-आधारित अर्थव्यवस्था की स्थापना के कारण हुआ। यह परिवर्तन उन महत्वपूर्ण प्रौद्योगिकीय नवाचारों के कारण संभव हुआ जो कोयला तथा भाप जैसे ऊर्जा के नए स्रोतों, लोहा तथा इस्पात जैसी नई बुनियादी सामग्रियों और कताई मशीन (स्पिनिंग जेनी), भाप इंजन, टेलीग्राफ़ और रेडियो जैसे नए उपकरणों एवं यंत्रों के फलस्वरूप अस्तित्व में आए। फलस्वरूप, फ़ैक्ट्री प्रणाली का आगमन हुआ जो श्रम के विभाजन और कार्य की विशेषज्ञता की प्रणाली पर निर्भर थी। कुल मिलाकर इन परिवर्तनों ने इंग्लैंड के लिए उल्लेखनीय आर्थिक विकास सुनिश्चित कर दिया और यूरोप के अन्य देशों, संयुक्त राज्य अमेरिका तथा उसके बाद बाकी दुनिया के देशों के लिए भी भविष्य में अर्थिक विकास का मार्ग प्रशस्त कर दिया। और आज जबकि यह प्रवृत्ति विभिन्न क्षेत्रों में पहले की अपेक्षा बहुत बड़े प्रौद्योगिकीय नवाचारों के साथ जारी है, यह प्रक्रिया 'औद्योगीकरण' के नाम से जानी जाती है।

صنعتی انقلاب، صنعت کاری اقتصادیات کے انگریز مورخ ارنلڈ ٹائنبی (1852 تا 1883) کے ذریعے غیر معمولی طور پر رائج ہونے والی اس اصطلاح سے مراد بے مثال تبدیلی ہے جو 1760 اور 1840 کے درمیان پہلے سے بڑے پیمانے پر رائج مزدوروں کی دست کاری پر مبنی معیشت کی جگہ مشین پر مبنی سرمایہ داری معیشت کو اپنانے کی وجہ سے رونما ہوئی۔ یہ تبدیلیاں ان اہم تکنیکی اختراعات کی وجہ سے ممکن ہوئیں جن کی بدولت جدید ذرائع توانائی جیسے کوئلہ اور بھاپ، جدید بنیادی مادے مثلاً لوہا اور فولاد، جدید مشینیں اور آلات جیسے سوت کاتنے کی مشین، بھاپ سے چلنے والے اِنجن، ٹیلی گراف اور ریڈیو وغیرہ کے استعمالات عمل میں آئے۔ نتیجتاً نظامِ کارخانہ کو رواج ملا جس میں تقسیمِ کار اور کام میں تخصص کے طریقے پر یقین کیا جاتا تھا۔ بحیثیت مجموعی ان تبدیلیوں کی وجہ سے برطانیہ کی معیشت میں قابل قدر اضافہ ہوا اور دیگر یورپی ممالک، ریاست ہائے متحدہ امریکہ اور بالآخر مورایام کے ساتھ بقیہ دنیا میں بھی اس کی پیروی کرنے کا رجحان پیدا ہوا اور آج بھی مختلف میدانوں میں غیر معمولی طور پر تکنیکی اختراعات کا رجحان جاری ہے۔ اسی طریقۂ کار کو صنعت کاری کہا گیا ہے۔

Jj

Jagir, Jagirdars The term refers to a piece of land given as revenue assignment to a high ranking mansabdar in lieu of cash salary by the Mughal rulers. The holders of *jagirs* were known as *jagirdars.* Only the *jagirdar* had the right to collect revenues through his officials. The *jagirdars* did not necessarily stay in their *jagirs* and they could serve or be posted elsewhere in the empire. *Jagirs* were transferrable also.

जागीर, जागीरदार इस शब्द का तात्पर्य ऐसे ज़मीन के टुकड़े से है जो मुग़ल शासकों द्वारा उच्च श्रेणी मनसबदारों को राजस्व इकट्ठा करने के कार्य के लिए वेतन के रूप में दिया जाता था। जागीर के धारकों को 'जागीरदार' कहा जाता था। उस समय जागीरदारों को ही अपने कर्मचारियों के माध्यम से राजस्व इकट्ठा करने का अधिकार प्राप्त था। जागीरदारों के लिए अपनी जागीर में रहना अनिवार्य नहीं था। वे साम्राज्य के अन्य क्षेत्रों में भी नियुक्त किए जा सकते थे। ये जागीरें हस्तांतरित भी की जा सकती थीं।

جاگیر/جاگیردار اس اصطلاح سے مراد زمین کا وہ حصہ ہے جو مغل بادشاہوں کی جانب سے اعلیٰ منصب دار کو نقد تنخواہ کے عوض مال گزاری کے طور پر دیا جاتا تھا۔ جاگیر کے مالکوں کو جاگیردار کہا جاتا تھا۔ صرف جاگیردار کو اپنے کارکنان کے ذریعے مال گزاری وصول کرنے کا حق حاصل تھا۔ جاگیرداروں کے لیے ضروری نہیں تھا کہ وہ اپنی جاگیر میں قیام پذیر رہیں بلکہ وہ حکومت کے کسی حصے میں خدمت کر سکتے تھے یا ان کا تقرر کہیں بھی کیا جا سکتا تھا۔ جاگیر قابلِ تبادلہ بھی تھی۔

Jainism A religious tradition of antiquity, it gained prominence in the middle Ganga basin from c. sixth century BCE. Mahavira, considered to be the last of 24 *Tirthankaras,* belonged to this period and was responsible for its popular acceptance and geographical spread. The basic doctrines of Jainism include *ahimsa* (non-violence), *satya* (truthfulness), *asteya* (non-stealing), *aparigraha* (non-attachment) and *brahmcharya* chastity). The followers of Jainism are known as Jainas. The Jainas held that both, animate as well as inanimate things are imbued with *jiva* (soul) and that the *jiva* can get complete freedom from rebirth by following the *Triratna* viz. *Samyak gyana* (right knowledge), *Samyak darshan* (right faith), and *Samyak Charitra* (right action/ conduct). As a creed Jainism completely prohibited any form of violence so much so that its followers even discarded the practise of agriculture and confined themselves to trade and mercantile activities. The Jains adopted Prakrit language of the common people to preach and hence their earlier literature was in Prakrit; later literature (c.7th-8th centuries onward) was in Sanskrit. Jainism spread to many parts of India, Rajasthan, Gujarat and Karnataka being the most prominent.

जैन धर्म जैन धर्म एक प्राचीन धार्मिक परंपरा है जिसने छठी शताब्दी ई०पू० में मध्य गंगा क्षेत्र में प्रमुखता प्राप्त की थी। महावीर जिन्हें 24 तीर्थंकरों में अंतिम माना जाता है, इसी काल में हुए थे। जैन धर्म के प्रचार-प्रसार और इसे लोकप्रिय बनाने का श्रेय उन्हीं को जाता है। जैन धर्म के मूलभूत सिद्धांतों में अहिंसा (हिंसा न करना), सत्य (झूठ न बोलना), अस्तेय (चोरी न करना), अपरिग्रह (संपत्ति आदि का मोह न करना) और ब्रह्मचर्य (पवित्रता) शामिल हैं। जैन धर्म के अनुयायियों को 'जैन' कहा जाता है। जैनियों के अनुसार प्रत्येक पदार्थ में चाहे वह जड़ हो या चेतन, जीव (आत्मा) विद्यमान है और आत्मा को जन्म-मरण के बंधन से पूर्ण मुक्ति त्रिरत्नों अर्थात् सम्यक् ज्ञान, सम्यक् दर्शन और सम्यक् चरित्र का पालन करने से मिल सकती है। एक मत के रूप में जैन धर्म ने किसी भी रूप में हिंसा का पूर्ण रूप से निषेध किया, यहाँ तक कि उसके अनुयायियों ने कृषि कार्य को भी वर्जित माना और अपने-आप को व्यापारिक और वाणिज्यिक गतिविधियों तक ही सीमित रखा। जैनियों ने उपदेश के लिए आम लोगों द्वारा बोली जाने वाली प्राकृत भाषा को अपनाया था, इसलिए उनका आरंभिक साहित्य प्राकृत भाषा में है। किंतु उनका परवर्ती साहित्य (ईसा की सातवीं-आठवीं सदी से) संस्कृत में उपलब्ध है। जैन धर्म भारत के अनेक प्रांतों में फैला, जिनमें राजस्थान, गुजरात और कर्नाटक सबसे प्रमुख हैं।

جین مت اس قدیم مذہبی روایت کو وادیِ گنگا کے وسطی علاقوں میں چھٹی صدی قبل مسیح مقبولیت حاصل ہوئی۔ 24 تیرتھنکروں میں سب سے آخری تیرتھنکر مہاویر کا تعلق اسی دور سے تھا جنھوں نے جین مذہب کو مقبول عام بنانے اور جغرافیائی اشاعت کی ذمے داری نبھائی۔ جین مذہب کے بنیادی اصولوں میں اہنسا (عدم تشدد)، ستیہ (سچائی)، استیہ (چوری سے گریز)، اپرگرہ (دنیا سے بے نیازی) اور برہم چریہ (تجرد) شامل ہیں۔ جین مت پر عمل کرنے والوں کو جینی کہا جاتا ہے۔ جینیوں کے نزدیک تمام ذی روح اور غیر ذی روح میں جیو (روح) ہوتی ہے اور جیو (روح) تری رتن یعنی سمیک گیان (صحیح علم)، سمیک درشن (صحیح عقیدہ)، سمیک چرتر (صحیح عمل) پر عمل کر کے جنم۔ مرن کے چکر سے مکمل طور پر نجات حاصل کر سکتی ہے۔ عقیدے کے اعتبار سے جین مت میں ہر طرح کا تشدد مکمل طور پر ممنوع ہے۔ حتیٰ کہ اس کے پیروؤں نے کاشت کاری چھوڑ دی اور خود کو تجارتی اور کاروباری سرگرمیوں تک محدود کر لیا۔ جینیوں نے اپنے پیغام کی تبلیغ کے لیے پراکرت زبانوں (عام لوگوں کی زبان) کو اپنایا۔ چنانچہ ان کا ابتدائی ادب پراکرت میں لکھا گیا۔ تاہم بعد کا جینی ادب (7ویں۔8ویں صدی) سنسکرت میں لکھا گیا۔ جین مت ہندوستان کے متعدد حصوں میں پھیلا۔ ان میں راجستھان، گجرات اور کرناٹک سرفہرست ہیں۔

***Jajmani* system** The term is derived from the Sanskrit term 'yajamana' meaning a 'patron who employs priests for a ritual'. It was a widely prevalent system of reciprocal social and economic relationship between

families of different castes living in a rural community in India. Within this, one family exclusively performs certain services for the other, such as performing rituals, providing agricultural labour, agricultural products, iron tools etc. in return for other services. Under *Jajmani* system the family or families entitled to services from others are called 'Jajman' and the persons rendering those services are called 'Kameen'.

जजमानी प्रणाली 'जजमानी' शब्द संस्कृत के 'यजमान' शब्द से बना है जिसका अर्थ है 'एक संरक्षक जो किसी कर्मकांड हेतु पंडित की सेवाएँ लेता हो'। यह व्यापक रूप से प्रचलित आर्थिक और सामाजिक संबंधों की एक ऐसी प्रणाली थी जिसके अंतर्गत भारत के ग्रामीण समुदाय के भीतर भिन्न-भिन्न जातियों के परिवार एक-दूसरे को कुछ निर्धारित किस्म की सेवाएँ देते थे, जैसे– धार्मिक क्रियाएँ संपन्न करना, खेती के लिए श्रम, उत्पादों, लोहे के औज़ारों आदि की व्यवस्था करना और बदले में सेवाएँ लेना। जजमानी प्रणाली के अंतर्गत जो परिवार दूसरों से सेवाएँ लेने के हकदार होते थे, उन्हें 'जजमान' कहा जाता था और जो लोग सेवाएँ देते थे, उन्हें 'कमीन' कहा जाता था।

ججمانی نظام لفظ ججمانی سنسکرت لفظ 'یجمان' سے ماخوذ ہے جس کے معنی مذہبی رسوم کی ادائیگی کے لیے پروہتوں (مذہبی رہنماؤں) کو تقرر کرنے والا سرپرست ہے۔ یہ نظام ہندوستان کے دیہی طبقوں سے متعلق مختلف ذاتوں کے مابین سماجی لین دین اور معاشی تعلقات کی شکل میں بہت زیادہ رائج تھا۔ اس نظام کے تحت ایک خاندان دوسروں کے لیے مخصوص خدمات مثلاً مذہبی رسوم کی ادائیگی، کاشت کاری کے لیے مزدوروں کی فراہمی، زرعی پیداوار اور دھات کے اوزار وغیرہ کا انتظام دوسری خدمات کے عوض کرتا تھا۔ ججمانی نظام کے تحت جو خاندان دوسروں سے خدمت کرانے کا حق رکھتا تھا اسے ججمان اور جو ان کی خدمت کرتے تھے انھیں کمین کہا جاتا تھا۔

Jama *Jama* was a term used by the Mughal state for the estimated amount of land revenue assessed.
(*See also,* HASIL)

जमा जमा शब्द मुग़ल शासन द्वारा निर्धारित भू-राजस्व की अनुमानित रकम के लिए प्रयुक्त किया जाता था। (हासिल भी देखें)

جمع مغل ریاست میں اس اصطلاح کا استعمال مقررہ مال گزاری کی تخمینہ رقم کے لیے کیا جاتا تھا۔ (مزید دیکھیں حاصل)

Jama Masjid The term refers to the main mosque, where the midday congregational prayers on Fridays are held. The first *Jama Masjid* in Delhi after its conquest was built by Qutubuddin Aibak between 1192-99 C.E., which later came to be known as the Quwwatul Islam Mosque. During the Mughal period emperor Shah Jahan built the by now most famous *Jama Masjid* in Delhi in the 1640s.

जामा मस्जिद यह शब्द ऐसी मुख्य मस्जिद का सूचक है, जहाँ शुक्रवार को दोपहर के समय सामूहिक नमाज़ पढ़ी जाती है। दिल्ली की फ़तह के बाद यहाँ पहली जामा मस्जिद कुतुबुद्दीन ऐबक द्वारा 1192-99 ई. के बीच बनवाई गई थी, जिसे बाद में क़ुव्वतुल इस्लाम मस्जिद कहा जाने लगा था। मुग़लकाल में बादशाह शाहजहाँ ने अब तक की सबसे मशहूर जामा मस्जिद को दिल्ली में 1640 के दशक में बनवाया था।

جامع مسجد اس اصطلاح سے مراد خاص مسجد ہے جہاں دوپہر میں نماز جمعہ کے لیے لوگ بکثرت جمع ہوتے ہیں۔ دہلی کی فتح کے بعد یہاں پہلی جامع مسجد قطب الدین ایبک نے 99–1192 عیسوی کے دوران تعمیر کرائی تھی جو بعد میں قوۃ الاسلام مسجد (قبۃ الاسلام) کے نام سے معروف ہوئی۔ مغل دور میں شاہ جہاں نے دہلی کی مشہور موجودہ جامع مسجد کی تعمیر 1640 کے دہے میں کرائی تھی۔

Jamaat Khana *Jamaat Khana* was a large hall in a Chishti khanqah where the inmates and visitors lived and prayed. The *Jamaat Khana* of Sheikh Nizamuddin Auliya (d. 1325) on the banks of the river Yamuna in Ghiyaspur (modern Nizamuddin) in Delhi was a famous centre of Chishti sufi tradition.

जमात ख़ाना जमात ख़ाना चिश्ती ख़ानक़ाह का एक बड़ा कमरा होता था जिसमें वहाँ के निवासी और बाहरी आगंतुक रहते और प्रार्थना करते थे। दिल्ली के ग़ियासपुर (आधुनिक निज़ामुद्दीन) में यमुना नदी के तट पर बनाया गया शेख निज़ामुद्दीन औलिया (1325 ई. में मृत्यु) का जमात ख़ाना चिश्ती सूफ़ी परंपरा का एक प्रसिद्ध केंद्र था।

جماعت خانہ چشتی خانقاہ میں جماعت خانہ ایک بڑا کمرہ (ہال) تھا جس میں عارضی طور پر قیام کرنے والے اور زائرین رہتے اور عبادت کرتے تھے۔ شیخ نظام الدین اولیا (متوفی 1325) کا جماعت خانہ چشتی صوفی سلسلے کا مشہور مرکز تھا جو دہلی میں یمنا ندی کے کنارے غیاث پور (موجودہ نظام الدین) میں واقع تھا۔

Jana The term occurs 27 times in the *Rigveda* and usually refers to a tribe, community or people.

जन ऋग्वेद में इस शब्द का प्रयोग 27 बार किया गया है और यह आमतौर पर एक कबीले, समुदाय अथवा लोगों का द्योतक है।

جن اس اصطلاح کا تذکرہ رگ وید میں 27 مرتبہ ہوا ہے جس سے مراد عام طور پر قبیلہ، طبقہ یا لوگ ہیں۔

Janapadas The term was derived from the Vedic term 'jana' and used to denote a territory which could be named either on the basis of lineage as in the case of Kuru, Vajji, Chedi *Janapadas* or on the basis of its geographical location as in the case of Kashi, Kosala or Magadha. Lilerally the term meant the place 'where the feet of the people have rested'. The term occurs for the first time in the later vedic texts.

जनपद यह शब्द वैदिक शब्द 'जन' से निकला था और किसी ऐसे क्षेत्र का सूचक था जिसका नामकरण या तो किसी वंशपरंपरा पर आधारित हो, जैसे—

कुरू, वज्जि, चेदी जनपद अथवा किसी भौगोलिक क्षेत्र पर आधारित हो, जैसे—काशी, कोसल या मगध। जनपद का शब्दिक अर्थ है 'ऐसा स्थान जहाँ लोगों के पैर पड़े हों'। इस शब्द का सबसे पहला प्रयोग परवर्ती वैदिक ग्रंथों में हुआ है।

जن پد یہ لفظ وید کی اصطلاح 'جن' سے ماخوذ ہے اور اس کا استعمال ایسے علاقے کی طرف اشارہ کرنے کے لیے کیا جاتا ہے جس کا نام کسی نسل جیسے کورو، وجّی، چیدی جنپدوں کے نام پر رکھا گیا ہو یا پھر جغرافیائی محل وقوع کی بنیاد پر رکھا گیا ہو جیسے کاشی، کوسل یا مگدھ۔ اس اصطلاح کا لفظی مفہوم ہے ''جہاں انسان کا قدم پڑ چکا ہے''۔ پہلی بار اس اصطلاح کا ذکر مابعد ویدک متون میں آیا ہے۔

Jati The term *jati* was originally used in the Sanskrit language to mean 'catagories'. From the first millennium onwards, the term was used to define social categories based on birth. The term *jati* was based on the pursuit of occupation and determined the social status. During the colonial period the term 'jati' became synonymous with 'castes'. The ranking of *jatis* was generally decided by ritual status and degree of purity or pollution. However, this ranking within a particular range was fluid rather than fixed. Rather than having pan Indian spread, the *Jatis* were more of regional or local groups. They strongly adhered to their defined rules regarding social activity of eating together and rules of marriage.

जाति जाति शब्द का प्रयोग संस्कृत भाषा में मूल रूप से 'श्रेणी' के लिए किया जाता था। ईसा की पहली सहस्त्राब्दी से इस शब्द का प्रयोग जन्म पर आधारित सामाजिक श्रेणियों के लिए किया जाने लगा। जाति व्यक्ति के धंधे पर आधारित होती थी और उसके अनुसार समाज में उसकी प्रतिष्ठा निर्धारित होती थी। औपनिवेशिक काल में 'जाति' शब्द अँग्रेज़ी के 'कास्ट' शब्द का पर्याय बन गया। जाति की ऊँची या नीची स्थिति का निर्धारण सामान्यतया उसके द्वारा किए जाने वाले कार्यों की कर्मकांडीय प्रतिष्ठा और पवित्रता या अपवित्रता पर निर्भर करता था। किंतु उसकी यह स्थिति सदा एक जैसी नहीं रहती थी, बल्कि बदल सकती थी। भारत-भर में समान रूप से पाए जाने की जगह जातियाँ प्रादेशिक अथवा स्थानीय समूह के रूप में अधिक थीं। जातियाँ अपने निर्धारित नियमों का विशेष रूप से खान-पान और विवाह संबंध आदि से संबंधित सामाजिक क्रिया कलापों का कठोरता से पालन करती थीं।

ذات ذات اصطلاح کا استعمال اصلاً سنسکرت میں طبقہ یا برادری کے مفہوم میں کیا جاتا تھا۔ پہلے ہزارے سے اس اصطلاح کا استعمال پیدائش کی بنیاد پر کی جانے والی سماجی درجہ بندی کو بھی بیان کرنے کے لیے کیا جانے لگا۔ ذات اصطلاح کی بنیاد پیشے پر ہے اور یہ سماجی رتبے کو متعین کرتی ہے۔ نوآبادیاتی دور میں یہ اصطلاح برادری کی مترادف بن گئی۔ ذاتوں کے درجے عام طور پر رسمی رتبوں اور درجۂ پاکی و ناپاکی کی بنیاد پر متعین کیے جاتے تھے۔ تاہم یہ درجہ بندی خاص دائرے میں جامد رہنے کے بجائے سیّال تھی۔ ذاتیاں ہندوستان گیر ہونے کے بجائے زیادہ تر علاقائی یا مقامی گروہوں تک محدود تھیں۔ وہ سماجی سرگرمیوں مثلاً ایک ساتھ کھانے اور شادی بیاہ سے متعلق بیان کردہ قوانین وضوابط پر شدت سے عمل کرتی تھی۔

Jehad, Jihad The term connotes 'striving' and an 'effort in the way of God'. It also connotes a holy war against infidels by the Muslims. There are multiple meanings of Jihad. According to Islamic tradition, jihad can be classified as personal jihad, verbal jihad, and physical jihad. Personal jihad is considered the most important form of jihad which refers to an individual's struggle to cleanse himself of sins. Verbal jihad advocates struggle for justice through verbal and non-violent actions. Physical jihad advocates the use of force in defence of Muslims against oppression and invasion by the enemy forces.

जेहाद, जिहाद इस शब्द का तात्पर्य है 'प्रयत्न करना' अर्थात् 'अल्लाह तक पहुँचने के लिए प्रयास करना'। यह एक तरह के धर्मयुद्ध का भी सूचक है जो मुसलमानों द्वारा काफ़िरों के विरुद्ध लड़ा जाता है। जिहाद के कई अर्थ होते हैं। इस्लामी परंपरा के अनुसार, जिहाद तीन प्रकार का होता है, जैसे—व्यक्तिगत जिहाद, मौखिक जिहाद और शारीरिक जिहाद। व्यक्तिगत जिहाद को इसका सबसे महत्वपूर्ण रूप माना जाता है जिसका तात्पर्य है किसी व्यक्ति द्वारा अपने आप को पाप मुक्त करने के लिए संघर्ष। मौखिक जिहाद का अर्थ है मौखिक तथा अहिंसक कार्यों द्वारा न्याय के लिए संघर्ष करना। शारीरिक जिहाद शत्रु सेना द्वारा किए गए आक्रमण या अत्याचार से मुसलमानों की रक्षा करने के लिए बल प्रयोग का समर्थन करता है।

جہاد اس اصطلاح کا مطلب خدا کی راہ میں سخت کوشش اور جدوجہد کرنا ہے۔ اس کا اطلاق منکروں کے خلاف مسلمانوں کے ذریعے لڑی گئی جنگ پر بھی ہوتا ہے۔ جہاد کے متعدد معانی ہیں۔ اسلامی روایت کے مطابق جہاد کی تقسیم جہاد بالنفس، جہاد بالقول اور جہاد بالجوارح کے طور پر کی گئی ہے۔ جہاد بالنفس جہاد کی نہایت اہم شکل مانی جاتی ہے جس کے ذریعے انسان انفرادی طور پر اپنی روح کو گناہوں سے پاک کرتا ہے۔ جہاد بالقول کا مطلب عدل وانصاف کے لیے عدم تشدد کے ساتھ زبانی طور پر جدوجہد کرنا ہے۔ جہاد بالجوارح کا مطلب مسلمانوں کے دفاع میں دشمن افواج کے ظلم وستم اور حملوں کے خلاف طاقت کے استعمال کی حمایت کرنا ہے۔

Jesuits The Jesuits are a religious order of the priests within Roman Catholic Church. They are members of the 'Society of Jesus' founded by Saint Ignatius Loyola in 1540 as a part of the Counter Reformation in Europe. Since then the society is engaged in propagation of Christianity all over the world. Besides the Jesuits missionaries have also contributed significantly towards the spread of modern western education in different parts of the world.

जेसुइट वर्ग यह रोमन कैथोलिक चर्च की धार्मिक व्यवस्था के अंतर्गत पादरियों का एक वर्ग होता है। जेसुइट लोग 'सोसाइटी ऑफ़ जीसस' के सदस्य होते हैं। इस सोसाइटी की स्थापना यूरोप में 1540 ई. में सेंट इग्नैशियस लोयोला द्वारा सुधार आंदोलन का विरोध करने के लिए की गई थी। तब से यह सोसाइटी विश्वभर में ईसाई धर्म के प्रचार कार्य में संलग्न है। इसके अलावा, जेसुइट पादरियों ने विश्व के भिन्न-भिन्न भागों में आधुनिक पाश्चात्य शिक्षा के प्रचार प्रसार के लिए भी महत्वपूर्ण योगदान दिया है।

یسوعی یہ رومی کیتھولک چرچ سے وابستہ مذہبی رہنماؤں کی ایک جماعت تھی۔ یسوعی ''سوسائٹی آف جیسس'' (یسوعی سماج) کے رکن ہوتے تھے۔ اس سوسائٹی کا قیام یورپ میں 1540 میں سینٹ اگنیشیس لویئلا کے ذریعے انسداد اصلاح کے ایک جز کے طور پر عمل میں آیا تھا۔ اسی وقت سے یہ جماعت پوری دنیا میں عیسائیت کی تبلیغ واشاعت میں مصروف ہے۔ اس کے علاوہ یسوعی مبلغین نے دنیا کے مختلف علاقوں میں جدید مغربی تعلیم کی اشاعت میں بھی نمایاں کردار ادا کیا ہے۔

Jhum The practice of cultivation, commonly resorted to in the hilly regions, especially in the north eastern parts of India, is called *Jhum*. The method involves clearing of a patch of land of its natural vegetation by cutting and burning and tilling the soil with a hoe and then scattering of the seeds. The ash produced from the 'slash and burn' of the vegetation fertilizes the soil. Once cultivated the land is left fallow for several years to allow the soil to regain its natural fertility and regeneration of the vegetation as the *Jhum* cultivators move during this period to follow the same practice elsewhere.

झूम यह खेती करने की एक पद्धति है जो पहाड़ी क्षेत्रों में, विशेष रूप से भारत के पूर्वोत्तर भागों में अपनाई जाती है। इस पद्धति के अंतर्गत ज़मीन के टुकड़े को उस पर उगी प्राकृतिक वनस्पति को काटकर और जलाकर साफ़ कर लिया जाता है और फिर उस ज़मीन को फ़ावड़े से खोदकर उस पर बीज फैला दिए जाते हैं। वनस्पति को काटकर जला देने से जो राख उत्पन्न होती है वह वहाँ की मिट्टी को उपजाऊ बना देती है। किसी ज़मीन के टुकड़े पर जब एक बार खेती कर ली जाती है तो फिर उसे कुछ वर्षों के लिए खाली छोड़ दिया जाता है ताकि वहाँ की ज़मीन प्राकृतिक उर्वरता फिर से प्राप्त कर ले और वहाँ पेड़-पौधे फिर से उग आएँ। इस बीच झूम खेती करने वाले लोग किसी और स्थान पर यही प्रक्रिया अपनाते हैं।

جھوم یہ کاشت کاری کا ایک طریقہ ہے جس کا استعمال ہندوستان کے پہاڑی علاقوں میں بالعموم اور شمال مشرقی حصوں میں بالخصوص کیا جاتا ہے۔ اس طریقۂ کار کے تحت جھاڑیوں کو کاٹ کر اور گھاس پھوس کو جلا کر زمین کو صاف کرنے کے بعد اس کی فطری بالیدگی کو بیلچہ یا کھرپا سے کھرچ کر اس پر بیج ڈال دیا جاتا تھا۔ کٹی اور جلی ہوئی پتیوں اور گھاس پھوس کی راکھ سے زمین زرخیز ہو جاتی تھی۔ ایک بار کھیتی کرنے کے بعد کھیتوں کی فطری زرخیزی کی بازیابی اور پیداوار کی صلاحیت کو دوبارہ بحال ہونے کے لیے کئی سالوں تک غیر مزروعہ چھوڑ دیا جاتا تھا اور جھوم کاشت کار اس دوران اسی طرز پر کھیتی کرنے کے لیے دوسری جگہ چلے جاتے تھے۔

Jins-i- Kamil *Jins-i Kamil* or *Jins-i-Ala* are Persian words for cash crops. These terms also referred to good quality crops. These crops were cultivated mainly for the market. The Mughal State encouraged peasants to cultivate cash crops as these yielded more revenue. Crops such as cotton and sugarcane were considered *jins-i- kamil* par excellence.

जिन्से कामिल जिन्से कामिल या जिन्से आला फ़ारसी भाषा के शब्द हैं जिनका प्रयोग नकद फ़सलों के लिए किया जाता था। इन शब्दों का तात्पर्य अच्छी किस्म की फ़सलों से भी है। ये फ़सलें मुख्य रूप से बाज़ार के लिए ही उगाई जाती थीं। चूँकि इन फ़सलों से अधिक राजस्व मिलता था मुग़ल शासन इन नकद फ़सलों को उगाने के लिए किसानों को विशेष रूप से प्रोत्साहित करता था। कपास, गन्ना जैसी फ़सलों को उत्तम किस्म की जिन्से कामिल माना जाता था।

جنسِ کامل جنس کامل یا جنس اعلیٰ فارسی الفاظ ہیں جن کا اطلاق نقد فصلوں پر ہوتا ہے۔ ان اصطلاحات سے مراد عمدہ قسم کی بھی فصلیں ہیں۔ ان فصلوں کی زراعت خاص طور پر بازار کے لیے کی جاتی تھی۔ مغل ریاست ان فصلوں کی کھیتی کرنے پر کسانوں کی حوصلہ افزائی کرتی تھی کیوں کہ ان سے لگان زیادہ حاصل ہوتا تھا۔ کپاس اور گنّا جیسی کی فصلوں کو اعلیٰ درجہ کی جنس کامل میں شمار کیا جاتا تھا۔

Jizya It was a tax paid by the non-Muslims who had been given the status of *zimmi* or protected people by the state. In the Sultanate period perhaps it was collected along with the land tax (*kharaj*). But Firuz Shah Tughluq collected *jizya* as a separate tax apart from land revenue.

जिज़िया यह एक किस्म का कर था जो गैर-मुस्लिम लोगों से वसूल किया जाता था जिन्हें सरकार द्वारा 'ज़िम्मी' यानी संरक्षित लोगों का दर्जा दिया गया था। सल्तनत काल में यह शायद भू-कर (खराज़) के साथ ही वसूल किया जाता था, लेकिन फिरोज़ तुग़लक़ ने इसे भू-राजस्व के अतिरिक्त एक अलग कर के रूप में वसूल किया।

جزیہ یہ ایک قسم کا محصول تھا جو ان غیر مسلموں سے لیا جاتا تھا جنھیں ذمّی یا محفوظ عوام کا درجہ دے دیا گیا تھا۔ دہلی سلطنت میں شاید یہ جزیہ (خراج) کے ساتھ وصول کیا جاتا تھا۔ لیکن فیروز شاہ تغلق مال گزاری کے علاوہ الگ سے جزیہ وصول کرتا تھا۔

Jotedar The term referred to the rich peasant in Bengal who combined trading and money lending with agriculture. By the early 19th century the *jotedars* had emerged as major land owners in rural Bengal, whose power and influence sometimes even exceeded those of the *zamindars*. These rich peasants were also locally known as *haoldars* and *gantidars*.

जोतदार इस शब्द का प्रयोग बंगाल के उन धनी किसानों के लिए किया जाता था जो खेती के साथ-साथ व्यापार और रुपया उधार देने का काम भी करते थे। 19वीं सदी तक आते-आते जोतदार ग्रामीण बंगाल में बड़े भूस्वामियों के रूप में उभर आए थे जो कभी-कभी ज़मींदार से भी अधिक ताकतवर और प्रभावशाली हो गए थे। वहाँ इन धनी किसानों को हवलदार और गांटीदार भी कहा जाता था।

جوت دار اس اصطلاح سے مراد بنگال کے وہ کسان ہیں جو زراعت کے ساتھ ساتھ تجارت اور سودی کاروبار بھی کرتے تھے۔ انیسویں صدی کے اوائل میں بنگال کے دیہی علاقوں میں جوت دار بڑے مالکانِ زمین کے طور پر ابھر کر سامنے آئے جن کا اثر و رسوخ بسا اوقات وہاں کے زمین داروں سے بھی زیادہ ہوتا تھا۔ مختلف علاقوں میں مال دار کسان علاقائی سطح پر حَوَل دار اور گنٹی دار کے طور پر بھی جانے جاتے تھے۔

Judaism The term refers to the religion of the Jews or the Hebrew people. Its basic doctrine is belief in one God. The most important book is the *Torah*. Its other sacred books are *Old Testament* and the *Apocrypha*. These books, especially the Torah contain the history of the Jewish people and lay down the religious laws and ethics which they must follow. One of the important beliefs of the Jews is that the Messiah will one day come on the earth, purify the hebrews and cleanse the world of sin and wickedness. Being a monotheistic religion, Judaism also paved the way for the subsequent development of Christianity and Islam.

यहूदी धर्म यहूदियों या हिब्रू लोगों के धर्म को 'यहूदी धर्म' कहा जाता है। इसका मूल सिद्धांत यह है कि ईश्वर एक है। इस धर्म का सबसे महत्वपूर्ण ग्रंथ *तोराह* है। *ओल्ड टेस्टामेंट* और *एपोक्रिफ़* इस धर्म की अन्य दो पवित्र पुस्तकें हैं। इन पुस्तकों, विशेष रूप से तोराह में यहूदी लोगों का इतिहास दिया गया है और उन धार्मिक कानूनों तथा रीति-नीतियों का उल्लेख किया गया है, जिनका पालन करना यहूदियों के लिए आवश्यक है। यहूदियों की एक सबसे महत्वपूर्ण धारणा यह है कि एक दिन ऐसा आएगा जब मसीहा इस पृथ्वी पर प्रकट होगा, यहूदियों को पवित्र कर देगा और इस दुनिया को पाप और दुष्टता से मुक्त कर देगा। एकेश्वरवादी धर्म होने के कारण यहूदी धर्म ने आगे चलकर ईसाई धर्म और इस्लाम के विकास का मार्ग प्रशस्त किया।

یہودیت اس اصطلاح کا تعلق یہودیوں یا عبرانیوں کے مذہب سے ہے۔ اس کا بنیادی عقیدہ توحید ہے۔ اس مذہب کی سب سے مقدس کتاب توریت ہے۔ اس کی دوسری مقدس کتابیں عہد نامہ عتیق اور اپوکریفا ہیں۔ ان میں خاص طور پر توریت میں یہودیوں کی تاریخ، مذہبی قوانین اور اخلاقی تعلیمات ہیں جن کی پیروی یہودیوں پر لازمی ہے۔ یہودیوں کا سب سے اہم عقیدہ یہ ہے کہ ایک دن عیسیٰ مسیح روئے زمین پر عبرانیوں کے تزکیہ اور دنیا کو برائیوں اور گناہوں سے پاک کرنے کے لیے آئیں گے۔ عقیدۂ توحید پر مبنی مذہب ہونے کی حیثیت سے یہودیت نے بعد میں آنے والے مذاہب عیسائیت اور اسلام کی ترقی کے لیے راہیں ہموار کیں۔

Julian Calendar Named after the Roman emperor Julius Caesar, the Julian calendar was introduced in Rome in 46 BCE. As per this Calendar the year started from 25 March and had 365 days. Each fourth year had a leap day, making it to 366 days. The year was divided into months. Each month had 30 or 31 days, except February which had 28 days in normal years and 29 days in the leap years. This calendar remained in use till it was replaced by the Gregorian Calendar in 1582 CE.

जूलियन कैलेंडर रोम के सम्राट जूलियस सीज़र के नाम से प्रचलित जूलियन कैलेंडर रोम में 46 ई०पू० में लागू किया गया था। इस कैलेंडर के अनुसार वर्ष 25 मार्च को शुरू होता था और एक वर्ष में 365 दिन होते थे। हर चौथे वर्ष में एक अधिदिवस होता था जिससे उस वर्ष में 366 दिन हो जाते थे। वर्ष महीनों में बँटा होता था। हर महीने में 30 या 31 दिन होते थे सिवाय फ़रवरी मास के जो सामान्य वर्षों में 28 दिन का और अधिवर्ष में 29 दिन का होता था। 1582 ई. में जूलियन के स्थान पर ग्रेगोरियन कैलेंडर लागू होने तक यही कैलेंडर प्रयोग में रहा।

جولین کلینڈر رومی شہنشاہ جولیس سیزر کے نام سے موسوم جولین کلینڈر روم میں 46 ق م متعارف ہوا تھا۔ اس کلینڈر کے مطابق سال کا آغاز 25 مارچ سے ہوتا تھا اور سال میں 365 دن ہوتے تھے۔ ہر چار سال میں 366 دنوں کا سال بنانے کے لیے ایک دن کا اضافہ کیا جاتا تھا۔ سال مہینوں میں منقسم تھا۔ ہر مہینہ 30 یا 31 دنوں کا ہوتا تھا صرف فروری کا مہینہ عام سالوں میں 28 کا اور سال کبیسہ میں 29 دنوں کا ہوتا تھا۔ 1582 عیسوی میں گریگوری کلینڈر کے آغاز کے بعد اس کا استعمال ختم ہو گیا۔

K k

Kharoshthi It refers to an ancient script used in the north western part of the subcontinent. Unlike the Brahmi script, it was written from right to left and was probably derived from the north Semitic Aramaic script. Ashoka's Shahbazgarhi and Mansehra inscriptions are in Kharoshthi script.

खरोष्ठी यह एक प्राचीन लिपि है जिसका प्रयोग भारतीय उपमहाद्वीप के उत्तर पश्चिम भाग में किया जाता था। ब्राह्मी लिपि के विपरीत यह दाईं ओर से बाईं ओर लिखी जाती थी और संभवत: यह उत्तरी सामी अरामेइक लिपि से निकली थी। इस लिपि का प्रयोग अशोक के शाहबाज़गढ़ी और मानसेहरा शिलालेखों में किया गया था।

خروشٹھی اس سے مراد ایک قدیم رسم الخط ہے جو برصغیر کے شمال مغربی علاقے میں استعمال کیا جاتا تھا۔ برہمی رسم الخط کے برعکس یہ دائیں سے بائیں لکھا جاتا تھا جو کہ غالباً شمال کی سامی آرامی رسم الخط سے مشتق تھا۔ شہباز گڑھی اور مان سیرا سے برآمد اشوک کے کتبے خروشتی رسم الخط میں ہیں۔

Khudkasht In medieval India the term referred to peasants who owned and cultivated their land on a hereditary basis. Those peasants could sell, transfer or pass on their land to their inheriters. Also, these peasants could not be evicted (dispossessed) from their land as long as they paid their revenues. The *khudkasht* usually comprised the rich peasantry at the village level and as such did not till the soil by themselves. In comparison, peasants who moved from village to village offering to cultivate lands that belonged to the zamindars and the *khudkashts* were known as *pahis* or *pahikashts*. Often these peasants were sought after to convert cultivable wasteland into productive land. Sometimes they were also given some rights over such land. At times some of these peasants could also become *khudkashts* if they continued to cultivate the same lands over one or more generations and settled in those villages.

खुदकाश्त मध्यकालीन भारत में खुदकाश्त का तात्पर्य ऐसे किसानों से था जो वंशानुक्रमिक आधार पर ज़मीन के मालिक होते थे और उसकी जुताई करते थे। ऐसे किसान अपनी ज़मीन को बेच सकते थे और उसे अपने उत्तराधिकारी को दे सकते थे। इसके अलावा ऐसे किसानों को जब तक वे अपना राजस्व अदा करते रहते थे, उनकी ज़मीन से बेदखल नहीं किया जा सकता था। ग्राम स्तर पर ये खुदकाश्त आमतौर पर धनी किसान होते थे, इसलिए स्वयं ज़मीन नहीं जोतते थे। इसके विपरीत वे किसान जो ज़मींदारों या खुदकाश्त किसानों की जमीन जोतने के लिए एक गाँव से दूसरे गाँव जाते थे, 'पाही' या 'पाहीकाश्त' कहे जाते थे। अकसर जोतने योग्य बंजर ज़मीनों को उपजाऊ ज़मीन बनाने के लिए ऐसे पाहीकाश्त किसानों की तलाश रहती थी। कभी-कभी इन किसानों को ऐसी ज़मीनों पर कुछ अधिकार भी दे दिए जाते थे। कभी-कभी ऐसे किसान खुदकाश्त भी बन सकते थे यदि वे एक से अधिक पीढ़ियों तक लगातार उन ज़मीनों को जोतते रहते थे और उन्हीं गाँवों में बस जाते थे।

خودکاشت عہد وسطیٰ کے ہندوستان میں اس اصطلاح سے مراد وہ کسان تھے جو وراثتہً زمین کے مالک ہوتے اور اسی پر کھیتی کرتے تھے۔ یہ کسان اپنی زمین کو فروخت کرنے اور اپنے وارثین کو دینے کے مجاز تھے۔ جب تک یہ مال گزاری ادا کرتے رہتے انھیں زمین سے بے دخل بھی نہیں کیا جا سکتا تھا۔ خودکاشت بالعموم گاؤں کے مال دار کسان ہوتے تھے اس لیے وہ بذات خود کھیت جوتنے اور بونے کا کام نہیں کرتے تھے۔ ان کے مقابلے میں ان کسانوں کو پاہی یا پاہی کاشت کہا جاتا تھا جو ایک گاؤں سے دوسرے گاؤں پہنچ کر زمین پر کھیتی کرنے کے لیے اپنی خدمات فراہم کرتے تھے۔ اکثر و بیشتر ناقابلِ کاشت زمین کو قابلِ زراعت بنانے کے لیے ایسے کسانوں کی تلاش رہتی تھی۔ بسا اوقات انھیں اس قسم کی زمینوں پر کچھ حقوق بھی دیے جاتے تھے۔ ان میں سے بعض یہی کسان خودکاشت بھی بن سکتے تھے اگر وہ ایک یا ایک سے زیادہ پشتوں تک مسلسل ان زمینوں پر کھیتی کرتے اور وہیں گاؤں میں آباد ہو جاتے۔

Knighthood This was an honour conferred upon mounted warriors of exceptional valour(heroism) during the feudal age in the medieval Europe that was widely popularised in literature and folk-lore. Since the early modern period the honour has also come to be conferred on individuals in recognition of their distinguished non-military service. In Britain it is conferred on anyone for exceptional personal achievement or public service.

नाइट की पदवी यह एक सम्मानित पदवी थी जो मध्यकालीन यूरोप में सामंती युग के दौरान उन अश्वारोही योद्धाओं को दी जाती थी जो अपनी असाधारण वीरता के लिए जाने जाते थे। उनकी उपलब्धियों का वर्णन साहित्य तथा लोक कथाओं में व्यापक रूप से मिलता है। आधुनिक काल के प्रारंभ से यह पदवी साधारण व्यक्तियों को भी उनकी विशिष्ट असैनिक सेवाओं के लिए प्रदान की जाने लगी। ब्रिटेन में यह पदवी किसी भी व्यक्ति को उसकी असाधारण व्यक्तिगत उपलब्धियों या सार्वजनिक सेवाओं के लिए दी जाती है।

نائٹ کا خطاب یہ ایک اعزاز تھا جو ازمنۂ وسطیٰ میں یورپ کے جاگیردارانہ عہد کے دوران بہادری پر مبنی مخصوص کارنامہ انجام دینے والے گھڑسوار جنگ جوؤں کو دیا جاتا تھا جس کا ذکر ادب اور لوک کہانیوں میں بہت زیادہ ملتا ہے۔ ابتدائی دور جدید سے اس اعزاز کو غیر فوجی امتیازی خدمات کے اعتراف میں انفرادی طور پر بھی دیا جانے لگا۔ برطانیہ میں کسی بھی شخص کو اس کی امتیازی اور ذاتی کامیابی یا عوامی خدمات کے لیے یہ اعزاز دیا جاتا ہے۔

Kumaramatya The term refers to a cadre of high officials figuring prominently in the seals and inscriptions of the Gupta period. It was from among them that such important officers as the *mantri, senapati, mahadandanayaka, sandhivigrahika* were recruited. These officers could be appointed,placed and transferred to other posts without disturbing their previous positions as *Kumaramatyas*. They were appointed on hereditary considerations. They resemble the officers of the modern Indian Administrative Service.

कुमारामात्य इस शब्द का तात्पर्य उच्च अधिकारियों के एक संवर्ग से है जिनका उल्लेख गुप्तकाल की मुद्राओं और अभिलेखों में मिलता है। इस संवर्ग से ही मंत्री, सेनापति, महादंडनायक, संधिविग्रहिक जैसे महत्वपूर्ण अधिकारियों की भर्ती की जाती थी। इन अधिकारियों को कुमारामात्य के रूप में उनकी पूर्व स्थिति को बदले बिना अन्य पदों पर भी नियुक्ति, प्रतिनियुक्ति तथा अंतरित किया जा सकता था। उनकी नियुक्ति वंशानुगत आधार पर की जाती थी। इन अधिकारियों की स्थिति बहुत कुछ आज की भारतीय प्रशासनिक सेवा के अधिकारियों जैसी ही थी।

کمارامایتہ اس اصطلاح سے مراد اعلیٰ عہدوں پر فائز افسران کی ایک جماعت ہے جن کا تذکرہ گپتا عہد کی مہروں اور کتبوں میں بکثرت کیا گیا ہے۔ان ہی اہم افسران میں سے منتری (وزیر)، سیناپتی (سپہ سالار)، مہادنڈ نایک اور سندھی وگراہک مقرر کیے جاتے تھے۔ان کی سابقہ حیثیت کمارامایتہ، میں کسی ترمیم وتبدیلی کے بغیر ان افسران کی تقرری یا تبادلہ دوسرے عہدوں پر کیا جاسکتا تھا۔ان کی تقرری موروثی حیثیتوں کے پیشِ نظر کی جاتی تھی۔یہ جدید ہندوستان کے آئی اے ایس افسروں سے ملتے جلتے تھے۔

Ll

Liberalism, Liberals The expression stands for a philosophy which advocates individual freedom and the creation of social, economic and political institutions on that basis. Historically, the ideas associated with this philosophy originated in Europe and significantly influenced the English, the American and the French Revolutions of the 17th and the 18th centuries. In its political instance the philosophy rejected absolutism of all kinds and in the economic sphere it favoured unrestricted trade and free markets. Both the propounders and the adherents of this philosophy are called 'liberals'.

उदारवाद, उदारवादी यह एक ऐसे दर्शन का सूचक है जो व्यक्तिगत स्वतंत्रता और उसके आधार पर सामाजिक, आर्थिक और राजनीतिक संस्थाओं के निर्माण का समर्थन करता है। ऐतिहासिक रूप से इस दर्शन से जुड़े विचार यूरोप में उत्पन्न हुए थे और उन्होंने 17वीं तथा 18वीं शताब्दी में इंग्लैंड, अमेरिका और फ्रांस में हुई क्रांतियों को काफ़ी हद तक प्रभावित किया था। राजनीतिक दृष्टि से इस दर्शन ने सभी प्रकार के निरंकुशवाद को अस्वीकार किया और आर्थिक क्षेत्र में मुक्त व्यापार और स्वतंत्र बाज़ारों का समर्थन किया। इस दर्शन के प्रतिपादकों तथा इसे मानने वालों दोनों को 'उदारवादी' कहा जाता है।

آزاد خیالی، آزاد خیال اس سے مراد ایک فلسفہ ہے جو شخصی آزادی اور اسی اصول پر مبنی سماجی، اقتصادی اور سیاسی اداروں کی تشکیل کی وکالت کرتا ہے۔ تاریخی لحاظ سے اس فلسفے سے وابستہ نظریات کی شروعات یورپ میں ہوئی تھی اور اس نے 17ویں اور 18ویں صدی کے دوران برطانیہ، امریکی اور فرانسیسی انقلابات کو غیر معمولی طور پر متاثر کیا۔ اس فلسفے نے سیاسی معاملات میں ہر طرح کی مطلق العنانیت کو رد کیا اور اقتصادی معاملات میں پابندیوں سے مبرّا تجارت اور آزاد بازاروں کی حمایت کی۔ اس فلسفے کو پیش کرنے والے اور اس سے وابستہ افراد کو آزاد خیال کہا جاتا ہے۔

Lithography, Lithograph The term refers to a printing technique in which a design is first drawn on a flat limestone slab or a specially treated metal plate using crayons or ink. The surface is then washed with water. After this when ink is applied, it sticks to the greasy drawing but runs off the wet surface allowing a print-a lithograph of the drawing to be made. This is done by pressing a blank paper against the inked drawing.

शिला मुद्रण, शिलामुद्रित यह छपाई की एक विधि होती है जिसमें किसी समतल शिलाखंड या विशेष रूप से तैयार की गई धातु पट्टिका पर पहले क्रेयान या स्याही से एक डिज़ाइन बनाया जाता है फिर सतह को पानी से धो दिया जाता है। इसके बाद जब स्याही लगाई जाती है तो वह चिकनी ड्राइंग पर चिपक जाती है, लेकिन गीली सतह पर नहीं टिकती, जिससे बनाई जाने वाली ड्राइंग का एक छापा यानी लीथोग्राफ़ बन जाता है। यह कार्य कोरे कागज़ को स्याही लगी ड्राइंग पर दबाकर किया जाता है।

لتھوگرافی، لتھوگراف اس اصطلاح سے مراد ایک طباعتی تکنیک ہے جس میں نقشہ کو پہلے چونے پتھر کی سپاٹ سل یا بالخصوص دھات کی پلیٹ پر رنگین چاک یا روشنائی کا استعمال کر کے تیار کیا جاتا ہے۔ پھر سطح کو پانی سے صاف کیا جاتا ہے۔ اس کے بعد جب اس پر روشنائی ڈالی جاتی ہے تو چکنے نقشوں پر چپک جاتی ہے۔ لیکن اگر نقاشی کے لیے لتھوگرافی نم سطح پر کی جائے تو بہہ جاتی ہے۔ اس طرح کی طباعت روشنائی زدہ نقشے پر سفید کاغذ کو دبا کر کی جاتی ہے۔

Lost wax technique 'Lost wax' also known as 'cire purdue' is a technique by which statues of metals are made. To begin with the process involves making of a wax model of the statue, which is then covered with clay with holes made into it. The clay cover is then allowed to dry. Once dried, it is baked leading the wax to melt and leaving a hollowed clay form. Molten metal is then poured into it. Once this metal is cooled, the clay cover is removed. This allows the metal casting to come out in solid form and polished. The much discussed 'Dancing girl' of Harappa and the Chola bronze statues were made using this technique.

लुप्तमोम विधि 'लुप्तमोम' जिसे 'सिरे पर्दय्' भी कहा जाता है, धातु की मूर्तियाँ बनाने की एक तकनीक है। इस प्रक्रिया में सर्वप्रथम मूर्ति का एक मोम का प्रतिरूप बनाया जाता है। फिर उस प्रतिरूप को चिकनी मिट्टी से चारों ओर से ढक दिया जाता है, लेकिन उस मिट्टी के आवरण में कुछ छेद बना लिए जाते हैं। फिर उसे सूखने के लिए छोड़ दिया जाता है और जब वह सूख जाता है तो इसे आग में रखकर पका लिया जाता है। इस प्रक्रिया में उसका मोम पिघल कर निकल जाता है और उसका खोखला रूप रह जाता है। फिर खाली जगह में पिघली हुई धातु को भर दिया जाता है। जब धातु ठंडी होकर ठोस रूप ले लेती है तब मिट्टी के आवरण को तोड़कर हटा दिया जाता है। इस प्रकार धातु की मूर्ति ठोस रूप में निकल आती है जिसे अच्छी तरह चमका लिया जाता है। हड़प्पा की बहुचर्चित 'नर्तकी' की मूर्ति और चोलकालीन काँसे की मूर्तियाँ इसी लुप्त मोम तकनीक से बनाई गई थीं।

گم شدہ موم تکنیک (موم کا سانچہ) ''گم شدہ موم'' کو ''جامۂ موم'' بھی کہا جاتا ہے۔ یہ ایسی تکنیک ہے جس کے ذریعے دھاتوں کے مجسمے تیار کیے جاتے ہیں۔ اس تکنیک کے تحت اولاً مجسمے کا سانچہ موم سے تیار کیا جاتا ہے پھر اس پر بنے ہوئے سوراخوں کو مٹی سے ڈھک کر خشک ہونے کے لیے چھوڑ دیا جاتا ہے۔ خشک ہونے کے بعد موم کو پگھلانے کے لیے اسے آگ میں پکایا اور خالی جگہوں کو یوں ہی چھوڑ دیا جاتا ہے۔ اس کے بعد اس میں پگھلی ہوئی دھات ڈالی جاتی ہے۔ جب دھات ٹھنڈی ہو جاتی ہے تو اس کے اوپر سے مٹی کے لیپ کو ہٹا دیا جاتا ہے جس سے پگھلی ہوئی دھات سانچے پر جم جاتی ہے، اور بعد میں اس پر پالش کی جاتی ہے۔ ہڑپا کی رقص کرتی ہوئی لڑکی اور چولا کے کانسے کے بنے ہوئے مجسمے اسی تکنیک کے استعمال سے بنائے گئے تھے۔

Lower town The expression is used in reference to the Harappan cities. It refers to that part of the city which was built at a lower height as compared to its citadel. Most Harappan settlements were generally divided into at least two parts–the citadel and the lower town. The lower towns were built on the eastern sections of the settlement with citadels to the west. It is generally suggested that people of different social and occupational background lived and worked in these parts of the cities. Archaeological evidence discovered from Mohenjodaro, Kalibangan and other towns of the Harappan civilisation exhibit this form of urban planning.

निचला नगर इस अभिव्यक्ति का प्रयोग हड़प्पाई नगरों के संदर्भ में किया जाता है। यह नगर का वह हिस्सा होता था जो उसके दुर्ग भाग की तुलना में नीचे बसा होता था। अधिकांश हड़प्पाई बस्तियाँ कम से कम दो भागों में बँटी होती थीं, दुर्ग भाग और निचला नगर। बस्ती में निचला नगर उसके पूर्वी भाग में और दुर्ग पश्चिमी भाग में होता था। आमतौर पर ऐसा समझा जाता है कि नगरों के इन भागों में भिन्न-भिन्न सामाजिक और व्यावसायिक पृष्ठभूमि के लोग रहते और कार्य करते थे। मोहनजोदड़ो, कालीबंगा और हड़प्पाई सभ्यता के अन्य नगरों से प्राप्त पुरातत्विक साक्ष्य नगर नियोजन की इसी पद्धति को प्रदर्शित करते हैं।

زیریں شہر اس اظہار کا استعمال ہڑپائی شہروں کے تناظر میں کیا جاتا ہے۔ اس سے مراد شہر کا وہ حصہ ہے جو قلعہ کے مقابلے میں کم بلندی پر بنایا گیا تھا۔ عام طور پر ہڑپا کی آبادی کم از کم دو حصوں — قلعہ اور زیریں شہر میں منقسم تھی۔ زیریں شہر آبادی کے مشرقی حصے میں اور قلعہ مغربی جانب بنائے گئے تھے۔ عام رائے یہ ہے کہ شہر کے مختلف سماجی اور پیشہ ورانہ پس منظر کے لوگ ان حصوں میں رہتے اور کام کرتے تھے۔ موہن جوداڑو، کالی بنگا اور ہڑپائی تہذیب کے دیگر شہروں سے دریافت ہونے والے آثاریاتی ثبوت اس طرح کی شہری منصوبہ بندی کو اجاگر کرتے ہیں۔

Mm

Madad-i-mash The term refers to revenue free subsistance land that were granted to muslim scholars and divines, the learned and the recluse in the form of stipends under the Delhi sultans. During the Mughal period four categories of persons were considered eligible to recieve *madad-i-mash*. According to the A*in-i Akbari* they were: (a) dispassionate seekers of knowledge; (b) ascetics; (c) the illiterate weak and poor; (d) poor uneducated men of noble birth. From the time of Akbar grants of *madad-i-mash* were also made to non-muslims although instances of such grants before his time were not unknown. The grants of *madad-i mash* helped the state in extending cultivation. Until Aurangzeb's time such grants were not hereditary, but the sons of the beneficiaries were generally allowed to inherit these lands by the emperor.

मदद-ए-माश यह शब्द ऐसी राजस्व-मुक्त भूमि का सूचक है जो दिल्ली के सुलतानों के शासनकाल में मुस्लिम विद्वानों और धार्मिक व्यक्तियों को तथा पढ़े लिखे तथा एकांतवासी लोगों को उनके भरण-पोषण के लिए दी जाती थी। मुग़लों के शासनकाल में चार श्रेणी के व्यक्तियों को 'मदद-ए-माश' पाने का अधिकारी माना जाता था। *आइन-ए-अकबरी* के अनुसार ये चार प्रकार के लोग थे – (क) ज्ञान के अनासक्त जिज्ञासु, (ख) सन्यासी, (ग) अनपढ़ गरीब और कमज़ोर लोग, (घ) ऊँचे खानदानों के अनपढ़ गरीब लोग। अकबर के समय से 'मदद-ए-माश' गैर-मुस्लिम लोगों को भी दी जाने लगी थी, हालाँकि उसके शासनकाल से पहले ऐसी मदद नहीं दिए जाने के उदाहरण नहीं मिलते। 'मदद-ए-माश' दिए जाने से राज्य को खेती का विस्तार करने में सहायता मिली। औरंगज़ेब के शासनकाल तक ऐसी मदद वंशानुगत नहीं थी फिर भी इस मदद को पाने वालों के बेटों को बादशाह आमतौर पर इन ज़मीनों का उत्तराधिकारी मान लिया करते थे।

مدد معاش اس اصطلاح سے مراد گزر اوقات کے لیے دی جانے والی مال گزاری سے مستثنیٰ زمین ہے جو دہلی سلطنت میں مسلم اسکالر، اہل اللہ، تعلیم یافتہ اور تارکین دنیا کو بہ طور وظائف دی جاتی تھی۔ مغل دور میں چار طرح کے لوگوں کو مدد معاش کا مستحق قرار دیا گیا تھا۔ آئین اکبری کے مطابق وہ چار لوگ (الف) سرگرم جویائے علم، (ب) تارکین دنیا، (ج) غیر تعلیم یافتہ غریب اور کمزور لوگ (د) اور امرا گھرانے سے تعلق رکھنے والے غیر تعلیم یافتہ غریب افراد تھے۔ اکبر کے دور سے غیر مسلموں کو بھی مدد معاش دی جانے لگی۔ حالاں کہ اس سے قبل غیر مسلموں کو مدد معاش دینے کی مثال نہیں ملتی۔ مدد معاش سے ریاست میں زراعت کو فروغ ملا۔ اورنگ زیب کے دور تک مدد موروثی نہیں تھی تاہم بادشاہ اس سے استفادہ کرنے والوں کے بیٹوں کو عام طور پر متعلقہ زمین دے دیتے تھے۔

Madrasa It is an Arabic word which means school.In Islamic tradition, it served both as a place of study and as a residence for students and teachers. Initially the curriculum of a madrasa was consisted of studies on *Quran* and *Hadith.* Later on studies of grammar, literature, mathematics, logic and also natural sciences were added to their curriculum. During the medieval times *madrasas* had flourished in almost all important centres of Islamic States. One of the earliest *madrasas* in India during this period had been instituted by Sultan Alauddin Khalji (1296-1316 CE) in the Qutub complex in Delhi. In India today *madrasas* continue to play an important role as part of country's overall educational system.

मदरसा यह एक अरबी भाषा का शब्द है, जिसका अर्थ है 'विद्यालय'। इस्लामी परंपरा में मदरसा बच्चों को पढ़ाने और उनके तथा उनके अध्यापकों के निवास के काम में भी आता था। प्रारंभ में मदरसा की पाठ्यचर्या में *क़ुरआन* और *हदीस* को पढ़ाना ही शामिल था। लेकिन आगे चलकर उनकी पाठ्यचर्या में व्याकरण, साहित्य, गणित, तर्कशास्त्र और प्राकृतिक विज्ञान आदि विषयों को भी जोड़ दिया गया। मध्यकाल में इस्लामिक राज्यों के लगभग सभी महत्वपूर्ण केंद्रों में मदरसे ज़ोर-शोर से चल रहे थे। इस काल के दौरान भारत में स्थापित प्राचीनतम मदरसों में से एक मदरसा दिल्ली में सुल्तान अलाउद्दीन खिलजी (1296-1316 ई.) द्वारा कुतुब अहाते में शुरू किया गया था। भारत में आज भी मदरसे देश की समग्र शिक्षा व्यवस्था में एक महत्वपूर्ण भूमिका अदा कर रहे हैं।

مدرسہ یہ عربی لفظ ہے جس کا مطلب اسکول ہے۔ اسلامی روایت کے لحاظ سے مدرسے طلبہ اور اساتذہ کے لیے درس وتدریس اور رہائش دونوں کے لیے کام آتے تھے۔ ابتدا میں مدرسہ کا نصاب قرآن اور حدیث پر مشتمل تھا۔ بعد میں قواعد، ادب، ریاضی، منطق اور علوم طبعیہ کو بھی نصاب میں شامل کرلیا گیا۔ عہد وسطیٰ میں اسلامی حکومتوں کی تقریباً تمام اہم ریاستوں میں مدارس قائم کیے گئے تھے۔ ہندوستان میں سب سے قدیم مدرسہ اسی دور میں سلطان علاء الدین خلجی (1296 تا 1316 عیسوی) نے دہلی کی سرزمین پر قطب احاطے میں قائم کیا تھا۔ ہندوستان میں آج بھی مدارس ملک کے مجموعی نظامِ تعلیم کے ایک حصے کے طور پر اہم خدمات انجام دے رہے ہیں۔

Mahadandnayak The term refers to a high ranking judicial or military officer mentioned frequently in seals and inscriptions from c. 300 CE onwards. The composer of the Allahabad prashashti, Harishena, a *Mahadandnayak*, was the son of a *Mahadandnayak*, suggesting thereby the hereditary nature of this post.

महादंडनायक इस शब्द का तात्पर्य उच्च पद पर आसीन न्यायिक या सैन्य अधिकारी से है जिसका उल्लेख ईसा की तीसरी शताब्दी और उसके बाद के उत्कीर्ण लेखों और मुद्राओं पर बहुतायत से मिलता है। इलाहाबाद प्रशस्ति का रचनाकार हरिषेण एक महादंडनायक था और वह स्वयं भी एक महादंडनायक

का पुत्र था, जिससे यह प्रतीत होता है कि महादंडनायक का पद वंशानुगत किस्म का होता था।

مہادنڈ نایک اس اصطلاح سے مراد اعلیٰ عدالتی یا فوجی افسران ہیں جن کا ذکر 300 صدی عیسوی اور اس کے بعد کی مہروں اور کتبوں میں بہ کثرت ملتا ہے۔ الہ آباد پرشستی کا کاتب ہری شین ایک مہادنڈ نایک تھا اور وہ خود ایک مہادنڈ نایک کا بیٹا تھا۔ اس سے اندازہ ہوتا ہے کہ یہ منصب موروثی نوعیت کا ہوتا تھا۔

Mahajanapadas The term refers to the states that emerged in the 6th-5th century BCE in an area stretching from Gandhara in the north-west to Anga in eastern India, extending into the Malwa region. Sixteen in number, these *Mahajanapadas* are mentioned in Buddhist and Jaina texts.These often had fortified capital cities and some (viz. Magadha) maintained standing armies, regular bureaucracies and to some extent, had institutionalised means of resource mobilisation. *Mahajanapadas* were both monarchical and non-monarchical (Ganasanghas) in nature. Some important monarchies were Magadha, Kashi, Kosala, Avanti and the *Ganasanghas* were the Vajji, Malla and others.

महाजनपद इस शब्द का तात्पर्य उन राज्यों से है जो पाँचवीं-छठीं शताब्दी ई॰पू॰ के दौरान पश्चिमोत्तर भारत में गांधार से पूर्व में अंग तक तथा मालवा प्रदेश तक फैले हुऐ थे। इन 'महाजनपदों' की संख्या सोलह थी और इनका उल्लेख बौद्ध और जैन ग्रंथों में मिलता है। इन 'महाजनपदों' की राजधानियाँ अकसर किलेबंद होती थीं और उनमें से कुछ (जैसे मगध) के पास अपनी स्थायी सेनाएँ और नियमित नौकरशाही तथा कुछ सीमा तक संसाधन जुटाने की संस्थागत व्यवस्था भी थी। 'महाजनपद' राजतंत्रीय और गैर-राजतंत्रीय (गणसंघ) दोनों प्रकार के होते थे। कुछ महत्वपूर्ण राजतंत्र मगध, काशी, कोसल और अवंती थे और गणसंघ थे वज्जि–मल्ल आदि।

مہاجن پد اس اصطلاح سے مراد وہ ریاستیں ہیں جو پانچویں-چھٹی صدی قبل مسیح ان علاقوں میں ابھر کر سامنے آئیں جو شمالی مغرب میں گندھار سے لے کر مشرقی ہند میں انگا اور مالوہ کے علاقے تک پھیلی ہوئی تھیں۔ ان مہاجن پدوں کی تعداد سولہ تھی جن کا ذکر بدھ مت اور جین مت کے متون میں کیا گیا ہے۔ یہ مہاجن پد اکثر و بیشتر دارالحکومت کے شہروں کو قلعہ بند کرتے تھے، بعض (مثلاً: مگدھ) مستقل فوج اور باقاعدہ افسر شاہی اور کسی حد تک باضابطہ فوجی تقرری کے لیے اداروں کا اہتمام کرتے تھے۔ مہاجن پد اپنی نوعیت کے لحاظ سے شہنشاہی وغیر شہنشاہی (جمہوریت) دونوں طرح کے تھے۔ چند اہم شہنشاہیت میں مگدھ، کاشی، کوشال، اونتی اور گن سنگھ میں وجّی (Vajjis) اور ملہ (Malla) وغیرہ کے نام یہاں بیان کیے جاسکتے ہیں۔

Mahalwari The system of land revenue assessment that had been introduced in the North: West Province by the regulation of 1822 and subsequently amended by the regulation of 1833 was known as the *mahalwari* system. Under this system the demands of revenue were assessed *mahal* wise (often comprising a whole village or a part of that) as a proportion of the rent and not as a share of the produce. Accordingly the settlement was made between the government and the *mahal* as a whole, which was obliged to pay the stipulated amount of land revenue through the village headmen or the *lambardar*. On their part the lambardars collected the shares of this stipulated amount from individual land holders or villagers according to their respective land holdings. Initially under this system the demand for revenue had been fixed at 80 percent of the rental.However, subsequently it was reduced to 66 percent and then ultimately to 50 percent by the Saharanpur rules in 1855. Besides, under this system the demands of revenue were not fixed forever but revised after a period of 20 or 30 years. The settlement officers appointed by the government made the assessments in consultation with the *lambardars* and the village bodies which also kept in their possession the settlement records. Based on its success the system was subsequently applied in the whole of northern India as well as the Central provinces. However, contrary to the claims of the government the system made the *lambardars* and village headmen as influential intermediaries between it and the villagers to the determent of the latter's economic well-being.

महालवाड़ी इस शब्द का तात्पर्य भू-राजस्व निर्धारण की उस प्रणाली से है जो पश्चिमोत्तर प्रांत में 1822 के विनियम द्वारा लागू की गई थी और आगे चलकर 1833 में संशोधित कर दी गई थी। इस प्रणाली के अंतर्गत राजस्व की माँग उत्पादन के हिस्से के रूप में नहीं, बल्कि किराये के अनुपात में महाल (एक संपूर्ण गाँव या उसका हिस्सा) के अनुसार निर्धारित की जाती थी। इसलिए समझौता सरकार और कुल मिलाकर उस महाल के बीच होता था जो गाँव के मुखिया या लंबरदार के माध्यम से भू-राजस्व की निर्धारित राशि को अदा करने के लिए उत्तरदायी होता था। लंबरदार हर एक भूस्वामी या ग्रामीण से उनके स्वामित्व वाली ज़मीनों के हिसाब से निर्धारित राशि का हिस्सा इकट्ठा करते थे। प्रारंभ में इस प्रणाली के अंतर्गत राजस्व की माँग किराये के 80 प्रतिशत के बराबर निर्धारित की गई थी, किंतु आगे चलकर इसे घटाकर 66 प्रतिशत कर दिया गया और फिर 1855 में सहारनपुर नियमों के अंतर्गत अंतिम रूप से इसे नीचे 50 प्रतिशत पर ला दिया गया। इसके अलावा इस प्रणाली के अंतर्गत भू-राजस्व की माँगों को सदा के लिए निर्धारित नहीं किया जाता था, बल्कि उन्हें 20 या 30 वर्ष की अवधि के बाद संशोधित किया जाता था। सरकार द्वारा नियुक्त किए गए बंदोबस्त अधिकारी उन लंबरदारों और ग्रामीण निकायों के साथ, जिनके पास बंदोबस्त संबंधी अभिलेख होते थे, सलाह-मशवरा करके राजस्व का निर्धारण करते थे। इस प्रणाली की सफलता को देखकर उसे आगे चलकर संपूर्ण उत्तर भारत में और

मध्य भारत के प्रांतों में भी लागू कर दिया गया। किंतु सरकारी दावों के विपरीत इस प्रणाली ने सरकार और ग्रमीणों के बीच बिचौलियों के रूप में लंबरदारों और गाँव के मुखियाओं को इतना अधिक प्रभावशाली बना दिया कि इससे ग्रामीण किसानों की आर्थिक स्थिति को भारी धक्का लगा।

महाल वाड़ी यह माल गुज़ारी मुतअय्यन करने का तरीक़ा था जो शुमाल मग़रिबी सूबे में 1822 के ज़ाबते के ज़रिया नाफ़िज़ किया गया था और बाद में 1833 के ज़ाबते के तहत इस में इस्लाह की गई। इस निज़ाम के तहत माल गुज़ारी के मुतालबात का तअय्युन पैदावार पर हिस्से के बजाए किराया के तौर पर महाल (बसा औक़ात पूरे गाँव या गाँव के एक हिस्से पर मुश्तमिल होता था) के मुताबिक़ किया जाता था। इस लिहाज़ से माल गुज़ारी का मुकम्मल तौर पर बंदोबस्त हुकूमत और इस महाल के दरमियान किया जाता था जो गाँव के मुखिया या लंबरदारों के ज़रिये मुतअय्यना मिक़दार में माल गुज़ारी अदा करने का ज़िम्मेदार था। लंबरदार अपने तईं मालिकान-ए-ज़मीन से फ़र्दन फ़र्दन या पूरे गाँव वालों से उन की ज़मीन के एतबार से मुक़र्ररा माल गुज़ारी वुसूल करते थे। इब्तिदन इस निज़ाम के तहत माल गुज़ारी का मुतालबा किराये की आमदनी का 80 फ़ी सद मुक़र्रर किया गया था। ताहम बाद में 66 फ़ी सद तक और 1855 में सहारनपुर के ज़ाबते के तहत 50 फ़ी सद तक घटा दिया गया था। इस के अलावा इस निज़ाम के तहत माल गुज़ारी के मुतालबात को हमेशा के लिए मुक़र्रर नहीं किया गया था बल्कि 20 या 30 बरस के बाद इस पर नज़र-ए-सानी की जाती थी। हुकूमत की तरफ़ से मुक़र्रर होने वाले बंदोबस्त के अफ़सरान इन लंबरदारों और गाँव वालों से रुजूअ करने के बअद लगान की तश्ख़ीस करते थे जिन के पास भी गाँव के रिकार्ड्ज़ हुआ करते थे। इस निज़ाम में कामयाबी मिलने की वजह से इसे पूरे शुमाली हिंदुस्तान के साथ साथ मरकज़ी सूबों में भी नाफ़िज़ किया गया था। ताहम हुकूमत के दअवे के बरख़िलाफ़ इस निज़ाम ने ज़मींदारों और गाँव के मुखियों को हुकूमत और गाँव वालों के दरमियान इस क़दर मोअस्सिर सालिशी बना दिया था कि इस से गाँव वालों की इक़्तिसादी आसूदगी को काफ़ी नुक़्सान पहुंचा।

Mahr It is an Arabic word, which refers to the bride price, given by a bridegroom to a bride in an Islamic marriage. The amount of the *mahr* is generally decided upon taking the position of the bride and the bridegroom into consideration by their respective negotiators. *Mahr* forms an obligatory part of an Islamic marriage. However, it is not the same as the 'purchase money' as Islamic tradition prohibits the bride to be considered as a property.

महर यह एक अरबी शब्द है जो इस्लामी शादी में दूल्हे द्वारा दुल्हन को दी जाने वाली दुल्हन की कीमत का सूचक है। 'महर' की राशि का निर्धारण आमतौर पर दुल्हन और दूल्हे की स्थिति को ध्यान में रखते हुए उनकी ओर से बातचीत करने वाले बिचौलियों द्वारा किया जाता है। 'महर' इस्लामी शादी का अनिवार्य हिस्सा होता है। किंतु महर खरीद की रकम से भिन्न होता है, क्योंकि इस्लामी परंपरा में दुल्हन को जायदाद नहीं माना जा सकता।

مہر یہ عربی لفظ ہے جس سے مراد حقِ دلہن ہے جو کہ اسلام میں نکاح کے وقت دلہن کو دلہا کی طرف سے ملتا ہے۔ مہر کی رقم عام طور پر طرفین یعنی دلہا و دلہن کی مالی حالت کے پیش نظر آپسی گفتگو کے بعد مقرر کی جاتی ہے۔ اسلام میں مہر نکاح کا لازمی حصہ ہے۔ تاہم اس کی حیثیت خریداری کی نہیں ہوتی کیوں کہ اسلام میں دلہن (عورت) کو جائداد تصور نہیں کیا جاتا۔

Maktubat The term refers to letters that used to be written by sufi masters to their disciples and associates responding to the latter's both spiritual and mundane difficulties and aspirations by sharing their own spiritual experiences. One such famous collections of letters is *Maktubat-e-Imam Rabbani* written in Persian by the Naqsbandi sufi, Sheikh Ahmad Sirhindi to his friends and followers in India and to the north of the river Amu Darya in Central Asia.

मक्तूबात यह शब्द सूफ़ी संतों द्वारा अपने मुरीदों और शागिर्दों को लिखी जाने वाली उन चिट्ठियों का सूचक था जिनमें वे अपने आध्यात्मिक अनुभवों के आधार पर अपने मुरीदों तथा शागिर्दों की आध्यात्मिक तथा सांसारिक कठिनाइयों और जिज्ञासाओं का उत्तर देते थे। ऐसी चिट्ठियों का एक प्रसिद्ध संग्रह है 'मक्तूबाते-इमाम रब्बानी' जो नक़्शबंदी सूफ़ी, शेख़ अहमद सरहिंदी द्वारा भारत में तथा मध्य एशिया में अमू दरिया के उत्तर में रहने वाले अपने मित्रों तथा अनुयायियों को फ़ारसी भाषा में लिखी गई थी।

مکتوبات اس سے مراد وہ خطوط ہیں جنھیں صوفی شیخ اپنے مریدین اور متبعین کو اپنے روحانی تجربات کی روشنی میں انھیں درپیش دنیاوی و روحانی مشکلات کا حل بتانے کے لیے لکھا کرتے تھے۔ اس قسم کے خطوط پر مشتمل ایک مشہور مجموعہ 'مکتوباتِ امام ربانی' ہے جسے نقشبندی صوفی شیخ احمد سرہندی نے ہندوستان اور وسطی ایشیا میں موجود امودریا کے شمال میں آباد رفیقوں اور مریدوں کو فارسی زبان میں لکھا تھا۔

Malfuzat The term refers to conversations of sufi saints that were compiled by different sufi orders (silsila) with the saints (shaikhs) apparent consent. A famous early text on malfuzat is the *Fawa'id-ul-Fu'ad*,compiled by a noted Persian poet Amir Hasan Sijzi Dehalwi.It contains the conversations of Shaikh Nizamuddin Auliya, the famous saint of Delhi.

मलफ़ुज़ात इस शब्द का तात्पर्य सूफ़ी संतों के उन वार्तालापों से है जो उन संतों (शेखों) की अनुमति से भिन्न-भिन्न सूफ़ी सिलसिलों द्वारा संकलित किए गए थे। इसका एक पुराना प्रसिद्ध उदाहरण मशहूर फ़ारसी शायर अमीर हसन सिज्ज़ी देहलवी द्वारा संकलित *फ़वाइद-उल-फ़ुआद* है। इसमें दिल्ली के सुप्रसिद्ध सूफ़ी शैख़ निज़ामुद्दीन औलिया के वार्तालापों का संग्रह है।

ملفوظات اس سے مراد صوفی بزرگوں کے کلمات ہیں جنھیں مختلف سلسلے کے صوفیوں نے اپنے شیخ کی واضح تصدیق کے بعد مدون کیا۔ فارسی زبان کے مشہور شاعر امیر حسن سجزی دہلوی کی مرتب کردہ 'فوائد الفواد' ملفوظات کا ایک ابتدائی مشہور متن ہے۔ اس میں

دہلی کے مشہور بزرگ شیخ نظام الدین اولیا کے کلمات (ملفوظات) کو یک جا کیا گیا ہے۔

Mansab, Mansabdari system The term literally means a rank or a position. A holder of such a rank under the Mughals was known as a 'mansabdar'. The *mansabdars*, as per their rank,were required to perform either civil or military or both civil and military duties, but irrespective of their nature of duties (military or civil) they were all placed on military payroll. The origin of this system went back to Chengis Khan, who organised his army on a decimal basis (multiples of 10; the lowest unit of command being consisted of 10 and the highest of 10000 troopers). *Mansabs* were assigned usually on the basis of merit and the actual number of troopers that were maintained by the *mansabdars*. However, *mansabs* above 5000 troopers were genearlly reserved for the princes. Besides, in certain cases *mansabdars* were also paid in cash in lieu of assignment of territory *(jagir)*. According to the *Ain-i-Akbari*, there were 33 *mansabs*, which had been established during Akbar's time. There was a threefold hierarchical division among the persons who held these *mansabs* depending upon their zat and sawar ranks. A person, who maintained as many *sawars* as his *zat* rank, belonged to the first category; the person, who maintained half or more *sawars* in relation to his *zat* rank,belonged to the second category; and, the person, who maintained less than half of the number of *sawars* in relation to his *zat* rank, belonged to the third category. With the gradual expansion of the Mughal Empire several discrepencies entered into the *mansabdari* system making it one of the factors responsible for the decline of the empire during the late 17th and early 18th centuries. (*See also,* ZAT; SAWAR)

मनसब, मनसबदारी प्रणाली 'मनसब' शब्द का शाब्दिक अर्थ है एक ओहदा या पद। मुग़लों के शासनकाल में ऐसे ओहदे को धारण करने वाले व्यक्ति को 'मनसबदार' कहा जाता था। मनसबदारों को अपने ओहदे के अनुसार नागरिक अथवा सैनिक कार्य अथवा दोनों यानी नागरिक तथा सैनिक कार्य करने पड़ते थे, लेकिन वे चाहे किसी भी प्रकार के (सैनिक अथवा नागरिक) कार्य करते थे उन सबके नाम सैन्य वेतन सूची में ही रखे जाते थे। इस प्रणाली की शुरुआत चंगेज़ ख़ाँ के शासनकाल में ही हो चुकी थी जिसने अपनी सेना को दशमलव पद्धति (अर्थात् 10 के गुणजों) में संगठित किया था, जिसमें कमान की सबसे छोटी इकाई 10 सैनिकों की और सबसे बड़ी इकाई 10,000 सैनिकों की होती थी। मनसब आमतौर पर 'मनसबदारों' के गुणों और उनके द्वारा रखे जाने वाले सैनिकों की वास्तविक संख्या के आधार पर सौंपी जाती थी। किंतु 5000 से अधिक सैनिकों वाली मनसबें आमतौर पर राजकुमारों के लिए आरक्षित रहती थीं। इसके अलावा, कई मामलों में मनसबदारों को जागीर न देकर उसके बदले नकद रकम दी जाती थी। *आइन-ए-अकबरी* के अनुसार अकबर के शासनकाल में 33 मनसबें स्थापित की गई थीं। इन मनसबों के धारक व्यक्तियों यानी मनसबदारों की तीन छोटी-बड़ी श्रेणियाँ होती थीं जो धारकों के ज़ात ओहदे और सवार ओहदे पर आधारित थीं। जो मनसबदार अपने ज़ात ओहदे जितने सवार रखता था, वह पहली श्रेणी का मनसबदार होता था। जो मनसबदार अपने ज़ात ओहदे की तुलना में आधे या अधिक सवार रखता था, वह दूसरी श्रेणी में आता था और जो व्यक्ति अपने ज़ात ओहदे की तुलना में आधे से कम सवार रखता था, वह तीसरी श्रेणी का समझा जाता था। ज्यों-ज्यों मुग़ल साम्राज्य का विस्तार होता गया मनसबदारी प्रणाली में अनेक विसंगतियाँ आती गईं और आगे चलकर 17वीं शताब्दी के आखिरी दशकों और 18वीं शताब्दी के शुरुआती दशकों में ये विसंगतियाँ मुग़ल साम्राज्य के पतन का कारण बनीं। (ज़ात, सवार भी देखें)

منصب، نظام منصب داری اس اصطلاح (منصب) کا لغوی مفہوم درجہ یا عہدہ ہے۔ مغلوں کے دور میں اس منصب پر فائز ہونے والے کو منصب دار کہا جاتا تھا۔ منصب دار کو اپنے منصب کے مطابق شہری یا فوجی یا پھر دونوں طرح کی ذمے داریاں نبھانی پڑتی تھیں۔ تاہم ان کے فرائض (فوجی یا شہری) کی نوعیت کا لحاظ کیے بغیر فوجی تنخواہ کی فہرست میں درج کیا جاتا تھا۔ اس نظام کی شروعات چنگیز خان نے کی تھی جس نے اپنی فوج کو نظامِ اعشاریہ (10 کا ضرب، اس میں سب سے چھوٹا دستہ 10 اور سب سے بڑا دستہ 10000 جنگ جوؤں پر مشتمل ہوتا تھا) کے تحت منظم کیا تھا۔ یہ منصب عام طور پر اہلیت اور فوجوں کی صحیح تعداد کی بنیاد پر دیا جاتا تھا جس کا انتظام وانصرام منصب دار کرتے تھے۔ تاہم پانچ ہزار سے زیادہ فوجیوں والے منصب دار بالعموم شاہزادوں کے لیے مخصوص رہتے تھے۔ بعض صورتوں میں منصب داروں کو جاگیر کے بجائے نقد تنخواہ دی جاتی تھی۔ آئین اکبری کے مطابق 33 مناصب تھے جنھیں اکبر کے دور میں ترتیب دیا گیا تھا۔ فرق مراتب کے لحاظ سے ذات اور سوار منصب پر فائز منصب داروں کے تین درجے تھے۔ اپنی ذات کے عہدے کے برابر سوار رکھنے والے کو اول درجے میں رکھا جاتا تھا۔ ذات سے نصف یا نصف سے زیادہ سوار والے کو دوسرے درجے اور نصف سے بھی کم سوار والے کو تیسرے درجے میں شمار کیا جاتا تھا۔ رفتہ رفتہ مملکت مغلیہ کی توسیع کے ساتھ ساتھ بہت سے تضادات واختلافات نظام منصب داری میں داخل ہو گئے جو کہ 17 ویں صدی کے اواخر اور 18 ویں صدی کے اوائل میں حکومت کے زوال کا سبب بن گئے۔ (مزید دیکھیں ذات، سوار)

Masnavi The term refers to a form of writing poetry that developed in Persia from the 3rd century BCE to 9th century CE in which rhymed verses were used as their main characteristic. *Masnavi* was mainly used to compose heroic, historical and romantic poetry. In medieval India mainly sufis including Amir Khusro often used *masnavis* to compose long poems to express the ideas of divine love using human love as an allegory. The

famous love epic *Padmavat* of Malik Muhammad Jaysi, which revolved around the love story of Padmini and Ratansena, the ruler of Chittor, is a fine example of the use of *masnavis* in such compositions.

मसनवी यह शब्द काव्य लेखन की एक शैली का सूचक है जो फ़ारस में तीसरी शताब्दी ई॰पू॰ से ईसा की नौवीं शताब्दी के बीच विकसित हुई थी। इस शैली के काव्यों की मुख्य विशेषता इनके पदों का छंदोबद्ध होना था। मसनवी शैली का प्रयोग मुख्य रूप से वीर तथा शृंगार रस के काव्यों अथवा ऐतिहासिक काव्यों में किया जाता था। मध्यकालीन भारत में मुख्य रूप से अमीर खुसरो जैसे सूफ़ी कवियों ने अकसर लंबे काव्यों की रचना करने के लिए मसनवियों का इस्तेमाल किया, जिसमें उन्होंने अन्योक्ति के रूप में मानवीय प्रेम का प्रयोग करते हुए दैवी प्रेम के भावों को अभिव्यक्त किया। मलिक मुहम्मद जायसी का सुप्रसिद्ध प्रेम महाकाव्य *पदमावत* ऐसी रचनाओं में मसनवियों के प्रयोग का एक उत्कृष्ट उदाहरण है। इस महाकाव्य की कथा चित्तौड़ के शासक रत्नसेन और पद्मिनी के प्रेम प्रसंगों से ओत-प्रोत है।

مثنوی اس اصطلاح سے مراد شاعری کی ایک ہیئت ہے جس کی نشوونما تیسری صدی قبل مسیح اور 9ویں صدی عیسوی کے دوران فارس (موجودہ ایران) میں ہوئی تھی۔ اس میں بالخصوص قافیہ بند اشعار کا استعمال کیا جاتا تھا۔ مثنوی کا استعمال خاص طور پر شجاعت پر مبنی کارنامے، تاریخی اور رومانی شاعری کے لیے کیا جاتا تھا۔ عہد وسطیٰ میں بالخصوص صوفیاء مثلاً امیر خسرو نے خدا سے اپنی محبت کا بطور تمثیل انسانی محبت کے تناظر میں اظہار کرنے کے لیے طویل نظموں میں اکثر و بیشتر مثنوی طرز اختیار کیا ہے۔ ملک محمد جائسی کا مشہور عشقیہ رزم نامہ پدماوت مثنوی طرز کی ایک بہترین مثال ہے جس کا محور پدمنی اور چتوڑ کے حکمراں رتن سین کا عشقیہ افسانہ ہے۔

Matriliny A term used to connote descent traced through the mother.

मातृवंशिता माता के माध्यम से वंश परंपरा या वंशानुक्रम को दर्शाने के लिए इस शब्द का प्रयोग किया जाता है।

مادر نسبی (ننھیالی) اس اصطلاح کا استعمال ماں کی طرف سے چلنے والی نسل کو بیان کرنے کے لیے کیا جاتا ہے۔

Megalith The term derived from two Greek words *mega* and *lithos* literally means large stone. The term is often applied to funerary monuments made of large stones found in many parts of the world like Europe, Asia, Africa, and in Central and South America. In the Indian subcontinent, they occur (c. 1000 BCE to the early centuries CE) in the far south, the Deccan plateau, the Vindhya and Aravalli ranges, and the north-west. Some important types of megaliths were: rock-cut tombs, umbrella stones etc. The megaliths reflect different kinds of funerary practices-extended, fractional, post-excarnate, and post-cremation burials. Some burials contained the remains of more than one person also. The megaliths contained Black and Red Ware, Black Polished Ware, Red Polished Ware, iron tools and weapons, bronze vessels and ornaments and a few gold ornaments. Some megaliths are funerary sites while others were probably memorials for the dead. The megalith builders seem to have been agro-pastoral communities.

महापाषाण अँग्रेज़ी का 'मेगालिथ' शब्द यूनानी भाषा के दो शब्द 'मेगा' और 'लिथोस' से मिलकर बना है, जिनमें 'मेगा' का अर्थ है बड़ा और 'लिथोस' का अर्थ है पत्थर। यह शब्द अकसर विशाल शिलाओं से बने और दुनिया के अनेक हिस्सों, जैसे—यूरोप, एशिया, अफ्रीका और मध्य तथा दक्षिणी अमेरिका में पाए गए अंत्येष्टि स्मारकों के लिए प्रयोग में लाया जाता है। भारतीय उपमहाद्वीप में ये (1000 ई॰पू॰ से ईसा की प्रारंभिक शताब्दियों के बीच) सुदूर दक्षिण में दक्कन के पठार में, विंध्य और अरावली की पर्वत शृंखलाओं में और पश्चिमोत्तर क्षेत्र में पाए गए हैं। कुछ महत्वपूर्ण प्रकार के महापाषाण थे, चट्टान काटकर बनाई गई क़ब्रें और छतरीनुमा पत्थर इत्यादि। इन महापाषाणों से पता चलता है कि उस समय अंत्येष्टि की भिन्न-भिन्न प्रकार की पद्धतियाँ प्रचलित थीं, जैसे—विस्तारित, आंशिक, दाह-पूर्व और दाह-पश्चात्। कुछ क़ब्रों में एक से अधिक व्यक्ति के अवशेष रखे होते थे। क़ब्रों में रखी गई चीज़ें कई तरह की होती थीं, जैसे—काले और लाल बर्तन, काले ओपदार बर्तन, लाल ओपदार बर्तन, लोहे के औज़ार और हथियार, काँसे के बर्तन और गहने एवं कुछ सोने के गहने। कुछ महापाषाण अंत्येष्टि स्थल होते थे, तो कुछ अन्य संभवतः मृतकों के स्मारक होते थे। ऐसा प्रतीत होता है कि महापाषाण निर्माता कृषि-पशुपालक समुदाय के रहे होंगे।

میگالتھ یہ اصطلاح دو یونانی الفاظ 'میگا' اور 'لیتھوز' سے مشتق ہے جس کے لغوی معنی 'بڑا پتھر' ہے۔ اس اصطلاح کا اطلاق اکثر و بیشتر بڑے پتھروں کے سلیب سے تیار کردہ تدفینی آثاروں پر ہوتا ہے جو دنیا کے مختلف علاقوں مثلاً یورپ، ایشیا، افریقہ، اور وسطی و جنوبی امریکہ میں دریافت ہوئے ہیں۔ برصغیر میں اس طرح کی یادگاریں (تقریباً 1000 ق م تا ابتدائی صدی عیسوی) جنوب میں دکن کے نشیبی علاقوں، وندھیا، اراولی پہاڑوں کے قطار اور شمال مغرب سے برآمد ہوئی ہیں۔ چٹانوں کو کاٹ کر بنائے گئے مقبرے اور چھتری نما پتھر وغیرہ میگالتھ (سنگ کلاں) کی بعض اہم قسمیں ہیں۔ میگالتھ مختلف قسم کے تدفینی طریقوں مثلاً کشادہ اور تنگ قبروں اور دفنانے سے پہلے اور بعد کی رسومات وغیرہ پر روشنی ڈالتے ہیں۔ بعض تدفینی مقامات سے ایک سے زیادہ لوگوں کی باقیات دریافت ہوئی ہیں۔ ان تدفینی مقامات سے مٹی کا سیاہ و سرخ برتن، مٹی کا سیاہ پالش شدہ برتن، مٹی کا سرخ پالش شدہ برتن، لوہے کے اوزار اور اسلحے، کانسے کا برتن، زیورات اور سونے کے چند گہنے وغیرہ بھی دریافت ہوئے ہیں۔ بعض میگالتھ تو صاف طور پر تدفینی مقامات تھے جب کہ دیگر مقامات غالباً مردوں کی یادگار تھے۔ ایسا لگتا ہے کہ میگالیتھک معماروں کا تعلق کسان اور چرواہوں کے طبقے سے تھا۔

Mesoamerica The word *meso* or *mesos* in Greek means middle.Derived from it the term Mesoamerica refers to middle America. Geographically this region comprises

southern Mexico, Guatemala, Belize, El Salvador, Honduras, Nicaragua and Costa Rica. Before the explorations of Columbus, this area was the seat of the Olmec and the Mayan civilizations.

मध्य अमेरिका अँग्रेज़ी के 'मेसो' उपसर्ग का यूनानी भाषा में अर्थ 'मध्य' होता है। इसी से बने 'मेसो अमेरिका' शब्द का अर्थ है मध्य अमेरिका। भौगोलिक दृष्टि से इस क्षेत्र में दक्षिणी मेक्सिको, ग्वाटे माला, बेलीज़, एल साल्वाडोर, होंडुरास, निकारागुआ और कोस्टारिका शामिल हैं। कोलंबस की खोजों से पहले इस क्षेत्र में ऑल्मेक और माया सभ्यताएँ फल-फूल रही थीं।

میسوامریکہ یونانی زبان میں لفظ 'میسو' یا 'میسوس' کے معنی وسط ہے۔ اس سے مشتق اصطلاح میسوامریکہ سے مراد وسطی امریکہ ہے۔ جغرافیائی لحاظ سے اس میں جنوبی میکسکو، گوئے مالا، بیلز، ایل سیلواڈور، ہونڈوراس، نیکاراگوا اور کوسٹاریکہ وغیرہ شامل ہیں۔ کولمبس کی دریافت سے پہلے یہ مایائی اور اولمیک تہذیب کا علاقہ تھا۔

Mesolithic Also known as the Middle Stone Age, the term refers to a transitional period between the Palaeolithic and Neolithic ages, often characterised by microlith tool types. People who devised these tools belonged to hunting and gathering groups that existed about 10,000 years ago. Mesolithic cultures survived in different parts of the Indian subcontinent until the beginning of the Common Era and the use of microliths continued well beyond the Mesolithic period. Today, the transition from foraging to cultivation and domestication of animals of Mesolithic period is treated as less abrupt and more continous from the Palaeolithic period.

मध्यपाषाण युगीन पुरापाषाण युग और नवपाषाण युग के बीच के काल को 'मध्यपाषाण' युग कहा जाता है। छोटे-छोटे पत्थरों के औज़ार इस युग की प्रमुख विशेषता थे। जिन लोगों ने इन औज़ारों का आविष्कार किया था वे शिकारी और संग्राहक समूह के थे जो लगभग 10,000 वर्ष पहले रहे होंगे। मध्यपाषाण युगीन संस्कृतियाँ उप-महाद्वीप के भिन्न-भिन्न भागों में ईसा युग के प्रारंभ तक अस्तित्व में रहीं और लघुपाषाणीय औज़ार मध्यपाषाण युग के बाद भी जारी रहे। आज ऐसा माना जाता है कि खाद्य संग्रहण से खेती करने और मध्यपाषाण युग में पशुओं को घरेलू बनाने तक का संक्रांति काल अचानक नहीं शुरू हुआ होगा, वह पुरापाषाणयुग में ही शुरू होकर आगे जारी रहा होगा।

وسط حجری دور اس اصطلاح سے مراد قدیم حجری اور جدید حجری دور کے درمیان پایا جانے والا عبوری دور ہے۔ چھوٹے پتھر کے اوزاروں کا استعمال اس دور کی خاص خصوصیت تھی۔ یہ شکاری اور غذائی اجناس جمع کرنے والوں کا ایک گروہ تھا جو تقریباً 10,000 سال پہلے موجود رہے ہوں گے۔ وسط حجری دور کی تہذیبیں برصغیر کے مختلف حصوں میں عیسوی صدی کے آغاز تک باقی تھیں اور سنگ ریزوں کا بہتر استعمال وسط حجری دور کے بعد تک جاری تھا۔ آج غذائی اجناس کی تلاش سے کاشت کاری کی طرف منتقلی اور وسط حجری دور میں جانوروں کی پرورش رفتہ رفتہ عمل میں آئی اور قدیم حجری دور سے وابستہ یہ تسلسل برقرار رہا ہوگا۔

Metallurgy The term refers to the science that deals with understanding the physical nature of metals, procedures involved in extracting metals from their ores through mining, purifying and creating tools and objects.

धातुकर्म धातुकर्म एक ऐसा विज्ञान है जिसमें धातुओं की भौतिक प्रकृति को समझना, खानों से निकाले गए खनिजों से धातु निकालने की प्रक्रिया, उसका शोधन करना और औज़ार तथा अन्य चीज़े बनाना शामिल है।

دھات کاری (فلزیات) اس اصطلاح سے مراد ایک سائنس ہے جو دھاتوں کی طبیعی نوعیت کو سمجھنے میں مدد اور ایسے طریقۂ کار سے روشناس کراتا ہے جس کی مدد سے دھات کے کان سے خام دھاتیں نکالی جاتی ہیں اور اس میں ان کو صاف کرنا اور اوزار و دیگر سامان بھی تیار کرنا شامل ہے۔

Microliths The term refers to small stone tools measuring between 1 to 5 centimeters in length. These stone tools were produced in large quantity towards the end of the Palaeolithic period and especially in the Mesolithic period. These were generally made of chert, chalcedony, jasper and agate.

लघुपाषाण इस शब्द का तात्पर्य उन छोटे-छोटे पत्थर के औज़ारों से है, जिनकी लंबाई एक से पाँच सेंटीमीटर होती है। ये औज़ार पुरापाषाण युग के अंतिम वर्षों में और विशेष रूप से मध्यपाषाणयुग के दौरान बड़ी मात्रा में बनाए गए थे। वे आमतौर पर चर्ट, चैल्सेडोनी, जैस्पर और ऐगेट से बनाए जाते थे।

تراشیدہ پتھروں کے اوزار اس اصطلاح سے مراد چھوٹے چھوٹے پتھروں کے اوزاروں سے ہے جن کی لمبائی ایک سے پانچ سینٹی میٹر ہوتی تھی۔ اس قسم کے اوزار قدیم حجری دور کے اواخر اور خاص طور پر وسط حجری دور میں بہ کثرت تیار کیے جاتے تھے۔ یہ عام طور پر سنگ یمانی، عقیق ابیض، جاسپر اور سنگ سلیمانی سے تیار کیے جاتے تھے۔

Mihrab It is an Arabic word which is used to refer to the niche which in a mosque indicates the direction for prayers (*qibla*) towards the Kaba in Mecca.In India it points towards the west.

मिहराब यह अरबी भाषा का शब्द है जिसका प्रयोग किसी मस्जिद के नमाज घर की दीवार पर बने खाँचे के लिए किया जाता है, जो मक्का में काबा की तरफ़ मुँह करके नमाज़ अदा करने की दिशा का सूचक होता है। भारत में यह पश्चिम की ओर संकेत करता है।

محراب یہ عربی لفظ ہے جس کا تعلق اندرون مسجد بنے ہوئے طاق نما حصّے سے ہے جو نماز ادا کرنے کے لیے مکّہ میں کعبہ (قبلہ رخ) کی نشان دہی کرتا ہے۔ ہندوستان میں یہ مغرب کی جانب پڑتا ہے۔

Minar It is an Arabic word which refers to a tower built adjacent to a mosque from where call to prayer(*azan*) is given by a *muazzin*. Although a minar is considered an important component of a mosque, it is

not found in all mosques. The tapering (gradually narrowing) minaret of red sandstone built in the south east corner of the Quwwatul Islam Mosque in the Qutub complex in Delhi is one of the finest examples of such minars. It is built following the style of Iranian minarets.

मीनार यह अरबी भाषा का शब्द है जो मस्जिद से जोड़कर बनाए गए उस ऊँचे बुर्ज का सूचक है जिस पर चढ़कर मुअज़्ज़िन अज़ान देता है। हालाँकि मीनार को एक मस्जिद का महत्वपूर्ण हिस्सा माना जाता है, पर यह सभी मस्जिदों में नहीं पाई जाती। दिल्ली में कुतुब अहाते में स्थित कुव्वतुल इस्लाम मस्जिद के दक्षिण-पूर्वी कोने में लाल बलुवा पत्थर से बनी क्रमशः ऊपर की ओर पतली होती गई मीनार ऐसी मीनारों का एक उत्कृष्ट उदाहरण है। यह मीनार ईरानी मीनारों की शैली के अनुसार बनाई गई है।

مینار یہ عربی لفظ ہے جس سے مراد مسجد سے متصل تعمیر شدہ برج ہے جہاں سے مؤذن نماز کے لیے اذان دیتا ہے۔ اگرچہ مینار کو مسجد کا لازمی جز تصور کیا جاتا تھا تاہم یہ تمام مسجدوں میں نہیں پایا جاتا۔ اس کی بہترین مثال دہلی میں قطب احاطے میں تعمیر شدہ مسجد قوۃ الاسلام (قبۃ الاسلام) کے جنوب مشرقی حصہ میں لال پتھر سے بنا ہوا مینار ہے جو اپنی بلندی کی جانب رفتہ رفتہ پتلا ہوتا چلا گیا ہے۔ اس مینار کو ایرانی میناروں کے طرز پر بنایا گیا ہے۔

Minbar The term refers to the stepped pulpit in a mosque from which the *khatib* recites the *khutba*(sermon). The *minbar* is invariably placed on the right hand side of the *mihrab*. (*See also, MIHRAB)*

मिम्बर यह शब्द एक मस्जिद में बने सीढ़ीदार चबूतरे का सूचक है जहाँ से खातिब खुतबा (धर्मोपदेश) पढ़ता है। मिम्बर हमेशा मस्जिद में बनी मिहराब के दाहिनी ओर बना होता है। (मिहराब भी देखें)

منبر اس اصطلاح سے مراد اندرونِ مسجد محراب کے سامنے بنی ہوئی ایک زینہ دار جگہ ہے جہاں سے خطبہ دیا جاتا ہے۔ منبر محراب کی دائیں جانب بالکل سامنے بنا ہوتا ہے۔ (مزید دیکھیں محراب)

Mir-Bakshi The head of the military department in the Mughal Empire was called *Mir Bakshi.* Although a similar position existed in the Delhi sultanate under the name of *Diwan-i-arz* from the time of Balban, the influence of the post increased many fold under the Mughals as all *mansabs* granted by the empire were enrolled in the military payroll. Therefore, apart from his regular duties to look after the recruitment of the army and the inspection of the muster of the troops and horses, he also maintained a register of all *mansabdars*. He also presented before the emperor all high officers coming from the provinces (subas) or leaving the court on different postings. Ambassadors and other distinguished visiters too were presented to the emperor by the *Mir Bakshi*. Besides, he headed the intelligence department and accompanied the emperor on his state visits. This nearness to the emperor increased the power and prestige of the *Mir Bakshi* much beyond his own department.

मीर बख्शी मुग़ल साम्राज्य में सैन्य विभाग के अध्यक्ष को मीर बख्शी कहा जाता था। यद्यपि ऐसा ही एक पद दिल्ली सल्तनत के अंतर्गत बलबन के समय से मौजूद था जिसका नाम दीवाने अर्ज़ था, किंतु मुग़लों के शासनकाल में इस पद का प्रभाव कई गुना बढ़ गया था, क्योंकि बादशाह द्वारा दी गई सभी मनसबें सैनिक वेतन-चिट्ठी में दर्ज की जाती थीं। इसलिए सेना की भर्ती पर नज़र रखने और सैनिक टुकड़ियों और घोड़ों के रख-रखाव का मुआयना करने से संबंधित उसके सभी नियमित कर्तव्यों के अलावा वह सभी मनसबदारों का एक रजिस्टर भी रखता था। इसके अलावा वह सूबों से आने वाले सभी अफ़सरों को बादशाह के समक्ष प्रस्तुत करता था और इसी प्रकार दरबार से अन्यत्र स्थानांतरण पर जाने वाले अफ़सरों को भी बादशाह से मिलवाता था। इसी प्रकार बाहर से आने वाले राजदूतों और अन्य विशिष्ट आगंतुकों को बादशाह से मिलवाने का काम भी मीर बख्शी ही करता था। इसके अतिरिक्त वह गुप्तचर विभाग का अध्यक्ष होता था और जब बादशाह राज्य में दौरे पर जाता तो मीर बख्शी को भी अपने साथ ले जाता था। बादशाह के साथ उसकी निकटता के कारण मीर बख्शी की शक्ति और प्रतिष्ठा उसके अपने विभाग से परे भी बहुत बढ़ गई थी।

میر بخشی مملکت مغلیہ میں فوجی محکمہ کے صدر کو میر بخشی کہا جاتا تھا۔ اگرچہ اس سے ملتا جلتا عہدہ 'دیوان عرض' کے نام سے دہلی سلطنت میں بلبن کے دور سے ہی موجود تھا۔ تاہم مغل دور میں اس عہدے کا دبدبہ کئی گنا اس لیے بڑھ گیا تھا کہ بادشاہ کی جانب سے دیے جانے والے تمام عہدوں کو فوجیوں کی تنخواہ کی فہرست میں درج کیا جاتا تھا۔ لہٰذا میر بخشی کو اپنے مستقل فرائض مثلاً فوج کی تقرری، افواج اور گھوڑوں کی حاضری کی نگرانی کے علاوہ تمام منصب داروں کا رجسٹر بھی تیار رکھنا پڑتا تھا۔ وہ صوبوں سے آنے والے تمام افسروں یا مختلف عہدوں پر فائز ہو کر جانے والوں کو بادشاہ کے سامنے پیش بھی کرتا تھا۔ سفرا اور دیگر ممتاز اکابرین بھی میر بخشی کی معرفت ہی پیش کیے جاتے تھے۔ اس کے علاوہ وہ خفیہ محکمے کا صدر ہوتا اور صوبوں کے دورہ میں بادشاہ کے ساتھ جاتا تھا۔ بادشاہ سے اس قربت نے میر بخشی کے اختیار اور وقار کو اس کے اپنے محکمے سے کئی گنا بڑھا دیا تھا۔

Misl The term refers to the twelve confederacies (military brotherhood with a democratic set up) into which the Sikhs organised themselves after the final retreat of Ahmad Shah Abdali from the Punjab in 1770s. Most of these *misls* were later annexed by Maharaja Ranjit Singh, who established a strong sovereign state in the Punjab with Lahore as its capital. Maharaja Ranjit Singh himself belonged to the *Shukarchakiya misl*. Ten years after his death in 1839, the state founded by him was annexed to the growing British Empire in India.

मिस्ल इस शब्द का तात्पर्य उन 12 समूहों (लोकतांत्रिक प्रणाली पर आधारित सैनिक भाईचारा) से है जिनमें 1770 के दशक में पंजाब से अहमदशाह

अब्दाली के अंतिम रूप से हट जाने के बाद, सिखों ने अपने को संगठित कर लिया था। आगे चलकर महाराजा रणजीत सिंह ने जब पंजाब में अपना प्रभुता संपन्न प्रबल राज्य स्थापित किया और लाहौर को अपने राज्य की राजधानी बनाया तब इनमें से अधिकांश मिस्लों को अपने राज्य में मिला लिया। महाराजा रणजीत सिंह स्वयं शुकरचकिया मिस्ल के थे। 1839 में उनकी मृत्यु के दस वर्ष बाद उनके द्वारा स्थापित किया गया राज्य भारत में बढ़ते हुए ब्रिटिश साम्राज्य में शामिल कर लिया गया।

مسل اس اصطلاح سے مراد بارہ ریاستوں کا اتحاد (جمہوری طرز پر قائم فوجی اخوت) ہے جس میں 1770 کی دہائی میں کلی طور پر پسپا ہو کر احمد شاہ ابدالی کی پنجاب سے واپسی کے بعد سکھوں نے خود کو منظم کر لیا تھا۔ بعد میں مہاراجا رنجیت سنگھ نے جب پنجاب میں اپنی خود مختار ریاست قائم کر لی اور لاہور کو دارالحکومت بنا لیا تب اس نے ان میں اکثر مِسلوں کو اپنی ریاست میں شامل کر لیا۔ بذات خود مہاراجا رنجیت سنگھ کا تعلق شوکر چاکیہ مِسل سے تھا۔ 1839 میں اس کی وفات کے دس سال بعد اس کی قائم کردہ ریاست کو ہندوستان میں بڑھتی ہوئی برطانوی حکومت میں شامل کر لیا گیا۔

Moderates The term refers to those Indian nationalists, who led the national movement in its first phase, that is, from 1885 to 1905. The term 'Moderate' came to be used to refer to them as they greatly relied on the method of petitioning and persuading the British India Government to grant greater political concessions to Indians in their own administration through constitutional means. One of the most important contributions of those moderates was the development of a critique of colonialism. For example Dadabhai Naoroji, the grand old man of Indian Nationalist Movement, propounded a theory which exposed the ways in which the resources of India were systematically taken out of India. This theory came to be known as the drain theory. Another moderate leader, Romesh Chunder Dutt wrote a two volume *Economic History of India*, which also influenced the Indian National Movement in perceptible ways. Other prominent Moderate leaders were Surendra Nath Banerji, Pherozeshah Mehta, BadruddinTyabji, Gopal Krishna Gokhale and W.C. Bonnerjee. Because of the political stance of constitutionalism and moderation adopted by these moderates the Indian National Congress witnessed a split between them and the extremists in its Surat session in 1907. (*See also,* RADICALS)

मध्यमार्गी इस शब्द का तात्पर्य उन भारतीय राष्ट्रवादियों से है जिन्होंने पहले दौर में, यानी 1885 से 1905 तक राष्ट्रीय आंदोलन का नेतृत्व किया था। इस समूह को मध्यमार्गी इसलिए कहा जाता था क्योंकि उनके तौर-तरीके अधिकतर अनुनय-विनय पर आधारित थे और वे सरकार से संवैधानिक तरीकों से प्रशासन में भारतीयों को अधिक राजनीतिक रियायतें दिलवाना चाहते थे। इन मध्यमार्गी नेताओं का एक सबसे महत्वपूर्ण योगदान उपनिवेशवाद के बारे में एक आलोचनात्मक दृष्टिकोण का विकास है। उदाहरण के लिए भारतीय राष्ट्रीय आंदोलन के भीष्म पितामह दादा भाई नौरोजी ने एक सिद्धांत प्रतिपादित किया जिसके द्वारा उन्होंने उन तरीकों को उजागर किया जिनके द्वारा भारतीय संसाधन योजनाबद्ध रीति से भारत से बाहर ले जाए जा रहे थे। इस सिद्धांत को 'धन-निकासी का सिद्धांत' कहा जाता है। एक अन्य मध्यमार्गी नेता रोमेश चंद्र दत्त ने *इकोनॉमिक हिस्ट्री ऑफ़ इंडिया* के नाम से एक दो खंडीय ग्रंथ की रचना की जिसने भारतीय राष्ट्रीय आंदोलन को अत्यंत प्रभावशाली ढंग से प्रभावित किया। कुछ अन्य प्रमुख नेता थे। सुरेंद्रनाथ बैनर्जी, फ़िरोजशाह मेहता, बदरूद्दीन तैयबजी, गोपाल कृष्ण गोखले और डब्लू. सी. बैनर्जी। इन मध्यमार्गी नेताओं द्वारा अपनाए गए संविधानवादी और नरमपंथीय राजनीतिक दृष्टिकोण के कारण 1907 में आयोजित सूरत अधिवेशन में भारतीय राष्ट्रीय कांग्रेस दो दलों – आमूलपरिवर्तनवादी और मध्यमार्गी में विभाजित हो गया। (आमूलपरिवर्तनवादी भी देखें)

اعتدال پسند اس سے مراد ان ہندوستانی قوم پرستوں سے ہے جنھوں نے پہلے مرحلے یعنی 1885 سے 1905 تک قومی تحریک کی قیادت کی۔ انھیں اعتدال پسند اس لیے کہا جاتا ہے کہ انھوں نے برطانوی حکومت ہند سے آئینی ضابطوں کے ذریعے ہندوستانیوں کو ان کے اپنے نظم ونسق میں زیادہ سے زیادہ سیاسی مراعات دلانے کے لیے عرض گزاری اور رضا جوئی جیسے متعدل طریقوں پر بہت زیادہ بھروسہ کیا تھا۔ ان اعتدال پسندوں کا ایک سب سے بڑا کارنامہ یہ تھا کہ انھوں نے نوآبادیت کی تنقید کو رواج دیا۔ مثال کے طور پر ہندوستانی قومی تحریک کے سب سے معمّر رہنما دادا بھائی نوروجی نے ایک نظریے کی تشکیل کی جس میں یہ طشت از بام کیا گیا کہ کس طرح حکمت کے ساتھ ہندوستانی وسائل کو ہندوستان سے باہر لے جایا جا رہا ہے۔ اس نظریے کو 'دولت کا بہاؤ' کہا جاتا ہے۔ ایک دوسرے معتدل رہنما رمیش چندر دت نے دو جلدوں میں 'اکنامک ہسٹری آف انڈیا' تالیف کی جس نے ہندوستانی قومی تحریک کو غیر معمولی طور پر متاثر کیا۔ دیگر اہم اعتدال پسند رہنماؤں میں سریندر ناتھ بنرجی، فیروز شاہ مہتا، بدرالدین طیّب جی، گوپال کرشن گوکھلے اور ڈبلیو۔سی۔ بنرجی وغیرہ تھے۔ قانون کی بالادستی اور اعتدال پسندی، جو کہ ان رہنماؤں کا سیاسی مطمح نظر تھا، کے سبب ہندوستانی قومی کانگریس سورت کے اجلاس 1907 میں اعتدال پسندوں اور انتہاپسندوں کے دو حلقوں میں منقسم ہوگئی۔ (مزید دیکھیں انتہاپسند)

Mufti The term refers to the experts on the Islamic law (*sharia*), who provided rulings (*fatwas*) on matters that were referred to them by the members of the public or by the *qazis* during the medieval period particularly in matters related to marriage, divorce, and inheritance of property. Such rulings were viewed as binding.

मुफ़्ती यह शब्द इस्लामी कानून (शरिया) के उन विशेषज्ञों का सूचक था जो मध्ययुग में जनसाधारण द्वारा अथवा क़ाज़ियों द्वारा उनकी राय के लिए उनके

पास भेजे जाने वाले मामलों, विशेष रूप से शादी, तलाक और ज़मीन-जायदाद के उत्तराधिकार से संबंधित मामलों पर अपना निर्णय (फ़तवा) देते थे। उनके निर्णय सबके लिए बाध्यकारी समझे जाते थे।

مفتی اس اصطلاح سے مراد اسلامی قانون (شریعت) میں مہارت رکھنے والا ہے جو عہدِ وسطیٰ میں عوام الناس یا قاضی کی طرف سے پوچھے گئے سوالوں بالخصوص نکاح، طلاق اور میراث وغیرہ سے متعلق مسائل کا جواب فتویٰ کی شکل میں دیتا تھا جس پر عمل کرنا ضروری سمجھا جاتا تھا۔

Muhajir The word has its origin in the Arabic term 'muhajirun' which refers to the followers of prophet Muhammad who migrated from Mecca to Medina following his footsteps in the year 622 and later.In contemporary period the muslims who left for Pakistan from northern India in the wake of India's partition are referred to as *muhajirs* in Pakistan.

मुहाजिर यह शब्द अरबी भाषा के शब्द 'मुहाजिरून' से निकला है, जिसका तात्पर्य पैग़ंबर मुहम्मद के उन अनुयायियों से है जो वर्ष 622 में और उसके बाद पैग़ंबर के पदचिह्नों पर चलते हुए मक्का से मदीना आए थे। आज के ज़माने में मुहाजिर उन मुस्लिम लोगों को कहा जाता है जो भारत के विभाजन के परिणामस्वरूप उत्तरी भारत से पाकिस्तान चले गए थे।

مہاجر یہ اصطلاح عربی لفظ مہاجرون کی واحد ہے جس سے مراد پیغمبر محمدؐ کے وہ پیروہیں جو 622 عیسوی اور اس کے بعد بھی آپؐ کی اتباع میں مکہ سے مدینہ ہجرت کر گئے۔ عصر حاضر میں تقسیم ہند کی وجہ سے جو لوگ شمالی ہندوستان سے پاکستان چلے گئے انھیں پاکستان میں مہاجر کہا جاتا ہے۔

Mulatto The term refers to a person with one white and one black parent. The term originated during the colonial period (c.16th century CE). However, the term is often considered offensive.

मुलेटो मुलेटो एक ऐसा व्यक्ति होता है जिसके माता-पिता में से एक गोरा और एक काला होता है। इस शब्द का उद्भव औपनिवेशिक काल (ईसा की 16वीं शताब्दी) में हुआ था। किंतु इस शब्द का प्रयोग अकसर आपत्तिजनक माना जाता है।

مولیٹو (مخلوط النسل) اس اصطلاح سے مراد وہ شخص ہے جس کے والدین میں سے ایک سفید فام اور دوسرا سیاہ فام ہو۔ اس اصطلاح کا آغاز نوآبادیاتی دور (تقریباً 16ویں صدی عیسوی) میں ہوا تھا۔ تاہم اکثر و بیشتر اسے اہانت آمیز اصطلاح سمجھا جاتا ہے۔

***Muqaddam*:** It is a term which was used to refer to a village headman during the time of the Delhi Sultanate. Alongwith *chaudhuris* and *khuts*, the *muqaddams* constituted the rural aristocracy. They often held the most productive lands in the village and in a system, where the village as a whole used to be assessed for revenue payment and the *muqaddams* were held responsible for collection of such revenue, they used to pass on the burden of their share of the land revenue to other peasants. Besides, the *muqaddams* also did not pay *jaziya* (a religious tax) and other taxes rather collected perquisites (incidental monetary benefits) on account of their working as village headman. However, in order to rein them in and curtail their influence, Alauddin Khalji divested them from collecting any such perquisites and also assessed their land for collection of revenue on a par with ordinary peasants. *Muqaddams* from around the areas that were easily accessible from Delhi thus came to be affected substantially although in other areas they continued to enjoy their status unaffected. From the time of Akbar the *muqaddams* came to constitute an intermediate class of *zamindars*.

मुक़द्दम दिल्ली सल्तनत के शासनकाल में गाँव के मुखिया के लिए मुक़द्दम शब्द का प्रयोग किया जाता था। चौधरी और खुत के साथ-साथ मुक़द्दम भी गाँव के उच्च वर्ग में आते थे। गाँव में उनके पास अकसर सबसे उपजाऊ ज़मीन होती थी। तत्कालीन व्यवस्था में जब संपूर्ण गाँव से वसूल किए जाने वाले राजस्व की राशि एक साथ निर्धारित की जाती थी और उस राशि को वसूल करने की ज़िम्मेदारी मुक़द्दमों पर होती थी, तब ये मुक़द्दम उनसे वसूल किए जाने वाले भू-राजस्व का बोझ अन्य किसानों पर डाल दिया करते थे। इसके अलावा इन मुकद्दमों को जज़िया (एक धार्मिक कर) और अन्य कर नहीं देने पड़ते थे, बल्कि वे गाँव के मुखिया के रूप में दी जाने वाली अपनी सेवाओं के बदले कुछ प्रासंगिक धन लाभ वसूल कर लेते थे। उन पर लगाम कसने और उनके प्रभाव को कम करने के लिए अलाउद्दीन खिलजी ने उन्हें प्रासंगिक लाभ वसूल करने के अधिकार से वंचित कर दिया था और अन्य साधारण किसानों की तरह उनसे भी भू-राजस्व वसूल करना शुरू कर दिया था। दिल्ली के आस-पास के इलाकों में जहाँ आसानी से पहुँचा जा सकता था, रहने वाले मुक़द्दमों पर अलाउद्दीन के फ़ैसले का काफ़ी असर हुआ, लेकिन अन्य क्षेत्रों के मुक़द्दम अप्रभावित रहे और अपने ओहदे का लाभ उठाते रहे। अकबर के शासनकाल से मुकद्दम ज़मींदारों की एक मध्यवर्ती श्रेणी बन गए।

مقدّم یہ ایک اصطلاح ہے جس کا استعمال دہلی سلطنت میں گاؤں کے مکھیا کے لیے کیا جاتا تھا۔ چودھری اور خوط کے ساتھ مقدّم بھی دیہات کے اشرافیہ تھے۔ ان کے پاس اکثر گاؤں میں سب سے زیادہ زرخیز زمین ہوتی تھی۔ ایک نظام کے تحت مال گزاری کی ادائیگی کے لیے جب پورے گاؤں کی پیداوار کا اندازہ کیا جاتا تھا اور ان مال گزاریوں کو وصول کرنا مقدّم کے ذمے ہوتا تھا تو یہ مقدم ان سے وصول کی جانے والی مال گزاری کا بوجھ دوسرے کسانوں پر ڈال دیا کرتے تھے۔ اس کے علاوہ مقدم کو جزیہ اور دیگر محصولات بھی ادا نہیں کرنا پڑتا تھا۔ مزید یہ کہ گاؤں میں مکھیا کی حیثیت سے کام کرنے کے عوض وہ تنخواہ کے علاوہ اضافی رقوم بھی (اتفاقیہ مالی منفعت) وصول کر لیتے تھے۔ تاہم علاء الدین خلجی نے ان پر قدغن لگانے اور ان کے اثر و رسوخ کو ختم کرنے کے لیے اس طرح کی اضافی وصول یابی پر پابندی عائد کی اور مال گزاری وصول کرنے کے

لیے عام کسانوں کی طرح ان کی زمینوں کا بھی تخمینہ لگوایا۔ان علاقوں میں، جہاں بآسانی دہلی سے کنٹرول کیا جاسکتا تھا وہاں مقدّم کی حیثیت میں کافی حد تک کمی آ گئی۔ تاہم دوسرے علاقوں میں ان کی سابقہ حیثیت اپنی جگہ برقرار رہی۔ اکبر کے دور سے مقدم زمین داروں کی حیثیت سے ثالثی طبقہ بن گئے۔

Muqti During the period of the Delhi sultanate, the term was used to refer to the commanders of military and administrative tracts called *iqtas*. The powers,which the *muqtis* exercised,depended on specific circumstances. Initially the *muqtis* were almost independent although with the central authority becoming stronger, the *muqtis* powers became much less. Since Balban's time the *muqtis* were obliged to send the surplus income from the *iqtas* to the centre after meeting their own expenditures including the expenditure they had to incur in maintaining the armies and law and order. During Alauddin's time the *muqtis* had also to follow the system of land revenue assessment that had been introduced by the sultan in the doab region. The control of the sultans over the *muqtis* also grew on account of the appointment of revenue administrators (*naib diwans* or *khwaja*) and intelligence officers (*barids*) from the centre in the *iqtas*.

मुक़्ति दिल्ली सल्तनत के शासन काल में इस शब्द का प्रयोग सैनिक तथा प्रशासनिक भू-भागों (इक्ता) के प्रमुखों लिए किया जाता था। मुक़्तियों द्वारा प्रयोग की जाने वाली शक्तियाँ, कुछ विशिष्ट परिस्थितियों पर निर्भर करती थीं। प्रारंभ में मुक़्ति लगभग स्वतंत्र रूप से अपना कार्य करते थे, किंतु जब केंद्रीय सत्ता अधिक शक्तिशाली हो गई तो मुक़्तियों की शक्तियाँ बहुत कम हो गईं। बलबन के समय से मुक़्तियों को इक़्ता से होने वाली संपूर्ण आय में से उनके द्वारा रखी जाने वाली सेना और कानून-व्यवस्था आदि के खर्च को घटाकर शेष बची हुई संपूर्ण राशि को केंद्रीय शासन के पास भेजना होता था। अलाउद्दीन के शासन काल में मुक़्तियों को भू-राजस्व निर्धारण की उस प्रणाली का पालन करना होता था जो सुल्तान द्वारा दोआब क्षेत्र में लागू की गई थी। इसके अलावा, मुक़्तियों पर सुल्तान का नियंत्रण तब और भी बढ़ गया जब इक़्ता क्षेत्रों में केंद्र की ओर से राजस्व प्रशासकों (नायब दीवान या ख्वाजा) और गुप्तचर अधिकारियों (बरीदों) की नियुक्ति कर दी गई।

मुक़्ति दिल्ली सल्तनत के शासन काल में इस शब्द का प्रयोग सैनिक तथा प्रशासनिक भू-भागों (इक्ता) के प्रमुखों लिए किया जाता था। मुक़्तियों द्वारा प्रयोग की जाने वाली शक्तियाँ, कुछ विशिष्ट परिस्थितियों पर निर्भर करती थीं। प्रारंभ में मुक़्ति लगभग स्वतंत्र रूप से अपना कार्य करते थे, किंतु जब केंद्रीय सत्ता अधिक शक्तिशाली हो गई तो मुक़्तियों की शक्तियाँ बहुत कम हो गईं। बलबन के समय से मुक़्तियों को इक़्ता से होने वाली संपूर्ण आय में से उनके द्वारा रखी जाने वाली सेना और कानून-व्यवस्था आदि के खर्च को घटाकर शेष बची हुई संपूर्ण राशि को केंद्रीय शासन के पास भेजना होता था। अलाउद्दीन के शासन काल में मुक़्तियों को भू-राजस्व निर्धारण की उस प्रणाली का पालन करना होता था जो सुल्तान द्वारा दोआब क्षेत्र में लागू की गई थी। इसके अलावा, मुक़्तियों पर सुल्तान का नियंत्रण तब और भी बढ़ गया जब इक़्ता क्षेत्रों में केंद्र की ओर से राजस्व प्रशासकों (नायब दीवान या ख्वाजा) और गुप्तचर अधिकारियों (बरीदों) की नियुक्ति कर दी गई।

مُقطی دہلی سلطنت کے دور میں اس اصطلاح کا استعمال فوجی سپہ سالار اور انتظامی خطّوں کے لیے کیا جاتا تھا جنھیں اقطاع کہا جاتا تھا۔ جن اختیارات کا استعمال مقطی کرتے تھے وہ مخصوص حالات پر منحصر ہوتے تھے۔ ابتدا میں مقطی تقریباً خودمختار ہوتے تھے لیکن مرکزی حکومت کے مستحکم ہونے کے ساتھ ان کے اختیارات بہت کم ہو گئے۔ بلبن کے دور سے ہی مقطیوں کو اقطاعات سے پیداوار کی شکل میں ہونے والی آمدنی کو ذاتی ضرورتوں کی تکمیل، فوجی انتظام و انصرام اور نظم وضبط میں ہونے والے اخراجات کے بعد باقی ماندہ آمدنی مرکز کو ارسال کرنا پڑتا تھا۔ سلطان علاء الدین خلجی کے دور میں مقطیوں کو نظام مال گزاری کے تحت تعین مال گزاری کی پابندی کرنی پڑتی تھی جسے سلطان نے دوآب علاقے پر نافذ کیا تھا۔ مرکز کی جانب سے اقطاعات پر منتظم مال گزاری (نائب دیوان یا خواجہ) اور جاسوسوں (بریدوں) کی تقرری ہونے کی وجہ سے سلطانوں کا تسلط مقطیوں پر مضبوط ہو گیا تھا۔

Murid It is an Arabic word which refers to a disciple of a Sufi master.

मुरीद यह एक अरबी शब्द है, जिसका अर्थ है 'एक सूफ़ी पीर का शिष्य'।

مرید یہ عربی لفظ ہے جس سے مراد صوفی شیخ کے شاگرد ہیں۔

Murshid It is an Arabic word which literally means a 'guide'. Also called *shaikh* (in Arabic) or *Pir* (in Persian), a *murshid* holds the central position in a *khanqah*(sufi organisation). He enrolls disciples, institutes rules for their spiritual conduct and community life, and teaches them regularly. The *murids* used to take their oath of allegiance of these masters and follow their instructions diligently.This special bond between the murshids and their *murids* developed the institutions of sufi *silsila* in sufism. After the death of a *murshid,* the tomb shrine(*dargah*) built on his grave becomes the centre of devotion for his followers. Such *dargahs* in places like Ajmer and Delhi have become important places of pilgrimage (*ziyarat*) in India.

मुर्शिद यह एक अरबी शब्द है, जिसका शाब्दिक अर्थ है 'मार्गदर्शक'। इसे शेख (अरबी में) और पीर (फ़ारसी में) भी कहा जाता है। इसकी देख-रेख में संपूर्ण ख़ानक़ाह (सूफ़ी संगठन) चलता है। यह 'मुरीदों' की भर्ती करता है, उनके आध्यात्मिक चाल-चलन और सामुदायिक जीवन के लिए नियम निर्धारित करता है और उन्हें नियमित रूप से शिक्षा देता है। मुरीद अपने पीरों यानी मुर्शिदों के प्रति निष्ठा की शपथ लेते थे और प्रयासपूर्वक उनकी हिदायतों का पालन करते थे। मुर्शिदों तथा मुरीदों के बीच इस विशेष गठजोड़ ने सूफ़ीवाद में सूफ़ी सिलसिले की संस्थाएँ विकसित कीं। मुर्शिद की मृत्यु के बाद उसकी क़ब्र पर बनाई गई दरगाह उसके अनुयायियों के लिए भक्ति का केंद्र बन जाती है। भारत में अजमेर तथा दिल्ली जैसे स्थानों पर निर्मित ऐसी दरगाहें ज़ियारत यानी तीर्थयात्रा के महत्वपूर्ण स्थान बन गई हैं।

مرشد یہ عربی لفظ ہے جس کے لفظی معنی رہنما کے ہیں۔ شیخ (عربی میں) یا پیر (فارسی میں) کو بھی مرشد کہا جاتا ہے جنھیں خانقاہ میں مرکزی مقام حاصل ہوتا ہے۔ وہ مرید کرتے، ان کے لیے روحانی معمولات اور مل جُل کر زندگی گزارنے کے لیے اصول تیار کرتے اور باضابطہ ان کی تعلیم و تربیت کا اہتمام کرتے ہیں۔ مریدین اپنے شیخ کے تئیں وفاداری اور ان کی ہدایات پر تندہی سے عمل پیرا ہونے کا عہد کرتے تھے۔ مرشد اور مرید کے درمیان بیعت وارادت نے تصوف میں صوفی سلسلے کو فروغ دیا۔ مرشد کی وفات کے بعد ان کے مقبروں کے اوپر گنبد تعمیر کیا جاتا ہے جو درگاہ کی شکل میں ان کے مریدین و

मूवेंदर तमिल भाषा का यह शब्द संगम ग्रंथों में मिलता है। यह तीन बड़े राजप्रमुखों अर्थात् चेर, चोल और पांड्य राजाओं का सूचक है। (संगम भी देखें)

मویندر یہ ایک تمل اصطلاح ہے جس کا ذکر سنگم متون میں کیا گیا ہے۔ اس سے مراد تین بڑے سربراہ چیرہ، چولا اور پانڈیا حکمراں ہیں۔ (مزید دیکھیں سنگم)

Muvendar It is a Tamil term which occurs in Sangam texts. It stands for three big ruling chiefs i.e. the Chera, Chola and Pandya kings. (*See also,* SANGAM)

متعلقین کے لیے روحانیت کا مرکز ہوتا ہے۔ اس طرح کی درگاہیں ہندوستان کے مختلف مقامات مثلاً اجمیر اور دہلی میں نہایت اہمیت کی حامل زیارت گاہ بن گئی ہیں۔

Nn-Oo

Nabob This is an English adoption of the word nawab. Whereas the latter was used to refer to the Muslim kings of the autonomous states of India like Oudh and Bengal during the 18th century, the former was used by the English people to refer to those high officials of the English East India Company who made huge fortunes in India and went back to England as men of wealth and prominence to buy properties as well as positions in the British parliament.

नबोब नवाब शब्द को अँग्रेज़ी में 'नबोब' के रूप में अपनाया गया है। एक ओर जहाँ नवाब शब्द का प्रयोग 18वीं शताब्दी के दौरान अवध तथा बंगाल जैसे भारतीय स्वायत्त राज्यों के मुस्लिम शासकों के लिए किया जाता था, वहीं दूसरी ओर अँग्रेज़ों द्वारा 'नबोब' शब्द का प्रयोग इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी के उन अधिकारियों के लिए किया गया था जिन्होंने भारत में खूब धन कमाया और फिर संपत्तियाँ खरीदने और ब्रिटिश पार्लियामेंट में ऊँचे पद प्राप्त करने के लिए वे एक धनाढ्य एवं विशिष्ट व्यक्ति के रूप में इंग्लैंड वापस चले गए।

نبوب انگریزی کا یہ لفظ نواب سے لیا گیا ہے۔ تاہم بعد میں لفظ نواب کا استعمال اٹھارھویں صدی کے ہندوستان کی خودمختار ریاستوں مثلاً اودھ اور بنگال کے مسلم راجاؤں کے لیے کیا گیا جب کہ نبوب کا استعمال برطانوی لوگوں نے انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی کے ان اعلیٰ کارندوں کے لیے کیا تھا جنھوں نے ہندوستان میں کثیر دولت کمائی اور بے حد امیر اور صاحب ثروت ہوکر برطانیہ میں جائداد خریدنے اور برطانوی پارلیمنٹ میں رتبہ حاصل کرنے کے لیے ہندوستان سے واپس چلے گئے۔

Naib It is an Arabic word which refers to a deputy, assistant, agent or representative. In medieval India, the word was used to designate an official of the state. During the sultanate period, the nobles who had put Iltutmish's third son Muizzuddin Bahram Shah on the throne, had made him create the position of a *naib-i-mamlakat* or *malik naib* to function as his regent or the de facto ruler. During sultan Nasiruddin Mahmud's reign Ghiyasuddin Balban had become the *naib-i-mamlakat* (the regent of the king). It is sometimes suggested that the office of the *naib* had been created after Iltutmish's reign to reduce the importance of the office of the *wazir*. However, after becoming sultan, Balban had sought to eliminate the chance of concentration of power in the hands of any of his officers. But under a different circumstance Alauddin Khalji had made his trusted general Malik Kafur Hazaar Dinari the *malik naib* of the sultanate who, towards the end of the sultan's reign had become the virtual ruler and had come to be widely known as Malik Kafur. Under the Mughals the word continued to be used to refer to different kinds of deputies.

नायब यह एक अरबी शब्द है, जिसका अर्थ है 'उपसहायक', 'अभिकर्ता' या 'प्रतिनिधि'। मध्यकालीन भारत में इस शब्द का प्रयोग राज्य के एक अधिकारी के लिए किया जाता था। सल्तनत काल में अभिजात-वर्ग के जिन लोगों ने इल्तुतमिश के तीसरे बेटे मुइज़्ज़ुद्दीन बहराम शाह को राजगद्दी पर बैठाया था, उन्होंने उससे 'नायब-ए-ममलकत' यानी मलिक-नायब का पद बनवाया जो उसके रीजेंट या असली शासक के रूप में काम करता था। सुलतान नसीरुद्दीन मुहम्मद के शासन काल में, गियासुद्दीन बलबन उसका 'नायब-ए-ममलकत' बन गया था। कभी-कभी ऐसा भी सोचा जाता है कि इल्तुतमिश के शासन काल के बाद वज़ीर के पद के महत्त्व को कम करने के लिए नायब के ओहदे को बनाया गया था। किंतु सुलतान बन जाने के बाद बलबन ने अपने अन्य किसी भी अधिकारी के हाथ में सत्ता न रहने देने के उद्देश्य से इस ओहदे को खत्म कर दिया था। किंतु एक भिन्न परिस्थिति में अलाउद्दीन खिलजी ने अपने विश्वास पात्र जनरल मलिक काफ़ूर हज़ार दीनारी को सल्तनत का नायब बनाया जो सुलतान के शासन के आखिरी दिनों में वास्तविक शासक बन गया था और व्यापक रूप से मलिक काफ़ूर के नाम से जाना गया। मुग़लों के शासन काल में इस शब्द का प्रयोग भिन्न-भिन्न प्रकार के उप अधिकारियों के लिए किया जाता रहा।

نائب یہ عربی لفظ ہے جس کا مطلب قائم مقام، معاون، کارکن یا نمائندہ ہے۔ عہد وسطیٰ کے ہندوستان میں اس اصطلاح کا استعمال ریاست کے ایک کارکن کے لیے کیا جاتا تھا۔ عہد سلطنت میں وہ امرا جنھوں نے التتمش کے تیسرے بیٹے معزالدین بہرام شاہ کو تخت پر بیٹھایا تھا انھوں نے قائم مقام یا اصل حکمراں کے طور پر کام کرنے کے لیے اس سے نائب مملکت یا ملک نائب کا عہدہ مقرر کرایا تھا۔ سلطان نصیرالدین محمود کے دور حکومت میں غیاث الدین بلبن بادشاہ کا نائب مملکت تھا۔ بسا اوقات کہا جاتا ہے کہ نائب کا عہدہ التتمش کے دور حکومت کے بعد وزیر کے عہدے کی اہمیت کو کم کرنے کے لیے قائم کیا گیا تھا۔ تاہم بلبن نے سلطان بننے کے بعد اپنے کسی بھی افسر کے ہاتھ میں اختیارات مرکوز ہونے کے امکانات کو ختم کرنے کی کوشش کی تھی۔ لیکن علاءالدین خلجی نے ایک مختلف صورت حال کے پیش نظر اپنے قابل اعتماد سپہ سالار ملک کافور ہزار دیناری کو نائب سلطنت مقرر کیا تھا جو سلطان کے آخری دور میں عملی طور پر بادشاہ بن گیا اور ملک کافور کے نام سے زیادہ معروف ہوا۔ مغلوں کے دور میں یہ لفظ مختلف طرح کے قائم مقام کے لیے مسلسل استعمال میں رہا۔

Naqib It is an Arabic word and was used for an usher who used to loudly announce the orders of the sultan to his soldiers and also proclaim his presence in the royal cavalcade (procession). The chief of the *naqibs* was known as *naqibu al-nuquba*. The symbol that marked the official status of the *naqibu al-nuquba* consisted of a gold mace and a gold tiara (ornamental hat) with peacock feathers tucked on to it.

नक़ीब यह एक अरबी शब्द है जिसका प्रयोग एक ऐसे परिचायक के लिए किया जाता था जो ऊँची आवाज़ में सुलतान के आदेशों को उसके सिपाहियों के समक्ष सुनाता था और शाही जुलूस में सुल्तान के आने की घोषणा करता था। नक़ीबों के मुखिया को नक़ीब उल-नुक़ुबा कहा जाता था। सोने से बनी एक चोब (गदा) और सोने से ही बना एक सुसज्जित टोप (टिआरा) जिस पर मोर के पंख लगे होते थे, नक़ीब अल-नुक़ुबा के सरकारी ओहदे के प्रतीक थे।

نقیب یہ عربی لفظ ہے اوراس کا استعمال منادی کے لیے کیاجاتا تھا جو فوجوں کے سامنے سلطان کے احکام شاہی اور جلوس میں بادشاہ کی موجودگی کا اعلان بہ آواز بلند کرتا تھا۔ نقیب اعلیٰ کو نقیب النقبا کہا جاتا تھا۔ نقیب النقبا کے رتبے کی علامت سونے کی عصا اور سونے کا تاج (مزین کلاہ) تھا جس کے اوپر طاؤس (مور) کے پنکھ لگے ہوئے تھے۔

Nastaliq The term refers to the popular style of Persian calligraphic writing which, evolved during the 15th-16th centuries. Mir Ali of Tariz is often considered as the pioneer and the most famous practioner of this style. The style features long *horizontal strokes* and *exaggerated rounded forms*. The fluid style of *nastaliq* was quite a favourite with Akbar. Muhammad Husain of Kashmir (c.1575-1605), was one of the finest practioners of this style in Akbar's Court, who had been honoured with the title "Zarin Qalam" (golden pen).

नस्तालीक़ यह फ़ारसी भाषा को सुंदर अक्षरों में लिखने की एक लोकप्रिय शैली है जिसकी शुरुआत 15वीं-16वीं शताब्दी में हुई थी। तारिज़ के मीर अली को अकसर इस शैली का अग्रणी और सबसे मशहूर लेखक माना जाता है। इस शैली की मुख्य विशेषता यह है कि इसमें अक्षर लंबे और पड़े हुए होने के साथ-साथ गोलाकार भी होते हैं। नस्तालीक़ की धारा प्रवाह शैली अकबर को बहुत प्रिय थी। अकबर के दरबार में इस शैली का सर्वोतम लेखक कश्मीर का मुहम्मद हुसैन (1575-1605ई.) था, जिसे 'ज़रीन क़लम' (स्वर्णिम लेखनी) की उपाधि से सम्मानित किया गया था।

نستعلیق اس اصطلاح سے مراد فارسی خوش نویسی کا ایک طریقہ ہے جس کی نشوونما 15ویں-16ویں صدیوں کے دوران ہوئی۔ عام طور پر تارز کے میر علی کو اس طرز تحریر کا موجد اور عامل سمجھا جاتا تھا۔ اس طرز تحریر کی خاصیت یہ ہے کہ اس میں حروف لمبے اور افقی ہونے کے ساتھ ساتھ حد سے زیادہ مدور ہوتے ہیں۔ نستعلیق کا سیال طرز اکبر کو بہت مرغوب تھا۔ اکبر کے دربار میں اس طرز کا نہایت عمدہ خوش نویس محمد حسین (1575 تا 1605) کشمیری تھا جسے 'زریں قلم' کے خطاب سے نوازا گیا تھا۔

Nation The term has its origin in the Latin word 'natio', which means, 'being born'. Historically, it refers to those nationalities (or peoples) which first emerged in Europe during the 16th century with distinctive languages, vernacular literatures and the consciousness of being one or similar under the sovereignities of monarchs. Independent of the large empires (like the holy Roman and the Ottoman empires) and representing unifications of feudal localities, these nationalities came to constitute the units of modern nation states of Europe. In succeeding centuries, however, the term also came to represent more complex societies with amalgamations of various ethnic, linguistic, and religious groups, who swore by common political identities, around the world. (*See also* NATION STATES)

राष्ट्र अंग्रेज़ी का 'नेशन' शब्द लैटिन के 'नेशियो' शब्द से निकला है जिसका अर्थ है 'उत्पन्न होना'। ऐतिहासिक दृष्टि से इसका तात्पर्य उन जन समुदायों से है जो सर्वप्रथम 16वीं शताब्दी के दौरान यूरोप में अपनी अलग भाषाओं, भाषा-साहित्यों, सम्राटों की प्रभुसत्ताओं के अधीन एक या एक समान होने की चेतना के साथ उद्भूत हुए। ये जन समुदाय बड़े साम्राज्यों (जैसे पवित्र रोमन साम्राज्य् और ओटोमन साम्राज्य) से स्वतंत्र थे और सामंती क्षेत्रों के एकीकरणों का प्रतिनिधित्व करते थे। आगे चलकर इन्हीं समुदायों ने यूरोप के आधुनिक राष्ट्र-राज्यों की इकाइयों का रूप ले लिया। किंतु, परवर्ती शताब्दियों में इस शब्द का प्रयोग उन समाजों के लिए किया जाने लगा जो पहले से अधिक जटिल थे और जिनमें विभिन्न प्रकार के ऐसे प्रजातीय, भाषाई और धार्मिक समूहों का संगम था जो विश्वभर में अपने आप को समान राजनीतिक पहचान वाला कहलाने का दम भरते थे। (राष्ट्र-राज्य भी देखें)।

قوم اس کی انگریزی اصطلاح نیشن لاطینی الاصل لفظ نیشیو (Natio) سے مشتق ہے جس کے معنی 'پیدا ہونا' ہے۔ تاریخی لحاظ سے اس سے مراد وہ قومیتیں (یا افراد) ہیں جن کا ظہور پہلی بار سولھویں صدی کے دوران یورپ میں امتیازی زبانوں، مقامی ادبیات اور شہنشاہی حکومتوں کے ماتحت ایک جیسے ہونے کے احساس وشعور کے ساتھ ہوا تھا۔ بڑی مملکتوں (مثلاً مقدس رومی مملکت اور سلطنت عثمانیہ) سے آزاد اور جاگیردارانہ علاقوں کے اتحاد کی نمائندگی کرنے والی ان قومیتوں نے یورپ کی جدید قومی ریاستوں کی اکائیوں کی تشکیل کی۔ تاہم آنے والی صدیوں میں اس اصطلاح کا استعمال ان مختلف نسلی، لسانی اور مذہبی گروہوں کے مخلوط اور پیچیدہ سماجوں کی نمائندگی کے لیے بھی کیا جانے لگا جو کہ پوری دنیا میں اپنے آپ کو عام سیاسی شناختوں سے وابستہ ہونے کا دم بھرتے ہیں۔ (مزید دیکھیں قومی ریاستیں)

Nationalism The term refers to a form of patriotic feeling by which the people of a country identify themselves with each other and to the place which they belong. They demonstratively show their loyalty and devotion towards it. As a phenomenon nationalism emerged in Europe towards the end of 15th century and continued to sway people across the world in succeeding centuries. Nationalism often adopted distinctive national forms and organisations and as such led to excentuated perceptions on the similarities and contrasts between different 'nationalities'. Apart from being the harbingers of modern nation states, such nationalist tendencies have

historically been responsible also for bringing in wars and exterminations and such phenomenon as colonialism and imperialism.

राष्ट्रवाद इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसी देश भक्तिपूर्ण भावना से है, जिसके द्वारा किसी देश के लोग एकदूसरे के साथ और उस स्थान के साथ, जिसके वे निवासी हों, घनिष्ठ संबंध स्थापित करते हैं। वे इनके प्रति अपनी वफ़ादारी और आत्मीयता का प्रदर्शन करते हैं। एक विचार के रूप में राष्ट्रवाद का जन्म यूरोप में 15वीं शताब्दी के आखिरी वर्षों में हुआ और परवर्ती शताब्दियों में वह विश्व भर के लोगों को प्रभावित करता रहा। राष्ट्रवाद ने अकसर भिन्न-भिन्न देशों में अलग-अलग रूप और संगठन अपनाए और इस प्रकार भिन्न-भिन्न जन समुदायों के बीच वैचारिक समानताएँ एवं विषमताएँ उत्पन्न हो गईं। आधुनिक राष्ट्र-राज्यों की अग्रदूत होने के साथ-साथ, ये राष्ट्रवादी प्रवृत्तियाँ ऐतिहासिक रूप से युद्ध और विध्वंस की स्थिति लाने और उपनिवेशवादी तथा साम्राज्यवादी ताकतें पैदा करने के लिए भी ज़िम्मेदार रही हैं।

قومیت اس اصطلاح سے مراد احساس حب الوطنی ہے جس سے ایک ملک کے لوگ ایک دوسرے کے ساتھ اور اس جگہ سے اپنی وفاداری اور جاں نثاری کو اپنی شناخت کے طور پر پیش کرتے ہیں جہاں سے ان کا تعلق ہوتا ہے۔ پندرھویں صدی کے اواخر میں قومیت یورپ میں ایک عجوبہ کے طور پر ظاہر ہوئی اور آنے والی صدیوں میں پوری دنیا کے لوگوں کو جھنجھوڑتی رہی۔ مختلف ممالک میں قومیت نے اکثر منفرد قومی شکلوں اور تنظیموں کو اپنایا اور اس طرح اس نے مختلف طرح کی قومیتوں کے مابین مماثلت اور موازنے کے ادراک پر غیر معمولی زور دیا۔ جدید قومی ریاستوں کے نقیب ہونے کے علاوہ اس طرح کے قوم پرست رجحانات نے تاریخی طور پر جنگیں، تباہیاں اور نوآبادیات اور شہنشائیت جیسے نظریات کو بھی جنم دیا۔

Nation-State The term refers to those geo-political entities which first evolved in Europe during the 16th century as 'national monarchies' and subsequently transformed themselves into constitutional states with well defined territories, sovereign governments, and loyal national citizenries. The factors that were responsible for the rise of those nation states were rooted in the crusades, the growth of the middle classes, and the emergence of national consciousness with patriotic loyalties to the states. During the colonial period much of these ideas fanned nationalist sentiments amongst the peoples in the colonies, who constituted themselves into sovereign nation states upon their independence in the 20th century. (*See also,* NATION)

राष्ट्र-राज्य इस शब्द का तात्पर्य उन भू-राजनीतिक सत्ताओं से है जो सर्वप्रथम यूरोप में 16वीं शताब्दी के दौरान 'राष्ट्रीय राजतंत्रों' के रूप में अस्तित्व में आईं और आगे चलकर ऐसे संवैधानिक राज्यों के रूप में परिवर्तित हो गईं जिनका क्षेत्र सुपरिभाषित था, सरकारें प्रभुतासंपन्न थीं और नागरिक राष्ट्र के प्रति वफ़ादार थे। इन राष्ट्र-राज्यों के अभ्युत्थान के लिए उत्तरदायी घटक थे, धर्मयुद्ध, मध्यम वर्गों का विकास, राज्यों के प्रति देशभक्ति की भावनाओं के साथ राष्ट्रीय चेतना का उद्भव। औपनिवेशिक काल में इनमें से अनेक विचारों ने उन उपनिवेशों के लोगों में राष्ट्रवादी भावनाओं को जागृत किया जो आगे चलकर 20वीं शताब्दी में स्वतंत्र होकर प्रभुतासंपन्न राष्ट्र-राज्य बन गए। (राष्ट्र भी देखें)

قومی ریاست اس اصطلاح سے مراد وہ جغرافیائی و سیاسی وحدتیں ہیں جن کی نشوونما پہلی بار سولھویں صدی کے دوران یورپ میں 'قومی ملوکیت' کے طور پر ہوئی جو بعد میں ایسی آئینی ریاستیں بن گئیں جن کے علاقے واضح طور پر متعین تھے، حکومتیں خودمختار تھیں اور شہری قومی ریاستوں کے تئیں وفادار تھے۔ ان قومی ریاستوں کے ارتقا کے پیچھے وہ عوامل کارفرما تھے جن کی جڑیں صلیبی جنگوں، متوسط طبقوں کی ترقی اور ریاستوں کے تئیں پیدا ہونے والی قومیت پر مبنی جذبۂ حب الوطنی میں پنہاں تھیں۔ نوآبادیاتی ادوار میں اس قسم کے نظریات نے نوآبادیات میں لوگوں کے مابین قومی جذبات کو ہوا دی جنھوں نے بذات خود 20ویں صدی میں اپنی آزادی کی خاطر خودمختار قومی ریاستوں کی آئینی طور پر تشکیل کی۔ (مزید دیکھیں قوم)

Native Generally the word refers to a person who is born in a given place or naturally belongs to a particular country. Historically, however, the word was used to refer to the indigenous peoples of the colonies as in case of India the British used to describe the Indians as natives vis-a-vis the white colonisers who had come to India from Great Britain.

देशीय आमतौर पर इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे व्यक्ति से है जो एक स्थान विशेष पर पैदा हुआ हो अथवा प्राकृतिक रूप से एक देश-विशेष का निवासी हो। किंतु, ऐतिहासिक दृष्टि से इस शब्द का प्रयोग उपनिवेशों के स्वदेशी लोगों के लिए किया जाता था, जैसे कि अँग्रेज़ शासक भारतीयों को ब्रिटेन से भारत आए गोरे लोगों के संदर्भ में देशीय कहा करते थे।

دیسی/ملکی عام طور پر اس اصطلاح سے وہ لوگ مراد ہوتے ہیں جن کی پیدائش کسی خاص جگہ پر ہوئی ہو یا پھر ان کا تعلق فطری طور پر کسی خاص ملک سے ہو۔ تاہم تاریخی لحاظ سے اس لفظ کا استعمال نوآبادیات کے دیسی باشندوں کے لیے کیا گیا جیسا کہ ہندوستان میں اہل برطانیہ نے ان سفید فام نوآبادکاروں کے مقابلے میں ہندوستانیوں کے لیے دیسی/ملکی لفظ کا استعمال کیا جو برطانیۂ عظمیٰ سے ہندوستان آئے تھے۔

Nayaka The term refers to powerful military chiefs under the Vijayanagara kingdom. They usually controlled forts and had armed supporters. Generally speaking *nayakas* were quite powerful in their area and had to be subdued through show of force by the king. After the decline of the Vijayanagara kingdom, many of these *nayakas* became independent in their regions.

नायक इस शब्द का तात्पर्य विजयनगर शासन के नियंत्रण में कार्य करने वाले शक्तिशाली सैन्य प्रमुखों से है। वे सामान्यत: किलों पर अपना नियंत्रण रखते थे और उनके पास अपने सशस्त्र सैनिक भी होते थे। आमतौर पर सभी नायक अपने-अपने क्षेत्रों में काफ़ी शक्तिशाली थे और राजा द्वारा बल प्रदर्शन से ही

उनके कब्ज़े में रखे जा सकते थे। विजयनगर राज्य के पतन के बाद, बहुत-से नायक अपने क्षेत्र में स्वतंत्र सत्ताधारी बन गए थे।

نا یک اس اصطلاح سے مراد وجے نگر حکومت کے طاقت ور فوجی سربراہ ہیں جن کا عام طور پر قلعوں پر کنٹرول ہوتا تھا اور ان کے مسلح حامیان بھی تھے۔ عموماً نا یک اپنے علاقے میں کافی طاقت ور ہوتے تھے اور بادشاہ طاقتوں کی بنیاد پر ہی انھیں تابع کر سکتا تھا۔ وجے نگر حکومت کے زوال کے بعد ان میں بہت سے نا یک اپنے اپنے علاقوں میں خود مختار حکمراں بن گئے۔

Nayanar This is a Tamil term which refers to 63 devotee saints of Shiva who lived between 5th and the 10th centuries CE in South India. Their lives were depicted in a work called the *Periyapuranam* compiled in the mid 12th century. Their devotional hymns were called *Tevaram.* In Shaiva bhakti, the relationship between the god and his devotee was sometimes expressed as analogous to that between master and slave. *Nayanars* hailed from diverse social backgrounds ranging from Brahmans to artisans and cultivators and even from castes considered untouchables such as Nandanar, the Pariah saint. The foremost *Nayanars* were Sambandar, Appar and Sundarar. Three women *Naayanar* saints were Karaikkal Ammaiyar, *Mangaiyarkkarasiyar* and Isainaniyar.

नायनार तमिल भाषा के इस शब्द का प्रयोग शिव के उन 63 भक्त-संतों के लिए किया जाता है जो दक्षिण भारत में पाँचवीं से दसवीं शताब्दी के बीच हुए थे। उनके जीवन को *पेरियपुराणम्* नामक ग्रंथ में उल्लिखित किया गया है, जिसका संकलन 12वीं शताब्दी के मध्य में किया गया था। उनके भक्ति गीतों को 'तेवारम' कहा जाता था। शैव भक्ति के अंतर्गत भगवान और भक्त के बीच के संबंध को अकसर स्वामी और दास के बीच के संबंध के रूप में अभिव्यक्त किया जाता था। नयनार भिन्न-भिन्न सामाजिक पृष्ठभूमियों से आए थे। कोई ब्राह्मण था, तो कोई शिल्पी या किसान। यहाँ तक कि कुछ भक्त तो अछूत समझी जाने वाली जातियों से थे, जैसे– नन्दनार, जो परिया (अछूत) संत थे। नयनारों में संबंदार, अप्पार और सुंदरार सबसे अग्रणी थे। नयनारों में तीन स्त्री संत भी थीं – करइक्ककाल अम्मंइयार, मंगैयार करसियार और इसैनानियार।

نیانار *(Nayanar)* نیانار تمل اصطلاح ہے جس کا استعمال شیو کے ان 63 عقیدت مندوں کے لیے کیا جاتا ہے جو پانچویں اور دسویں صدی عیسوی کے درمیان جنوبی ہند میں رہتے تھے۔ ان کے سوانح کا تذکرہ بارھویں صدی کے نصف میں مدون کتاب 'پریا پرانم' میں کیا گیا ہے۔ ان کے بھکتی گیتوں کو تیورم (Tevaram) کہا جاتا تھا۔ شیو بھکتی میں خدا اور بندوں کے درمیانی رشتے کو اکثر و بیشتر آقا اور غلام کے مابین تعلقات کے طور پر بیان کیا گیا ہے۔ نیاناروں نے مختلف سماجی پس منظر سے تعلق رکھنے والوں کو خوش آمدید کہا، برہمنوں سے لے کر کاری گروں، کسانوں حتیٰ کہ اچھوت سمجھی جانے والی ذات سے تعلق رکھنے والے جیسے پریاہ جوگی نندنار کو بھی بہ خوشی اپنے ساتھ شامل کر لیا۔ سمبندار، اپار اور سندرار ممتاز ترین نیانار تھے۔ نیاناروں میں تین خواتین کریکّل امیّار (Karaikkal Ammaiyar)، منگیّارکرسیار (Mangaiyarkkarasiyar) اور ایسائی نانیار (Isainaniyar) مشہور تھیں۔

Nazism It refers to the political ideology that was professed by the National Socialist German Workers' Party (popularly known as the Nazi Party) in Germany between the two World Wars. The man who led this party to power was Adolf Hitler. His book, named *Mein Kamph*, embodied this ideology. In its most damaging aspect this ideology propagated the idea of the racial superiority of the Nordic people, which led to the holocaust. (*See also,* CONCENTARTION CAMPS;GAS CHAMBERS)

नाज़ीवाद इस शब्द का तात्पर्य उस राजनीतिक विचारधारा से है, जो दोनों विश्व युद्धों के बीच की अवधि में जर्मनी में राष्ट्रीय समाजवादी जर्मन कामगार पार्टी, जिसे आम भाषा में नाज़ी पार्टी कहा जाता है, द्वारा प्रचारित की गई थी। यह पार्टी एडोल्फ़ हिटलर के नेतृत्व में सत्ता में आई। उसकी पुस्तक *में कैम्फ़* में इस विचारधारा का वर्णन किया गया है। इस विचारधारा का सबसे घिनौना पहलू यह था कि इसके द्वारा नॉर्डिक लोगों की श्रेष्ठता के विचार का प्रचार किया गया, जिसके परिणामस्वरूप जर्मनी में विनाश की स्थिति उत्पन्न हो गई थी। (यातना शिविर, गैस चैंबर भी देखें)

نازی ازم اس سے مراد ایک سیاسی نظریہ ہے جسے نیشنل سوشلسٹ جرمن ورکرس پارٹی (معروف بہ نازی پارٹی) نے جرمنی میں دو عالمی جنگوں کے درمیان اپنایا تھا، جس شخص نے اس پارٹی کو اپنی قیادت میں اقتدار تک پہنچایا اس کا نام اڈولف ہٹلر تھا۔ اس نظریے کی وضاحت اس کی کتاب 'مین کیمف' میں کی گئی ہے۔ اس نظریے کا سب سے مضر پہلو یہ تھا کہ اس نے نورڈک لوگوں (شمالی جرمنوں) کی نسلی فوقیت پر مبنی نظریے کو فروغ دیا جس کی وجہ سے بڑے پیمانے پر یہودی نسل کشی کی صورتِ حال پیدا ہو گئی تھی۔ (مزید دیکھیں عقوبت خانہ، گیس چیمبرس)

Neolithic Also known as the 'New Stone Age' the term generally refers to a period of human cultural development characterised by ground and polished stone tools, agriculture, animal domestication and pottery. But all these characteristics did not appear at the same time in all parts of the Indian subcontinent. There have been significant regional variations. For example, the north western sites provide evidence for the cultivation of wheat and barley, that of central India and South India, of the domestication of rice, pulses and millets respectively. The Neolithic culture is dated variously from around 8000 BCE in Mehrgarh, where we have earliest evidence

of agriculture to the first millennium BCE in the north eastern Garo hills.

नवपाषाण नवपाषाण युग आमतौर पर मानवीय सांस्कृतिक विकास के उस काल को कहा जाता है जो अपने घर्षित और चमकाए गए पत्थर के औज़ारों, खेती-बाड़ी, पशुपालन और मिट्टी के बर्तनों के लिए जाना जाता है। लेकिन उस युग की ये सब विशेषताएँ भारतीय उपमहाद्वीप के हर क्षेत्र में एक साथ प्रकट नहीं हुईं। उनमें अनेक क्षेत्रीय विविधताएँ पाई गईं हैं। उदाहरण के लिए, पश्चिमोत्तर पुरास्थलों पर गेहूँ और जौ की खेती किए जाने के साक्ष्य मिलते हैं जबकि मध्य भारत और दक्षिण भारत से क्रमशः धान तथा दालों और ज्वार और बाजरा को कृषि के लिए अपनाए जाने के साक्ष्य मिले हैं। नवपाषाण संस्कृति का समय भी सर्वत्र एक जैसा नहीं रहा। मेहरगढ़ में जहाँ कृषि किए जाने के प्राचीनतम साक्ष्य 8000 ई०पू० वर्ष के आस-पास मिले हैं, वहीं पूर्वोत्तर भारत की गारों पहाड़ियों में यह संस्कृति 1000 ई०पू० के आस-पास की मिली है।

जदीद हजरी दौर نیولتھک 'جدید حجری دَور' کے نام سے بھی جانا جاتا ہے۔اس سے عام طور پر انسانی ثقافت کے اس ترقی یافتہ دور سے مراد ہے جس کا تعین پسے ہوئے اور پالش کردہ پتھر کے اوزار، زراعت، مویشی پروری اور برتن سازی کی مدد سے کیا جاتا ہے۔لیکن ان تمام خوبیوں کا ظہور برصغیر کے سبھی حصوں میں بہ یک وقت نہیں ہوا۔ان میں علاقائی اختلافات نمایاں نظر آتے ہیں۔مثال کے طور پر شمال مغربی مقامات میں گیہوں اور جو کی زراعت، وسطی ہند میں چاول رکھنے اور جنوبی ہند میں دال اور باجرہ پیدا کرنے کے ثبوت ملتے ہیں۔نیولتھک تہذیب کی دریافت ہونے کی تاریخ باختلاف روایات مہرگڑھ میں تقریباً 8000 ق م بتائی جاتی ہے جہاں گارو پہاڑیوں کے شمال مشرقی حصے میں پہلے ہزارے قبل مسیح سے زراعت کا سب سے قدیم ثبوت ملا ہے۔

Non-Alignment The term refers to a political stance of staying neutral instead of getting 'aligned' with any of the two power blocs which emerged after the second world war. As a 'movement' non-alignment had its origin in the keenness among most of the newly decolonised (or independent) states of Asia, Africa,and Latin America to safeguard their new found independence and achieve economic development. The movement began making a mark in international politics begining with the *Bandung* conference held in 1955 in Indonesia. Thereafter, as a collective entity, the non-alignment movement began laying more emphasis on economic collaboration and collective self reliance while simultaneously demanding the formation of a new international economic order(NIEO). Of late critics of the movement have been questioning its relevance keeping especially in view the end of the cold war in 1991 with the collapse of USSR.

गुट-निरपेक्षता इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसी राजनीतिक अवस्थिति से है जब कोई राष्ट्र द्वितीय विश्वयुद्ध के बाद उत्पन्न हुए दोनों शक्ति गुटों में से किसी के साथ न रहते हुए तटस्थ रहता था। एक आंदोलन के रूप में गुट-निरपेक्षता का उद्भव उस दूरदर्शिता से हुआ जिसे औपनिवेशिक शासन से हाल में स्वतंत्र हुए एशिया, अफ्रीका और लैटिन अमेरिका के राज्यों ने अपनी नव प्राप्त स्वतंत्रता की रक्षा के लिए और आर्थिक विकास के लिए अपनाया था। इस आंदोलन ने 1955 में इंडोनेशिया में हुए 'बांडुंग' सम्मेलन से अंतर्राष्ट्रीय राजनीति में अपना प्रभाव दिखलाना शुरू किया। तत्पश्चात, एक सामूहिक सत्ता के रूप में इस गुट-निरपेक्ष आंदोलन ने आर्थिक सहयोग और सामूहिक आत्मनिर्भरता पर अधिक बल देने के साथ ही एक नई अंतर्राष्ट्रीय आर्थिक व्यवस्था (एन.आई.ई.ओ.) के निर्माण की भी माँग की। हाल ही के दिनों में इस आंदोलन के आलोचकों ने, सोवियत संघ के पतन के साथ 1991 में शीत युद्ध की समाप्ति के बाद इस आंदोलन की प्रासंगिकता पर अँगुली उठाना शुरू कर दिया है।

ناوابستہ اس اصطلاح کا مطلب دوسری عالمی جنگ کے بعد ابھرنے والے دو ریاستی اتحادوں (پاور بلاکوں) میں سے کسی سے وابستہ ہونے کے بجائے غیر جانب دارانہ سیاسی موقف پر قائم رہنا ہے۔ایک تحریک کی حیثیت سے ناوابستگی کی اصلیت ایشیا، افریقہ اور لاطینی امریکہ کی اپنی نئی نوآبادیاتی (یا آزاد) ریاستوں میں پائی جانے والی ان تمناؤں سے جڑی ہوئی ہے جس کے تحت یہ ریاستیں نئی حاصل شدہ آزادی کا تحفظ اور اقتصادی ترقی حاصل کرنا چاہتی تھیں۔اس تحریک نے 1955 میں انڈونیشیا، بانڈنگ میں کانفرنس کے انعقاد کے ساتھ ہی بین الاقوامی سیاست میں اپنا ایک نمایاں مقام حاصل کرلیا۔اس کے بعد سے تحریک ناوابستگی مشترکہ وجود کی حیثیت سے باہم اقتصادی تعاون، اجتماعی خود اعتمادی اور پے در پے جدید بین الاقوامی اقتصادی نظام (این۔آئی۔ای۔او۔) کی تشکیل پر بھی زور دینے لگی۔ بعد میں اس تحریک کے نقادوں نے 1991 میں خاص طور پر سرد جنگ کے اختتام کو ذہن میں رکھتے ہوئے یو ایس ایس آر کے خاتمے کے ساتھ ہی اس تحریک کی معنویت پر سوالیہ نشان قائم کرنا شروع کردیا۔

Non-cooperation This refers to a method of protest or political struggle which aims at achieving one's goals by refusing to associate or cooperate with the government and its institutions. In India, the events of the year 1919 such as the passing of the Rowlatt Act, the Jallianwalla tragedy and the British action against the Caliphate in Turkey had led the Indian National Congress to launch a countrywide non-cooperation movement. The goal of this movement was to achieve 'swaraj' or self government using all peaceful and legitimate methods. The seven point programme which was laid out to achieve this goal included (1) surrender of honarary offices and titles,(2) refusal to attend 'darbars' and official functions,(3) boycott of schools and colleges aided by the government, (4) boycott of courts set up by the government, (5) refusal to enroll in the army for service in Mesopotamia, (6) boycott of elections to the provincial and central legislatures and (7) boycott of foreign goods. On the

constructive side the movement asked people to set up national educational institutions, resolve disputes through mutual arbitration, use swadeshi goods and, overall, develop the spirit of discipline and self sacrifice. The movement soon caught the imagination of the people and quickly spread across the country. However, as the movement turned violent resulting in the unfortunate incident of the burning of a police station at Chauri Chaura in United Provinces (modern Uttar Pradesh)and the death of a number of policemen on account of it, Gandhiji called for its suspension in February 1922 and advised the people to engage only in constructive works.

असहयोग इस शब्द का तात्पर्य विरोध या राजनीतिक संघर्ष के उस तरीके से है जिसका उद्देश्य सरकार या उसकी संस्थाओं से जुड़ने और उनके साथ सहयोग से इंकार करते हुए अपने लक्ष्यों को प्राप्त करना है। भारत में वर्ष 1919 की घटनाओं, जैसे कि 'रौलट' अधिनियम को पारित करना, जलियांवाला बाग का हत्याकांड, और तुर्की में ख़लीफ़ा के विरुद्ध ब्रिटिश कार्रवाई ने भारतीय राष्ट्रीय कांग्रेस को देशव्यापी असहयोग आंदोलन चलाने के लिए मजबूर कर दिया। इस आंदोलन का उद्देश्य शांतिपूर्ण तथा वैध तरीकों से स्वराज प्राप्त करना था। इस आंदोलन के उद्देश्य को प्राप्त करने के लिए जो सात-सूत्रीय कार्यक्रम चलाए गए वे थे –(1) अवैतनिक पदों एवं पदवियों को वापस करना, (2) दरबार और सरकारी कार्यक्रमों में शामिल न होना, (3) सरकारी सहायता-प्राप्त स्कूलों और कॉलेजों का बहिष्कार करना, (4) सरकार द्वारा स्थापित न्यायालयों का बहिष्कार करना, (5) मेसोपोटामिया में सेवा के लिए सेना में भर्ती से इंकार करना, (6) प्रांतीय और केंद्रीय विधानमंडलों के चुनाव का बहिष्कार करना और (7) विदेशी वस्तुओं का बहिष्कार करना। इस आंदोलन का रचनात्मक पहलू यह था कि इसके अंतर्गत लोगों को राष्ट्रीय शिक्षा संस्थाएँ स्थापित करने, परस्पर बातचीत के ज़रिए विवाद निपटाने, स्वदेशी वस्तुओं का इस्तेमाल करने और सर्वोपरि अनुशासन की और आत्मत्याग की भावना का विकास करने के लिए प्रेरित किया गया। इस आंदोलन ने शीघ्र ही जनता का ध्यान अपनी ओर आकर्षित कर लिया और यह तुरंत ही देश भर में फैल गया। किंतु इस आंदोलन ने हिंसक रूप धारण कर लिया, जिसके परिणामस्वरूप दुर्भाग्यवश संयुक्त प्रांत (आज का उत्तर प्रदेश) के चौरी चौरा स्थान के पुलिस थाने को जला दिया गया जिसके कारण अनेक पुलिस जनों की मृत्यु हो गई, इसलिए गांधी जी ने फ़रवरी 1922 में इस आंदोलन को रोक देने का आदेश दिया और लोगों को रचनात्मक कार्यों में ही शामिल होने की सलाह दी।

عدم تعاون اس اصطلاح سے مراد ایک طریقۂ احتجاج یا سیاسی جدوجہد ہے جس کا مقصد حکومت اور حکومتی اداروں کے ساتھ تعاون کرنے سے انکار یا ان سے غیر منسلک ہو کر اپنا مقصد حاصل کرنا ہے۔ 1919 میں ہندوستان میں رونما ہونے والے واقعات وحادثات مثلاً رولیٹ ایکٹ کی منظوری، جلیان والا باغ کا المیہ اور ترکی میں خلیفہ کے خلاف برطانوی کارروائی نے انڈین نیشنل کانگریس کو پورے ملک میں عدم تعاون کی تحریک چلانے کا راستہ دکھایا۔ اس تحریک کا مقصد پرامن اور جائز طریقے سے سوراج یا اپنی حکومت حاصل کرنا تھا۔ سات نکاتی پروگرام جو اس مقصد کو حاصل کرنے کے لیے بنائے گئے تھے ان میں (1) اعزازی عہدوں اور خطابات سے دست برداری (2) درباروں میں حاضری اور سرکاری کاموں سے انکار، (3) سرکاری معاونت سے چلنے والے کالجوں اور اسکولوں کا بائیکاٹ، (4) حکومت کی قائم کردہ عدالتوں کا بائیکاٹ، (5) میسوپوٹامیہ میں کام کرنے کے لیے فوج میں اپنا نام درج کرانے سے انکار، (6) صوبائی اور مرکزی مجلس قانون ساز کے انتخابات کا بائیکاٹ اور (7) غیر ملکی سامانوں کا بائیکاٹ شامل تھے۔ اس تحریک کا تعمیری پہلو یہ ہے کہ اس نے لوگوں سے قومی تعلیمی اداروں کے قیام، پنچایتوں کے ذریعے آپس میں جھگڑوں کو حل کرنے، ملکی سامانوں کے استعمال اور مجموعی طور پر نظم وضبط کی پابندی اور ذاتی طور پر قربانی پیش کرنے کا مطالبہ کیا۔ جلد ہی یہ تحریک لوگوں کے تخیل کا حصہ بن گئی اور بہت تیزی سے پورے ملک میں پھیل گئی۔ تاہم بحیثیت تحریک اس نے شدت اختیار کر لی۔ نتیجتاً بدقسمتی سے متحدہ ریاستوں (موجودہ اتر پردیش) کے چوری چورا میں تھانے کو نذر آتش کرنے اور بہت سے سپاہیوں کی جانیں تلف ہونے کی وجہ سے گاندھی جی نے فروری 1922 میں اسے ملتوی کر دیا اور لوگوں کو تعمیری کاموں میں ہی مصروف رہنے کا مشورہ دیا۔

Northern Black Polished Ware (NBPW) The term refers to a type of pottery found from archaeological sites that date back to the period from c. 500 BCE/600 BCE. It was a hard, wheel-made, metallic-looking ware with a shiny black surface. These are commonly available in the shape of bowls and dishes. Although the greatest concentration of this pottery type is reported from the mid- Ganga Valley (parts of present day U.P. and Bihar), it is also found in other parts of the subcontinent, including sites such as Taxila in the northwest, and several sites in south India. Usually undecorated, it was found in association with other types of pottery, including the PGW, Black and Red Ware, Black Slipped Ware, and Plain Grey and Red Wares. (*See also,* Painted Grey Ware)

काले ओपदार उत्तरी पात्र ये एक प्रकार के मिट्टी के बर्तन हैं, जो उन पुरातात्विक स्थानों से प्राप्त हुए हैं जिनका समय 500 ई॰पू॰ 600-ई॰पू॰ था। ये बर्तन कड़े, चाक पर बने, चमकदार काली सतह के साथ धातु-निर्मित जैसे दिखाई देते हैं। इन बर्तनों के मुख्य आकार कटोरे और तश्तरियाँ थीं। यद्यपि इस प्रकार के बर्तन अधिकतम मात्रा में मध्य गंगा घाटी (आज के उत्तर प्रदेश और बिहार के भागों) से पाए गए हैं, तथापि ये उपमहाद्वीप के अन्य भागों, जैसे कि पश्चिमोत्तर में तक्षशिला तथा दक्षिण के अनेक पुरास्थलों से भी प्राप्त हुए हैं। आमतौर पर अनअलंकृत ये पात्र अन्य किस्मों के बर्तनों, जैसे कि सादे धूसर पात्रों, काले तथा लाल पात्रों, काले लेपदार पात्रों और सादे धूसर तथा काले पात्रों के साथ भी पाए गए हैं। (धूसर पात्र भी देखें)

شمال کے سیاہ پالش کردہ مٹی کے برتن اس اصطلاح سے مراد آثار قدیمہ کے مقامات سے برآمد ایک قسم کا برتن ہے جس کی تاریخ قدامت 500 ق م/ 600 ق م بتائی جاتی ہے۔

یہ بہت سخت، چاک کے ذریعے تیار کیے گئے دھات نما برتن تھے جن کا اوپری حصہ سیاہ اور چمک دار تھا۔ یہ عام طور پر پیالوں اور طشتریوں کی شکل میں دست یاب ہوئے ہیں۔ اگرچہ اس طرح کی ظروف سازی پر سب سے زیادہ توجہ وادیِ گنگا کے وسطی علاقوں (موجودہ اتر پردیش اور بہار) میں دی جاتی تھی تاہم برصغیر کے دوسرے علاقوں جیسے شمال مغرب میں تکشلا اور جنوبی ہند کے مختلف مقامات سے بھی اس طرح کے ظروف برآمد ہوئے ہیں۔ عام طور سے کوزہ گری کی دوسری قسموں کے ساتھ غیر مزین برتن بھی برآمد ہوئے ہیں، جن میں پی جی ڈبلیو (PGW)، سیاہ اور سرخ برتن، سیاہ چکنے برتن اور سادہ وخاکستری اور سرخ رنگ کے برتن شامل ہیں۔ (مزید دیکھیں پی جی ڈبلیو)

Numismatics Numismatics is the study of coins. It includes visual elements such as scripts and images, metallurgical analysis and determining the contexts in which they have been found.

मुद्राशास्त्र मुद्राओं के अध्ययन को 'मुद्राशास्त्र' कहा जाता है। इसके अंतर्गत मुद्राओं (सिक्कों) पर अंकित लिपियों और आकृतियों, उनमें प्रयुक्त धातु के विश्लेषण और वे किस संदर्भ में पाए गए हैं आदि अनेक पक्षों का अध्ययन किया जाता है।

علم سکّہ (مسکوکیات) علم سکّہ کا مطلب سکوں کا مطالعہ ہے۔ اس کے تحت سکّوں پر نقش مرئی عناصر مثلاً: رسم الخط، تصاویر، فلزیاتی تجزیہ اور ان کے سیاق کا تعین جن میں وہ برآمد ہوئے ہیں، وغیرہ کا مطالعہ کیا جاتا ہے۔

Old World The term is generally used to refer to that part of the word (especially constituting Europe and the Near East), which was known to the then Europeans before the discovery of the Americas. Thus, in contrast to this term, the newly dicovered Americas came to be referred as the 'New world' hereafer.

पुरानी दुनिया इस शब्द का तात्पर्य दुनिया के उन हिस्सों (ख़ासकर यूरोप और निकट पूर्व के भू भाग) से है जो अमेरिका की खोज से पहले उस समय के यूरोपियों को ज्ञात थे। इस शब्द के विपरीत नए खोजे गए अमेरिका के क्षेत्रों को 'नई दुनिया' कहा जाने लगा।

قدیم دنیا اس اصطلاح سے مراد عام طور پر دنیا کے وہ حصے (خاص طور پر یورپ اور مشرق قریب کے علاقے) ہیں جو امریکہ کی دریافت سے پہلے یورپیوں میں معروف تھے۔ اس اصطلاح کے برعکس جدید دریافت شدہ امریکی علاقوں کو 'نئی دنیا' کہا گیا۔

Pp

Pahi Kashta *(See ,* KHUD KASHT*)*
पाहीकाश्त (खुदकाश्त देखें)

پاہی کاشت (مزید دیکھیں خودکاشت)

Paibos *(See,* SIJDA)
पाइबोस (सिज़दा देखें)

پائے بوس (مزید دیکھیں سجدہ)

Painted Grey Ware (PGW) The term refers to a type of pottery found over a large part of northern India, with its greatest concentration in the eastern Punjab and the central Gangetic Valley. This variety of pottery occurs in deposits of the later 2nd millennium and early first millennium BCE, and is apparently associated with the introduction and spread of iron. It is grey coloured, wheel-made, thin-walled pottery, decorated with geometric designs in red or black paint. Characteristic forms include shallow dishes and deep bowls. The distribution of the PGW coincides with the main areas occupied by Later Vedic People.

चित्रित धूसर पात्र ये एक प्रकार के मिट्टी के पात्र हैं जो वैसे तो उत्तरी भारत के बहुत बड़े हिस्से में पाए गए हैं, लेकिन इनकी सबसे अधिक संख्या पूर्वी पंजाब और मध्यवर्ती गंगाघाटी में मिली है। ये पात्र दूसरी सहस्राब्दी ई॰पू॰ के परवर्ती भाग और पहली सहस्राब्दी ई॰पू॰ के प्रारंभिक भाग के पुराभंडारों में पाए गए हैं, और ऐसा माना जाता है कि इसके साथ ही लोहे के उपकरण आदि बनने शुरू हो गए थे और उनका प्रसार भी होने लगा था। इन पात्रों का रंग धूसर होता है, ये चाक निर्मित होते हैं, इनकी दीवारें पतली होती हैं और ये लाल या काले रंग की ज्यामितीय आकृतियों से सजे हुए होते हैं। ये विशेष रूप से तश्तरियों और गहरे प्यालों के रूप में पाए गए हैं। ये पात्र उन्हीं क्षेत्रों में पाए गए हैं, जहाँ मुख्य रूप से उत्तर वैदिक काल के लोग रहा करते थे।

مٹی کے خاکستری رنگ کے برتن (پی جی ڈبلیو) اس اصطلاح سے مراد مٹی کے برتنوں کی ایک قسم ہے جو شمالی ہندوستان کے بہت سے علاقوں سے برآمد ہوئی ہے، لیکن مشرقی پنجاب اور وادیِ گنگا کے وسطی علاقوں میں اس پر بہت زیادہ توجہ دی گئی تھی۔ اس قسم کے برتن دوسرے ہزارے قبل مسیح کے اواخر اور پہلے ہزارے قبل مسیح کے اوائل میں برآمد ہوئے ہیں جو واضح طور پر دھات کاری کے آغاز اور فروغ کے ساتھ وابستہ تھے۔ یہ خاکی رنگ کے، چاک کے ذریعے تیار کیے گئے باریک دیوار دار اقلیدسی نقشوں سے مزّین سرخ یا سیاہ رنگ کے برتن ہیں۔ ان کی امتیازی شکلوں میں کم گہری طشتریاں اور زیادہ گہرے پیالے ہیں۔ خاکستری رنگ کے یہ برتن (PGW) ان مخصوص علاقوں میں دریافت ہوئے ہیں جہاں مابعد ویدک لوگ رہا کرتے تھے۔

Palaeolithic Palaeolithic or the Old Stone Age represents the earliest and longest phase of human cultural development extending from the first appearance of artefacts 2.5 million years ago to the end of the Pleistocene geological period c. 10, 000 years ago. On the basis of tool types and the method of making tools, this period is generally subdivided into the Lower, Middle and Upper Palaeolithic phases.

पुरापाषाण युग पुरापाषाण युग मानव सांस्कृतिक विकास के उस प्राचीनतम और लंबे दौर को कहा जाता है जो 25 लाख साल पहले जब सबसे पहले शिल्प कृति बनने लगी होंगी तब से लेकर अभिनूतन काल के अंत, यानी 10,000 साल पहले तक था। औज़ारों की किस्म और उन्हें बनाने के तरीके के आधार पर इस युग को आमतौर पर तीन चरणों अर्थात् निम्न, मध्य और उच्च पुरापाषाण में बाँटा जाता है।

قدیم حجری دور قدیم حجری دور انسانی ثقافت کی ترقی کے قدیم اور طویل ترین دور کو بیان کرتا ہے جو 25 سال قبل، جب سب سے پہلے مصنوعات تیار ہونے لگے تھے، تب سے لے کر وسط حیاتی وارضی دور کے اختتام یعنی 10,000 سال پہلے تک تھا۔ اقسام اوزار اور اوزار بنانے کے طریقے کی بنیاد پر اس دور کی ذیلی تقسیم عموماً ادنیٰ، متوسط اور اعلیٰ حجری مرحلے کے طور پر کی جاتی ہے۔

Pan Islamism The term refers to the idea of unity among the people following Islam across the world based on religious identitiy. Pan-Islamism had its begining in the mid 19th century. This begining is often attributed to the challenges which the Islamic societies faced on account of western colonialism. Its echo was felt in India during the Khilafat Movement(1919-20). In recent times bodies like the Organisation of the Islamic states have been formed to express the ideas of Pan-Islamism.

सर्व-इस्लामवाद यह शब्द विश्व भर में धार्मिक पहचान के आधार पर इस्लाम धर्म को मानने वाले लोगों में एकता की भावना का सूचक है। सर्व-इस्लामवाद की शुरुआत 19वीं शताब्दी के मध्य भाग में हुई थी। इसकी शुरुआत का कारण अकसर उन चुनौतियों को बताया जाता है जो इस्लामी समाजों को पाश्चात्य उपनिवेशवाद के कारण झेलनी पड़ी थीं। भारत में इसकी प्रतिध्वनि ख़िलाफ़त आंदोलन (1919-20) के दौरान महसूस की गई। आज के ज़माने में इस्लामी राज्यों के संगठन जैसे निकाय सर्व-इस्लामवाद के विचारों को अभिव्यक्ति देने के लिए बनाए गए हैं।

اتحاد اسلامی اس اصطلاح سے مراد مذہبی شناخت کی بنیاد پر پوری دنیا میں اسلام کے پیروؤں کے مابین اتحاد قائم کرنے کا ایک نظریہ ہے۔ اتحاد اسلامی کی شروعات 19 ویں صدی کے وسط میں ہوئی تھی۔ اس آغاز کو اکثر و بیشتر ان چیلنجز کا ردعمل تصور کیا جاتا ہے جن کا سامنا اسلامی سماج کو مغربی نوآبادیات کی وجہ سے کرنا پڑا تھا۔ اس کی بازگشت تحریک خلافت کے دوران (1919-20) ہندوستان میں سنائی دی تھی۔ موجودہ دنوں

اتحاد اسلامی کے نظریے کے اظہار کے لیے تنظیمِ اسلامی ریاست جیسی جماعتوں کی تشکیل ہوئی ہے۔

Pargana In medieval India the term was used to refer to a fiscal and administrative unit at the local level from the 14th century onwards. Before the mughals these units corresponded to about 100 or 84 villages. Under the Mughals each *sarkar* was subdivided into a number of *parganas* with *amils* or *karoris* as the heads of their land administration. These officers were mainly responsible for collection of revenue and promotion of agriculture. In discharging these tasks, they were assisted by the village headmen. Although the peasants were encouraged to deposit their revenues in the *pargana* treasury directly. Gradually many of these *pargana* headquarters evolved into towns or *qasbas*. (*See also,* SARKAR)

परगना मध्यकालीन भारत में इस शब्द का प्रयोग 14वीं शताब्दी से स्थानीय स्तर पर एक राजकोषीय तथा प्रशासनिक इकाई के लिए किया जाता था। मुग़लों से पहले ऐसी इकाइयों में लगभग 100 या 84 गाँव शामिल होते थे। मुग़लों के शासनकाल में प्रत्येक सरकार कई परगनों में उपविभाजित होती थी और प्रत्येक परगना के भू-प्रशासक को आमिल या करोड़ी कहा जाता था। ये अधिकारी मुख्य रूप से राजस्व इकट्ठा करने और खेती को बढ़ावा देने के लिए ज़िम्मेदार होते थे। इन कर्तव्यों के पालन में गाँव का मुखिया उनकी सहायता करता था। तथापि, किसानों को अपना राजस्व सीधे ही परगना के खजाने में जमा कराने हेतु प्रोत्साहित किया जाता था। इन परगना मुख्यालयों में से अनेक मुख्यालय धीरे-धीरे नगरों या कस्बों के रूप में विकसित हो गए। (सरकार भी देखें)

پرگنہ عہدِ وسطیٰ کے ہندوستان میں اس اصطلاح کا استعمال علاقائی سطح کی مالی وانتظامی اکائی کے لیے چودھویں صدی سے کیا گیا۔ مغلوں سے پہلے یہ اکائیاں 100 یا 84 گاؤں پر مشتمل ہوتی تھیں۔ مغل دور میں ہر سرکار کو کئی پرگنوں میں تقسیم کیا گیا تھا اور ہر پرگنہ میں زمین کے انتظام وانصرام کے لیے وہاں عامل اور کروڑی کو صدر کے طور پر مقرر کیا گیا تھا۔ یہ افسران خاص طور پر مال گزاری وصول کرنے اور زراعت کو فروغ دینے کے ذمّے دار تھے۔ ان امور کی انجام دہی میں گاؤں کے مکھیے ان کی مدد کرتے تھے۔ حالاں کہ اپنی مال گزاری پرگنہ کے خزانے میں براہ راست جمع کرنے کے لیے کسانوں کی حوصلہ افزائی کی جاتی تھی۔ رفتہ رفتہ ان میں سے بہت سے پرگنوں کے مرکزی دفاتر شہروں یا قصبوں کے طور پر ترقی کر گئے۔ (مزید دیکھیں سرکار)

Pativedaka Ashoka's inscriptions mention *pativedakas*, who kept themselves informed of public opinion which they later transmitted to the king. The *pativedakas* seem to have been spies or reporters who had access to the king at any moment and the king heavily relied on them.

पतिवेदक (प्रतिवेदक) अशोक के अभिलेखों में 'पतिवेदक' शब्द का उल्लेख मिलता है। 'पतिवेदक' का काम जनता की राय के बारे में नवीनतम जानकारी रखना और उससे राजा को अवगत कराते रहना था। पतिवेदक एक तरह के गुप्तचर होते थे जो राजा से कभी भी मिल सकते थे और राजा उन पर बहुत निर्भर रहता था।

پتی ویدک پتی ویدکوں کا ذکر اشوک کے کتبوں میں ملتا ہے جو بذاتِ خود رائے عامہ کے بارے میں تازہ ترین واقفیت حاصل کرتے تھے اور پھر اسے بادشاہوں کو بتادیا کرتے تھے۔ ایسا معلوم ہوتا ہے کہ پتی ویدک جاسوس یا مخبر ہوتے تھے جن کی رسائی ہر وقت بادشاہ تک ہوتی تھی اور بادشاہ ان پر کافی بھروسا کرتا تھا۔

Patriliny The term means tracing descent from father to son, grandson and so on.

पितृवंशिता पितृ कुल से जुड़ी वंश परंपरा को 'पितृवंशिता' कहा जाता है।

پدرنسبی پدرنسبی کا مطلب یہ ہے کہ سلسلۂ نسب والد کی طرف سے بیٹے اور پوتے وغیرہ کی جانب چلے۔

Patta The term refers to an official document that is issued by the state or its authorised representative to a holder of land. In medieval India a *patta* issued to the peasant usually mentioned the area under cultivation, the crop grown, the amount of revenue to be paid and the schedule of such payment. Under Shahjahan and his successors the duties of issuing *patta* (deeds of lease) to the peasants and obtaining *qabuliyat* (deeds of acceptance) from them had been assigned to the *amins*. The practice helped the state in checking the actual collection of revenue made by the designated revenue collectors. The practice also continued under the British in the form of a document issued by the collector to the zamindar or by some other receiver of revenue to the cultivator or a tenant (one who takes a land on rent for cultivation) specifying there in the term of land holding and the amount of revenue to be paid on such land. (*See also,* AMIN)

पट्टा इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे सरकारी दस्तावेज़ से है, जो किसी राज्य या उसके प्राधिकृत प्रतिनिधि द्वारा किसी भूमि के धारक को दिया जाता है। मध्यकालीन भारत में किसानों को दिए जाने वाले पट्टे में आमतौर पर खेत का क्षेत्रफल, उसमें उगाई गई फ़सल, सरकार को दिए जाने वाले राजस्व की राशि और उसके भुगतान की समय-सारणी का उल्लेख होता था। शाहजहाँ और उसके उत्तराधिकारियों के शासनकाल में किसानों को पट्टा देने और उनसे कबूलियत प्राप्त करने की ज़िम्मेदारी अमीनों को सौंपी गई थी। इस पद्धति से राज्य को निर्दिष्ट राजस्व संग्रहकर्ताओं द्वारा इकट्ठा किए गए राजस्व की वास्तविक राशि की जाँच करने में सहायता मिलती थी। यह पद्धति ब्रिटिश शासनकाल में भी जारी रही जिसके अंतर्गत कलेक्टर द्वारा ज़मींदार को अथवा किसी अन्य राजस्व प्राप्तकर्ता द्वारा किसान या काश्तकार (जो खेती करने के लिए भाड़े पर ज़मीन लेता था) को एक दस्तावेज़ जारी किया जाता था, जिसमें

यह स्पष्ट रूप से लिखा होता था कि भूमि धारण करने की अवधि क्या है और उस भूमि पर राजस्व के रूप में कितनी रकम अदा करनी होगी। (अमीन भी देखें)

پٹہ اس اصطلاح سے مراد سرکاری دستاویز ہے جو ریاست یا ریاست کے بااختیار نمائندوں کے ذریعے زمین کے مالک کے نام جاری کی جاتی تھی۔ عہدِ وسطیٰ کے ہندوستان میں پٹہ کسانوں کے نام جاری کیا جاتا تھا جس میں عام طور پر زیرِ کاشت علاقہ، پیدا کی جانے والی فصلوں، ادا کی جانے والی مال گزاری کی مقدار اور اس کی ادائیگی کے وقت کا اندراج ہوتا تھا۔ شاہ جہاں اور اس کے جانشینوں کے دور میں کسانوں کے نام پٹہ (پٹہ کی تحریر) جاری کرنا اور ان سے قبولیت (تحریری قبولیت) حاصل کرنا امینوں کے ذمے تھا۔ یہ طریقہ مال گزاری وصول کنندگان کے ذریعے حاصل ہونے والی اصل مال گزاری کی نگرانی میں مدد کرتا تھا۔ یہ طریقہ برطانوی دور میں بھی دستاویز کی شکل میں جاری تھا جو کلکٹر کے ذریعے زمین دار کو یا دوسرے مال گزاری وصول کنندہ کے ذریعے کاشت کار یا کرائے دار (جو کھیتی کرنے کے لیے زمین کو کرایے پر لیتا تھا) جاری کیا جاتا تھا جس پر زمین رکھنے سے متعلق شرائط اور اس طرح کی زمینوں پر ادا کی جانے والی مال گزاری کی مقدار خاص طور پر درج ہوتی تھی۔ (مزید دیکھیں امین)

Patwari In medieval India the term referred to a village accountant. He maintained registers (bahi/bihi) mentioning therein the amounts of revenue that were collected from the villagers. Ziyauddin Barani in his book *Tarikh-i-Phirozshahi* informs that these registers were regularly referred to while exacting the dues from all village level revenue collectors quite mercilessly under Sultan Alauddin Khalji.

पटवारी मध्यकालीन भारत में गाँव के लेखाकार के लिए इस शब्द का प्रयोग किया जाता था। वह अपने पास रजिस्टर (बही) रखता था, जिनमें इस बात का उल्लेख होता था कि ग्रामवासियों से राजस्व की कितनी राशि वसूल की गई है। ज़ियाउद्दीन बरनी ने अपनी पुस्तक *तारीख़े फ़िरोज़शाही* में लिखा है कि सुल्तान अलाउद्दीन खिलजी के शासन में सभी ग्रामस्तरीय राजस्व संग्राहकों से राजस्व राशियाँ वसूल करते समय बाकायदा इन रजिस्टरों को देखा जाता था और उनसे बड़ी सख़्ती से पाई-पाई वसूल की जाती थी।

پٹواری عہدِ وسطیٰ کے ہندوستان میں اس اصطلاح سے مراد گاؤں کا محتسب ہے۔ یہ رجسٹر (بہی) میں گاؤں کے باشندوں سے وصول کی جانے والی مال گزاری کی مقدار کا اندراج کرتا تھا۔ ضیاء الدین برنی اپنی کتاب تاریخ فیروز شاہی میں بیان کرتا ہے کہ سلطان علاء الدین خلجی کے دور میں ان تمام رجسٹروں کی طرف بغیر کسی رورعایت کے پابندی کے ساتھ رجوع کیا جاتا تھا جب گاؤں سطح کے تمام مال گزاری وصول کرنے والوں کے قرضوں کی صحیح مقدار معلوم کرنی ہوتی تھی۔

Permanent Settlement The system of land revenue assessment that had been introduced in Bengal in 1793 by Governor General Charles Cornwallis was known as the Permanent Settlement. Under this system the *zamindars* were recognised as the actual owners of the land and hence the settlement was made between the government and the zamindars. On their part, the *zamindars* were made responsible for paying the annual revenue to the government failing which their *zamindaris* could be terminated. These revenue demands between the government and the *zamindars* were settled on a permanent basis taking into account the actual collections that had been made in the year 1790-91.From the point of view of the East India Company this settlement secured a stable annual income and created a class of loyal *zamindars*. At the time of its introduction it was also expected that the settlement would create among the *zamindars* a genuine desire to develop the land and the lives of those cultivators who directly depended on it. However, the settlement foreclosed any future increase in government demand by making it permanently fixed. It also created multiple intermediaries between the *zamindars*, most of whom chose to live in cities rather than in their own *zamindaris* and the cultivators who had to bear all the economic burdens by meeting the various demands of the *zamindars* and these intermediaries. Because of these demerits, the permanent settlement was not repeated in any other part of British India.

स्थायी बंदोबस्त यह भू-राजस्व निर्धारित करने की प्रणाली थी जो बंगाल में गवर्नर जनरल चार्ल्स कार्नवालिस द्वारा 1793 में लागू की गई थी। इस प्रणाली के अंतर्गत ज़मींदारों को भूमि का वास्तविक स्वामी माना गया, इसलिए यह बंदोबस्त सरकार और ज़मींदारों के बीच किया गया था। इसके अनुसार सरकार को वार्षिक राजस्व अदा करने के लिए ज़मींदारों को उत्तरदायी माना जाता था और यदि कोई ज़मींदार ऐसा नहीं कर पाता था तो उसकी ज़मींदारी ख़त्म की जा सकती थी। सरकार और ज़मींदारों के बीच की ये राजस्व संबंधी माँगें वर्ष 1790–91 में हुई राजस्व की वास्तविक वसूलियों को ध्यान में रखते हुए स्थायी आधार पर तय की गई थीं। ईस्ट इंडिया कंपनी के दृष्टिकोण से इस बंदोबस्त से एक स्थायी वार्षिक आय सुनिश्चित हो गई और साथ ही वफ़ादार ज़मीदारों का एक वर्ग तैयार हो गया। इसे लागू किए जाने के समय यह भी आशा की गई थी कि इससे ज़मींदार अपनी इच्छा से भूमि का विकास करने के लिए प्रेरित होंगे और खेती के लिए उस पर निर्भर रहने वाले किसानों के जीवन में भी सुधार होगा किंतु राजस्व की राशि स्थायी रूप से तय हो जाने के कारण भविष्य में सरकारी माँग में वृद्धि की संभावना समाप्त हो गई। इस प्रणाली को अपनाए जाने से ज़मींदारों के बीच कई बिचौलिये पैदा हो गए, जिनमें से अधिकांश लोगों ने अपनी ज़मींदारियों में रहने की बजाय शहरों में रहना पसंद किया और किसानों को ज़मींदारों और इन बिचौलियों की विभिन्न माँगों को पूरा करने के लिए सभी प्रकार का आर्थिक बोझ उठाने को मजबूर होना पड़ा। इन दोषों के कारण स्थायी बंदोबस्त की प्रणाली को ब्रिटिश भारत के अन्य भागों में लागू नहीं किया गया।

مستقل بندوبست بنگال میں 1793 میں گورنر جنرل چارلس کارنوالس کے ذریعے مال گزاری مقرر کرنے کے لیے جاری کردہ نظام کو مستقل بندوبست کے نام سے جانا جاتا تھا۔ اس نظام کے تحت زمین داروں کو زمین کا اصل مالک تسلیم کرلیا گیا تھا اور اسی وجہ سے مال گزاری کے معاملات حکومت اور زمین داروں ہی کے درمیان طے کیے جاتے تھے۔ حکومت کو سالانہ مال گزاری ادا کرنے کی ذمہ داری زمین داروں کے سر تھی اور ادا نہ کرنے کی صورت میں اس کی زمین داری ختم بھی کی جاسکتی تھی۔ 1790-91 کے درمیان حاصل ہونے والی مال گزاری کی اصل مقدار کے پیشِ نظر حکومت اور زمین داروں کے مابین مال گزاری کی مانگ مستقل طور پر مقرر کردی گئی تھی۔ انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی کے نقطۂ نظر سے اس بندوبست نے سالانہ آمدنی کو استقلال فراہم کیا اور زمین داروں میں ایک وفادار طبقے کو جنم دیا۔ اس نظام کو پیش کرتے وقت اس بات کی توقع کی گئی تھی کہ اس سے زمین اور ان کاشت کاروں کو ترقی دینے کا حقیقی جذبہ زمین داروں میں پیدا ہوگا جن کا راست کھیتی پر تھا۔ لیکن مال گزاری کو مستقل بندوبست کی شکل دینے کے بعد بھی مستقبل میں حکومت کے مطالبات میں کسی طرح کا اضافہ نہیں ہوا۔ اس نے زمین داروں کے مابین متنوع بچولیوں کو بھی جنم دیا جن میں زیادہ تر اپنی زمین داری سے زیادہ شہروں میں رہنے کو ترجیح دیتے تھے اور کاشت کاروں کو زمین داروں اور بچولیوں کی طرف سے ہونے والے متعدد مطالبات کو پورا کرنے کے لیے تمام تر معاشی بار سے دوچار ہونا پڑتا تھا۔ ان خرابیوں کی وجہ سے مستقل بندوبست کو برطانوی ہندوستان کے دوسرے علاقوں میں نہیں دوہرایا گیا۔

Persian The term is used in the context of the people and their language and culture who hailed from Persia (present day Iran). Historically India's relation with Persia goes back to the 4th century BCE. The Persian influence on Indian art and architecture is traced to this period. In medieval times, with the establishment of the Delhi sultanate the influence of Persian language, court etiquettes came to play a significant role in India's history.

फ़ारसी इस शब्द का प्रयोग उन लोगों और उनकी भाषा तथा संस्कृति के संदर्भ में किया जाता है जो फ़ारस (आज का ईरान) से आए थे या वहाँ रहते थे। ऐतिहासिक दृष्टि से देखा जाए तो फ़ारस के साथ भारत का संबंध चौथी शताब्दी ई॰पू॰ से रहा है। भारतीय कला तथा स्थापत्य पर इसका प्रभाव इसी काल से खोजा जा सकता है। मध्यकाल में दिल्ली सल्तनत की स्थापना के साथ फ़ारसी भाषा तथा दरबारी तहज़ीब ने भारतीय इतिहास में महत्वपूर्ण भूमिका निभाई।

फ़ारसी اس اصطلاح کا استعمال ان افراد اور ان کی زبان وتہذیب کے سیاق میں کیا جاتا ہے جو فارس (موجودہ ایران) سے آئے تھے۔ تاریخی لحاظ سے ہندوستان کا فارس سے تعلق چوتھی صدی قبل مسیح سے ہے۔ ہندوستان کے فن اور فن تعمیر میں فارسی اثرات کا سراغ اسی دور سے ملتا ہے۔ عہد وسطیٰ میں دہلی سلطنت کے قیام کے ساتھ فارسی زبان اور درباری طور طریقوں نے ہندوستان کی تاریخ میں اہم کردار ادا کیا۔

Plantation, Planters In general the term refers to an area in which trees have been planted, especially for commercial purposes. During the colonial period vast tracts of land had been acquired for such plantations across Asia, Africa and the Americas to grow commercial crops such as indigo, tea, sugarcane,cotton etc. to meet the demands of industrialisation in Europe. The owners of these plantations are known as planters.

बाग़ान, बाग़ान मालिक सामान्य रूप से इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे इलाके से है जिसमें पेड़, विशेष रूप से वाणिज्यिक प्रयोजनों के लिए लगाए जाते हैं। औपनिवेशिक काल में ऐसे बाग़ानों के लिए एशिया, अफ्रीका और अमेरिका में विशाल भूखंड अर्जित किए गए थे। इसका उद्देश्य यूरोप में औद्योगीकरण की ज़रूरतों को पूरा करने के लिए उनमें नील, चाय, गन्ना, कपास जैसी वाणिज्यिक फ़सलें उगाना था। ऐसे बाग़ानों के मालिकों को 'बाग़ान मालिक' कहा जाता था।

شجرکاری، شجرکار عموماً اس اصطلاح سے مراد وہ رقبہ لیا جاتا ہے جہاں بالخصوص تجارتی مقاصد کے تحت پودے لگائے جاتے ہیں۔ نوآبادیاتی دور میں یورپ میں صنعت کاری کی ضرورتوں کی تکمیل کے لیے تجارتی فصلیں مثلاً نیل، چائے، گنا اور کپاس وغیرہ کی کھیتی کے لیے پورے ایشیا، افریقہ اور امریکہ میں بہت بڑے علاقے حاصل کیے گئے تھے۔ ان باغات کے مالکوں کو شجرکار کہا جاتا تھا۔

Plebiscite The term refers to an eventuality when all the eligible members of an electorate are called upon to either accept or reject a proposal referred to them by the state or government through direct vote. This is a method by which important questions of state such as that of a region wishing to remain or secede from it is settled. A plebiscite is also conducted by a government to obtain a popular mandate on an issue of national importance instead of going through the usual political process. Dictators and totalitarian regimes also used plebiscite to acquire legitimacy.

जनमत संग्रह इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसी वस्तुस्थिति से है, जब किसी निर्वाचन क्षेत्र के सभी पात्र सदस्यों को राज्य या सरकार द्वारा प्रत्यक्ष मतदान के माध्यम से उनके सामने प्रस्तुत प्रस्ताव को स्वीकार या अस्वीकार करने के लिए कहा जाता है। यह एक तरीका है जिसके द्वारा राज्य संबंधी महत्वपूर्ण प्रश्नों को सुलझाया जाता है, जैसे कि कोई क्षेत्र राज्य के भीतर रहना चाहता है या बाहर जाना चाहता है। कभी-कभी किसी सरकार द्वारा सामान्य राजनीतिक प्रक्रिया को छोड़कर जनमत संग्रह द्वारा ही राष्ट्रीय महत्त्व के किसी मुद्दे पर जनादेश प्राप्त किया जाता है। तानाशाहों और सर्वाधिकारवादी सत्ताओं द्वारा भी अपनी वैधता को सिद्ध करने के लिए जनमत संग्रह का सहारा लिया जाता था।

رائے دہندگی اس اصطلاح سے مراد ایک امکانی صورت حال ہے جس میں مجلس انتخاب

کے تمام اہل اراکین کو ریاست یا حکومت کی جانب سے ان کے سامنے پیش کردہ تجویز کو براہ راست ووٹ کے ذریعہ قبول یا رد کرنے کے لیے بلایا جاتا ہے۔ یہ ایک طریقۂ کار ہے جس کے تحت بہت سے اہم سوالوں کا حل نکالا جاتا ہے جیسے کوئی علاقہ ریاست سے منسلک رہنا یا اس سے علاحدہ ہونا چاہتا ہے۔ حسب معمول سیاسی طریقے پر عمل کرنے کے بجائے حکومت کی جانب سے بھی قومی اہمیت کے حامل مسائل پر عوامی رائے حاصل کرنے کے لیے رائے شماری کرائی جاتی ہے۔ آمر اور مطلق العنان حکومتیں بھی قانونی طور پر خود کو جائز قرار دینے کے لیے رائے شماری کراتی تھیں۔

Pogrom This is a Russian word which literally means "devastation" or "riot". In the late 19th and early 20th centuries it was used to denote the anti-Jewish violence that were allowed to happen unchecked in Tzarist Russia. Subsequently, the term also came to be used to describe anti-Jewish violence in Poland and Germany during the regime of Hitler.

पोग्रॉम (सामूहिक हत्या) 'पोग्रॉम' रूसी भाषा का शब्द है, जिसका अर्थ है 'विनाश' या 'दंगा'। इस शब्द का प्रयोग 19वीं शताब्दी के अंत और 20वीं शताब्दी के शुरुआती वर्षों में ज़ारकालीन रूस में यहूदियों के विरुद्ध बड़े पैमाने पर की गई बेरोकटोक हिंसा को दर्शाने के लिए किया गया था। आगे चलकर इस शब्द का प्रयोग हिटलर के शासन के दौरान जर्मनी और पोलैंड में हुई यहूदी विरोधी हिंसा के लिए भी किया जाने लगा।

اجتاعی منظم قتل عام یہ روسی زبان کا لفظ ہے جس کا مطلب ''تباہی وغارت گری'' یا ''فساد'' ہے۔ 19ویں صدی کے اواخر اور 20ویں صدی کے اوائل میں اس اصطلاح کا استعمال اس یہودی مخالف تشدد کو ظاہر کرنے کے لیے کیا گیا تھا جو روس میں زار کے دور میں بغیر روک تھام کے جاری تھا۔ بعد میں اس اصطلاح کا استعمال ہٹلر کے دور حکومت میں جرمنی اور پولینڈ میں یہودیوں کے خلاف ہونے والے مظالم کے لیے بھی کیا گیا۔

Polyandry The term refers to a marriage system which allows a woman to have more than one husband simultaneously.

बहुपतिप्रथा यह विवाह की एक प्रणाली है जो स्त्री को एक साथ एक से अधिक पति रखने की अनुमति देती है।

کثیر شوہری اس اصطلاح سے مراد شادی کا ایک نظام ہے جس میں عورت کو بہ یک وقت ایک سے زیادہ شوہر رکھنے کی اجازت ہوتی ہے۔

Polygamy, Polygyny The term refers to a marriage system which permits a man to have more than one wife at the same time. It was widely practiced among many sections of society particularly among aristocrats.

बहुविवाह प्रथा, बहुपत्नी प्रथा यह विवाह की एक प्रणाली है जो पुरुष को एक साथ एक से अधिक पत्नियाँ रखने की अनुमति देती है। समाज के अनेक वर्गों विशेषत: अभिजात लोगों में यह व्यापक रूप से व्यवहार में थी।

کثرت ازواج، کثیر زوجیت اس اصطلاح سے مراد شادی کا ایک نظام ہے جس میں مرد کو بہ یک وقت ایک سے زیادہ بیویاں رکھنے کی اجازت ہوتی ہے۔ سماج کے مختلف طبقے بالخصوص طبقۂ اشرافیہ اس پر بہت زیادہ عمل کرتے تھے۔

Prakrit A term derived from the Sanskrit word 'prakriti', meaning 'natural', used to designate an ancient language belonging to the Indo-European family of languages which had various dialects such as Sauraseni, Magadhi, Pali and Maharashtri. Both the Buddha and Mahavira preached in Prakrit. One of the most well known Prakrit text is *Hala's Gahasatsai (Gathasaptsati)*.

प्राकृत प्राकृत शब्द संस्कृत के 'प्रकृति' शब्द से बना है जिसका अर्थ है प्राकृतिक। प्राकृत का प्रयोग उस प्राचीन भाषा के लिए किया जाता है जो भारोपीय भाषा (इंडो-यूरोपीय), परिवार के अंतर्गत आती है और जिसकी अनेक बोलियाँ थीं, जैसे – शौरसेनी, मागधी, पालि और महाराष्ट्री। बुद्ध और महावीर दोनों ने अपने धर्म का प्रचार प्राकृत में किया था। प्राकृत के सबसे प्रसिद्ध ग्रंथों में से एक है हाल रचित *गाहासतसई* (गाथासप्तशती)।

پراکرت پراکرت سنسکرت لفظ پراکرتی سے مشتق ہے جس کے معنی ''فطری'' ہے۔ اس کا استعمال ایک قدیم زبان کے تعین کے لیے کیا جاتا ہے جس کا تعلق ہند-یورپی اہل لسان خاندان سے تھا، ان کی زبانوں کی بولیاں مختلف تھیں۔ جیسے، شورسینی، مگدھی، پالی اور مراٹھی۔ بدھ اور مہاویر دونوں نے پراکرت زبان میں تبلیغ کی۔ پراکرتی متون میں سب سے مشہور ہالا (Hala) کی گاہاست سئی (Gathasaptsati) ہے۔

Prashasti It is a Sanskrit word which literally means 'in praise of'. This term was used for a kind of eulogistic inscriptions usually composed by court poets in praise of patrons in general and rulers in particular. *Prashastis* included the genealogy of the ruler or patron, his physical attributes, praise of his political successes and details of his social and cultural activities and piety. *Prashastis* naturally tend to exaggerate the achievements of the ruler yet they remain an important source of information. Some wellknown examples of this kind of inscriptions are the Allahabad *prashasti* of the 4th century CE Gupta emperor Samudragupta and Aihole *Prashasti* of Chalukya ruler Pulakeshin II.

प्रशस्ति 'प्रशस्ति' संस्कृत भाषा का शब्द है जिसका शाब्दिक अर्थ है 'प्रशंसा में'। इस शब्द का प्रयोग एक प्रकार के प्रशंसात्मक अभिलेखों के लिए किया जाता था जो आमतौर पर दरबारी कवियों द्वारा अपने आश्रयदाताओं अथवा किसी ख़ास शासक की प्रशंसा में लिखे जाते थे। प्रशस्तियों में शासक या आश्रयदाता के वंश, उसके शारीरिक गुणों, राजनीतिक सफ़लताओं की प्रशंसा और उसकी सामाजिक तथा सांस्कृतिक गतिविधियों तथा पुण्यकार्यों का विवरण दिया जाता था। वैसे तो प्रशस्तियों में शासक की उपलब्धियों को बढ़ा-चढ़ा कर प्रस्तुत करने की प्रवृत्ति रहती थी फिर भी वे जानकारी का

महत्वपूर्ण स्रोत तो हैं ही। प्रशस्तियों के सुप्रसिद्ध उदाहरण हैं ईसा की चौथी सदी के गुप्त सम्राट समुद्रगुप्त की इलाहाबाद प्रशस्ति और चालुक्य राजा पुलकेशिन द्वितीय की ऐहोल प्रशस्ति।

پرشستی یہ ایک سنسکرت لفظ ہے جس کے لغوی معنی 'کسی کی تعریف' ہے۔اس کا استعمال ایک طرح کے تعریفی کتبوں میں کیا جاتا تھا جو عام طور پر درباری شعرا کے ذریعے سرپرستوں اور بالخصوص حکمرانوں کی تعریف میں تیار کیے جاتے تھے۔ان پرشستیوں میں بادشاہ یا مربی کا شجرۂ نسب، ان کی جسمانی خصوصیات، سیاسی کامیابیوں، سماجی اور ثقافتی سرگرمیوں اور نیکیوں کا تفصیلی تذکرہ ملتا ہے۔ پرشستیوں میں فطری طور پر بادشاہ کی کامیابیوں کو بڑھا چڑھا کر بیان کیا جاتا ہے۔تاہم یہ معلومات کے اہم ماخذ ہیں۔ چوتھی صدی کے گپتا حکمراں سمدرگپت کی الہ آباد پرشستی اور چالوکیہ راجا پولاکیشین دوم کی ایہول پرشستی اس کی بہترین مثالیں ہیں۔

Pratiloma The term denotes marriage between man of lower varna and woman of higher varna. From the brahmanical point of view, *pratiloma* marriages were not as acceptable as the *anuloma* ones. (*See also,* ANULOMA)

प्रतिलोम प्रतिलोम विवाह का तात्पर्य ऐसे विवाह से था जो निम्न वर्ण के पुरुष और उच्च वर्ण की स्त्री के बीच होता था। ब्राह्मण धर्म के अनुसार प्रतिलोम विवाहों को उतनी मान्यता प्राप्त नहीं थी जितनी कि अनुलोम विवाहों को। (अनुलोम भी देखें)

پرتیلوم یہ اصطلاح نچلی ذات کے مرد اور اونچی ذات کی عورت کے درمیان ہونے والی شادی کو بتاتی ہے۔ برہمنی نقطۂ نظر سے پرتیلوم شادی اتنی مقبول نہیں تھی جتنی کہ انولوم شادی تھی۔(مزید دیکھیں انولوم)

Prehistory The term refers to a period when humans had no knowledge of writing. For this period archaeological sources are the only sources.

प्रागैतिहास यह वह काल था जब मनुष्यों को लेखन कला की कोई जानकारी नहीं थी। इस काल के बारे में जानने के लिए पुरातात्विक साधन ही एकमात्र स्रोत हैं।

ماقبل تاریخ اسی اصطلاح سے مراد وہ دور ہے جس میں انسان لکھنا نہیں جانتا تھا۔اس دور کے لیے واحد ماخذ آثار قدیمہ ہیں۔

Presidency, presidencies In the context of India, the term historically refers to the three territorial units of the English East India Company on the eastern and the western coasts that were administered with Madras, Calcutta and Bombay as their centres. Since each of these territorial units was administered by a President or Governor with a Council consisting of the senior servants of the company, these came to be known as the presidencies. Initially, each of these presidencies were directly answerable to the court of directors in London. However, begining with the Regulating Act of 1773, which culminated in the Charter Act of 1833, the Governor-General of the Bengal Presidency came to exercise overall authority over the other two presidencies as the 'Governor General of India in Council'. In the person of that Governor-General,the people of India saw the supreme authority over Indian affairs.

प्रेसीडेंसी, प्रेसीडेंसियाँ भारत के संदर्भ में ऐतिहासिक दृष्टि से इस शब्द का तात्पर्य इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी की पूर्वी और पश्चिमी समुद्र तटों पर स्थित उन तीन क्षेत्रीय इकाइयों से है जिनका प्रशासनिक केंद्र क्रमशः मद्रास, कलकत्ता और बंबई था। चूँकि इन तीनों में से प्रत्येक इकाई कंपनी के वरिष्ठ अधिकारियों वाली एक परिषद के साथ प्रेसीडेंट या गवर्नर द्वारा प्रशासित होती थी, इसलिए उन्हें प्रेसीडेंसियाँ कहा जाने लगा था। प्रारंभ में इनमें से प्रत्येक प्रेसीडेंसी प्रत्यक्ष रूप से लंदन स्थित निदेशक मंडल के प्रति उत्तरदायी थी, किंतु 1773 के रेग्यूलेटिंग एक्ट के लागू हो जाने पर जो कि आगे चलकर 1833 के चार्टर एक्ट में अपनी पराकाष्ठा पर पहुँच गया था, बंगाल प्रेसीडेंसी का गवर्नर जनरल अन्य दो प्रेसीडेंसियों पर भी 'गवर्नर जनरल ऑफ़ इंडिया इन काउंसिल' के रूप में अपने सर्वोपरि प्राधिकार का प्रयोग करने लगा था। भारतीय लोग तब यह समझने लगे थे कि भारत का गवर्नर जनरल ही समग्र भारतीय मामलों में सर्वोच्च प्राधिकारी है।

پریسیڈنسی، پریسیڈنسیز ہندوستانی سیاق میں تاریخی لحاظ سے اس اصطلاح سے مراد ہندوستان کے مشرقی اور مغربی ساحلوں پر واقع ایسٹ انڈیا کمپنی کی تین علاقائی اکائیوں سے ہے جن کے انتظامی مراکز مدراس، کلکتہ اور بمبئی تھے۔ چوں کہ ان میں سے ہر ایک علاقائی اکائی کا نظم ونسق کمپنی کے مختلف سینئر کارندوں کی مدد سے پریسیڈنٹ (صدر) یا گورنر کرتا تھا اس لیے انھیں پریسیڈنسی کہا جاتا تھا۔ابتدا میں ان میں ہر پریسیڈنسی براہ راست لندن میں واقع ناظم کی عدالت کو جواب دہ تھی۔لیکن 1773 کے ریگولیٹنگ ایکٹ کے نافذ ہوجانے پر جو کہ بعد میں 1833 کے چارٹر ایکٹ پر انتہا کو پہنچ گیا تھا، بنگال پریسیڈنسی کے گورنر جنرل دونوں پریسیڈنسیوں پر بھی 'گورنر جنرل آف انڈیا ان کونسل' کی حیثیت سے مجموعی طور پر اختیار کا استعمال کرنے لگا تھا۔تب ہندوستان کے لوگ یہ سمجھنے لگے تھے کہ ہندوستان کے گورنر جنرل ہی کو ہندوستانی مسائل پر سب سے اعلیٰ اختیار ہے۔

Primary source A primary source is a document or an artefact which was written or created either during or relatively close to the historical period being studied. Primary sources can also include autobiographies, memoirs and oral histories etc. These were recorded later by authors or eyewitnesses who experienced this period. Some important types of primary sources include

artefacts, inscriptions, coins, cave art, pottery, jewellery, clothing etc. Textual sources include diaries, speeches, manuscripts, letters, interviews, official records, poetry, drama, novels etc.

प्राथमिक स्रोत प्राथमिक स्रोत एक ऐसा दस्तावेज़ या शिल्पकृति होता है जिसे अध्ययनाधीन ऐतिहासिक अवधि के दौरान या अपेक्षाकृत आस-पास के समय में लिखा या बनाया गया था। प्राथमिक स्रोतों में आत्मकथाएँ, संस्मरण और मौखिक इतिहास आदि भी सम्मिलित हैं। इन्हें बाद में उन लेखकों या प्रत्यक्ष साक्षियों द्वारा लिखा गया, जिन्होंने उस अवधि का स्वयं अनुभव किया था। कुछ महत्वपूर्ण प्राथमिक स्रोत हैं – शिल्पकृतियाँ, अभिलेख, सिक्के, गुफ़ा संबंधी कला, मिट्टी के बर्तन, गहने, कपड़े आदि। लिखित स्रोतों में डायरियाँ, भाषण, पांडुलिपियाँ, पत्र, साक्षात्कार, सरकारी अभिलेख, काव्य, नाटक, उपन्यास आदि शामिल हैं।

بنیادی ماخذ بنیادی ماخذ سے مراد وہ دستاویز یا مصنوعات ہیں جن کی کتابت یا تخلیق زیرِ مطالعہ عہد میں ہی یا نسبتاً قریبی دور میں ہوئی ہو۔ بنیادی ماخذ میں خودنوشت، تذکرے اور زبانی تواریخ وغیرہ شامل ہیں۔ انھیں بعد میں ایسے مصنفین یا عینی شاہدوں نے تحریر کیا ہو جنھیں زیرِ مطالعہ زمانے یا واقعات کا تجربہ ہو۔ بنیادی ماخذ کی بعض اہم قسموں میں مصنوعات، کتبے، سکّے، غوفائی فن کاری، مٹی کے برتن، زیورات، ملبوسات وغیرہ شامل ہیں۔ تحریری ماخذ میں ڈائری، خطبات، مخطوطات، خطوط، انٹرویوز، سرکاری مندرجات، شاعری، ڈراما اور ناولیں وغیرہ شامل ہیں۔

Primates The term refers to a subgroup of mammals. They include monkeys, apes and humans. They have body hair, a relatively long gestation period, mammary glands, different types of teeth and the ability to maintain a constant body temperature.

प्राइमेट (आदिमानव) आदिमानव स्तनपायी जीवों का एक उपवर्ग होता है। इस उपवर्ग में बंदर, लंगूर और मनुष्य शामिल हैं। इनके शरीर पर बाल होते हैं, अपेक्षाकृत लंबी गर्भावस्था होती है, स्तन ग्रंथियाँ और भिन्न-भिन्न किस्मों के दाँत होते हैं और उनमें शरीर के तापमान को एक समान बनाए रखने की क्षमता होती है।

حیوان رئیسہ اس اصطلاح سے مراد تھن دار طبقے کی ایک ذیلی جماعت ہے جس میں بندر، چمپانزی اور انسان شامل ہیں۔ ان کے جسم پر بال ہوتے ہیں، نسبتاً یہ زیادہ دنوں تک حاملہ رہتے ہیں، ان کے جسم میں تھن والے غدود (پستان)، مختلف قسم کے دانت اور جسمانی حرارت کو مستقل برقرار رکھنے کی صلاحیت ہوتی ہے۔

Princely States The term refers to those autonomous Indian states or principalities which had come into existence after the disintegration of the Mughal Empire and survived through the colonial period untill their merger with the Indian Union after the country's independence. By some count these princely states numbered 562 and covered one third area of the subcontinent. During the heydays of colonialism, most of these princely states had accepted the British paramountcy by entering into the subsidiary alliance and other similar agreements. On the eve of independence many of these states worked on various schemes to form a union of their own as sovereign entities. However, under the Mountabaten Plan they were allowed to join either India or Pakistan. Consequently, as many as 136 states joined the Indian Union by 15th August, 1947 and many more followed suit after that. In certain instances as in the case of Hyderabad police action had to be resorted for its merger.

रियासतें इस शब्द का तात्पर्य उन भारतीय स्वायत्त राज्यों या रजवाड़ों से है जो मुगल साम्राज्य के विघटन के बाद अस्तित्व में आए और औपनिवेशिक काल में बराबर बने रहे तथा अंततोगत्वा देश को स्वतंत्रता प्राप्त हो जाने के बाद भारतीय संघ में मिल गए। एक गणना के अनुसार रियासतों की संख्या 562 थी और वे उपमहाद्वीप के तिहाई हिस्से में फैले हुए थे। औपनिवेशिक सत्ता के स्वर्णकाल में अधिकांश रियासतों ने सहायक संधि और ऐसे ही अन्य समझौतों के अधीन ब्रिटिश प्रभुता स्वीकार कर ली थी। स्वतंत्रता प्राप्ति की पूर्व संध्या पर इनमें से बहुत-सी रियासतें स्वतंत्र इकाइयों के रूप में अपना एक संघ बनाने की विभिन्न योजनाएँ बनाने में संलग्न थीं। किंतु माउंटबेटन योजना के अंतर्गत उन्हें भारत या पाकिस्तान में से किसी एक के साथ मिलने की अनुमति थी। फलस्वरूप, 136 रियासतों ने 15 अगस्त 1947 तक भारत संघ के साथ अपना संबंध जोड़ लिया और बची हुई बहुत-सी रियासतों ने बाद में उनका अनुकरण किया। हैदराबाद जैसी कुछ एक रियासतों के मामले में उनके विलय के लिए पुलिस कार्रवाई का सहारा लेना पड़ा।

نوابی ریاستیں اس اصطلاح سے مراد ہندوستان کی خودمختار ریاستیں یا حکومتیں ہیں جو مغل شہنشاہیت کے منتشر ہو جانے کے بعد قائم ہوئی تھیں اور پورے نوآبادیاتی دور میں باقی رہیں اور ملک کی آزادی کے بعد ہندوستانی اتحاد میں شامل ہو گئیں۔ بعض اعداد و شمار کے مطابق نوابی ریاستوں کی تعداد 562 تھی جو کہ برصغیر کے ایک تہائی حصے پر مشتمل تھی۔ عہد معاونت اور اسی طرح کے دوسرے معاہدوں میں شامل ہو کر ان نوابی ریاستوں میں اکثر نے نوآبادیت کے زمانۂ عروج میں برطانوی اقتدار اعلیٰ کو قبول کر لیا تھا۔ آزادی کے موقع پر ان میں بہت سی ریاستوں نے خودمختار ریاست کے طور پر آپسی اتحاد کے لیے مختلف منصوبوں پر کام کیا۔ تاہم ماؤنٹ بیٹن پلان کے تحت ان ریاستوں کو ہندوستان یا پاکستان دونوں میں سے کسی ایک کے ساتھ ملنے کا اختیار دیا گیا تھا۔ نتیجے میں تقریباً 136 ریاستیں ہندوستانی اتحاد میں 15 اگست 1947 کو شامل ہوئیں اور اس کے بعد مزید دیگر ریاستوں نے بھی اس کی اتباع کی۔ ایسی مثالیں ہیں جن سے پتا چلتا ہے کہ اتحاد میں شامل کرنے کے لیے پولیس کے ذریعے کارروائی کرنی پڑی تھی۔ جیسے حیدرآباد۔

Proletarianisation It refers to that socio-historical process through which certain middle class occupations tend to increasingly look like working class vocations

thereby resulting making some segments of the middle class reduced to the status of the proletariat.

सर्वहाराकरण यह शब्द एक ऐसी सामाजिक-ऐतिहासिक प्रक्रिया का द्योतक है जिसके तहत कुछ मध्यमवर्गीय धंधे अधिकाधिक श्रमजीवी वर्ग के पेशों जैसे दिखाई देने लगते हैं। परिणामस्वरूप, मध्यमवर्ग के कुछ हिस्से अवनत होकर सर्वहारा स्तर पर पहुँच जाते हैं।

پرولتاریت اس سے اس سماجی تاریخی عمل کی طرف اشارہ ہے جس کے تحت کچھ متوسط طبقے کے پیشے محنت کش طبقوں کے پیشے جیسے معلوم ہوتے تھے، جس کے نتیجے میں متوسط طبقے کے کچھ حلقے پرولتاریوں کے مرتبہ تک پہنچ گئے۔

Proletariat The term is derived from the Latin word 'proles' which literally means 'offspring'. In ancient Rome it referred to that segment of the society which served the state by providing children. As a social class it was consisted of the landless poor including artisans and small traders. In 19th century, Karl Marx used the term to refer to the class of wage workers who were engaged in industrial production. They were specifically distinguished from those who owned the means of production like financial capital,land and the machinarices and also controlled the distribution of its products or material goods. Marx referred to the class of these people as the capitalist class or the bourgeoisie. In *The Communist Manifesto* Marx envisioned a class struggle between these two classes which would eventually result in the emergence of a classless society ensuring in between a dictatorship of the proletariat.

सर्वहारा अँग्रेज़ी भाषा का 'प्रोलेटैरियट' शब्द लैटिन शब्द 'प्रोलेस' से बना है, जिसका शब्दिक अर्थ है 'संतान'। प्राचीन रोम में इस शब्द का प्रयोग समाज के उस वर्ग के लिए किया जाता था जो बच्चों के रूप में राज्य को अपनी सेवाएँ प्रदान करते थे। एक सामाजिक वर्ग के रूप में इसमें कारीगरों तथा छोटे व्यापारियों सहित भूमिहीन गरीब लोग शामिल थे। 19वीं शताब्दी में कार्ल मार्क्स ने इस शब्द का प्रयोग उन वेतन भोगी कामगारों के वर्ग के लिए किया था जो औद्योगिक उत्पादन में संलग्न थे। यह वर्ग स्पष्ट रूप से उन लोगों से एकदम अलग था जो वित्तीय पूँजी, भूमि और मशीनरी जैसे उत्पादन के साधनों के मालिक थे और उनसे उत्पन्न माल तथा वस्तुओं के वितरण को भी नियंत्रित करते थे। मार्क्स ने इस वर्ग के लोगों को पूँजीपति अथवा बुर्जुआ कहा था। 'द कम्युनिस्ट मैनिफ़ैस्टो' में मार्क्स ने यह कल्पना की थी कि इन दोनों वर्गों के बीच संघर्ष होगा जिसके फलस्वरूप अंततोगत्वा एक ऐसे वर्गहीन समाज का उद्भव होगा जिसमें सर्वहारा वर्ग का वर्चस्व रहेगा।

پرولیتریت (محنت کش طبقہ) یہ اصطلاح لاطینی لفظ 'پرولس' سے مشتق ہے جس کا لفظی مفہوم 'اولاد' ہے۔ یہ قدیم رومی سماج کے ایک طبقہ کو بیان کرتا ہے جو بچوں کی فراہمی کے ذریعے ریاست کی خدمت کرتا تھا۔ سماجی طور پر یہ طبقہ زمین سے محروم غریبوں، کاری گروں اور چھوٹے تاجروں پر مشتمل تھا۔ 19ویں صدی میں کارل مارکس نے اس اصطلاح کا استعمال اجرت پر کام کرنے والے مزدوروں کے لیے کیا تھا جو صنعتی پیداوار میں مصروف تھے۔ انھیں بالخصوص ان لوگوں سے الگ کیا جاتا ہے جو ذرائع پیداوار مثلاً مالی سرمایہ، زمین اور مشینوں کے مالک ہوتے تھے اور تقسیم پیداوار یا مادی سامان بھی ان ہی کے تسلط میں ہوتے تھے۔ مارکس نے ان ہی لوگوں کو سرمایہ دار یا بورژوا طبقے کے طور پر بیان کیا ہے۔ 'کمیونسٹ مینیفیسٹو' میں مارکس نے یہ نظریہ پیش کیا تھا کہ ان دونوں طبقوں کے مابین طبقاتی مقابلہ ہوگا اور بالآخر طبقہ بند سماج کے ارتقا میں یقینی طور پر پرولتاریوں کا بول بالا ہوگا۔

Protestant The term is derived from the English word 'protest'. It refers to those who dissented against the authority of the Pope and the medieval catholic church. (*See also,* CHURCH)

प्रोटेस्टेंट यह शब्द अँग्रेज़ी के 'प्रोटेस्ट' शब्द से बना है। इसका प्रयोग उन लोगों के लिए किया जाता है जिन्होंने पोप और मध्यकालीन कैथोलिक चर्च की सत्ता का विरोध किया था। (चर्च भी देखें)

پروٹسٹنٹ یہ اصطلاح انگریزی لفظ ''پروٹیسٹ'' سے مشتق ہے جس سے مراد وہ لوگ ہیں جنھوں نے پوپ اور عہد وسطیٰ کے کیتھولک کلیسا حکومت کی مخالفت کی تھی۔ (مزید دیکھیں گرجا)

Protestant Church The term refers to the churches which came into being in 16th century Europe following the Reformation Movement. *(See also,* CHURCH)

प्रोटेस्टेंट चर्च इसका तात्पर्य उन चर्चों से है जो सुधारवादी आंदोलन के बाद 16वीं शताब्दी में अस्तित्व में आए। (चर्च भी देखें)

پروٹسٹنٹ کلیسا اس اصطلاح سے مراد وہ کلیسا ہیں جو تحریک اصلاح کے بعد 16ویں صدی یوروپ میں وجود میں آئے۔ (مزید دیکھیں کلیسا)

Protohistory The term generally refers to the period of history between pre-history and history. This word carries different meanings. In the European context, it generally referred to a culture or civilization which did not develop writing, but which is mentioned in the written records of a contemporary literate group. In the Indian subcontinent, the Harappan civilisation, a literate culture with an undeciphered script, is generally classified as protohistoric. This term is also often used for the period from c.1500-500 BCE,for which there is an orally transmitted literature (the Vedas), but no evidence of writing.

आद्य-इतिहास इस शब्द का तात्पर्य सामान्य रूप से इतिहास के उस काल से है जो प्रागैतिहास और इतिहास के बीच का होता है। इस शब्द के भिन्न-भिन्न अर्थ हैं। यूरोपीय संदर्भ में इस शब्द का प्रयोग आमतौर पर उस संस्कृति या सभ्यता के लिए किया जाता है जिसमें लेखनकला का विकास नहीं हुआ था, लेकिन जिसका उल्लेख समकालीन साक्षर समूह के लिखित रिकॉर्डों में मिलता

है। भारतीय उपमहाद्वीप के संदर्भ में हड़प्पा सभ्यता को जो अपठित लिपि वाली साक्षर संस्कृति थी, 'आद्य-ऐतिहासिक' कहा जाता है। इस शब्द का प्रयोग प्राय: 1500–500 ई॰पू॰ तक की अवधि के लिए भी किया जाता है, जब मौखिक रूप से प्रचलित साहित्य (वेद) तो था, पर उस समय लेखन का कोई साक्ष्य नहीं मिलता।

ابتدائی تاریخ عام طور پر اس اصطلاح سے ماقبل تاریخ اور تاریخ کی درمیانی مدت مراد لی جاتی ہے۔ اس لفظ کے مختلف معانی ہیں۔ یورپ کے سیاق میں اس سے بالعموم ایسی تہذیب یا ثقافت مراد لی جاتی ہے جس میں لکھاوٹ کو ترقی نہیں ملی۔ البتہ معاصر خواندہ طبقے نے اس کا ذکر اپنے تحریری ریکارڈز میں کیا ہے۔ برصغیر ہند میں خواندہ ہڑپّائی تہذیب کو، جس کا رسم الخط نا قابل فہم ہے، عام طور پر دور ماقبل تاریخ کے طور پر بیان کیا جاتا ہے۔ اس اصطلاح کا استعمال 1500 سے 500 قبل مسیح تک کے دور کے لیے بھی کیا جاتا ہے جس میں لسانی ادب (ویدوں) تو تھا لیکن تحریر کا کوئی ثبوت نہیں ملتا۔

Punch-marked Coins The oldest uninscribed coins, found in the subcontinent from c. sixth century BCE onwards, were not inscribed but stamped with symbols on one side. Hence, they are called Punch-marked Coins. They were mostly made of silver and some of copper. These were generally rectangular and sometimes square or round in shape. Most of the silver punch-marked coins weighed 32 rattis or about 56 grains (grain is a weight measure used for metals; 1 grain = 64.79 mg). They are identified with *karshapana*, *shataman*, etc. which are mentioned in textual sources. These coins are found all over the subcontinent and remained in circulation in many places till the early centuries CE.

आहत सिक्के प्राचीनतम सिक्के जो उपमहाद्वीप में छठी शताब्दी ई॰पू॰ से पाए गए थे। उन पर कोई अंक या अक्षर नहीं खुदा हुआ था, बल्कि उन पर एक तरफ़ कुछ प्रतीक चिन्ह अंकित थे। इसलिए ऐसे सिक्कों को आहत सिक्के कहा जाता है। वे अधिकतर चाँदी और कभी-कभी ताँबे के भी होते थे। वे आमतौर पर आयताकार थे, यद्यपि कभी-कभी वर्गाकार या गोलाकार भी होते थे। चाँदी के आहत सिक्कों में से अधिकांश का भार 32 रत्ती, यानी लगभग 56 ग्रेन होता था (ग्रेन धातुओं के भार को मापने की इकाई होती है; 1 ग्रेन = 64.79 मि.ग्रा.)। इन सिक्कों की पहचान लिखित स्रोतों में उल्लिखित कार्षापण, शतमान आदि से की जाती है। ये सिक्के उपमहाद्वीप के सभी भागों में पाए गए हैं और वे ईसा की प्रारंभिक शताब्दियों तक अनेक स्थानों पर चलन में रहे।

کندہ سکّے قدیم ترین غیر کندہ سکّے جو برصغیر میں تقریباً چھٹی صدی قبل مسیح پائے گئے ہیں۔ ان پر کوئی حرف کندہ نہیں تھا بلکہ ان کے ایک رخ پر علامتی مہر لگی ہوئی تھی۔ اس لیے انھیں ٹھپے دار سکّے کہا جاتا ہے۔ ان میں زیادہ تر چاندی اور کچھ تانبے کے بنے ہوئے تھے۔ یہ عام طور پر مستطیل تھے لیکن کبھی کبھی مربع یا گول بھی ہوتے تھے۔ زیادہ تر چاندی کے ٹھپے دار سکّوں کا وزن 32 رتی یا تقریباً 56 گرین ہوتا تھا (ایک گرین 64.79 ملی گرام کے برابر ہوتا تھا)۔ ان سکّوں کی شناخت کارشاپن اور شتمان وغیرہ جیسے الفاظ میں ہوئی ہے جن کا تذکرہ متنی ماخذوں میں ملتا ہے۔ یہ سکّے پورے برصغیر میں پائے گئے ہیں جن کا چلن ابتدائی صدیوں تک جاری تھا۔

Qq

Qasid The term refers to foot-runners who carried news reports and important official documents rolled up in bamboo containers across the length and breadth of the regions under the Mughal rule in round the clock relays. Provincial governors and tributary rulers posted agents outside their capitals to receive and send messages through these messengers. By this way the emperor could get reports from even distant provincial capitals within a few days. Thus, *qasids* (also called *pathmars*) formed an important part of the information network that kept the empire well connected for dissemination of public news.

क़ासिद इस शब्द का तात्पर्य मुग़ल शासन के दौरान संपूर्ण साम्राज्य में पैदल दौड़कर संदेश, ख़बर और महत्वपूर्ण सरकारी दस्तावेज़, जो आमतौर पर गोल करके बाँस के डिब्बों में रखे जाते थे, ले जाने वालों से है। ये संदेशवाहक चौबीसों घंटे संदेश ले जाने के लिए तैयार रहते थे। प्रांतीय सूबेदारों और अधीनस्थ शासकों ने अपनी राजधानियों के बाहर एजेंट नियुक्त कर रखे थे जो इन संदेशवाहकों के माध्यम से संदेश प्राप्त करते और भेजते थे। इस तरीके से, बादशाह दूरस्थ प्रांतीय राजधानियों से भी कुछ ही दिनों में संदेश प्राप्त कर सकता था। इस प्रकार, ये क़ासिद (जिन्हें पथमार भी कहा जाता था) इस सूचना तंत्र के महत्वपूर्ण अंग थे जिसने साम्राज्य को सार्वजनिक ख़बरों के प्रसारण हेतु अच्छे से जोड़कर रखा था।

قاصد اس اصطلاح سے مراد پیادہ (دوڑنے والے خبر رساں) ہیں جو خبریں اور اہم سرکاری دستاویزات کو بانس کے خول میں لپیٹ کر مغل دور حکومت کے طول وعرض میں چوبیس گھنٹے ایک چوکی سے دوسری چوکی تک پہنچاتے تھے۔ صوبائی گورنر اور باج گزار حکمراں ان خبر رسانوں کی معرفت پیغاموں کے حصول وارسال کے لیے اپنے دارالحکومت کے باہر اپنا ایجنٹ مقرر کرتے تھے۔ اس طرح بادشاہ چند دنوں کے اندر دور دراز صوبائی دارالحکومت سے خبریں حاصل کرسکتا تھا۔ چنانچہ قاصد (پتھ مار بھی کہا جاتا تھا) مواصلاتی نظام کے اہم جز کے طور پر کام کرتا اور سلطان کو عوامی خبروں کی اشاعت سے بخوبی آگاہ رکھتا تھا۔

Qazi The term refers to the Muslim judges who were appointed by the Muslim kings to dispense justice on the basis of the Islamic law or *Sharia* in medieval India. The judges were appointed both in the imperial capital as well as the provinces, districts and cities. The chief *qazi* under the Delhi Sultans was often designated as the *qazi-i-mamalik* and under the Mughals as *qazi-ul quzat*. Under the Mughals, the *Qazi's* also discharged duties as registrars of surety bonds, bail bonds, contracts, and title deeds. Theoretically the rulers were supposed to abide by the *Qazi's* decisions. However, as the supreme authority of the state, the rulers on many occasions overruled their decisions. For example, Balban, Alauddin Khilji, and Akbar had claimed the right to enforce laws as they considered desirable and necessary whether those were in conformity with *Sharia* or not.

क़ाज़ी यह शब्द उन मुस्लिम न्यायधीशों का सूचक है जो मध्यकालीन भारत में मुस्लिम शासकों द्वारा इस्लामी कानून या शरिया के आधार पर इंसाफ़ करने के लिए नियुक्त किए जाते थे। ऐसे क़ाज़ी शाही राजधानी में और प्रांतों, जिलों तथा शहरों में भी तैनात किए जाते थे। मुख्य क़ाज़ी को दिल्ली सल्तनत के शासन में अकसर क़ाज़ी-ए-ममालिक और मुग़लों के अंतर्गत क़ाज़ी-उल-कुज़ात कहा जाता था। मुग़लों के शासन में क़ाज़ी ज़मानतनामों, प्रतिभूति पत्रों, संविदा पत्रों और अधिकार पत्रों के पंजीयन का कार्य भी करते थे। सिद्धांत रूप से यह समझा जाता था कि शासक क़ाज़ी द्वारा दिए गए निर्णयों को मानेंगे। तथापि, राज्य के सर्वेसर्वा होने के कारण शासक कई बार क़ाज़ी के निर्णयों की उपेक्षा भी कर देते थे। उदाहरण के लिए, बलबन, अलाउद्दीन खिलजी और अकबर ने शरिया की परवाह न करते हुए कानूनों को अपनी मर्ज़ी और आवश्यकता के हिसाब से लागू किया था।

قاضی اس اصطلاح سے مراد مسلم جج ہیں جنھیں عہد وسطیٰ کے ہندوستان میں مسلم بادشاہ اسلامی قوانین یا شریعت کے مطابق مسائل کو حل کرنے اور مقدمات کے فیصلے کے لیے مقرر کرتے تھے۔ قاضی مرکزی اور صوبائی دارالحکومت، ضلعوں اور شہروں میں بھی مقرر کیے جاتے تھے۔ دہلی سلطنت میں قاضی اعلیٰ کو بالعموم قاضی ممالک اور مغل دور میں قاضی القضاۃ کہا جاتا تھا۔ مغلوں کے دور میں قاضی ضمانت نامے، معاہدے اور ملکیت کے دستاویزات لکھنے کا کام بھی مسجل کی حیثیت سے انجام دیتے تھے۔ نظریاتی طور پر یہ سمجھا جاتا تھا کہ بادشاہ بھی قاضی کے فیصلوں پر عمل کرتے تھے۔ تاہم ریاست کے سب سے زیادہ با اختیار ہونے کی حیثیت سے بادشاہ بہت سے مواقع پر ان کے فیصلوں کو نظر انداز کردیتے تھے۔ مثال کے طور پر بلبن، علاء الدین خلجی اور اکبر ان قوانین کے نفاذ کا حق رکھنے کا دعویٰ کرتے تھے جنھیں وہ مناسب اور ضروری سمجھتے تھے خواہ وہ شریعت کے موافق ہوں یا نہ ہوں۔

Qibla, qiblah It is an Arabic word, which stands for the direction towards the Qaba in Mecca in which the muslims (faithful) offer their prayer. In all mosques, the *mihrab* (the prayer niche usually a curved hollowed space on the wall of the mosque) shows this direction.

क़िबला, क़िबलाह यह एक अरबी शब्द है जिसका तात्पर्य मक्का में काबा की ओर मुँह करके नमाज़ पढ़ने की दिशा से है। सभी मस्जिदों में मिहराब (मस्जिद की दीवार पर घुमावदार और खाली छोड़ी गई जगह) काबा की दिशा सूचित करती है।

قبلہ یہ عربی لفظ ہے جس کا مطلب رخِ کعبہ (مکہ) ہے جس کی طرف مسلمان رخ کرکے

نماز ادا کرتے ہیں۔تمام مساجد میں محراب (عموماً مسجد کے اندر وراق صلوٰۃ کے آگے جانب طاق کی شکل میں بنا ہوتا ہے) کعبہ کے رخ کی نشان دہی کرتا ہے۔

Qanungo The term refers to a semi-hereditary official at the local level during the medieval period in India. According to Abbas Sherwani, the chronicler, 'before Shershah's time it was not the custom to measure the land, but there was a qanungo in every paragana from whom was ascertained the present, past and probably future state of pargana'. Under Shershah this officer kept the records of all previous schedules of land assessment. In the initial stage under the Mughals the qanungo played a similar role however, Akbar made them formal parts of the pargana administration as paid officials. In this capacity, the qanungo prepared statements showing in detail the area cultivated, the crops grown and the expected or actual yield. In some provinces qanungos were also appointed by the central administration at the provincial *(suba)* and the district *(sarkar)* levels.

क़ानूनगो यह भारत में मध्यकाल में एक स्थानीय स्तर का अधिकारी होता था, जिसका पद अर्ध-वंशानुगत होता था। इतिहासकार अब्बास शेरवानी के अनुसार, "शेरशाह के समय से पहले जमीन की पैमाइश का रिवाज नहीं था, लेकिन हर परगने में एक क़ानूनगो होता था, जिससे परगना की वर्तमान, भूत और संभवत: भावी स्थिति का पता लगाया जा सकता था।" शेरशाह के शासन काल में यह अधिकारी भूमि निर्धारण संबंधी सभी पिछले रिकॉर्ड रखता था। मुग़लों के शासन की प्रारंभिक अवस्था में भी क़ानूनगो पहले जैसा ही काम करते थे, लेकिन अकबर ने उन्हें वेतनभोगी अधिकारियों के रूप में परगना प्रशासन का औपचारिक हिस्सा बना लिया था। इस रूप में क़ानूनगो ऐसे विवरण तैयार करते थे, जिनमें वे जोती गई ज़मीन के क्षेत्रफल, उगाई गई फ़सल और प्रत्याशित या वास्तविक उपज का ब्योरा दिखाते थे। कुछ प्रांतों में क़ानूनगो केंद्रीय प्रशासन द्वारा प्रांतीय (सूबा) और जिला (सरकार) स्तरों पर भी नियुक्त किए जाते थे।

قانون گو اس اصطلاح سے مراد عہد وسطیٰ کے ہندوستان میں علاقائی سطح کا نیم موروثی افسر تھا۔وقائع نگار عباس شیروانی کے مطابق شیر شاہ کے زمانہ سے پہلے زمین کی پیائش کرنے کا رواج نہیں تھا البتہ ہر پرگنہ میں قانون گو مقرر ہوتے تھے جن کے ذریعے پرگنہ کی ماضی وحال اور غالباً مستقبل کی حالت معلوم کی جاتی تھی۔شیر شاہ کے دور میں یہ افسر زمین کی پیائش کی سابقہ تمام تفصیلات کو محفوظ رکھتے تھے۔ابتدائی مرحلہ میں مغلوں کے تحت قانون گو حسب سابق ملتے جلتے کام کرتے تھے لیکن اکبر نے انھیں تنخواہ دار سرکاری ملازم کی حیثیت سے پرگنہ کے انتظام کا ایک رسمی جز بنا دیا تھا۔اس حیثیت سے قانون گو زرعی علاقہ، پیدا کی جانے والی فصلوں، تخمینہ جاتی اور حقیقی پیداوار کی تفصیلات الگ سے تیار کرتے تھے۔کچھ صوبوں میں قانون گو مرکزی انتظامیہ کی جانب سے صوبائی اور ضلعی (سرکار) سطحوں پر بھی مقرر کیے جاتے تھے۔

Rr

Radicals The term refers to that group of leaders of the Indian National Congress, who increasingly expressed dissatisfaction with the methods of political agitation adopted by the moderates. The ideology and programmes of Radicals were considerably strengthed following the partition of Bengal (1905).They advocated the transformation of older methods of agitation like petition into a broad based mass movement using the methods of swadeshi, boycott, non-cooperation and passive resistance. The best known leaders associated with this group were Bal Gangadhar Tilak, Bipin Chandra Pal, Aurobindo Ghosh and Lala Lajpat Rai.Some important newspapers and journals that promoted this ideology were the *Bandematram, Kesari* and the *Maratha.*

आमूलपरिवर्तनवादी भारतीय राष्ट्रीय कांग्रेस के उन नेताओं के समूह को 'आमूलपरिवर्तनवादी' कहा जाता है जो मध्यमार्गी नेताओं के राजनीतिक आंदोलन के तरीकों के प्रति अधिकाधिक असंतोष प्रकट कर रहे थे। बंगाल विभाजन (1905) के बाद आमूलपरिवर्तनवादी विचारधारा और कार्यक्रमों में पर्याप्त दृढ़ता आ गई। उन्होंने आंदोलन के अनुनय-विनय जैसे पुराने तरीकों को छोड़ने और उनके बदले स्वदेशी अपनाने और विदेशी वस्तुओं का बहिष्कार करने, असहयोग और सत्याग्रह जैसे अन्य तरीके अपनाने की वकालत की। इस समूह से जुड़े सबसे प्रसिद्ध नेता थे बाल गंगाधर तिलक, बिपिन चन्द्र पाल, अरविंद घोष और लाला लाजपत राय। जिन महत्वपूर्ण पत्र-पत्रिकाओं ने इस विचारधारा का प्रचार किया वे वंदेमातरम्, केसरी और मराठा थे।

انتہاپسند اس اصطلاح سے مراد انڈین نیشنل کانگریس کے وہ رہنما ہیں جنھوں نے اعتدال پسندوں کے سیاسی طریقۂ احتجاج سے بے اطمینانی کا اظہار کیا۔ تقسیمِ بنگال (1905) کے نتیجے میں انتہاپسندانہ نظریات اور منصوبوں کو کافی تقویت حاصل ہوئی۔ انھوں نے قدیم طریقہ ہائے احتجاج یعنی عرض داشت کو ایک وسیع تر عوامی تحریک میں بدلنے کی وکالت کی جس کے لیے سودیشی، بائیکاٹ، عدم تعاون اور مثبت مزاحمت کو اپنایا گیا تھا۔ اس جماعت سے وابستہ معروف رہنماؤں میں بال گنگا دھر تلک، بپن چندر پال، اروندو گھوش اور لالہ لاجپت رائے تھے۔ بعض ضروری اخبارات اور رسائل جن سے انتہاپسندانہ نظریے کو فروغ ملا وہ وندے ماترم، کیسری اور مراٹھا تھے۔

Rajasuya The term denotes a sacrifice, described in the later Vedic texts (c. 1000 - 600 BCE), was performed by a *kshatriya* who wanted to be proclaimed as king. It contained several events that lasted well over a year, including a number of fertility rites, a ritual cattle raid, in which the *rajan* raided the cattle of his kinsmen and a game of dice in which he was expected to be victorious. Yudhisthira's *rajasuya* is described in detail in the epic *Mahabharata.* Many Chola kings also performed this sacrifice.

राजसूय परवर्ती वैदिक ग्रंथों (1000-600 ई०पू०) में वर्णित यह यज्ञ एक ऐसे क्षत्रिय द्वारा संपन्न किया जाता था जो स्वयं को राजा घोषित करवाना चाहता था। यह यज्ञ एक वर्ष से भी अधिक समय तक चलता था और उसमें कई औपचारिकताएँ संपन्न करनी पड़ती थीं, जैसे उर्वरता संबंधी अनेक क्रिया-कर्म, पशुओं पर एक औपचारिक छापा जिसमें राजा अपने संबंधी के पशुधन पर छापा डालता था और द्यूत क्रीड़ा (जुआ खेलना) जिसमें उसकी जीत की आशा की जाती थी। महाभारत महाकाव्य में युधिष्ठिर के राजसूय यज्ञ का विस्तृत वर्णन किया गया है। कई चोल राजाओं ने भी यह यज्ञ संपन्न किया था।

راجسویہ اس اصطلاح سے مراد ایک قربانی ہے جس کا ذکر مابعد ویدک متون (1000 تا 600 ق م) میں کیا گیا ہے جسے وہ کشتریہ انجام دیتا تھا جو خود کو بادشاہ ثابت کرنا چاہتا تھا۔ اس میں کئی واقعات شامل تھے جو پورے سال ہوتے تھے۔ اس میں جنسی اختلاط، روایتی مویشی چھاپے جس میں راجا اپنے رشتے داروں کے جانوروں پر چھاپا مارتا تھا اور پانسہ بازی جس میں بادشاہ کی فتح یاب ہونے کی توقع کی جاتی تھی۔ یودھستر راجسویہ کا تفصیلی بیان رزمیہ مہابھارت میں کیا گیا ہے۔ بہت سے چولا حکمرانوں نے بھی اس قربانی کو انجام دیا۔

Realism, Realists In its day-to-day usage, the term refers to an appreciation of life and the world as they are. However, historically speaking the term is associated with the particular artistic and literary movement which came to the fore during 17th-18th centuries in Europe making its initial appearance in France. Philosophically, this movement rested on the premise that things in the outside world existed independently of human perception. In literature particularly 'realism' gained currency as a reaction to the over-emphasis which earlier 'romanticism' had granted to human emotion. In the domain of art, it found portrayal in a life like fashion devoid of any ornamentation. In visual arts the introduction of photography in the late 19th and early 20th centuries further improved the strength of this movement. Painters such as Caravaggio (Dutch), José de Ribera (Spanish) and Francisco de Zurbarán (French) and novelists such as Daniel Defoe and Henry Fielding (English), who adhered to the principles of realism, came to be known as 'realists'. In India, Raja Ravi Verma's paintings can also be said to have followed the principles of realism, though the themes of his paintings were largely drawn from Indian mythology.

यथार्थवाद, यथार्थवादी अपने दैनंदिन प्रयोग में इस शब्द का अर्थ है जीवन और विश्व को ठीक वैसा ही समझना जैसा कि वे हैं। किंतु ऐतिहासिक दृष्टि से देखा जाए तो यह शब्द एक ख़ास कलात्मक तथा साहित्यिक आंदोलन से जुड़ा है, जो यूरोप में 17वीं–18वीं शताब्दियों में सामने आया और जो पहली

बार फ्रांस में प्रकट हुआ। दार्शनिक दृष्टि से यह आंदोलन इस धारणा पर आधारित था कि बाह्य जगत में सभी चीज़ें मानवीय बोध से निरपेक्ष रहते हुए स्वतंत्र रूप से विद्यमान हैं। साहित्य के संदर्भ में विशेषकर यथार्थवाद का चलन, पूर्व में स्वच्छंदतावाद के अंतर्गत मानवीय संवेगों को दिए गए अत्यधिक महत्त्व की प्रतिक्रिया के रूप में हुआ। कला क्षेत्र में यथार्थवाद के अंतर्गत जीवन का ऐसा सीधा-सच्चा चित्रण किया गया जो किसी प्रकार के अलंकरण से रहित हो। दृश्य कलाओं में 19वीं शताब्दी के अंतिम और 20वीं शताब्दी के आरंभिक दशकों में जब फ़ोटोग्राफ़ी का उदय हुआ तो उससे इस आंदोलन को और भी बल मिला। 'कैरैवेग्गिओ' (डच),'जोस-डि-रिबेरा' (स्पेनी) और 'फ्रांसिस्को-डि-ज़ुरबरान' (फ्रांसीसी) जैसे चित्रकारों और 'डैनिअल डिफ़ो' और 'हेनरी फ़ील्डिंग' (अंग्रेज़) जैसे उपन्यासकारों को जो यथार्थवाद के सिद्धांत से जुड़े रहे, यथार्थवादी कहा जाने लगा। भारत में राजा रवि वर्मा की चित्रकारियों के बारे में भी कहा जा सकता है कि उन्होंने भी यथार्थवाद के सिद्धांत का पालन किया, हालाँकि उनकी चित्रकारियों के विषय अधिकतर भारतीय पौराणिक कथाओं से लिए गए थे।

حقیقت پسندی، حقیقت پسند روزمرہ استعمال ہونے والی اس اصطلاح سے مراد زندگی اور دنیا کو بعینہٖ ان کی اپنی حالت میں سمجھنا ہے۔ تاہم تاریخی لحاظ سے اس اصطلاح کا تعلق بالخصوص فنی و ادبی تحریک سے ہے جو 17ویں۔18ویں صدی کے درمیان یورپ میں وجود میں آئی جس کا ابتدائی ظہور فرانس میں ہوا تھا۔ فلسفیانہ طور پر اس تحریک کا انحصار اس یقین پر ہے کہ انسانی ادراک سے باہر چیزیں اپنا وجود آزادانہ طور پر رکھتی ہیں۔ خصوصاً ادب میں حقیقت پسندی کے فروغ کو رومانیت کے ذریعے انسانی جذبات پر غیر معمولی توجہ دینے کا ردعمل کہا جاسکتا ہے۔ فن کے دائرے میں اس نے زندگی کی خاکہ کشی اس طرح کی جیسے کہ فیشن بغیر کسی زیبائش کے۔ 19ویں صدی کے اواخر اور 20ویں صدی کے اوائل میں بصری فنون میں فوٹوگرافی کی ایجاد نے اس تحریک کو مزید تقویت پہنچائی۔ کاروگیو (ڈچ)، جوس ڈی ریبرا (اسپینی)، فرانسسکو ڈی زربران (فرانسیسی) جیسے مصوروں اور ڈینیل ڈفو اور ہنری فیلڈنگ (انگریز) جیسے ناول نگار جو حقیقت پسندی کے اصولوں پر قائم رہے انھیں حقیقت پسند کہا گیا۔ ہندوستان میں راجہ روی ورما کی پینٹنگ کے بارے میں بھی کہا جاسکتا ہے کہ اس میں حقیقت پسندی کے اصولوں پر عمل کیا گیا ہے اگرچہ ان کی پینٹنگ کے مرکزی خیالات زیادہ تر ہندوستانی اساطیر سے ماخوذ ہیں۔

Red Shirts This is an expression which acquired historical significance in 19th century Europe when a military adventurer by name Giuseppe Garibaldi set out in 1860 on an expedition to unify Italy with a thousand volunteers whose numbers grew to about 30,000 through the course of his campaign. In India the same expression came to be used for volunteers who led by Khan Abdul Ghaffar Khan fought against the British in the north-west frontier province although in a non-violent movement. Formed in 1929, they were also known as 'Khudai Khidmatgars' or 'servants of god'.

रेड शर्ट्स (लाल कुर्ती) इस अभिव्यक्ति को 19वीं शताब्दी के यूरोप में उस समय ऐतिहासिक महत्त्व मिला, जब गिउसिप्पी गैरीबाल्डी नामक सैन्य साहसिक, 1860 में अपने एक हज़ार स्वयंसेवकों के साथ, जिनकी संख्या उसके अभियान के दौरान बढ़कर 30,000 के आस-पास हो गई थी, इटली का एकीकरण करने के लिए अपने अभियान पर निकला था। भारत में इसी अभिव्यक्ति का प्रयोग उन स्वयंसेवकों के लिए किया जाने लगा जो ख़ान अब्दुल ग़फ़्फ़ार ख़ान के नेतृत्व में पश्चिमोत्तर सीमाप्रांत में अँग्रेज़ों के विरुद्ध लड़े थे, हालाँकि उनका आंदोलन अहिंसक किस्म का था। 1929 में बने इस संगठन के कार्यकर्ताओं को 'खुदाई खिदमतगार' भी कहा जाता था।

سرخ قمیص اس اظہار کو 19ویں صدی کے یوروپ میں تاریخی اہمیت اس وقت حاصل ہوئی جب 1860 میں گیسپی گیریبالڈی جیسے مہم جو فوجیوں نے ایک ہزار رضا کاروں کے ساتھ اٹلی کے اتحاد کے لیے تیار ہوئے اور اس دوران مہم میں تقریباً 30,000 لوگ شامل ہو گئے تھے۔ ہندوستان میں اس اظہار کا استعمال ان رضا کاروں کے لیے کیا گیا جن کی قیادت خان عبدالغفار خان نے شمال مغربی سرحدی صوبے میں برطانیہ کے خلاف کی تھی، تاہم یہ عدم تشدد کی تحریک تھی۔ 1929 میں تشکیل پانے والی اس تنظیم کے ارکان 'خدائی خدمت گار' بھی جانے جاتے تھے۔

Reign of Terror The expression refers to the short period of 11months begining with September 1793 when the French Revolution witnessed unprecedented domestic violence and political executions. Led by Maximilien Robespierre, the Committee of Public Safety constituted by the National Convention to safeguard the Republic from foreign enemies and domestic saboteers adapted measures that resulted in large scale imprisonment on slightest suspicion and speedy trial. As a result as many as 20,000 people were executed though some estimates put this figure to as high as 40,000 in France as a whole. The victims of this reign of terror were not only aristocrats but included many more peasants and labourers too. Finally with the arrest and execution of Robespierre this brief but horendous period came to an end on July 27, 1794. In a reversal of fortune a hundred collaborators of Robespierre were also guillotined over the next two days.

आतंक का राज इस शब्द का प्रयोग सितंबर 1793 में शुरू हुए 11 महीने की उस छोटी-सी अवधि के संदर्भ में किया जाता है जब फ्रांसीसी क्रांति में अभूतपूर्व घरेलू हिंसा और राजनीतिक हत्याओं का दौर चला। गणराज्य को विदेशी शत्रुओं और घरेलू विध्वंसकों से बचाने के लिए नेशनल कन्वेंशन द्वारा मैक्सिमिलियन रोबस्पियरे के नेतृत्व में 'कमिटी ऑफ़ पब्लिक सेफ़्टी' ने ऐसे उपाय अपनाए, जिसके परिणामस्वरूप ज़रा-सा भी अंदेशा होने पर तुरंत मुक़द्दमा चलाया जाता था और कारावास की सज़ा दी जाती थी। इसके परिणामस्वरूप, 20,000 लोगों को मौत के घाट उतार दिया गया, हालाँकि

कुछ अनुमानों के अनुसार मारे जाने वाले लोगों की संख्या समस्त फ्रांस में कुल मिलाकर 40,000 तक बताई जाती है। इस आतंकी शासन के शिकार अभिजात वर्ग के लोग ही नहीं थे, बल्कि उनमें किसानों तथा मज़दूरों की संख्या उनसे भी अधिक थी। अंतत: रोबस्पियरे की गिरफ़्तारी और फांसी के बाद यह भयानक दौर 27 जुलाई 1794 को समाप्त हो गया और भाग्य के बदलाव के साथ ही रोबस्पियरे के सैंकड़ों सहयोगियों को भी अगले दो दिनों में मौत के घाट उतार दिया गया।

दहशत का दौर इस अभिव्यक्ति से मुराद ग्यारह महीने की एक मुख़्तसर मुद्दत है जिस का आग़ाज़ सितंबर 1793 में उस वक़्त हुआ था जब इंक़लाब फ़्रांस में बे-पनाह दाख़ली तशद्दुद और सियासी हरीफ़ों के क़त्ल का दौर-दौरा था। ग़ैर-मुल्की दुश्मनों और मुल्की तख़रीब-कारों से हिफ़ाज़त की ग़रज़ से मैक्स मिलेन राबस्पियर की क़ियादत में क़ौमी मजलिस की तश्कील-कर्दा 'कमेटी आफ़ पब्लिक सेफ़्टी' ने मौज़ूं इक़दामात किए जिस के नतीजे में मामूली शक की बुनियाद पर बहुत से लोगों को क़ैद और फ़ौरी समाअत के लिए भेज दिया जाता था। नतीजतन 20,000 से ज़ाइद और एक अंदाज़े के मुताबिक़ फ़्रांस में कुल 40,000 लोगों को फांसी दी गई। ख़ौफ़ व हिरास के इस दौर में न सिर्फ़ अश्राफ़िया बल्कि बहुत से किसान और मज़दूर भी इस की ज़द में आ गए। बिलआख़िर राबस्पियर (Robespierre) की गिरफ़्तारी और उस की फांसी के बाद यह तबाह-कुन दौर 27 जुलाई 1794 को ख़त्म हो गया और क़िस्मत की कुरूट ने अगले दो दिनों में राबस्पियर के सैकड़ों साथियों का सर क़लम करा दिया।

Reserved Forest The term refers to those natural forests which were sought to be protected from wonton use or exploitation or movement by people under the Forest Act that was enacted in 1878 by the British Indian government. Under this Act forests were divided into three categories: reserved, protected and village forests. The best among these forests were designated as the 'reserved forests'.

आरक्षित वन इस शब्द का तात्पर्य उन प्राकृतिक वनों से है जो लोगों द्वारा किए जाने वाले अनियंत्रित शोषण, दोहन या आवागमन से उन्हें बचाने के लिए ब्रिटिश भारतीय सरकार द्वारा 1878 में अधिनियमित (बनाए गए) वन अधिनियम के अंतर्गत आरक्षित घोषित किए गए थे। इस अधिनियम के अंतर्गत वनों को तीन श्रेणियों में विभाजित किया गया था – आरक्षित वन, संरक्षित वन और ग्राम वन। इनमें से सर्वोत्तम वनों को आरक्षित वनों की श्रेणी में रखा गया था।

महफ़ूज़ जंगल इस इस्तिलाह से मुराद वह क़ुदरती जंगलात हैं जिन्हें लोगों के बे-जा इस्तेमाल या इस्तिहसाल या लोगों की आमद-ओ-रफ़्त से बचाने की ग़रज़ से बरतानवी हुकूमत-ए-हिंद ने 1878 में फ़ोरेस्ट ऐक्ट बनाया था। इस ऐक्ट के तहत जंगलात को तीन क़िस्मों में तक़्सीम किया गया था: महफ़ूज़, मख़्सूस और देही जंगलात। इन में सब से ज़ियादा बेहतर महफ़ूज़ जंगलात थे।

Resident, Residency During the colonial period the term stood for a representative of the English East India Company who was stationed in the capital of an Indian state that exceeded to the subsidiary alliance. The first such Indian state, where a British resident was stationed under this system, was Awadh. Subsequently, this arrangement was adopted in all other cases. It was through the agency of the Resident , which came to be known as the 'Residency', that the English East India Company and after the transfer of power in 1858 the British India government brought the whole of India under their effective control. (*See also,* SUBSIDIARY ALLIANCE)

रेज़ीडेंट, रेज़ीडेंसी औपनिवेशिक काल में यह शब्द इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी के ऐसे प्रतिनिधि का सूचक था जो सहायक संधि की शर्तों को मानने वाले किसी भारतीय राज्य की राजधानी में तैनात किया गया था। ऐसा पहला भारतीय राज्य, जहाँ इस व्यवस्था के अंतर्गत ब्रिटिश रेज़ीडेंट रखा गया, अवध था। आगे चलकर यह व्यवस्था अन्य राज्यों में भी कर दी गई थी। इस व्यवस्था के माध्यम से ही, जिसे रेज़ीडेंसी कहा जाता था, पहले इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी ने और 1858 में सत्ता के अंतरण के बाद ब्रिटिश भारत की सरकार ने समस्त भारत को अपने प्रभावी नियंत्रण के अधीन कर लिया। (सहायक संधि भी देखें)

रेज़ीडेंट, रेज़ीडेंसी नौ-आबादियाती दौर में इस इस्तिलाह से मुराद अंग्रेज़ ईस्ट इंडिया कंपनी का नुमाइंदा है जिसे इस हिंदोस्तानी रियासत के दारुल-हुकूमत में मुक़र्रर किया गया था जो अहद-ए-मुआवनत से तजावुज़ कर गई थी। इस तरह की पहली हिंदोस्तानी रियासत जहाँ बरतानवी रेज़ीडेंट (बरतानवी हुकूमत का नुमाइंदा) मुक़र्रर किया गया था वह अवध थी। बाद में इस तरीक़े को दीगर तमाम सूबों में भी अपनाया गया था। रेज़ीडेंट की एजेंसी मारूफ़ ब-रेज़ीडेंसी के ज़रीये ही यह मुमकिन हुआ कि अंग्रेज़ ईस्ट इंडिया कंपनी और 1858 में तबादला-ए-इख़्तियार के बाद बरतानवी हुकूमत-ए-हिंद ने पूरे हिंदोस्तान को मोअस्सिर तौर पर अपने ज़ेर-तसल्लुत कर लिया। (मज़ीद देखें अहद-ए-मुआवनत)

Revolt Generally the term signifies an uprising or protest against an existing authority or state at a particular time. Historically, such revolts have often been violent. Throughout India's history disgruntled individuals and groups have risen in revolt against perceived injustices perpetrated by the authoritarian rulers and their dispensations. During the colonial period different peasant and tribal groups across India had often taken recourse to revolting against the unjust laws and policies imposed by the British government to the detriment of their traditional rights and well being. In 1857 a revolt on a far larger scale had also taken place shaking the very roots of the British power in India.

विद्रोह आमतौर पर इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे उपद्रव या विरोध से है जो एक समय-विशेष पर किसी मौजूदा सत्ता या राज्य के विरुद्ध किया जाता है। ऐतिहासिक दृष्टि से देखा जाए तो ऐसे विद्रोह अकसर हिंसक किस्म के रहे हैं। भारत के इतिहास में ऐसे विद्रोह निरंकुश शासकों और उनके अधीनस्थ अधिकरणों द्वारा किए गए प्रत्यक्ष अन्यायों के विरुद्ध असंतुष्ट तथा पीड़ित

व्यक्तियों तथा समूहों द्वारा किए जाते रहे हैं। औपनिवेशिक काल में भी भारत भर में अनेक कृषक तथा जनजातीय समूहों ने उनके परंपरागत अधिकारों और हितों पर प्रतिकूल प्रभाव डालने वाले ब्रिटिश सरकार के कानून-कायदों तथा उनकी अन्यायपूर्ण रीति-नीतियों का मुकाबला करने के लिए विद्रोह का ही सहारा लिया था। 1857 में भी एक बहुत बड़े पैमाने पर विद्रोह हुआ जिसने भारत में ब्रिटिश सत्ता की जड़ों को ही हिला दिया।

बग़ावत عام طور پر یہ اصطلاح برسر اقتدار حکومت یا اقتدار کے خلاف خاص وقت میں اٹھنے والی آواز یا احتجاج کو بیان کرتی ہے۔ تاریخی لحاظ سے دیکھا جائے تو اس نوع کی بغاوتیں اکثر پرتشدد ہوتی ہیں۔ ہندوستان کی تاریخ میں مطلق العنان حکمرانوں اور ان کے جانشینوں کی طرف سے ہونے والی ناانصافیوں کو محسوس کرنے کے بعد غیر مطمئن افراد اور جماعتوں نے ان کے خلاف بغاوتیں کی ہیں۔ نوآبادیاتی دور میں پورے ہندوستان میں برطانوی حکومت کی طرف سے عائد کردہ غیر منصفانہ قوانین اور پالیسیوں کے خلاف مختلف کسانوں اور قبیلوں نے اپنے روایتی حقوق اور فلاح کے لیے اکثر و بیشتر بغاوت کی طرف اقدام کیے۔ 1857 میں بڑے پیمانے پر ہونے والی بغاوت نے ہندوستان میں برطانوی طاقت کی مضبوط جڑوں کو ہلا دیا۔

Revolution In political philosophy the term originally referred to the process of cyclical change in forms of government. However, in historical context the term generally refers to an overall and radical change in a given political, economic or social order or in the entire system as a whole. In world history, the best examples of such radical change taking place in the existing orders in countries have been the French revolution, the Russian revolution and the cultural revolution in China has taken place in social and economic contexts because of dramatic changes taking place in systems of production and technological innovations. The instance of Industrial revolution which first took place in Great Britain and subsequently spread to other parts of the world in modern times is one such example.

क्रांति राजनीतिक दर्शन में यह शब्द मूलत: सरकार के स्वरूपों में बार-बार होने वाले परिवर्तनों की प्रक्रिया का सूचक था। किंतु, ऐतिहासिक संदर्भ में इस शब्द का तात्पर्य आमतौर पर एक ऐसे समग्र तथा आमूल परिवर्तन से है जो किसी राजनीतिक, आर्थिक या सामाजिक व्यवस्था में अथवा कुल मिलाकर समस्त प्रणाली में होता है। विश्व के इतिहास में अनेक देशों में वहाँ की तत्कालीन व्यवस्था में ऐसे अनेक आमूल परिवर्तन हुए हैं जिनके सर्वोत्तम उदाहरण हैं, फ्रांसीसी क्रांति, रूसी क्रांति और चीन की सांस्कृतिक क्रांति जो उत्पादन की प्रणालियों में नाटकीय रूप से परिवर्तन किए जाने और प्रौद्योगिकीय नवाचारों के कारण वहाँ के सामाजिक तथा सांस्कृतिक संदर्भों में हुई थी। आधुनिक काल में सर्वप्रथम ग्रेट ब्रिटेन में और तदुपरांत विश्व के अन्य भागों में हुई औद्योगिक क्रांति भी ऐसा ही एक उदाहरण है।

انقلاب سیاسی فلسفہ میں اصلاً اس اصطلاح سے مراد حکومت کی ہیئت میں پے در پے ہونے والی تبدیلی سے وابستہ ایک عمل ہے۔ تاہم تاریخی سیاق میں اس اصطلاح کا اطلاق عام طور پر سیاسی، معاشی یا سماجی ڈھانچہ یا مجموعی طور پر پورے نظام میں مکمل اور بنیادی تبدیلی پر ہوتا ہے۔ عالمی تاریخ میں اس کی بہترین مثال مختلف ممالک کے موجودہ ڈھانچے میں ہونے والی بنیادی تبدیلیاں ہیں مثلاً انقلاب فرانس، انقلاب روس اور چین کا ثقافتی انقلاب ہے جو کہ پیداواری نظام میں ہونے والی غیر معمولی تبدیلیوں اور تکنیکی اختراعات کی وجہ سے وہاں کے سماجی اور معاشی سیاق میں رونما ہوا تھا۔ جدید دور میں اس کی ایک مثال صنعتی انقلاب ہے جو سب سے پہلے برطانیہ میں آیا اور بعد میں دنیا کے دوسرے حصوں میں پھیلا۔

Revolutionary Nationalism, Revolutionary Nationalists The expression refers to that stream of India's nationalist movement that believed in the freedom of the motherland through revolutionary means as distinct from the 'moderates' and the 'extremists' methods of gaining political reforms and self government respectively through constitutional and agitational means. Revolutionaries like the Chapekar brothers (Damodar and Balkrishna) of Poona, Shyamji Krishna Verma, V.D.Sawarkar, Madanlal Dhingra, Barindra Kumar Ghosh, Prafulla Chaki, Lala Hardayal, Bhagat Singh, Sukhdev, Chandrashekhar Azad, Rajguru, Subhash Chandra Bose etc. who professed and adheered to such means came to be known as 'revolutionary nationalists'. Many of these nationalists were inspired by contemporary idealogies and movements taking place in countries like Ireland at that time. With a belief that western imperialism could only be defeated by employing the western methods of violence, these revolutionaries, formed secret societies, took to arms training, propagated the rationale of their actions through pamphlets and resorted to assasination of high officials considered to be responsible for unjust and oppressive administrative actions.

क्राँतिकारी राष्ट्रवाद, क्राँतिकारी राष्ट्रवादी इस अभिव्यक्ति का तात्पर्य भारत के राष्ट्रवादी आंदोलन की उस जनधारा से है जो क्राँतिकारी तरीकों से स्वतंत्रता प्राप्त करने में विश्वास रखते थे। इसके विपरीत नरमदलीय तथा गरमदलीय कहलाने वाले आंदोलनकारी क्रमश: संवैधानिक तथा आंदोलनात्मक तरीकों से राजनीतिक सुधार तथा स्वशासन प्राप्त करना चाहते थे। पूना के चापेकर बंधु (दामोदर और बालकृष्ण), श्यामजी कृष्ण वर्मा, वी. डी. सावरकर, मदनलाल ढ़ींगरा, बारिन्द्र कुमार घोष, प्रफुल्ल चाकी, लाला हरदयाल, भगत सिंह, सुखदेव, चंद्रशेखर आज़ाद, राजगुरू, सुभाष चंद्र बोस जैसे क्राँतिकारी जो इन तरीकों में विश्वास करते और उन्हें अपनाते थे वे

'क्राँतिकारी राष्ट्रवादी' कहलाए। इनमें से बहुत से राष्ट्रवादी उन विचारधाराओं तथा आंदोलनों से प्रेरित थे जो उस समय आयरलैंड जैसे देशों में चल रहे थे। उनका विश्वास कि पाश्चात्य साम्राज्यवाद को पाश्चात्य हिंसात्मक तरीके अपनाकर ही हराया जा सकता है, इन क्राँतिकारियों ने गुप्त संस्थाएँ स्थापित कीं, शस्त्र प्रशिक्षण की व्यवस्था की, छोटी-छोटी पुस्तिकाओं के ज़रिए अपनी कार्रवाइयों के तर्काधार का प्रचार किया और उन उच्च अधिकारियों की हत्या करना शुरू कर दिया जो अन्यायपूर्ण और अत्याचारी प्रशासनिक कार्यों के लिए ज़िम्मेदार समझे जाते थे।

انقلابی قوم پرستی،قوم پرست اس اظہار سے مراد ہندوستانی قومی تحریک کی ایک لہر ہے جس میں انقلابی طریقے سے مادر وطن کو آزاد کرانے پر یقین کیا جاتا تھا جو اعتدال پسندانہ اور انتہا پسندانہ طریقوں سے جدا تھا۔ مذکورہ دونوں طریقوں میں سیاسی اصلاحات اور اپنی حکومت کے قیام کے لیے علی الترتیب آئینی اور احتجاجی طریقے اپنائے گئے تھے۔ انقلابیوں میں پونا کے چاپیکر برادران (دامودر اور بال کرشن)،شیام جی کرشن ورما، وی۔ڈی۔ساورکر،مدن لال ڈھنگرا،برندر کمار گھوش، پرپھل چاکی،لالا ہردیال، بھگت سنگھ،سوکھ دیو، چندر شیکھر آزاد، راج گرو،سبھاش چندر بوس وغیرہ تھے جنھوں نے ایسے ذرائع اور وسائل کو تسلیم کیا اور ان پر جمے رہے۔ یہی لوگ انقلابی قوم پرست کے طور پر معروف ہوئے۔ ان میں سے بہت سے انقلابی قوم پرست اپنے ہم عصر نظریات اور تحریکوں سے متاثر تھے جو اس وقت دیگر ممالک میں مثلاً آئرلینڈ میں رونما ہو رہی تھیں۔ اس اعتقاد کے ساتھ کہ پرتشدد مغربی طریقوں کے ذریعے ہی مغربی سامراجیت کو شکست دی جاسکتی تھی، ان انقلابیوں نے خفیہ تنظیمیں بنائیں، مسلح تربیت کرائی، کتابچوں کے ذریعے اپنی کارروائیوں کے عقلی جواز کے لیے تشہیر کرائی اور اعلیٰ عہدوں پر فائز ان افسروں کو قتل کیا جنھیں وہ ناانصافی اور جابرانہ انتظامی کارروائیوں کے لیے ذمے دار سمجھتے تھے۔

Romanticism The expression refers to an intellectual and cultural movement which developed in Europe as a reaction to the enlightenment and its excessive emphasis on human reason and science. Begining with the late 18th century this movement saw its full flowering in the 19th century. In its wider effect the movement inspired new types of poetry, art, music and nationalist sentiment which focussed on the beauties of nature, human emotion, folkculture and a sense of shared heritage. The English poet James Thomson, Thomas Grey and Thomas Percy provided the initial filip to this movement. Subsequently Johann Gattfried Herder became one of its foremost exponents in Germany. In general these figures are referred to as the 'romantics'.

स्वछंदतावाद इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे बौद्धिक तथा सांस्कृतिक आंदोलन से है जो यूरोप में नवजागरण और उसके द्वारा मानवीय तर्क तथा विज्ञान पर अत्यधिक बल दिए जाने की प्रतिक्रिया के रूप में विकसित हुआ था। 18वीं शताब्दी के अंतिम दशकों में शुरू हुआ यह आंदोलन 19वीं शताब्दी में पूर्णरूप से पुष्पित हो गया। इस आंदोलन के व्यापक प्रभाव के फलस्वरूप, नए प्रकार के काव्य, कला, संगीत तथा राष्ट्रवादी चिंतन को प्रेरणा मिली जो प्रकृति के सौदर्य, मानवीय संवेग, लोकसंस्कृति और साझी विरासत के भाव पर केंद्रित थे। अँग्रेज़ी के कवि जेम्स थॉमसन, थॉमस ग्रे और थॉमस परसी ने इस आंदोलन को प्रारंभिक प्रोत्साहन दिया। तदुपरांत जर्मनी में जोहान्न गैटफ्राइड हर्डर इस आंदोलन के एक अग्रणी प्रतिपादक बन गये। ऐसे महानुभावों को सामान्य रूप से 'स्वच्छदतावादी' कहा जाता है।

رومانیت اس اصطلاح سے مراد ایک دانشورانہ اور ثقافتی تحریک ہے جس کا ارتقا یورپ میں روشن خیالی اور انسانی عقلیت اور سائنس پر غیر معمولی زور ڈالنے کی وجہ سے ردعمل کے طور پر ہوا تھا۔ 18ویں صدی کے اواخر میں شروع ہونے والی یہ تحریک 19ویں صدی میں اپنے عروج کو پہنچی۔ اس تحریک کے دوررس اثرات نے جدید قسم کی شاعری، فن، موسیقی اور جذبۂ قومیت کو متاثر کیا جس نے فطرت کی خوب صورتی، انسانی جذبہ، عوامی ثقافت اور مشترکہ میراث کے تصور پر زور دیا۔ انگریز شعرا جیمس تھامسن، تھامس گرے اور تھامس پیرسی نے اس تحریک کو ابتدائی پنکھ عطا کیا۔ بعد میں جوہن گیٹفرائڈ ہرڈر جرمنی میں اس کا سب سے نمایاں ترجمان بن گیا۔ عام طور پر یہ افراد رومان پسند کے طور پر جانے جاتے ہیں۔

Rule of law Generally, this doctrine refers to a system where governance is carried out on the basis of well defined laws. In practical terms it denotes that no individual is above the law and that the same set of laws are equally applicable to all. In India this concept was brought into effective practice under the British rule. Before this different dispensations ruled either on the basis of customs, traditions or differentiated laws or even by the principle of divine right depending upon circumstances.

क़ानून का शासन सामान्य रूप से यह सिद्धांत एक ऐसी व्यवस्था का सूचक है जहाँ शासन सुपरिभाषित क़ानूनों के आधार पर चलाया जाता है। व्यावहारिक रूप में इसका यह अर्थ है कि कोई भी व्यक्ति क़ानून से ऊपर नहीं होता और सभी लोगों पर एक जैसे क़ानून लागू होते हैं। भारत में ब्रिटिश शासन के अंतर्गत इस संकल्पना का प्रभावी रूप से पालन किया गया। इससे पहले भिन्न-भिन्न शासन व्यवस्थाएँ तत्कालीन परिस्थितियों को देखते हुए रूढ़ियों, परंपराओं अथवा अलग-अलग क़ानूनों के आधार पर यहाँ तक कि दैवी अधिकार के सिद्धांत पर भी चलती थीं।

قانون کی حکومت عام طور پر اس اصول سے مراد ایک نظام ہے جس میں واضح طور پر بیان شدہ قوانین کی بنیاد پر حکمرانی کو عملی جامہ پہنایا جاتا ہے۔ عملی طور پر اس اصطلاح سے اس بات کی طرف اشارہ ہوتا ہے کہ کوئی بھی قانون سے بالاتر نہیں ہے اور قانون سب پر یکساں طور پر نافذ ہوتا ہے۔ ہندوستان میں اس تصور کو مؤثر طریقے پر برطانوی دور حکومت میں روبہ عمل لایا گیا۔ اس سے قبل مختلف سیاسی و مذہبی نظام رسوم، روایات پر یا پھر امتیازی قوانین یا حالات کے پیش نظر خدائی حق کے اصول کی بنیاد پر رائج تھے۔

Rule of Primogeniture It refers to a system where the eldest son is given preferrence of inheritance by rule, tradition or practice.Whereas in ancient India there was a general tradition of the first born male child succeeding his father to the throne in medieval times the Mughals followed the Timurid tradition of coparcenery inheritance.
(*See also,* COPARCENERY INHERITANCE)

ज्येष्ठाधिकार का नियम यह अभिव्यक्ति उस प्रणाली की सूचक है जिसके अंतर्गत पिता की जायदाद पर कानून, परंपरा अथवा चयनित प्रथा के अनुसार सबसे बड़े पुत्र का पहला हक़ होता है। प्राचीन भारत में यह एक सामान्य परंपरा थी कि राजा का सबसे बड़ा पुत्र उसके राजसिहांसन का पहला हक़दार होता था, किंतु मध्यकाल में मुग़लों ने सहदायादी उत्तराधिकार की तैमूरी परंपरा का अनुसरण किया। (सहदायादी उत्तराधिकर भी देखे)

قانون پہلوٹی اس اصطلاح سے مراد ایک نظام ہے جس میں سب سے بڑے بیٹے کو قانوناً، روایتاً یا عملی طور پر میراث میں ترجیح دی جاتی تھی۔ قدیم ہندوستان میں ایک عام روایت تھی کہ پہلا پیدا ہونے والا لڑکا اپنے والد کے تخت کا جانشین ہوتا تھا۔ لیکن عہد وسطیٰ میں مغلوں نے ترکہ سے متعلق تیموری روایت کے ضابطۂ پہلوٹی پر عمل کیا۔ (مزید دیکھیں مشترکہ میراث)

Ryot, Raiyat, Rayat This is a general term used to indicate all strata of the peasantry in medieval India. The British subsequently adopted it while devising various revenue settlements. (*See also,* RYOTWARI SYSTEM; PERMANENT SETTLEMENT; MAHALWARI; PATTA)

रैयत यह एक सामान्य शब्द है जिसका प्रयोग मध्यकालीन भारत में सभी स्तरों के कृषक वर्ग के लिए किया जाता था। आगे चलकर ब्रिटिश सरकार ने राजस्व संबंधी विभिन्न बंदोबस्त करते समय इस शब्द को अपनाया था। (रैयतवाड़ी बंदोबस्त, स्थायी बंदोबस्त, महालवाड़ी, पट्टा भी देखें)

رعیت یہ ایک عام اصطلاح ہے جس کا استعمال عہد وسطیٰ کے ہندوستان میں کسانوں کے ہر طبقے کے لیے کیا جاتا تھا۔ بعد میں برطانیہ نے اسے مختلف لگانوں کا بندوبست کرتے وقت اپنایا تھا۔ (مزید دیکھیں نظام رعیت واڑی، مستقل بندوبست، محل واڑی، پٹہ)

Ryotwari system This system of land revenue assessment that had been introduced in the Madras and the Bombay Presidencies respectively by Thomas Munro and Mountstuart Elphinstone in the nineteenth century was known as the 'ryotwari system'. Under this system, the revenue was directly settled between the government and the ryot. The average income from different types of soil was estimated, the revenue paying capacity of the ryot was assessed and a proportion of this was fixed as the share of the state. The lands were surveyed every 30 years to reassess the revenue demands which were revised upwards or downwards instead of being fixed permanently. The system not only established a direct relationship between the government and the ryot eliminating the intermediaries like the *zamindars* or the taluqdars but also made the latter the proprieters of the land granting them the rights of lease, mortgage and sale. On the downside the system also increased value of land bringing in moneyed people like moneylenders and speculators to misappropriate land from the hands of the ryot under the garb of non payment of debts.This led to a change in the local agrarian social structure.

रैयतवाड़ी बंदोबस्त यह भू-राजस्व निर्धारण की एक प्रणाली थी जो मद्रास प्रेसीडेंसी में थॉमस मुनरो और बंबई प्रेसीडेंसी में माउंट स्टुअर्ट एल्फ़िंस्टन द्वारा 19वीं शताब्दी में लागू की गई थी। इस प्रणाली के अंतर्गत राजस्व का निर्धारण सीधे सरकार और रैयत के बीच किया जाता था। इसके लिए पहले भिन्न-भिन्न किस्म की ज़मीन से होने वाली आय का अनुमान लगाया जाता था और रैयत की राजस्व अदा करने की क्षमता का आकलन किया जाता था और फिर उनके अनुपात को देखते हुए सरकार का हिस्सा तय किया जाता था। राजस्व की माँगों को पुन: निर्धारित करने के लिए हर 30 वर्ष के बाद ज़मीन का सर्वेक्षण किया जाता था और तदनुसार राजस्व माँग को स्थायी रूप से स्थिर करने की जगह उसे घटाया-बढ़ाया जाता था। इस प्रणाली ने एक ओर जहाँ ज़मींदारों, तालुक़दारों जैसे बिचौलियों को ख़त्म करके सरकार और रैयत के बीच सीधा संबंध स्थापित कर दिया, वहीं दूसरी ओर इससे रैयत ज़मीन के मालिक बन गए और उन्हें अपनी ज़मीन को पट्टे पर देने, गिरवी रखने तथा बेचने के अधिकार मिल गए। लेकिन इस प्रणाली का एक दुर्भाग्यपूर्ण परिणाम यह भी हुआ कि इससे ज़मीन की क़ीमतें बढ़ गईं जिससे साहूकार तथा सट्टेबाज़ जैसे धनवान लोग, रैयत द्वारा क़र्ज़ का भुगतान नहीं किए जाने की आड़ में उनकी ज़मीनें हड़पने के लिए आगे आ गए। इससे स्थानीय कृषि संबंधी सामाजिक ढाँचे में एक परिवर्तन आ गया।

نظام رعیت واڑی مال گزاری مقرر کرنے کا وہ طریقہ، جسے مدراس اور بمبئی پریسیڈینسیز میں بالترتیب تھامس مونرو اور مانٹ سٹارٹ الفنسٹن کے ذریعے انیسویں صدی میں نافذ کیا گیا تھا، نظام رعیت واڑی کے نام سے جانا جاتا تھا۔ اس نظام کے تحت مال گزاری کا تصفیہ براہ راست سرکار اور رعیت کے درمیان ہوتا تھا۔ مختلف قسم کی زمینوں پر ہونے والی پیداوار کی اوسط آمدنی کا تخمینہ، رعیت کی استطاعتِ ادائیگی کا اندازہ اور اسی کے تناسب سے ریاست کے حصے مقرر کیے جاتے تھے۔ مطلوبہ مال گزاری کا ازسرنو تخمینہ لگانے کے لیے ہر تیس سال میں زمین کا جائزہ لیا جاتا تھا جس کو مستقل طور پر متعین کرنے کے بجائے آگے یا پیچھے کر کے اس پر نظر ثانی کی جاتی تھی۔ اس نظام نے ثالثی کرنے والے مثلاً زمین داروں یا تعلق داروں کو ختم کر کے نہ صرف حکومت اور رعیت کے درمیان براہ راست تعلقات قائم کیے بلکہ رعیتوں کو پٹّہ، رہن اور فروخت کرنے کا اختیار دے کر انھیں زمین کا مالک بنا دیا جاتا تھا۔ اس گراوٹ کے سبب اس نظام نے پیسے والوں مثلاً ساہوکاروں اور تخمینہ کرنے والوں میں تحصیل زمین کی اہمیت کو بڑھاوا دیا کہ وہ قرضوں کی عدم ادائیگی کے بہانے رعیتوں کی زمین غصب کریں۔ اس سے علاقائی زرعی سماج کے ڈھانچے میں تبدیلی آئی۔

Ss

Sabha In the Vedic texts the term has been mentioned in the sense of an assembly which had the elders or great men of the tribe as its members. As a constant body where political affairs were freely discussed, it exercised considerable checks on the powers of the king and influenced decision making on important issues. That the *sabha* enjoyed a position of high esteem during the Vedic age is made out from its description as one of the twin daughters of Prajapati, the creator.

सभा वैदिक संहिताओं में इस शब्द का उल्लेख एक ऐसी परिषद् के अर्थ में किया गया है जिसके सदस्य जनजाति के बड़े-बुज़ुर्ग लोग होते थे। निरंतर चलने वाले इस निकाय में राजनीतिक विषयों पर खुलकर चर्चा होती थी। यह सभा राजा की शक्तियों पर पर्याप्त नियंत्रण रखती थी और महत्वपूर्ण मुद्दों पर लिए जाने वाले निर्णयों को प्रभावित करती थी। वैदिक काल में सभा को उच्च प्रतिष्ठा प्राप्त थी, इसका प्रमाण इस बात से मिलता है कि उसे सृष्टि रचयिता प्रजापति की जुड़वा पुत्रियों में से एक बताया गया है।

سبھا ویدکے متون میں اس اصطلاح کا ذکر اجلاس کے مفہوم میں کیا گیا ہے جس کے اراکین قبیلہ کے بزرگ یا بڑے لوگ ہوتے تھے۔ مستقل رکن ہونے کی حیثیت سے یہ سیاسی مسائل پر آزادانہ بحث کرتے اور بادشاہ کے اختیارات پر بھی کافی نظر رکھتے تھے، نیز اہم مسائل کے فیصلوں پر اثر انداز ہوتے تھے۔ ویدک عہد میں اس سبھا کو اعلیٰ مقام حاصل تھا۔ اس کا اندازہ اس بیان سے ہوتا ہے کہ اسے خالق پرجاپتی کی جڑواں بیٹیوں میں سے ایک بتایا گیا ہے۔

Sadr The term refers to a high position both under the Delhi sultans and the Mughals. Under the Delhi sultans, the *Sadr*, also known as *Sadr-i-Jahan*, looked after the ecclesstiastical (religious) department. Sometimes the posts of the *Sadr-i- Jahan* and the chief *qazi* also used to be rolled into one during this period. Under the Mughals the term that was widely used for the principal *sadr* was *Sadr-us Sudur*. As a person who was incharge of granting revenue free land and stipends to poor and deserving people, his position was highly coveted by the members of the ulema. According to Abul Fazl, a person considered wise and judicious, was usually considered for this 'lofty position'.The prominence of the *Sadr* during this period accrued from his being considered as the main link between the *ulema* and the ruler. In most occasions he acted as the chief advisor to the emperor on issues regarding the interpretation and enforcement of the *shariat. (See also,* SHARIAT)

सद्र यह शब्द दिल्ली के सुलतानों और मुग़लों के शासन में एक ऊँचे पद का सूचक है। दिल्ली सल्तनत के शासन में सद्र, जिसे सद्र-ए-जहान भी कहा जाता था, धर्म संबंधी कार्यों के विभाग की देखभाल करता था। उस ज़माने में कभी-कभी सद्र-ए-जहान और मुख्य क़ाज़ी के पदों को मिलाकर एक ही पद बना दिया जाता था। मुग़लों के शासन काल में प्रधान सद्र को व्यापक रूप से सद्र-उस सुदुर कहा जाता था। एक व्यक्ति के रूप में वह गरीबों तथा सुपात्र लोगों को राजस्व-मुक्त भूमि और वज़ीफ़े देने का प्रभारी होता था, इसलिए उलेमा का हर सदस्य इस पद को प्राप्त करने का इच्छुक होता था। अबुल फ़ज़ल के अनुसार बुद्धिमान तथा न्यायप्रिय व्यक्ति को ही आमतौर पर इस ऊँचे पद के लिए चुना जाता था। इस काल के दौरान इस पद की विशिष्टता का अनुमान इसी बात से लगाया जा सकता है कि उसे उलेमा और शासक के बीच की मुख्य कड़ी माना जाता था। अधिकांश अवसरों पर वह शरिअत की व्याख्या तथा प्रवर्तन से संबंधित मुद्दों पर बादशाह के मुख्य सलाहकार के रूप में कार्य करता था। (शरिअत भी देखें)

صدر اس اصطلاح سے مراد سلاطین دہلی اور مغلوں کے دور کا ایک اعلیٰ عہدہ ہے۔ سلاطین دہلی کے دور میں صدر کو صدر جہاں بھی کہا جاتا تھا جو مذہبی محکمہ کی دیکھ ریکھ کرتا تھا۔ اس دور میں صدر جہاں اور قاضی القضاۃ کا عہدہ بسا اوقات ایک ہی شخص کے پاس ہوتا تھا۔ مغلوں کے دور میں اس اصطلاح کا استعمال زیادہ تر صدر الصدور کے لیے کیا جاتا تھا جس کے ذمہ مال گزاری سے مستثنیٰ زمین کی تقسیم، غریب اور مستحق لوگوں کو وظائف دینا تھا۔ علما اس عہدے کے بہت خواہش مند ہوتے تھے۔ ابوالفضل کے مطابق عام طور پر اس باوقار عہدے کے لیے عاقل اور عادل شخص کو موزوں سمجھا جاتا تھا۔ اس عہدے کی اہمیت کا اندازہ اس بات سے کیا جاسکتا ہے کہ اس دور میں یہ حکمراں اور علما کے مابین رابطے کا خاص وسیلہ تھا۔ شریعت کی تشریح وتوضیح اور اس کے نفاذ کے سلسلہ میں اکثر مواقع پر یہ بادشاہ کے مشیر اعلیٰ کے طور پر کام کرتا تھا۔ (مزید دیکھیں شریعت)

Sadr Nizamat Adalat It refers to the chief criminal court of appeal that was established in Calcutta in 1772 in the wake of the judicial reforms that were instituted by Warren Hastings in the Bengal Presidency. The court was presided over by a deputy *nazim*. He was assisted by the chief *qazi* (muslim judge), the chief *mufti* (expert in Islamic law) and three *maulavis* (Islamic scholars) in the discharge of his functions.Overall the President or the Governor General and the Council supervised the proceedings of this Court.

सद्र निज़ामत अदालत इसका तात्पर्य उस मुख्य फ़ौजदारी अपीलीय अदालत से है जो बंगाल प्रेसीडेंसी में वारेन हैस्टिंग्स द्वारा प्रारंभ किए गए न्यायिक सुधारों के बाद 1772 में कलकत्ता में स्थापित की गई थी। एक उप नाज़िम इस अदालत का अध्यक्ष होता था। उसके कार्यों के सुचारु संचालन में मुख्य क़ाज़ी (मुस्लिम न्यायाधीश), मुख्य मुफ़्ती (इस्लामी कानूनों का विशेषज्ञ) और तीन मौलवी (इस्लाम के विद्वान) उसे सहायता देते थे। कुल मिलाकर अध्यक्ष या गवर्नर जनरल तथा परिषद इस अदालत की कार्रवाइयों का पर्यवेक्षण करते थे।

صدر نظامت عدالت اس اصطلاح سے مراد درخواست کرنے کے لیے بنائی گئی فوج داری عدالت عالیہ ہے جسے 1772 میں کلکتہ میں ان عدالتی اصلاحات کے پیش نظر قائم کیا گیا تھا جس کی تشکیل وارین ہسٹنگس نے بنگال پریسیڈنسی میں کی تھی۔ عدالت کی صدارت نائب ناظم کرتا تھا۔ کاموں کی انجام دہی میں قاضی اعلیٰ (مسلم جج)، مفتی اعلیٰ (اسلامی قانون کے ماہر) اور تین مولوی (اسلامی اسکالر) اس کی مدد کرتے تھے۔ مجموعی طور پر اس عدالت کی کارروائیوں کی نگرانی صدر یا گورنر جنرل اور کونسل کرتی تھی۔

Samiti The term refers to a popular assembly representing a wide cross section of people which occupied a preeminent position in discussing social and political affairs of the life of the community during the Vedic age. Like the *sabha*, the *samiti* also exercised considerable influence in taking decisions. The samiti did not have regular sessions, but used to be convened on special occasions to deliberate on important issues. The presiding officer of *samiti* called *isnan* has often been mentioned in the Vedic texts as quite unsurpassable in his power. However, the *samiti* lost its preeminence towards the end of the Vedic age.

समिति वैदिक काल में समिति एक ऐसी लोकप्रिय परिषद् होती थी जिसमें व्यापक रूप से समुदाय के लोगों का प्रतिनिधित्व होता था। यह समिति समस्त समुदाय से संबंधित सामाजिक तथा राजनीतिक विषयों पर चर्चा करती थी। सभा की तरह समिति भी निर्णय लेने के कार्य में महत्वपूर्ण भूमिका रखती थी। समिति के सत्र नियमित रूप से नहीं होते थे, लेकिन इसे महत्वपूर्ण मुद्दों पर विचार करने के लिए कुछ ख़ास मौक़ों पर बुलाया जाता था। समिति के अधिष्ठाता अधिकारी 'ईशनन' के विषय में वैदिक संहिताओं में कहा गया है कि उसकी ताक़त का कोई मुक़ाबला नहीं कर सकता था। किंतु वैदिक काल की समाप्ति के आस-पास समिति ने अपनी सर्वोपरि महत्ता खो दी थी।

سمیتی اس اصطلاح سے مراد کثیر لوگوں کی ایک مشہور نمائندہ اسمبلی ہے جسے ویدک عہد میں لوگوں کی سماجی اور سیاسی زندگی سے وابستہ مسائل پر بحث ومباحثہ کے لیے اعلیٰ مقام حاصل تھا۔ سبھا کی طرح سمیتی بھی فیصلوں پر کافی اثر انداز ہوتی تھی۔ سمیتی کی مستقل نشستیں نہیں ہوتی تھیں تاہم مخصوص مواقع پر اہم مسائل پر غور وخوض کے لیے منعقد کی جاتی تھیں۔ اختیارات کے تناظر میں سمیتی کے صدر کا تذکرہ متونِ وید میں بالکل ایک ناقابل تسخیر شخص کے طور پر کیا گیا ہے جسے اسنن (Isnan) کہا جاتا تھا۔ لیکن سمیتی کی اپنی اہمیت ویدک عہد کے اواخر میں ختم ہوگئی۔

Sandhivigrahika The term literally means 'minister of war and peace'. Appointments to such a post are mentioned for the first time in the famous Allahabad Prashasti. *Sandhivigrahika* is mentioned here as a high-ranking officer in charge of the conduct of relations with other states, including initiating war and concluding alliances. Apart from being a foreign minister or secretary, the *Sandhivigrahika* also performed the work of a military general. He accompanied the emperor on campaigns. Succession to this important office was occasionally hereditary.

संधिविग्रहिक इस शब्द का शाब्दिक अर्थ 'युद्ध एवं संधि मंत्री' है। इस पद पर नियुक्ति का उल्लेख सर्वप्रथम सुप्रसिद्ध इलाहाबाद प्रशस्ति में मिलता है। इस प्रशस्ति में उसका उल्लेख एक उच्च पदस्थ अधिकारी के रूप में किया गया है जिसे अन्य राज्यों के साथ संबंध बनाए रखने का प्रभार सौंपा गया था, जिसमें उनके साथ युद्ध और संधि करने का कार्य भी शामिल था। विदेश मंत्री या सचिव होने के साथ-साथ संधिविग्रहिक सेनापति का दायित्व भी पूरा करता था। सैन्य अभियानों में वह सम्राट के साथ रहता था। कभी-कभी इस महत्वपूर्ण पद पर नियुक्ति वंशानुगत आधार पर भी होती थी।

سندھی وگراہک اس اصطلاح کے لفظی معنی وزیر برائے 'جنگ وامن' ہے۔ اس طرح کے منصب پر تقرری کا تذکرہ پہلی مرتبہ مشہور الہ آباد پرشستی میں ملتا ہے۔ سندھی وگراہک کا تذکرہ یہاں ایک اعلیٰ افسر کے طور پر کیا گیا ہے جس کے ذمے دوسری ریاستوں سے رابطہ قائم کرنا، جنگ کے لیے پیش قدمی اور معاہدوں کی تکمیل کرنا تھا۔ وزیر خارجہ یا سکریٹری ہونے کے علاوہ سندھی وگراہک سپہ سالار کی حیثیت سے فوجی خدمات بھی انجام دیتا تھا۔ وہ مہموں میں بادشاہ کے ہمراہ ہوتا تھا۔ بسا اوقات اس اہم منصب کی جانشینی موروثی ہوتی تھی۔

Sangam This is a Sanskrit term which literally means 'confluence'. In Indian tradition the term is often used to describe the meeting of rivers. The most famous *sangam* in this context is said to be the confluence of rivers Ganga, Yamuna and Saraswati at Prayag (modern Allahabad) where a Mahakumbh is held once in every 12 years. In the Tamil literary tradition, however, the term refers to the three 'sangams' which had met in the ancient Pandyan kingdom between c. 500 BCE and c. 500 CE. Each of these *sangams* was consisted of distinguished poets and scholars who accorded literary recognition to works that were presented to them for approval. Tradition has it that the first *sangam* consisting of poets and scholars of great antiquity such as Agastya, Muranjiyur and Mudinagarayar had been held at the ancient capital city of Madura, the Pandyan kingdom, which subsequently got submerged in the sea. Although this *sangam* is said to have produced great classical works, none of those has unfortunately survived. Similarly, the second *sangam* held at Kapatapuram and was attended by such distinguished poets such as Agastya, Irundayur and Vellurkappiyam, is said to have produced many famous works of which the famous grammatical treatise of the Tamil language *Tolkappiyam*,

has survived. The third *sangam* held at the now existing city of Madurai in Tamilnadu, however, has left behind the maximum number of the most celebrated literary works of that time for the future generations. Attended by literary personalities like Nakkirar, Iraiyanar, Kapilar, Sittalaisattanar, Thiruvalluvar and Paranar, the works which have come down from this sangam are the *Paripadal* (a collection of devotional songs), *Pattupattu* (ten idylls), *Ettutogai* (eight collections), *Padinenkil kanakku* (18 minor didactic poems) and epics like *Silappadikaram* and *Manimekalai*.

संगम यह एक संस्कृत शब्द है, जिसका शाब्दिक अर्थ है 'एक साथ मिलना' भारतीय परंपरा में इस शब्द का प्रयोग अकसर नदियों के एक साथ मिलने के अर्थ में हुआ है। इस संदर्भ में सबसे सुप्रसिद्ध संगम प्रयाग (आधुनिक इलाहबाद) के पास स्थित गंगा, यमुना और सरस्वती नदियों का है जहाँ हर बारहवें साल महाकुंभ का आयोजन होता है। किंतु तमिल साहित्य परंपरा में यह शब्द उन तीन संगमों का सूचक है जो प्राचीन पांड्य राजाओं के राज्य में 500 ई॰पू॰ से 500 ई. के बीच आयोजित किए गए थे। ऐसे प्रत्येक संगम में ऐसे सुप्रतिष्ठित कवियों तथा विद्वानों ने भाग लिया था जिन्होंने अपने समक्ष अनुमोदनार्थ प्रस्तुत की गई साहित्यिक कृतियों को साहित्यिक मान्यता दी थी। ऐसा कहा जाता है कि पहला संगम पांड्य राज्य की प्राचीन राजधानी मदुरा में हुआ था, जिसमें अगस्त्य, मुरंजियूर और मुदिनगरयार जैसे प्राचीन विद्वानों ने भाग लिया था। आगे चलकर यह नगर समुद्र में समा गया। इस संगम में यद्यपि अनेक महान श्रेण्य कृतियों को मान्यता दी गई थी, लेकिन दुर्भाग्य से उन कृतियों में से एक भी नहीं बची है। इसी प्रकार दूसरा संगम कपाटपुरम में हुआ था, जिसमें अगस्त्य, इरूंडयूर और वेल्लुरकप्पियम जैसे सुप्रतिष्ठित कवियों ने भाग लिया। ऐसा कहा जाता है कि इस संगम में अनेक प्रसिद्ध ग्रंथों को मान्यता दी गई थी जिनमें से एक था तमिल भाषा का सुप्रसिद्ध व्याकरण ग्रंथ 'तोलकाप्पियम' जो आज भी उपलब्ध है। तीसरा संगम तमिलनाडु के वर्तमान मदुरै नगर में हुआ था और वह अधिकतम संख्या में अपने समय की श्रेष्ठतम साहित्यिक कृतियों को आने वाली पीढ़ियों के लिए छोड़कर गया था। इस संगम में नक्किरार, इरैयानार, कपिलार, सित्तलैसत्तनार, तिरूवल्लुवर और परनार जैसी अनेक साहित्यिक विभूतियों ने भाग लिया था और इस संगम के फलस्वरूप हमें प्राप्त होने वाली कृतियों में से उल्लेखनीय हैं–*परिपादल* (भक्ति गीतों का एक संग्रह), *पत्तपाट्टु* (दस काव्य), *एट्टुतोगै* (आठ संग्रह), *पडिनेंकिल कनक्कु* (18 लघु शिक्षात्मक कविताएँ) और *सिलप्पदिकारम* और *मणिमेकलै* जैसे महाकाव्य।

سنگم یہ ایک سنسکرت اصطلاح ہے جس کے لفظی معنی ''ملنے کی جگہ'' ہے۔ ہندوستانی روایت میں اس اصطلاح کا اکثر استعمال دو ندیوں کے ملاپ کے لیے کیا جاتا تھا۔ اس لحاظ سے گنگا، یمنا اور سرسوتی کے ملنے کی جگہ پر یاگ (موجودہ الہ آباد) مشہور ترین سنگم ہے جہاں ہر بارہ سال میں مہا کمبھ منعقد ہوتا ہے۔ لیکن تمل ادبی روایت میں اس اصطلاح سے مراد تین سنگم ہیں جس کی نشست 500 ق م اور 500 عیسوی کے درمیان قدیم پانڈیا حکومت میں ہوئی تھی۔ ہر ایک سنگم ممتاز شعرا اور اسکالر پر مشتمل تھے جو ان کاموں کی ادبی قدر و قیمت متعین کرتے تھے جو انھیں منظوری کے لیے پیش کیے جاتے تھے۔ روایتوں کے لحاظ سے پہلا سنگم پانڈیا سلطنت کے دارالحکومت مدورا شہر میں منعقد ہوا تھا جس میں دورِ قدیم کے عظیم شعرا اور ذی علم افراد مثلاً اگستیہ، مورنجیور اور مودینگریر وغیرہ نے شرکت کی تھی۔ بعد میں یہ سلطنت ایک سمندر میں غرق ہوگئی۔ اگرچہ اس سنگم کے بارے میں کہا جاتا ہے کہ اس نے عظیم کلاسیکی تخلیقات کو وجود بخشا۔ لیکن بدقسمتی سے ان میں سے کوئی بھی باقی نہیں رہی۔ اسی طرح دوسرا سنگم کپاٹ پورم میں منعقد ہوا تھا جس میں اگستیہ، ایرون دیور اور ویلورکپ پیم جیسے ممتاز شعرا نے شرکت تھی۔ اس سنگم کے بارے میں کہا جاتا ہے کہ اس میں بہت سی مشہور و معروف ادبی تخلیقات وجود میں آئیں۔ ان میں سے تمل زبان کے قواعد پر مشتمل علمی مقالہ تولکاپیم آج بھی موجود ہے۔ تیسرا سنگم تمل ناڈو کے موجودہ شہر مدورئی میں منعقد ہوا تھا۔ آنے والی نسلوں کے لیے چھوڑے گئے اس دور کے مشہور ترین ادبی کارناموں میں اکثر و بیشتر اسی سنگم کی تخلیق ہیں۔ نکیّرار، ایرینار، کپیلار، ستلیستنار، تھیرولولوور اور پرنار جیسی ادبی شخصیتوں کے کارنامے اسی سنگم کی روایت کے توسط سے وجود میں آئے، جو درج ذیل ہیں۔ پری پادل (بھکتی گیتوں کا مجموعہ)، پٹوپٹو (دس اِڈلس)، اٹوتوگئی (آٹھ مجموعے)، پیڈینینکل کنکو (اٹھارہ مختصر نصیحت آمیز نظمیں) اور رزمیہ نظمیں مثلاً سیلپّدیکارم اور منی مکلئی۔

Sangha The term refers to the congregation to which the monastic followers of the Buddha belonged. Founded during the life of the Buddha himself, the number of these congregations increased manifold with the spread of Buddhism. For a person desirous of joining the Buddhist order had to swear allegiance to the *sangha* alongwith the Buddha and the *Dharma*. In the view of certain authorities these three also constitutes the three jewels of Buddhism. The membership to the *Sangha* was open to all above the age of 15 without social discrimination except in case of those who suffered from infectious diseases or were criminals or slaves. In effect the *Sangha* admitted persons who were physically and morally eligible to follow the Supreme spiritual path that was expected of them. There was no specific pyramidal structure of the Sangha although local congregations theoretically belonged to one universal organisation.Each local congregation was governed strictly on the basis of principles that were democratic and consistent with the 'vinay'. The basic rules for monks and nuns were the same, but there were also additional rules for nuns instituted to avert the entry of undesirable evils into the *sangha*. The nuns formed distinct congregations, but in effect were subordinate to the congregation of monks.In the early days of the *Sangha*, monks and nuns moved from place to place, except during the rainy season. This practice was known

as *vasa*. These monsoon retreats gradually became the nucleus of more permanent monastic establishments, which came to be known as the *Viharas*. Each *sangha* was expected to meet on the 8th, 14th and 15th days of every fortnight to recite the *dharma* and also to repeat the ten vows taken at the time of their initiation into *sangha*. This offered the assembled monks and nuns to confess any guilt commited in violation of those vows and other rules and regulations of the *sangha* and seek redemption which was known as 'patimokkha'. In the absence of a centralised authority of the *sangha*, it sought to seek resolution of larger disputes by the convocation of general councils whenever any such occasion arose.

संघ यह शब्द एक ऐसे संगठन का द्योतक है जिसके सदस्य बुद्ध के मठीय अनुयायी थे। स्वयं बुद्ध के जीवन काल में स्थापित हो चुके इन संघों की संख्या बौद्ध धर्म के प्रसार के साथ कई गुना बढ़ गई। बौद्ध धर्म में दीक्षित होने के इच्छुक व्यक्ति को बुद्ध और धर्म के साथ-साथ संघ के प्रति भी निष्ठावान होने की शपथ लेनी होती थी। कुछ विशेषज्ञों के मतानुसार ये तीनों मिलकर बौद्ध धर्म की रत्नत्रयी माने जाते हैं। संघ की सदस्यता बिना किसी भेदभाव के, 15 वर्ष की आयु के ऊपर सभी व्यक्तियों के लिए खुली थी, लेकिन जो लोग संक्रामक रोगों से ग्रस्त होते थे अथवा अपराधी या दास वर्ग के थे, वे संघ के सदस्य नहीं बन सकते थे। व्यावहारिक दृष्टि से देखा जाए तो संघ उन्हीं व्यक्तियों को अपना सदस्य बनाता था जो उनसे अभिप्रेत परम आध्यात्मिक मार्ग का अनुसरण करने के लिए शारीरिक और नैतिक रूप से सुपात्र थे। वैसे तो संघ का कोई पिरामिडीय ढाँचा नहीं था, पर स्थानीय संघ सैद्धांतिक रूप से एक सार्वभौम संघ के अंग होते थे। प्रत्येक स्थानीय संघ ऐसे सिद्धांतों के आधार पर शासित होता था जो लोकतांत्रिक तथा 'विनय' संगत थे। भिक्षुओं तथा भिक्षुणियों के लिए निर्धारित मूलभूत नियम एक समान थे, लेकिन भिक्षुणियों को कुछ अतिरिक्त नियमों का भी पालन करना होता था जिनका उद्देश्य संघ में अवाँछनीय बुराइयों को आने से रोकना था। भिक्षुणियों के संघ वैसे तो बिलकुल अलग होते थे, पर व्यावहारिक रूप में वे भिक्षुओं के संघ के अधीन होते थे। संघ के प्रारंभिक काल में भिक्षु और भिक्षुणियाँ वर्षा-ऋतु को छोड़ कर, सदा भ्रमण करते रहते थे। इस पद्धति को 'वास' कहा जाता था। इन वर्षा कालीन आवासों ने शनैःशनैः अधिक स्थायी मठीय प्रतिष्ठानों का रूप ले लिया जिन्हें आगे चलकर 'विहार' कहा जाने लगा। प्रत्येक संघ से यह आशा की जाती थी कि वह प्रत्येक पक्ष के 8वें, 14वें और 15वें दिन इकट्ठा होकर धर्म का पाठ करेगा और संघ में दीक्षित होने के समय लिए गए दस व्रतों को भी दोहराएगा। इस बैठक में इकट्ठा हुए भिक्षुओं और भिक्षुणियों को संघ के नियमों-विनियमों में उनसे हुई चूक और उन व्रतों के उल्लंघन में किए गए पापों का प्रायश्चित करने तथा उनसे मुक्ति पाने का अवसर मिलता था जिसे 'पतिमोक्ख' कहा जाता था। संघ का कोई केंद्रीकृत प्राधिकरण नहीं होने के कारण यह अपने बड़े विवादों का निपटारा यथावश्यक सामान्य परिषदों के सम्मेलन द्वारा कराता था।

سنگھ اس اصطلاح سے مراد وہ اجتماع ہے جس سے بدھ مت کے راہب پیروکار منسلک تھے۔ بدھ کی حیات میں قائم کردہ یہ اجتماع بدھ مت کی اشاعت کے ساتھ کئی گنا بڑھتا چلا گیا۔ سلسلۂ بدھ مت میں داخلے کے خواہش مند شخص کو بدھ اور دھرم کے ساتھ سنگھ کی اطاعت وفرماں برداری کا حلف لینا پڑتا تھا۔ مخصوص ارباب اختیارات کے نزدیک یہ تینوں بھی بدھ مت کے تین جوہروں کو مقرر کرتے ہیں۔ سنگھ کی رکنیت کا دروازہ بغیر کسی سماجی تفریق کے پندرہ سال کی عمر سے زیادہ سبھی لوگوں کے لیے کھلا ہوا تھا، صرف امراض متعدی میں مبتلا یا مجرم یا غلام اس کے کارکن نہیں بن سکتے تھے۔ نتیجتاً سنگھ میں شامل ان افراد سے اعلیٰ روحانی طریقے پر عمل کرنے کی توقع کی جاتی تھی جو جسمانی اور اخلاقی طور پر اہل تھے۔ سنگھ کی کوئی خاص مخروطی شکل نہیں تھی تاہم علاقائی اجتماعات نظریاتی طور پر ایک آفاقی تنظیم سے وابستہ تھے۔ ہر مقامی اجتماع ان اصولوں پر سختی سے عمل پیرا تھا جو جمہوری اور وئے پر مشتمل تھے۔ راہب اور راہبات کے لیے بنیادی اصول یکساں تھے تاہم سنگھ میں شامل ہونے کی راہ پر حائل خرابیوں کے ازالے کی خاطر راہبات کے لیے مزید ضابطے بنائے گئے تھے۔ راہبات کے اجتماعات (سنگھ) علاحدہ تھے تاہم یہ راہبوں کے اجتماعات کے ماتحت ہوتے تھے۔ ابتدائی دور میں سنگھ سے وابستہ راہب و راہبات موسم باراں کے علاوہ باقی دنوں میں ایک سے دوسری جگہ رواں رہتے تھے۔ اس عمل کو وسا (Vasa) کہا جاتا تھا۔ مانسون کے دنوں کے اس مقام سکونت نے رفتہ رفتہ مرکزی یا مستقل راہبانہ قیام گاہوں کی شکل اختیار کرلی جو 'وہار' کے نام سے معروف ہوئے۔ ہر سنگھ سے یہ توقع کی جاتی تھی کہ ہر پندرہ دن کے آٹھویں، چودھویں اور پندرھویں دن دھرم کی تلاوت اور ان دس معاہدوں کے اعادے کے لیے اکٹھا ہوں جن کا وعدہ انھوں نے سنگھ میں شمولیت کے وقت کیا تھا۔ یہ مجتمع ہونے والے راہبوں اور راہبات کے لیے اعترافِ جرم اور اگر انھوں نے کیے گئے معاہدوں اور سنگھ کے کسی قانون کی خلاف ورزی کی ہو تو ان کے لیے معافی اور نجات کا موقع فراہم کرتا تھا جسے 'پتی موکھ' کے نام سے جانا جاتا تھا۔ سنگھ کی عدم مرکزیت کی وجہ سے جب کبھی بھی بڑے جھگڑے ہوتے تو انھیں عام کونسلوں کے اجلاس کی مدد سے حل کرنا پڑتا تھا۔

Sans-Culottes It is a French term, which during the French revolution referred to those revolutionary activists who wore pantaloons or trousers (long pants) rather than knee breeches or *culottes* (a type of pant designed to cover the buttocks) used by the members of the upper classes. *Sansculotte* comprised a major revolutionary force between 1792-1794. However, this distinction in clothing signified that they belonged to the working class and not to the bourgeoisie.

सौं-क्यूलॉत यह एक फ्रेंच शब्द है जिसका प्रयोग फ्रांस की क्रांति के दौरान उन क्रांतिकारी कार्यकर्ताओं के लिए किया जाता था जो घुटनों तक पहने जाने वाले ब्रीचेस या क्यूलॉत की बजाय पतलून या लंबी पैंट पहना करते थे।

क्यूलॉत एक तरह की पैंट होती थी जो उच्च वर्ग के सदस्यों द्वारा नितंबों से घुटनों तक शरीर को ढकने के लिए पहनी जाती थी। सौं-क्यूलॉत कार्यकर्ता 1792–1794 के बीच क्रांतिकारी बलों के प्रमुख अंग थे। किंतु उनका यह अलग किस्म का पहनावा स्पष्ट रूप से यह दर्शाता था कि वे श्रमजीवी वर्ग के लोग थे, बुर्जुआ यानी आभिजात वर्ग के नहीं।

सन्स कैयलात یہ فرانسیسی اصطلاح ہے جس سے مراد انقلاب فرانس کے دوران وہ سرگرم انقلابی افراد ہیں جو اعلیٰ طبقوں کے ذریعے استعمال کیے جانے والے لباس گھٹنوں سے نیچے تک والے پتلون بریچیز یا کیولیٹر (ایک قسم کا پائجامہ جو کہ سرین ڈھکنے کے لیے بنایا گیا تھا) کے برخلاف پتلون ٹراوزر (لمبا زیرجامہ) پہنا کرتے تھے۔ سنس کیولات 1794-1792 کے درمیان ایک بڑی انقلابی قوت تھی۔ تاہم لباسوں کا یہ فرق اس بات کو اجاگر کرتا ہے کہ ان کا تعلق مزدور طبقہ سے تھا، بورژوا سے نہیں۔

Sarkar It is a word of Persian origin.In medieval India it referred to an administrative division of a province. Also known as *siqqs*, the *sarkars* under the Delhi sultans were constituted to facilitate fiscal administration. Under the Mughals each province, known as a *suba,* was divided into a number of *sarkars* each of which was further subdivided into *parganas*. Usually a *faujdar* was the main officer at the *sarkar* level. Although the total area for which a *faujdar* remained responsible varied from time to time. (See also, FAUJDAR)

सरकार यह फ़ारसी उद्भव का शब्द है। मध्यकालीन भारत में इसका तात्पर्य प्रांत के एक प्रशासनिक प्रभाग से था। 'सिक्क' के नाम से भी जानी जाने वाली ये सरकारें दिल्ली सुलतानों के शासन में राजकोषीय प्रशासन को सुविधाजनक बनाने के लिए स्थापित की गई थीं। मुग़लों के शासन काल में प्रत्येक प्रांत, जिसे सूबा कहा जाता था, अनेक सरकारों में बँटा हुआ था और फिर प्रत्येक सरकार परगनों में उपविभाजित थी। सरकार के स्तर पर आमतौर पर फ़ौजदार प्रमुख अधिकारी होता था। किंतु एक फ़ौजदार कुल मिलाकर जितने क्षेत्र के लिए ज़िम्मेदार था, वह समय-समय पर बदलता रहता था। ('फ़ौजदार' भी देखें)

سرکار یہ اصل میں فارسی لفظ ہے۔ عہد وسطیٰ کے ہندوستان میں اس سے مراد صوبہ کی ایک انتظامی اکائی تھی۔ اسے شق کے نام سے بھی جانا جاتا تھا جس کی تشکیل سلاطین دہلی کے عہد میں مالی نظام میں سہولت کے پیش نظر ہوئی تھی۔ مغل دور میں ہر صوبے کو سرکار اور سرکار کو پرگنوں میں تقسیم کیا گیا تھا۔ عام طور پر سرکار میں سب سے بڑا افسر فوج دار ہوتا تھا۔ تاہم فوج دار کے سپرد علاقے وقت کے ساتھ ساتھ بدلتے رہتے تھے۔

(مزید دیکھیں فوج دار)

***Sarthavaha*:** This is a Sanskrit term used from c. late first millennium BCE onwards to refer to the leader of a merchant caravan. The *Sarthavaha* is mentioned in narratives and inscriptions and enjoyed considerable social pre-eminence.

सार्थवाह संस्कृत भाषा के सार्थवाह शब्द का प्रयोग पहली सहस्त्राब्दी ई॰पू॰ के परवर्ती काल से व्यापारी क़ाफ़िले के मुखिया के लिए किया जाता था। अनेक कथाओं तथा अभिलेखों में सार्थवाह का उल्लेख मिलता है। उसे समाज में पर्याप्त प्रतिष्ठा प्राप्त थी।

سارتھ واہ (تجارتی قافلے کا امیر) اس سنسکرت اصطلاح کا استعمال پہلے ہزارے صدی قبل مسیح کے بعد سے تجارتی قافلوں کے امیر کے لیے کیا گیا۔ سارتھ واہ کا تذکرہ روایتوں اور کتبوں میں بھی ملتا ہے۔ اسے سماج میں غیر معمولی اہمیت حاصل تھی۔

Satyagraha The term is made up of two Sanskrit words 'satya' and 'agraha' which taken together means a 'conscious striving for truth'. As a concept it was evolved by Mahatma Gandhi during his struggle against racial discrimination in South Africa. Subsequently, it became the mainstay of India's struggle for freedom. As an idea it suggested that if the cause was true and the struggle was against injustice then physical force was not necessary to fight the oppressor. It was through the power of truth alone that a satyagrahi could win the battle without seeking vengeance or being violent or aggressive.

सत्याग्रह यह शब्द संस्कृत के दो शब्दों 'सत्य' और 'आग्रह' के मेल से बना है, जिसका अर्थ है 'सत्य के लिए सोच-समझ कर लगातार प्रयत्न करना'। एक संकल्पना के रूप में इसका विकास सर्वप्रथम महात्मा गांधी द्वारा दक्षिण अफ्रीका में जातीय भेदभाव के विरुद्ध संघर्ष करते हुए किया गया था। आगे चलकर यह भारतीय स्वतंत्रता संग्राम का मुख्य आधार बन गया। विचार के रूप में इसका उद्देश्य यह दर्शाना था कि यदि कारण सही हो और संघर्ष अन्याय के विरुद्ध हो तो फिर अत्याचारी से मुक़ाबला करने के लिए शारीरिक बल की आवश्यकता नहीं होती। सत्याग्रही सत्य की शक्ति के माध्यम से ही प्रतिशोध की भावना या हिंसापूर्ण अथवा आक्रमणकारी उपायों का सहारा लिए बिना संघर्ष में सफ़ल हो सकता है।

ستیہ گرہ یہ اصطلاح دو سنسکرت الفاظ ''ستیہ'' اور ''گرہ'' سے مل کر بنی ہے جس کے معنی شعوری طور پر حق کی تلاش ہے۔ مہاتما گاندھی نے جنوبی افریقہ میں نسلی عصبیت کے خلاف اپنی جدوجہد کے دوران اسے ایک تصور کی حیثیت سے فروغ دیا تھا۔ بعد میں ہندوستان کی آزادی کے لیے جاری جدوجہد کا یہ اصل محرک بن گیا۔ ایک نظریے کے طور پر اس میں یہ مشورہ دیا گیا تھا کہ اگر سبب درست اور جدوجہد ناانصافی کی مخالفت میں ہے تو جابروں کے خلاف لڑائی کے لیے جسمانی طاقت کا استعمال کرنا ضروری نہیں ہے۔ صرف سچائی ہی واحد طاقت ہے جس کی بدولت ستیہ گرہی، متشدد یا جارح ہوئے بغیر اپنی جدوجہد میں کامیاب ہوسکتا ہے۔

Sawar Under the Delhi sultans and the Mughals the term referred to a horseman enlisted for fighting. Under the mansabdari system the term also referred to a rank on the basis of the number of horsemen which a *mansabdar* had to maintain. (*See also,* MANSABDARI SYSTEM)

सवार दिल्ली के सुलतानों और मुग़लों के शासन काल में यह शब्द लड़ाई करने के लिए सूचीबद्ध एक घुड़सवार का सूचक था। मनसबदारी प्रणाली के अंतर्गत इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे ओहदे से था जो किसी मनसबदार को उन घुड़सवार सैनिकों की संख्या के आधार पर दिया जाता था, जिन्हें उन्हें रखना पड़ता था। (मनसबदारी प्रणाली भी देखें)

سوار سلاطینِ دہلی اور مغلوں کے دور میں اس اصطلاح سے مراد جنگ میں لڑنے والوں کی فہرست میں درج گھڑسوار ہے۔ اس اصطلاح سے مراد منصب داری نظام کے تحت گھڑسواروں کی تعداد کی بنیاد پر قائم کردہ ایک عہدہ بھی ہے جس کا اہتمام منصب دار کو کرنا پڑتا تھا۔ (مزید دیکھیں نظام منصب داری)

Secondary Source A secondary source is a second hand account about people, events, or places. It is not based on direct observation. Secondary sources synthesize,analyse, interpret, or evaluate primary sources. At times they add commentary to primary sources in the context of the particular information, event, or period under study.

द्वितीयक स्रोत द्वितीयक स्रोत लोगों, घटनाओं और स्थानों का बाद में किसी अन्य व्यक्ति द्वारा दिया गया विवरण होता है। यह प्रत्यक्ष अनुभव पर आधारित नहीं होता। द्वितीयक स्रोत प्राथमिक स्रोतों का संश्लेषण, विश्लेषण, व्याख्या और मूल्यांकन करते हैं। वे कभी-कभी किसी विशेष अध्ययनाधीन सूचना, घटना या अवधि के संदर्भ में प्राथमिक स्त्रोतों पर टीका-टिप्पणी भी साथ में जोड़ देते हैं।

ثانوی ماخذ ثانوی ماخذ عوام، واقعات یا مقامات کے بارے میں دوسروں کے ذریعے بیان کردہ تفصیلات پر مشتمل ہوتا ہے۔ یہ براہ راست مشاہدے پر مبنی نہیں ہوتا۔ ثانوی ماخذ بنیادی ماخذوں کی تلخیص، تجزیہ، تشریح یا اس کی قدروافہمیت کی تشخیص پر مشتمل ہوتا ہے۔ مخصوص اطلاع، واقعہ، یا زیرِ مطالعہ دور کے سیاق میں کبھی کبھی بنیادی ماخذوں پر تبصرہ کو بھی شامل کر دیتے ہیں۔

Separate Electorate It refers to a system of representation under which special electorates are constituted for different social groups(communities, classes) for the election of one of their members to the legislatures. As opposed to these the constituencies from where anyone could be elected to the legislatures are called 'general electorates'. In India, 'separate electorates' were introduced by the Indian Councils Act of 1909, which is popularly known as the Morley Minto reforms after the names of the Secretary of State John Morley and the Viceroy Lord Minto, to give exclusive communal representation to the muslims in the central and the provincial legislatures. By this so called reform, as Jawaharlal Nehru remarked, the British created a political barrier around the muslims isolating them from the rest of India and thereby reversed the unifying and amalgamating social process that had been going on for centuries.

पृथक निर्वाचन मंडल इस शब्द का तात्पर्य प्रतिनिधित्व की एक ऐसी प्रणाली से है जिसके अंतर्गत भिन्न-भिन्न सामाजिक समूहों (समुदाय, वर्गों) में से विधानमंडलों के लिए सदस्य चुनने हेतु विशेष निर्वाचन मंडल बनाए जाते हैं। इसके विपरीत उन निर्वाचन मंडलों को सामान्य निर्वाचन मंडल कहा जाता है जहाँ से विधानमंडलों के लिए किसी को भी चुना जा सकता है। भारत में अलग निर्वाचन मंडल, भारतीय परिषद् अधिनियम, 1909, जिसे उस समय के सेक्रेटरी ऑफ़ स्टेट जॉन मार्ले और वायसराय लॉर्ड मिंटो के नाम पर आमतौर पर मार्ले-मिंटो सुधार कहा जाता है, के द्वारा लागू किए गए थे। इस अधिनियम के तहत मुसलमानों को केंद्रीय और प्रांतीय विधानमंडलों में अलग से सांप्रदायिक प्रतिनिधित्व दिया गया था। इसके संबंध में जवाहर लाल नेहरू का कहना था कि ब्रिटिश शासन ने इस तथाकथित सुधार के द्वारा मुसलमानों के चारों ओर एक राजनीतिक अवरोध उत्पन्न कर दिया है, जिसकी वजह से वे शेष भारत से अलग-थलग पड़ गए हैं और इस प्रकार भारत में जो एकीकरण और समामेलन की प्रक्रिया सदियों से चल रही थी, उसे उलट दिया गया है।

جداگانہ انتخابی حلقہ اس سے مراد نمائندگی کا ایک ایسا نظام ہے جس کے تحت مختلف سماجی گروہوں (قوم، طبقہ) کے لیے مخصوص حلقۂ انتخاب کی تشکیل دی جاتی ہے تاکہ وہ مجلس قانون ساز کے اراکین میں اپنا نمائندہ منتخب کر سکیں۔ اس کے برعکس ان انتخابی حلقوں کو عام انتخابات کے نام سے جانا جاتا ہے جہاں سے کوئی بھی مجلسِ قانون کا نمائندہ منتخب ہوسکتا ہے۔ ہندوستان میں 1909 کے ہندوستانی کونسل ایکٹ کے ذریعے مرکزی اور صوبائی مجلس قانون ساز میں استثنائی طور پر گروہی نمائندگی کے لیے مسلم نمائندہ منتخب کرنے کے لیے جداگانہ انتخاب متعارف ہوا تھا جسے اصلاحاتِ مورلے منٹو کے نام سے جانا جاتا تھا۔ ریاست کے سکریٹری جان مورلے اور وائسرائے لارڈ منٹو کے نام پر اس کا نام اصلاحاتِ مورلے منٹو رکھا گیا تھا۔ یہ برائے نام اصلاح تھی جیسا کہ جواہر لال نہرو نے نشان دہی کی کہ برطانیہ نے بقیہ ہندوستان سے مسلمانوں کو الگ کر کے ایک سیاسی رکاوٹ پیدا کی اور اسی وجہ سے سماجی اتحاد و اتفاق کا عمل جو کہ صدیوں سے جاری تھا مسدود ہو گیا۔

Shafi'i School of Law It was one of the four schools of Islamic law and was founded by Muhammad Ibn Idris al-Shafi (767-820 CE). Al Shafi was a pupil of Malik Ibn Anas (c.715-795 CE) of Medina who was the compiler of the oldest corpus of the Islamic law known as *al-Muwatta*. Al-Shafi's contribution to Islamic jurisprudence lay in carving out a middle path between the Maliki and the subsequent Hanafi schools. Baghdad (Iraq) and Cairo (Egypt) were the chief centres of the Shafi'ite school from where it spread to other parts of the Islamic world.

क़ानून का शाफ़ई सिलसिला: यह इस्लामी क़ानून की चार विचारधाराओं में से एक था, जिसकी स्थापना मुहम्मद इब्न इद्रीस अल शाफ़ई (767-820 ई.) द्वारा की गई थी। अल शाफ़ई मदीना के मालिक इब्न अनस (715-795 ई.) का शिष्य था जो इस्लामी क़ानून की प्राचीनतम संहिता अल-मुअत्ता का

संकलनकर्ता था। इस्लामी न्यायशास्त्र को अल-शाफ़ई का मुख्य योगदान यह था कि उसने मालिकी और परवर्ती हनफ़ी विचारधाराओं के बीच एक मध्यवर्ती मार्ग निकाला था। बग़दाद (इराक़) और कैरो (मिस्र) शाफ़ई विचारधाराओं के मुख्य केंद्र थे, जहाँ से वह इस्लामी दुनिया के अन्य भागों में फैला।

शाफ़ई मसलक یہ اسلام کے چار فقہی مسلکوں میں سے ایک ہے اور اس کی بنیاد محمد بن ادریس الشافعی (767 تا 820 عیسوی) نے رکھی تھی۔ یہ مدینہ کے رہنے والے مالک بن انس (715 تا 795 عیسویں) کے شاگرد تھے جنھوں نے حدیث کی قدیم ترین کتاب المؤطا تالیف کی۔ اسلامی فقہ میں شافعی کی خدمت یہ ہے کہ انھوں نے مالکی اور حنفی مسلک کے درمیان ایک متوسط راہ نکالی۔ بغداد (عراق) اور قاہرہ (مصر) شافعی مسلک کے بڑے مراکز تھے جہاں سے یہ مسلک اسلامی دنیا کے دوسرے حصوں میں پھیلا۔

Shaivism It refers to that religious tradition in Hinduism in which shiva is worshipped as the supreme god. This tradition has been coming down in India since very ancient times. There are specific references to shiva in the Vedic literature. Even the famous Pashupati seal of the Harappan civilization is interpreted by some scholars as representing shiva. In later hinduism shiva was considered to be one of the holy trinity and was held as the destroyer. However, for worshippers of shiva known as the 'Shaiva', he is not only the 'destroyer' but also the 'creator' and the 'preserver' of all that exists.Shiva is commonly worshipped in the form of linga or lingam (an elongated circular black stone in the centre of a circle), though he is also worshipped in the form of images.Two ascetic Shaiva sects which have gained prominence in India are the *Kapalika* and the *Kalamukha* sects. In south India the Shaivas are known as the *alvars*.

शैव धर्म यह हिंदू धर्म की उस धार्मिक परंपरा का सूचक है जिसमें शिव को परमेश्वर के रूप में पूजा जाता है। भारत में यह परंपरा अत्यंत प्राचीन काल से चली आ रही है। वैदिक साहित्य में शिव का विशिष्ट उल्लेख मिलता है। यहाँ तक कि कुछ विद्वान हड़प्पा सभ्यता से संबंधित प्रसिद्ध पशुपति मुद्रा पर शिव का ही चित्रण मानते हैं। परवर्ती हिंदू धर्म में शिव को पवित्र त्रिमूर्ति में से एक, संहारक के रूप में माना गया। किंतु शिव के उपासक, जिन्हें 'शैव' कहा जाता है, यह मानते हैं कि शिव केवल संहारक ही नहीं, बल्कि इस विश्व में जो कुछ भी विद्यमान है, उसके सृजनकर्ता और प्रतिपालक भी हैं। शिव को सामान्य रूप से लिंग (एक वृत्त के बीच स्थित लंबा गोलाकार काला पत्थर) के रूप में पूजा जाता है, हालाँकि प्रतिमा के रूप में भी उनकी पूजा की जाती है। शैव धर्म के जिन दो संप्रदायों ने भारत में प्रमुखता प्राप्त की, वे कापालिक और कालमुख हैं। दक्षिण भारत में शैवों को 'आलवार' कहा जाता है।

شیومت ہندومت میں اس سے مراد وہ مذہبی روایت ہے جس میں شیو کی پرستش سب سے اعلیٰ دیوتا کے طور پر کی جاتی ہے۔ ہندوستان میں قدیم زمانے سے ہی یہ روایت چلی آرہی ہے۔ ویدک ادب میں شیو کے مخصوص حوالے ملتے ہیں۔ یہاں تک کہ بعض اسکالروں کے مطابق ہڑپائی تہذیب کی مشہور پشوپتی مہر پر شیو کی تصویر تھی۔ بعد کے ہندومت میں مقدس دیوتانِ ثلاثہ میں شیو کو بھی شامل اور تباہ کار تسلیم کرلیا گیا۔ شیو کے پجاری شیو کے طور پر جانے جاتے ہیں جو شیو کو نہ صرف تباہ کار بلکہ تمام مخلوقات کا خالق اور محافظ بھی تسلیم کرتے ہیں۔ شیو کی پرستش عام طور پر لنگ یا لنگم (دائرہ کے بیچ میں سیاہ رنگ کا طویل گول پتھر) کی شکل میں کی جاتی ہے تاہم اس کی پوجا تصویروں کی شکل میں بھی کی جاتی ہے۔ شیومت کے جن دو فرقوں کو ہندوستان میں مقبولیت حاصل ہوئی وہ کپالک اور کالمکھ ہیں۔ جنوبی ہندوستان میں شیو کے پیروکار آلوار کے نام سے جانے جاتے ہیں۔

Shari'a, Shariat It is an Arabic term that refers to the Muslim religious law and is based on the *Qur'an* and the *Hadis*. (*See also,* HADIS)

शरिया/शरियत यह एक अरबी शब्द है जो मुसलमानों के मज़हबी क़ानून का सूचक है और *क़ुरआन* तथा *हदीस* पर आधारित है। (हदीस भी देखें)

شریعہ، شریعت یہ عربی اصطلاح ہے جس سے مراد مسلمانوں کے مذہبی قوانین ہیں جن کی بنیاد قرآن اور حدیث پر ہے۔ (مزید دیکھیں حدیث)

Shikaste The term refers to a form of cursive writing wherein the natural pauses (gaps) between letters and words used to be joined by the calligrapher making it a unique style. As opposed to the nastaliq style it was a much denser and more difficult form to execute and read.

शिकस्ता यह शब्द प्रवाही लेखन की उस शैली का सूचक है जिसमें लेखक द्वारा वर्णों तथा शब्दों के बीच के स्वाभाविक विराम को जोड़ दिया जाता था जिससे एक बेजोड़ शैली बन जाती थी। नस्तलिक शैली के विपरीत यह शैली अधिक घनी होती थी और लिखने/पढ़ने में अधिक कठिन होती थी।

شکستہ اس اصطلاح سے مراد شکستہ طرز تحریر ہے جس میں حروف اور الفاظ کے درمیان پائے جانے والے فطری فاصلے کو نہایت خوب صورت بنانے کے لیے خوش نویس جوڑ دیتا تھا۔ نستعلیق کے برخلاف یہ طرز تحریر بہت گنجلک نیز پڑھنے اور سمجھنے میں زیادہ مشکل تھا۔

Shvetambara This is a Sanskrit word which literally means the 'white clad'. It was used to refer to one of the two principal Jaina sects whose members wore white clothes. According to early Jaina accounts a split occured in the 4th century BCE when the monks, led by Bhadrabahu migrated to the south (Karnataka) following a disasterous famine in the north, retained the tradition of not wearing any cloth. However, the monks who led by Sthulabhadra did not migrate to south took to wearing white clothes and hence came to be known as the Shvetambaras. The Shvetambaras recognised the existence of canonical texts, the 12 Angas and believed that women too could attain salvation.
(*See also,* DIGAMBARA)

श्वेतांबर यह एक संस्कृत शब्द है, जिसका अर्थ है 'सफ़ेद कपड़े पहनने वाला'। यह जैन धर्म के दो मुख्य पंथों में से एक का सूचक है जिसके सदस्य सफ़ेद कपड़े पहनते थे। जैन धर्म के प्रारंभिक विवरणों के अनुसार जैन धर्म का विभाजन चौथी शताब्दी ई॰पू॰ में हुआ, जब उत्तर भारत में घोर अकाल पड़ने के कारण भद्रबाहु के नेतृत्व में कुछ भिक्षु दक्षिण भारत (कर्नाटक) चले गए। उन्होंने वस्त्र न पहनने की परंपरा को अपनाए रखा। किंतु स्थूलभद्र के नेतृत्व में जो भिक्षु उत्तर में रहते रहे, उन्होंने सफ़ेद वस्त्र पहनना शुरू कर दिया और इसलिए वे 'श्वेतांबर' कहलाने लगे। श्वेतांबर धार्मिक नियम ग्रंथों, 12 अंगों के अस्तित्व को मानते हैं। उनके विचार से स्त्रियाँ भी मुक्ति प्राप्त कर सकती हैं। (दिगंबर भी देखें)

شویتامبر یہ سنسکرت لفظ ہے جس کے معنی ''سفید پوش'' ہے۔اس کا استعمال جین مت کے دو بنیادی فرقوں میں سے ایک کو بیان کرنے کے لیے کیا گیا تھا جس کے اراکین سفید لباس پہنتے تھے۔ابتدائی جینی بیانات کے مطابق چوتھی صدی قبل مسیح جین مت میں اس وقت تفرقہ پیدا ہوا جب بھدر باہو کی قیادت میں جینی بھکشوؤں نے شمالی ہند میں قحط پڑنے کی وجہ سے جنوبی ہندوستان (کرناٹک) ہجرت کر گئے اور کپڑے نہ پہننے کی روایت پر عمل کیا۔اس کے برخلاف جو بھکشو ستھولبھدر کی قیادت میں شمال میں ہی رکے رہے انھوں نے سفید لباس پہننا شروع کر دیا۔اس لیے انھیں شیوتامبر کہا جانے لگا۔شویتامبر مذہبی قانون کے متون اور 12 انگوں کو تسلیم اور اس بات پر یقین کرتے ہیں کہ خواتین بھی نجات حاصل کر سکتی ہیں۔(مزید دیکھیں دگامبر)

Sijda The term literally means 'prostration'. It was a form of salutation, which alongwith *paibos* (the kissing of the monarch's feet) had been introduced by Balban in his court to emphasize his superiority over his nobles. This and many other ceremonies, which were Iranian in origin, were however considered unislamic. The practice was abolished during the reign of Shahjahan who instead introduced another form of salutation called *zaminbos* (kissing the ground). However both these forms of salutations were ultimately replaced by the practice of *chahar tasleem* as a show of respect towards the emperor. (*See also* CHAHAR TASLEEM)

सिजदा इसका शब्दिक अर्थ है 'दंडवत प्रणाम'। यह अभिवादन की एक ऐसी शैली थी, जिसे बलबन ने पाइबोस (बादशाह के पाँव चूमना) के साथ यह दर्शाने के लिए लागू किया था कि बादशाह सदैव अपने अमीरों से बड़ा होता है। किंतु यह और बहुत-सी रस्मों को, जो मूल रूप से ईरानी थीं, इस्लाम विरुद्ध माना जाता था। शाहजहाँ के शासनकाल में इस शैली को खत्म कर इसके स्थान पर अभिवादन की एक अन्य शैली को लागू किया गया, जिसे ज़मींबोस (ज़मीन को चूमना) कहा जाता था। किंतु अंततोगत्वा इन दोनों ही शैलियों के बदले एक तीसरी शैली 'चहार तस्लीम' को बादशाह के प्रति सम्मान दर्शाने के लिए अपना लिया गया। (चहार तस्लीम भी देखें)।

سجدہ اس اصطلاح کے لفظی معنی زمین پر ماتھا ٹیکنا ہے۔یہ تسلیمات کا ایک طریقہ تھا جسے بلبن نے امرا پر اپنی حاکمیت کو اجاگر کرنے کے لیے اپنے دربار میں قدم بوسی (سلطان کی قدم بوسی) کے ساتھ شروع کیا تھا۔لیکن دیگر ایرانی الاصل تقریبات کی طرح اسے بھی غیر اسلامی سمجھا جاتا تھا۔یہ روایت شاہ جہاں کے دور میں ختم ہوگئی۔شاہ جہاں نے اس کی جگہ تسلیمات کا دوسرا طریقہ زمین بوسی (زمین کو چومنا) شروع کیا تھا۔لیکن اخیر میں بادشاہ کی تعظیم وتکریم کو ظاہر کرنے کے لیے مذکورہ دونوں طریقوں کو چہار تسلیم سے بدل دیا گیا۔ (مزید دیکھیں چہار تسلیم)

Silk route It refers to a network of mainly ancient overland but some maritime trading routes begining from China, passing through Central Asia and culminating in the Mediterranean. It linked China and the Mediterranean world from the 2nd century BCE onwards and took its name from the silk that was a major Chinese trade item carried through this route. The silk route was used to transport horses and other trade goods as well. However, not just goods but cultural transmissions also took place along this route. For instance, it was by this route that Buddhism reached Central Asia and beyond. The word 'Silk Road' or 'Silk Route' was coined by Ferdinand von Richthofen, a German traveller and geographer.

रेशम मार्ग इस शब्द का तात्पर्य मुख्य रूप से उन प्राचीन स्थलीय मार्गों और कुछ समुद्री मार्गों के जाल से है जो चीन से शुरू होकर मध्य एशिया से गुज़रते हुए भूमध्य सागरीय क्षेत्र में जाकर समाप्त हो जाता था। दूसरी शताब्दी ई॰पू॰ से इस मार्ग ने चीन को भूमध्य सागर से जोड़े रखा। उन दिनों इस मार्ग से व्यापार की प्रमुख वस्तु रेशम था, इसलिए इसे 'रेशम मार्ग' नाम दिया गया। इस मार्ग से घोड़े और अन्य व्यापारिक वस्तुएँ भी ले जाई जाती थीं। इतना ही नहीं, इस मार्ग से सांस्कृतिक आदान-प्रदान भी खूब हुआ। उदाहरण के लिए, यही वह रास्ता था जिससे होकर बौद्ध धर्म मध्य एशिया और उससे भी आगे पहुँचा। एक जर्मन यात्री और भूगोलविद् फर्डिनैंड वॉन रिक्थोफ़ेन ने सर्वप्रथम इस मार्ग को 'सिल्क रोड' या 'सिल्क रूट' नाम दिया था।

شاہراہ ریشم اس سے خاص طور پر قدیم بڑی تجارتی راستوں کا ایک جال مراد لیا جاتا ہے لیکن اس کے کچھ حصے سمندر سے بھی ہوکر گزرتے ہیں۔یہ شاہراہ چین سے شروع ہوکر وسط ایشیا کے راستے بحیرۂ روم تک پھیلا ہوا تھا۔اس نے چین کو بحیرۂ روم کے قریبی ملکوں سے دوسری صدی قبل مسیح کے بعد سے ہی جوڑ رکھا تھا اور اس راستے کا نام ریشمی اس لیے پڑا کہ ریشم چین کا سب سے بڑا تجارتی سامان تھا جو اسی شاہراہ کے ذریعہ لایا جاتا تھا۔ گھوڑوں اور دیگر تجارتی سامان کے تبادلہ کے لیے بھی اسی راستے کا استعمال کیا جاتا تھا۔ اس راستے سے نہ صرف سامانوں کی تجارت ہوتی تھی بلکہ تہذیبوں کا تبادلہ بھی اسی راستے سے ہوا۔مثال کے طور پر اسی راستے سے ہوکر بدھ مت وسط ایشیا اور اس سے آگے پہنچا۔ لفظ 'ریشمی راستہ' یا 'شاہراہ ریشم' کو جرمن سیاح وجغرافیہ داں فرڈی ناڈ وان رکھتوفین نے وضع کیا۔

Sirah, Sirat It is an Arabic word and used to describe the biography of Prophet Muhammad (*Sirah-i-*Muhammad). The first *sirah* of Muhammad was authored by Ibn Ishaq under the title *Sirat Rasul Allah*, which not only established the genre of writing sacred biographies in Islam but also shed light on the religious history of the world up to the Prophet.

सिरह, सीरत यह एक अरबी शब्द है और इसका प्रयोग पैग़म्बर मुहम्मद की जीवनी (सीरत-ए-मुहम्मदी) का वर्णन करने के लिए किया जाता है। सीरत-ए-रसूल अल्लाह शीर्षक से इब्न-ए-इस्हाक द्वारा लिखी गई मुहम्मद की पहली सिरह ने न केवल इस्लाम में पवित्र जी वन कथा लि खने की शैली स्थापित की, बल्कि पैग़म्बर के आगमन तक के वि श्व के धार्मिक इति हास पर भी पर्याप्त प्रकाश डाला।

سیرۃ، سیرت یہ عربی لفظ ہے اور اس سے مراد پیغمبر محمدؐ کی سوانح حیات (سیرت محمدی) ہے۔ محمدؐ کی سب سے پہلی سیرت ابن اسحاق نے سیرت رسول اللہ کے نام سے لکھی جس سے نہ صرف اسلام میں مقدس سوانح لکھنے کی شروعات ہوئی بلکہ پیغمبر محمدؐ تک دنیا کی مذہبی تاریخ پر بھی روشنی پڑتی ہے۔

Socialism The term refers to that political and economic philosophy which advocates the ownership and control of all economic resources and means of production for the establishment of equality in society and to replace individual greed and profit motive with concern for collective well-being. Advocates of this philosophy like Saint-Simon, Proudhon and Karl Marx are known as socialists, whereas the first two are regarded as 'Utopian Socialists', the latter placed it in the intermediate phase of social development between capitalism and full fledged communism. However, socialism has worked much differently from the way in which it was envisioned by these socialists. In most cases socialism has found popular support in democratic systems where its goals of ending the class systems and exploitation still remains unfulfilled.

समाजवाद इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसे राजनीतिक तथा आर्थिक दर्शन से है जो इस बात का समर्थन करता है कि समाज में समानता की स्थापना करने और व्यक्तिगत लाभ के स्थान पर सामूहिक कल्याण को बढ़ावा देने के लिए सभी आर्थिक संसाधनों और उत्पादन के साधनों का स्वामित्व तथा नियंत्रण आम जनता के हाथों में होना चाहिए। सेंट-साइमन, प्रद्यों और कार्ल मार्क्स जैसे इस चिंतन के समर्थकों को 'समाजवादी' कहा जाता है। इनमें से पहले दो को काल्पनिक (यूटोपियन) समाजवादी माना जाता है, जबकि कार्ल मार्क्स ने इसे (समाजवाद को) पूँजीवाद और पूर्ण विकसित साम्यवाद के बीच सामाजिक विकास की मध्यवर्ती अवस्था बताया है। किंतु इन समाजवादियों की सोच से अलग समाजवाद का बहुत भिन्न रूप सामने आया। अधिकांश मामलों में समाजवाद को लोकतांत्रिक प्रणालियों में आम समर्थन मिला, किंतु वहाँ वर्ग व्यवस्था और शोषण को समाप्त करने से संबंधित उसके लक्ष्य आज भी पूरे नहीं किए जा सके हैं।

اشتمالیت اس اصطلاح سے مراد ایک سیاسی واقتصادی فلسفہ ہے جس میں سماجی مساوات کو قائم رکھنے اور انفرادی حرص و مفاد کو اجتماعی فلاح سے بدلنے کے لیے تمام تر اقتصادی وسائل اور ذرائع پیداوار کا عوام الناس کے ہاتھوں میں ہونے کی وکالت کی گئی ہے۔ اس فلسفے کی وکالت کرنے والے سینٹ سائمن، پرودھن اور کارل مارکس کو ''اشتراکی'' کہا جاتا ہے۔ البتہ اول الذکر دو لوگوں کو ''یوٹوپیائی اشتراکی'' کہا جاتا ہے۔ آخر الذکر یعنی کارل مارکس نے سماجی ترقی میں سرمایہ داری اور مکمل ترقی یافتہ کمیونزم کے درمیانی دور کو اشتراکیت کا زمانہ بتایا ہے۔ لیکن اشتراکیت نے ان اشتراکیوں کے بتائے ہوئے طریقوں سے بہت مختلف کام انجام دیا ہے۔ بہت سے مسائل میں اشتراکیت کو جمہوری نظام میں عام حمایت ملی لیکن وہاں بھی طبقاتی نظام اور استحصال کے خاتمے جیسے مقاصد ہنوز پایۂ تکمیل کو نہیں پہنچ سکے۔

Sreshthin The term was used in general sense in the later Vedic texts but acquires a specific meaning in later inscriptions and literary texts where it connotes a trader or a merchant. The term also came to refer to a city based wealthy man, treasurer or money lender. They were influential, powerful people in society, having access even to the Kings. In South India, they are reffered to as *chetti* in Tamil language.

श्रेष्ठिन उत्तर वैदिक ग्रंथों में इस शब्द का प्रयोग सामान्य अर्थ में किया गया था, लेकिन परवर्ती अभिलेखों और साहित्यिक ग्रंथों में इसका प्रयोग एक व्यापारी या सौदागर के अर्थ में किया जाने लगा। बाद में इसका प्रयोग नगरवासी धनवान व्यक्ति, ख़ज़ाँची या साहूकार के लिए भी होने लगा। ये लोग समाज के प्रभावशाली और शक्तिसंपन्न सदस्य थे, जिनकी पहुँच राजाओं तक होती थी। दक्षिण भारत में इन्हें तमिल भाषा में चेट्टि के नाम से उल्लिखित किया गया है।

شریشٹھن مابعد ویدک عہد کے متون میں اس اصطلاح کا استعمال عام مفہوم میں کیا گیا لیکن بعد کے کتبوں اور ادبی متنوں میں اس کے خاص معنی سوداگر یا تاجر کر دیے گئے۔ اس اصطلاح کا استعمال شہر میں رہنے والے مال دار شخص اور خزانچی یا ساہوکار کے لیے بھی کیا جاتا ہے۔ یہ لوگ سماج کے بارسوخ اور بااثر لوگ تھے جن کی دسترس بادشاہوں تک بھی ہوتی تھی۔ جنوبی ہندوستان میں تمل زبان میں انھیں چیتی کہا گیا ہے۔

Stratigraphy The term refers to the study of strata, or layers, in the earth. When archaeological sites are excavated its not just to see what they contain, but rather also to uncover their stratigraphic context. The basic principle of stratigraphy is that in the absence of structural upheavals, upper layers are more recently formed than those beneath. In a stratigraphic or soil profile, each layer can be seen to be different in terms of

soil colour, type and particle size. Stratigraphy is the basis of reconstructing the history of an archaeological site. If the layers excavated contain objects, the archaeologist can be sure that those from a single layer "belong together" and are of approximately the same period.

स्तर विन्यास इस शब्द का तात्पर्य पृथ्वी के स्तरों या सतहों के अध्ययन से है। जब पुरास्थलों की खुदाई की जाती है तो सिर्फ़ इतना ही नहीं देखा जाता कि उनमें क्या मिला है, बल्कि उनके स्तर-विन्यास को भी उखाड़ कर जाना जाता है। स्तर विज्ञान का मूल सिद्धांत यह है कि संरचनात्मक उथल-पुथल के अभाव में ऊपरी सतहें नीचे की सतहों की तुलना में अधिक हाल में बनी हैं। भूमि के स्तर विन्यास का अध्ययन किया जाए तो यह देखने में आएगा कि प्रत्येक सतह मिट्टी के रंग, प्रकार और कणों के आकार की दृष्टि से दूसरी सतहों से भिन्न होगी। स्तरों का अध्ययन किसी पुरातत्विक स्थल के इतिहास के पुनर्निर्माण का आधार होता है। यदि खुदाई की गई सतहों में कुछ वस्तुएँ पाई जाएँ तो पुरावैज्ञानिक को यह जानने में देर नहीं लगेगी कि एक ही स्तर में पाई जाने वाली चीज़ों का समय भी लगभग एक समान ही होगा।

طبقات شناسی زمین کی سطحوں یا پرت کے مطالعے کو طبقات شناسی کہتے ہیں۔ جب مقامات آثار قدیمہ کی کھدائی کی جاتی ہے تو صرف یہ نہیں دیکھا جاتا کہ ان میں کیا ہے بلکہ طبقات شناسی کے ذریعے ان کے سیاق کو بھی آشکار کیا جاتا ہے۔ طبقات شناسی کے بنیادی اصول کے مطابق اگر ساختیاتی اتھل پتھل نہ ہوئی ہوں تو اوپری سطح کی تشکیل کا زمانہ یہ نچلی سطح کی بہ نسبت زیادہ قریب ہوتا ہے۔ طبقات شناسی یا مٹی کے تعارفی کوائف میں آپ دیکھیں گے کہ ہر سطح پر مٹی کا رنگ، ذروں کا سائز اور اس کی قسمیں مختلف ہوتی ہیں۔ طبقات شناسی مقامات آثار قدیمہ کی ازسرِ نو تاریخ نویسی کے لیے بنیاد کی حیثیت رکھتی ہے۔ اگر کھودی گئی سطحوں سے سامان برآمد ہوں تو طبقات شناس کو یقین ہو جاتا ہے کہ ایک سطح کے سامان تقریباً ایک ہی مدت کے ہوں گے۔

Stridhana It is a Sanskrit term which literally means 'a woman's wealth'. It was used in the Dharmashastra texts (late first millennium BCE onward) to refer to certain kinds of moveable property given to a woman on various occasions during her lifetime. These included presents (jewellery, clothes, household articles etc.) given by her parents at the time of marriage and by her relatives (father,brothers,etc.) on other occasions. On the woman's death, this wealth was to be passed on to her children. The husband's claim over this form of wealth was limited.

स्त्री धन यह संस्कृत भाषा का शब्द है, जिसका शाब्दिक अर्थ है 'स्त्री का धन या संपत्ति'। धर्मशास्त्रों में (पाँचवीं शताब्दी ई॰पू॰ से) इस शब्द का प्रयोग सामान्यत: कुछ ख़ास किस्मों की चल संपत्ति (गहने, कपड़े, घरेलू समान आदि) के लिए किया जाता था जो समय-समय पर स्त्री को दी जाती थी। इसमें माता-पिता द्वारा विवाह के समय और संबंधियों (पिता-भाई आदि) द्वारा अन्य अवसरों पर दी जाने वाली वस्तुएँ भी शमिल थीं। स्त्री की मृत्यु के बाद यह धन उसके बच्चों को मिलता था। ऐसी संपत्ति पर उसके पति का दावा सीमित था।

استری دھن یہ ایک سنسکرت اصطلاح ہے جس کے لغوی معنیٰ 'خواتین کی دولت' ہے۔ اس کا استعمال دھرم شاستر کے متون (پہلے ہزارے قبل مسیح کے اواخر) میں کچھ مخصوص قسم کی منقولہ جائداد کے لیے کیا جاتا تھا جو عورت کو اس کی زندگی میں وقتاً فوقتاً دی جاتی تھی۔ ان میں شادی کے موقع پر والدین کی جانب سے (زیور، ملبوسات، گھریلو ساز و سامان وغیرہ) اور دوسرے مواقع پر رشتے داروں (والد، بھائی وغیرہ) کی طرف دیے گئے ساز و سامان شامل تھے۔ عورت کی موت کے بعد یہ جائداد اس کے بچوں کے حوالہ کر دی جاتی تھی۔ اس طرح کی جائداد پر شوہر کا دعویٰ محدود تھا۔

Stupa This is a sanskrit word which literally means 'mound'. It generally refers to Buddhist semi-circular structures of earth, bricks or stones built over relics (such as teeth,or bone part) of the Buddha or of revered monks or articles used by them. The *stupa* is usually associated with the Theravada school of Buddhism (Hinayana Buddhism). The *stupa* originated as a simple earthen mound (anda) which was later encased with brick or stone. Above the *anda* was the *harmika*, a small balcony like structure. Arising from within the *harmika* was a mast called the *yashti*, often surmounted by a *chhatri* or umbrella. The dome was often surrounded by a circumambulatory path provided with railings and gateways. All the *stupas* did not contain relics but rather many of them were commemorative of events. Some of the earliest existing *stupas* belong to the Maurya period (c. 3rd century CE). Except in northeast and Kerala the *stupas* have been found almost throughout the country. *Stupas* were also built by adherents of Jainism to commemorate their saints.

स्तूप यह संस्कृत भाषा का शब्द है, जिसका अर्थ है 'टीला'। यह शब्द आमतौर पर बौद्ध धर्मावलंबियों द्वारा मिट्टी, ईंट और पत्थरों से निर्मित अर्द्धवृत्ताकार संरचनाओं का सूचक है जो बुद्ध अथवा अन्य पूजनीय भिक्षुओं के अवशेषों (दाँत, हड्डी आदि) और उनके द्वारा प्रयुक्त वस्तुओं पर बनाए गए थे। अधिकतर स्तूपों का संबंध बौद्ध धर्म की थेरवाद शाखा (हीनयान संप्रदाय) से है। शुरू में स्तूप केवल मिट्टी का टीला (अंड) होता था जिसे बाद में ईंटों या पत्थरों से घेरकर पक्का कर दिया जाता था। अंड के ऊपर एक हर्मिका होती थी जो एक छोटी बालकनी जैसी थी। हर्मिका के भीतर से एक मस्तूल निकलता था जिसे 'यष्टि' कहते थे जो एक छतरी से ढका होता था। गुंबद अकसर एक प्रदक्षिणापथ से घिरा होता था, जिसमें रेलिंग और प्रवेश द्वार बने होते थे। सभी स्तूपों में अवशेष नहीं होते थे, उनमें से कुछ विशिष्ट घटनाओं के स्मारक थे। आज जो प्राचीनतम स्तूप मिलते हैं उनमें से कुछ

मौर्यकालीन (तीसरी शताब्दी ई०पू०) हैं। पूर्वोत्तर और केरल को छोड़कर ये स्तूप देश के लगभग सभी भागों में पाए गए हैं। जैन धर्मावलंबी भी अपने संतों की स्मृति में स्तूप बनाते थे।

स्तूप (Stupa) यह एक संस्कृत लफ्ज़ है जिस के लफ्ज़ी मअनी 'टीला' के हैं। इस से मुराद आम तौर पर बद्धमत की वह इमारतें हैं जो ईंट मदर मिट्टी, ईंट या पत्थर से बद्ध या अहम राहिबों के तबर्रुकात (मसलन दांत या हड्डी के जुज़) या उन के इस्तेमाल कर्दा सामानों की याद में बनाई गई थीं। स्तूप का तअल्लुक़ आम तौर पर बद्धमत (हीन यान बद्धमत) के थेरवाद इस्कूल से है। इब्तिदा में स्तूप सिर्फ़ मिट्टी का नीम मदवर टीला होता था जिसे अंड (Anda) भी कहा जाता था, बअद में इस के ऊपर पत्थर या ईंट का ग़िलाफ़ लगा दिया जाता था। अंड के ऊपर एक बालकोनी नुमा ढांचा होता था जिसे हार्मिक (Harmika) कहा जाता था। इस हार्मिक से एक सतून निकला होता था जिसे यष्टी (Yashti) कहा जाता था जो अक्सर छतरी या छाता से घिरा होता था। सपाट ज़मीन जिस पर गुंबद होता था, उसे अक्सर दायरा नुमा रास्ते के ज़रीए घेर दिया जाता जिस में रेलिंग और दरवाज़े होते थे। तमाम स्तूपों में तबर्रुकात नहीं होते थे अलबत्ता उन में बहुत से मख़सूस वाक़िआत की यादगार होती थी। बअज़ क़दीम तरीन स्तूपों का तअल्लुक़ मौर्यायी अहद (तीसरी सदी ईसवी) से है। शुमाल मशरिक़ और केरला के अलावा स्तूप पूरे मुल्क में पाए गए। जैन मत के मानने वाले भी अपने बुज़ुर्गों की यादगार के तौर पर स्तूप तअमीर करते थे।

Suba The term was used to refer to provinces into which the Mughal Empire was divided. During Akbar's time the empire had 12 *subas*, namely, Kabul,Multan, Lahore, Delhi, Agra, Allahabad, Awadh, Bihar, Bengal, Ajmer, Malwa and Gujarat. This list increased to 15 with the conquests of Berar, Khandesh and Ahmadnagar. Usually the governor of a province under the Mughals was called a *sipahsalar* (military commander). However, titles of *subadar* and *Nazim-i-suba* were also used to describe a provincial governor during this period. A *Subadar* (governor) was the supreme officer of the *suba*.

सूबा यह शब्द उन प्रांतों का सूचक है जिनमें संपूर्ण मुग़ल साम्राज्य विभाजित था। अकबर के शासनकाल में साम्राज्य बारह सूबों में बँटा था, जिनके नाम थे– काबुल, मुल्तान, लाहौर, दिल्ली, आगरा, इलाहबाद, अवध, बिहार, बंगाल, अजमेर, मालवा और गुजरात। बरार, खानदेश और अहमदनगर की विजय के बाद यह सूची बढ़कर 15 सूबों की हो गई। मुग़लों के शासनकाल में एक सूबे के शासक को आमतौर पर सिपहसालार (सैन्य कमांडर) कहा जाता था। लेकिन इसी काल में सूबे के शासक के लिए सूबादार और 'नज़ीम-ए सूबा' का प्रयोग भी किया जाता था। सूबेदार अपने सूबे का सर्वोच्च अधिकारी होता था।

सूबा इस इस्तिलाह से मुराद वह रियासतें हैं जिन में मम्लिकते मुग़लिया मुनक़सिम थी। अकबर के दौरे हुकूमत में मम्लिकत बारह सूबों यानी काबुल, मुल्तान, लाहौर, दिल्ली, आगरा, इलाहाबाद, अवध,

बिहार, बंगाल, मालवा और गुजरात में बटी हुई थी। बअद में मज़ीद तीन सूबे बरार, ख़ानदेश और अहमदनगर की फ़तूहात के बअद सूबों की तअदाद पंद्रह हो गई। बिलउमूम मुग़ल दौर में सूबा के गवर्नर को सिपह सालार (फ़ौजी कमांडर) कहा जाता था ताहम इस दौर में सूबा के इंतिज़ामी उमूर के गवर्नर के लिए सूबादार और नाज़िमे सूबा की इस्तिलाह भी इस्तिमाल की जाती थी। सूबादार सूबे का अफ़सरे आला होता था।

Subsidiary Alliance It refers to a system of political alliance which was devised by Lord Wellesley in 1798 to expand the British empire in India. This system of alliance, entered into by the English East India Company with the Indian rulers, had a number of domineering features. First, the Indian rulers, who accepted this alliance, were forbidden from fighting or keeping any contact with other European or Indian powers without the prior consent of the Company. Second,to maintain internal peace and order the Indian state had to maintain a contingent of British army for which it had to surrender a portion of its territory to the Company or pay an annual amount.Third, the Indian state had to accept the appointment of a British resident in its court who would oversee the affairs of the state and its relation with the Company. In return, the Company assured these states against all internal threats and external invasions. Hyderabad was the first Indian state to have accepted this alliance.For many weaker Indian states the alliance came as a boon. However, on a broader scale it allowed the English East India Company to emerge as the paramount power in India.

सहायक संधि इस शब्द का तात्पर्य एक ऐसी राजनीतिक संधि से है जो भारत में ब्रिटिश साम्राज्य का विस्तार करने के लिए 1798 में लॉर्ड वेलेज़ली द्वारा अपनाई गई थी। इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी द्वारा भारतीय शासकों के साथ की गई इस संधि की अनेक तानाशाहीपूर्ण शर्तें थीं। पहली, जिन भारतीय शासकों ने इस संधि को स्वीकार किया था, उन्हें कंपनी की पूर्व सहमति के बिना किसी भी अन्य यूरोपीय या भारतीय सत्ता से लड़ने या संपर्क स्थापित करने की अनुमति नहीं होगी। दूसरी, आंतरिक शांति और व्यवस्था बनाए रखने के लिए भारतीय राज्य को ब्रिटिश सेना की एक टुकड़ी रखनी पड़ेगी, जिसके लिए वह राज्य कंपनी को अपने राज्य क्षेत्र का एक हिस्सा सौंपेगा या एक वार्षिक राशि अदा करेगा। तीसरी, भारतीय राज्य को अपने दरबार में एक ब्रिटिश रेज़ीडेंट नियुक्त करवाना होगा जो राज्य के मामलों और कंपनी के साथ उसके संबंधों पर नज़र रखेगा। इसके बदले में कंपनी ने इन राज्यों को आंतरिक ख़तरों तथा बाहरी आक्रमणों से सुरक्षित रखने का आश्वासन दिया। हैदराबाद, यह संधि स्वीकार करने वाला पहला राज्य था। बहुत से कमज़ोर राज्यों के लिए तो यह संधि वरदान सिद्ध हुई लेकिन व्यापक पैमाने पर इसने इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी के लिए भारत में सर्वोपरिसत्ता बनने का द्वार खोल दिया।

ذیلی امدادی معاہدہ اس سے مراد سیاسی معاہدے کا ایک ایسا نظام ہے جسے لارڈ ویلزلی نے ہندوستان میں برطانوی حکومت کی توسیع کے لیے 1798 میں شروع کیا تھا۔ ہندوستانی حکمرانوں کے ساتھ کیے گئے انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی کے اس معاہدے میں متعدد تحکمانہ شرائط شامل تھیں۔ اول، ہندوستانی حکمراں جو اس معاہدے کو قبول کر لیتے تھے انھیں کسی یورپی یا ہندوستانی طاقتوں سے کمپنی کی پیشگی منظوری کے بغیر کسی طرح کے معاہدہ یا لڑائی کرنے کی ممانعت تھی۔ دوم، داخلی امن وسکون کو بحال رکھنے اور برطانوی امدادی فوج کے انتظام وانصرام کے لیے ہندوستانی ریاست کو اپنے علاقہ کا ایک حصہ کمپنی کے حوالے کرنا یا سالانہ رقوم ادا کرنا پڑتا تھا۔ سوم، ہندوستانی ریاست کو اپنے دربار میں ایک برطانوی ریزیڈنٹ کی تقرری کو تسلیم کرنا پڑتا تھا جو ریاست کے مسائل اور کمپنی کے ساتھ اس کے تعلقات کی نگرانی کرتا تھا۔ بدلے میں کمپنی ان تمام ریاستوں کو تمام داخلی خطرات اور خارجی حملوں سے حفاظت کی یقین دہانی کراتی تھی۔ حیدرآباد پہلی ہندوستانی ریاست تھی جس نے اس معاہدہ کو قبول کیا۔ بہت سی کمزور ہندوستانی ریاستوں کے لیے یہ معاہدہ رحمت ثابت ہوا۔ تاہم اس معاہدہ سے بڑے پیمانے پر انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی کے لیے ہندوستان میں اقتدار اعلیٰ کے لیے راہ ہموار ہوئی۔

Sufi, Sufism It is an Arabic word which refers to mystics (a person who seeks spiritual union with god) in Islam. The way of striving to achieve the inner unity of soul or mind with the ultimate divine reality or Allah by arousing intuitive and spiritual faculties through prayer, fasting, invoking god's name (*zikr*), dancing to religious music (*sama*) as practiced by the sufis is called 'sufism'. It is often suggested that the term sufi has been derived from the word 'suf' which means wool. This derivation is suggested keeping in view the practice among the sufis who wore wollen garments instead of finer cotton or silk clothes as a mark of asceticism and self denial. As a practice sufism lays greater importance to the activities of the inner self than on the observance of outward religiosity. Historically, the development of sufism as a system of thought in Islam found special favour in Persia (modern Iran). Although its begining is traced to the prophet and his companions.

सूफ़ी, सूफ़ीवाद यह एक अरबी शब्द है जिसका प्रयोग इस्लाम में रहस्यवादी व्यक्ति (जो अल्लाह के साथ आध्यात्मिक संबंध रखना चाहता है) के लिए किया जाता है। अल्लाह के साथ आत्मा या मन की एकता को प्राप्त करने के लिए प्रार्थना, उपवास, नाम संकीर्तन (ज़िक्र), धार्मिक संगीत पर नाच (सामा) आदि के माध्यम से अंतर्ज्ञानी एवं आध्यात्मिक ऊर्जाओं को जगाने का जो तरीका सूफ़ियों द्वारा अपनाया जाता है, उसे 'सूफ़ीवाद' कहा जाता है। अकसर यह कहा जाता है कि सूफ़ी शब्द की उत्पत्ति 'सफ़' शब्द से हुई है, जिसका अर्थ है 'ऊन'। सूफ़ी लोग सूत या रेशम से बने कपड़ों की बजाय ऊन से बने कपड़े पहनते थे जो उनके आत्मत्याग एवं तपस्या के प्रतीक थे। संभवत: सफ़ (ऊन) के कपड़े पहनने के कारण ही उन्हें सूफ़ी कहा जाता था। सूफ़ीवाद व्यावहारिक रूप में बाहरी धार्मिक आडंबरों की अपेक्षा अंतरात्मा की क्रियाओं को अधिक महत्त्व देता है। ऐतिहासिक दृष्टि से देखा जाए तो इस्लाम की एक विचार प्रणाली के रूप में सूफ़ीवाद के विकास को फ़ारस (आधुनिक ईरान) में अधिक बल मिला। किंतु इसकी उत्पत्ति पैग़म्बर मुहम्मद और उनके साथियों के समय तक खोजी जा सकती है।

صوفی، تصوف صوفی عربی لفظ ہے جس سے مراد اسلام میں عارف باللہ ہے جو روحانی طور پر خدا سے متحد ہونے کی کوشش کرتا ہے۔ عبادت، روزہ، ذکر اور سماع کے اہتمام کے ذریعے وجدانی اور روحانی کیفیت کو مضبوط کر کے دل یا دماغ کو حقیقت مطلق یا خود کو اللہ سے جوڑنے کے لیے جو مجاہدہ کیا جاتا ہے اسے تصوف کہتے ہیں۔ عام طور پر خیال کیا جاتا ہے کہ اصطلاح صوفی 'صوف' سے مشتق ہے جس کے معنی اون ہے۔ اس اشتقاق کو صوفیا کے لباس کے مدنظر قبول کیا گیا ہے چوں کہ صوفیا اپنی زاہدانہ زندگی اور بے نیازی کے پیش نظر عمدہ قسم کے سوتی یا ریشمی کپڑوں کے بجائے اونی کپڑے پہنتے تھے۔ تصوف میں مذہبی احکام کی ظاہری شکل سے زیادہ باطنی عمل پر زور دیا جاتا ہے۔ تاریخی لحاظ سے اسلام میں تصوف کو ایک نظام فکر کی حیثیت سے ترقی کے لیے فارس (موجودہ ایران) زیادہ سازگار ثابت ہوا۔ تاہم اس کی شروعات پیغمبرؐ اور صحابہ کے زمانے سے ہی ملتی ہے۔

Sulh-i kul The expression literally means 'absolute peace' or 'universal peace'. The ideal of *sulh-i-kul* originated during the reign of the mughal emperor Akbar. Abul Fazl, the author of *Ain-i- Akbari*, described it as the cornerstone of enlightened rule. According to it all religions and schools of thought had freedom of expression but on the condition that they would not fight amongst themselves or undermine the authority of the state. Akbar tried to implement this ideal by abolishing tax on pilgrimage, *jizya*, offering grants for building and maintenance of places of worship, and giving positions and awards to the officers of the state purely on the basis of their service and loyalty to the king and not on the basis of their religious affiliations.

सुलह-ए-कुल इस अभिव्यक्ति का शाब्दिक अर्थ है, 'परम शांति' यानी 'सार्वभौम शांति'। 'सुलह-ए-कुल' का आदर्श मुगल बादशाह अकबर के शासनकाल में उद्भूत हुआ था। *आइन-ए-अकबरी* के लेखक अबुल फज़ल ने इसे प्रबुद्ध शासन की आधारशिला माना था। इस सिद्धांत के अनुसार, सभी धर्मों और विचारधाराओं में अभिव्यक्ति की स्वतंत्रता रही है, लेकिन इस शर्त के साथ कि वे आपस में लड़ेंगे नहीं और राज्य की सत्ता को कमतर नहीं मानेंगे। इस आदर्श को कार्यान्वित करने के लिए अकबर ने तीर्थयात्रा पर लगने वाले कर और जज़िया को हटा दिया, पूजास्थलों के निर्माण और रख-रखाव के लिए अनुदान दिए और राज्य के अधिकारियों को प्रतिष्ठा और पुरस्कार विशुद्ध रूप से उनकी सेवाओं तथा बादशाह के प्रति उनकी वफ़ादारी के आधार पर ही दिए, न कि उनके मज़हब के आधार पर।

सम्चुअरी कानून इन कानूनों का तात्पर्य ऐसे निर्णयों से है जिनके अंतर्गत आधुनिक यूरोप के प्रारंभिक वर्षों में यह बताया गया था कि कौन सा वर्ग क्या पहनेगा। ऐसे समय में, जबकि समाज परंपरागत व्यवस्थाओं (एस्टेटों) में बँटा हुआ था, इन कानूनों ने कौन ऊँचा है और कौन नीचा इस अंतर पर बहुत बल दिया। उदाहरण के लिए, 18वीं शताब्दी में जर्मनी में जारी किए गए एक कानून ने ब्रुन्स्विक की नौकरानियों को रेशमी वस्त्र, सोने-चाँदी के गहने और जूते पहनने से मना कर दिया। इससे पहले फ्रांस और इंग्लैंड में भी ऐसे ही क़ानून पास किए गए थे जिनके द्वारा भिन्न-भिन्न सामाजिक वर्गों के वस्त्र तथा भोजन संबंधी व्यय को विनियमित किया गया था। हालाँकि भारत में यूरोप की तरह औपचारिक रूप से कोई इस तरह का कानून नहीं था, फिर भी देश में कई ऐसे स्थान थे, जहाँ उस समय वस्त्र और भोजन के संबंध में अलग-अलग सामाजिक नियम थे। किंतु 20वीं शताब्दी में औद्योगीकरण और आधुनिकीकरण की तेज़ रफ़्तार के कारण इन कानूनों ने अपना महत्त्व खो दिया।

मसारफ़ी क़वानीन ان قوانین سے مراد وہ احکام ہیں جو جدید یوروپ کے ابتدائی دور میں اس کی وضاحت کرتے تھے کہ کس کی کیا پوشاک ہوگی۔ اس وقت جب کہ یوروپ کا سماج روایتی طبقوں میں منقسم تھا یہ قوانین لوگوں کے مابین امتیاز پر زور دیتے تھے کہ کون اعلیٰ اور کون ادنیٰ ہے۔ مثال کے طور پر 18ویں صدی میں جرمنی میں برنسوک کی خادماؤں کو ریشم کے کپڑے، سونے یا چاندی کے زیورات اور جوتے پہننے سے روکنے کے لیے ایک قانون جاری کیا گیا تھا۔ اس سے قبل فرانس اور انگلینڈ میں بھی مختلف سماجی طبقوں کی طرف سے لباس اور خوردنی اشیا پر ہونے والے اخراجات میں ضابطگی لانے کے لیے اس طرح کے قوانین جاری کیے گئے تھے۔ گرچہ یورپ کی طرح ہندوستان میں اس قسم کے رسمی قوانین نہیں تھے تاہم اس وقت ملک کے مختلف مقامات میں کھانے پینے اور لباس سے متعلق سماجی امتیاز پر مبنی ضابطے تھے۔ 20ویں صدی میں صنعت کاری اور جدید کاری میں تیزی کی وجہ سے مصارفی قوانین کی اہمیت ختم ہوگئی۔

صلح کل اس اصطلاح کا لغوی مفہوم ''مطلق امن'' یا ''آفاقی امن'' ہے۔ نظریۂ صلح کل کی شروعات مغل شہنشاہ اکبر کے دور میں ہوئی تھی۔ ابوالفضل مصنف آئین اکبری نے اسے روشن خیال حکومت کے لیے سنگِ بنیاد قرار دیا ہے۔ اس کے تحت تمام مذاہب اور مکتبہ ہائے فکر کو اظہار رائے کی آزادی اس شرط کے ساتھ تھی کہ وہ آپس میں جھگڑے یا ریاست کے اختیارات کے لیے خطرہ پیدا نہ کریں۔ اکبر نے اس نظریہ کو عملی جامہ پہنانے کے لیے مقامات مقدسہ کی زیارت سے محصول اور جزیہ کو ختم کیا، عبادت گاہوں کی تعمیر و مرمت کی اجازت دی، ریاست کے کارندوں کو مذہب سے وابستگی کی بنیاد پر نہیں بلکہ محض خدمات اور بادشاہ کے تئیں وفاداری کی بنیاد پر عہدے اور انعامات عطا کیے۔

Sumptuary laws These laws refer to those decrees which defined what could be worn and by whom in early modern Europe. At a time when its society was divided into traditional orders (or estates), these laws emphasised the distinctions between those who were above and those who were below. For example, a law issued in Germany in 18th century prevented maidservants of Brunswick from wearing silk clothes, gold or silver ornaments and shoes. Similar laws had been passed earlier in France and England regulating the dress and food expenditures of different social orders. Though there were no formal sumptuary laws in India as in Europe, there were many places in the country where distinguishing social codes of food and dress existed during this time. The sumptuary laws lost their significance begining with the 20th century due to rapid industrialization and modernisation.

Tt

Ta'alluqdar Literal meaning of ta'alluqa is connection. Ta'aluqdar means possessor of ta'alluqa. The term ta'alluqdar came into existence in the second half of the seventeenth century. They were the small *zamindars*. They also enjoyed rights to collect revenue from other *zamindars* and to deposit in the government. This traditional right they enjoyed till 1856. Since they did not have any written document, Lord Dalhousie when annexed Awadh in 1856, retrenched their ta'alluqdari right. It caused indignation in the ta'alluqdari, consequently, this led them to join the revolt of 1857.

ताल्लुक़दार ताल्लुक़ का शाब्दिक अर्थ 'संबंध' है। ताल्लुक़दार का अर्थ है ताल्लुक़ रखने वाला। यह शब्द सत्रहवीं सदी के उत्तरार्ध में अस्तित्व में आया। वे छोटे ज़मींदार थे। उन्हें अन्य ज़मींदारों से राजस्व इकट्ठा करने और सरकार में जमा कराने का अधिकार भी था। उनके पास यह परंपरागत अधिकार 1856 तक रहा। चूँकि उनके पास कोई लिखित दस्तावेज़ नहीं था, इसलिए लॉर्ड डलहौज़ी ने 1856 में जब अवध को अपने शासन में मिला लिया तो उनके ताल्लुक़दारी के अधिकार को भी समाप्त कर दिया। इससे ताल्लुक़दारों में रोष उत्पन्न हो गया, जिसके परिणामस्वरूप वे 1857 के विद्रोह में शामिल हो गए।

تعلق دار تعلق کا لفظی معنی رابطہ ہے۔تعلق دار کا مطلب ہے رابطہ قائم کرنے والا ۔ تعلق دار کی اصطلاح سترھویں صدی کے نصف ثانی میں وجود میں آئی۔ یہ چھوٹے زمین دار تھے۔ انھیں دوسرے زمین داروں سے مال گزاری وصول کرنے اور اسے حکومت کے پاس جمع کرنے کا حق حاصل تھا۔ یہ روایتی حق ان کے پاس 1856 تک تھا۔ چوں کہ ان کے پاس کوئی تحریری دستاویز نہیں تھا اس لیے لارڈ ڈلہوزی نے جب 1856 میں اودھ کو اپنی حکومت میں شامل کرلیا تو تعلق داری حق کو ختم کر دیا۔ یہ تعلق داروں کی برہمی کا سبب بنا جس کے نتیجے میں وہ 1857 کی بغاوت میں شریک ہو گئے۔

Taille It was a direct tax levied on the peasants in pre-revolutionary France. It was a variant of the 'tallege', which was imposed by estate owners on their unfree tenants in medieval Europe. During the Hundred years war between France and England in the 14th century this tax had been greatly extended to meet the country's war expenses. However, since the tax was taken to be the monetary equivalent of feudal service which the peasants were supposed to render, the nobles and the clergy were exempted from paying it. This caused great resentment among the members of the Third Estate leading to its abolition during the French revolution.

टाइल यह क्रांति पूर्व फ्रांस में किसानों पर लगाया जाने वाला एक प्रत्यक्ष कर था। यह 'टालेज' का ही एक अन्य रूप था जो मध्यकालीन यूरोप में भूसंपदा मालिकों द्वारा अपने अमुक्त काश्तकारों पर लगाया जाता था। 14वीं शताब्दी में फ्रांस और इंग्लैंड के बीच हुए सौ वर्षीय युद्ध के दौरान, फ्रांस ने अपने युद्ध के ख़र्चों को पूरा करने के लिए इसे बहुत अधिक बढ़ा दिया था। किंतु यह कर किसानों से अपेक्षित सामंती सेवाओं के मौद्रिक समकक्ष के रूप में वसूल किया जाता था, इसलिए कुलीन तथा पादरी वर्ग को इस कर से मुक्त रखा गया था। इस वजह से फ्रांस में तीसरे वर्ग (थर्ड एस्टेट) के सदस्यों में भारी रोष उत्पन्न हो गया था, जिसके कारण फ्रांस की क्रांति के दौरान इस कर को हटा दिया गया।

ٹائل یہ انقلاب فرانس سے پہلے کسانوں سے لیا جانے والا براہِ راست محصول تھا۔ یہ ٹالیج (Tallege) سے مختلف تھا جو عہد وسطیٰ میں یورپ میں مالکانِ زمین اپنے غیر آزاد لگان داروں پر عائد کرتے تھے۔ چودھویں صدی میں فرانس اور انگلینڈ کے مابین ہونے والی صد سالہ جنگ کے دوران جنگی اخراجات کو پورا کرنے کے لیے فرانس نے اسے بہت زیادہ بڑھا دیا تھا۔ تاہم محصول جو کسانوں سے جاگیردارانہ خدمات کے برابر نقد کی صورت میں لیا جاتا تھا، امرا اور پادری اس کی ادائیگی سے مستثنیٰ کر دیے گئے تھے۔ اس سے تیسرے طبقے کے اراکین میں زبردست غم وغصہ پیدا ہوا جس کی وجہ سے انقلاب فرانس کے دوران اس محصول کو ختم کر دیا گیا۔

Tainat-i Rakab The expression refers to nobles who were usually stationed at the court to guard the emperor and his household under the Mughals. These nobles were duty bound to appear before the emperor twice daily (in the morning and evening) to express their submission in the *Diwan-i-Am* (hall of public audience). As a reserve force they could also be deputed to a province or military campaign.

तैनात-ए-रकाब यह शब्द उन अमीरों का द्योतक था जो मुग़लों के शासन में बादशाह और उसके परिवार की रक्षा करने के लिए अकसर मुग़ल दरबार में तैनात किए जाते थे। इन अमीरों को रोज़ाना दो बार (सुबह और शाम) अपनी वफ़ादारी दर्शाने के लिए दीवान-ए-आम में पेश होना पड़ता था। एक आरक्षित बल के रूप में उन्हें किसी सूबे या सैन्य अभियान के लिए भी प्रतिनियुक्त किया जा सकता था।

تعینات رکاب اس کا تعلق ان امرا سے ہے جنھیں مغلوں کے ماتحت اہل خانہ کی حفاظت کے لیے دربار میں تعینات کیا جاتا تھا۔ ان امرا کو روزانہ دو مرتبہ (صبح وشام) دیوان عام میں اپنی وفاداری کے اظہار کے لیے بادشاہ کے سامنے حاضر ہونا پڑتا تھا۔ محفوظ فوج کے طور پر انھیں کسی صوبہ یا فوجی مہم پر روانہ بھی کیا جا سکتا تھا۔

Tamil The term refers to people who inhabited the peninsular parts of India divided into the Chera, Chola and Pandya kingdoms since ancient times and their language and culture. The earliest surviving writings in Tamil, a language of the Dravidian family, are available at present in the collections which are referred to as

Sangam literature. These are dated between the fifth century BCE and the fifth century CE. (*See also*, SANGAM

तमिल यह शब्द उन लोगों और उनकी भाषा तथा संस्कृति का सूचक है जो प्राचीन काल से चेर, चोल और पांड्य राज्यों में विभाजित भारत के प्रायद्वीपीय भागों में बसे हुए थे। तमिल एक द्रविड़ परिवार की भाषा है और इसकी प्राचीनतम रचनाएँ इस समय संगम साहित्य संकलन के रूप में उपलब्ध हैं। ये रचनाएँ पाँचवीं शताब्दी ई०पू० से ईसा की पाँचवीं शताब्दी के बीच की हैं। (संगम भी देखें)

تمل اس اصطلاح کا اطلاق ہندوستان کے جزیرہ نما میں آباد لوگوں اور ان کی زبان وتہذیب پر ہوتا ہے جو کہ قدیم زمانے سے ہی چیرا، چولا اور پانڈ یا سلطنتوں میں بٹے ہوئے تھے۔ تمل دراوڑی خاندان کی زبان ہے اور اس کا قدیم ترین تحریری مجموعہ آج بھی دستیاب ہے جو سنگم ادب کے نام سے جانا جاتا ہے۔ یہ تحریریں پانچویں صدی قبل مسیح اور پانچویں صدی عیسوی کے درمیان کی ہیں۔ (مزید دیکھیں سنگم ادب)

Tanzim An Arabic word meaning 'organisation' refers to the political movement started during the colonial period (20th century) to unite Indian Muslims.

तंज़ीम अरबी भाषा के इस शब्द का तात्पर्य उस राजनीतिक आंदोलन से है जो भारतीय मुसलमानों को एकजुट करने के लिए औपनिवेशिक काल (20वीं शताब्दी) में शुरू हुआ था।

تنظیم یہ عربی لفظ ہے جس کے معنی منظم کرنا ہے۔ اس سے مراد ایک سیاسی تحریک ہے جس کا آغاز نوآبادیاتی دور (20ویں صدی) میں ہندوستانی مسلمانوں کو متحد کرنے کے لیے کیا گیا تھا۔

Tarikh, Tawarikh These are Arabic terms which stand for 'history' or 'histories'. The collections of *Hadis (Hadith)* are said to be the earliest such history (*Tarikh*). Subsequently, chronological accounts of rulers, states, regions etc. also came to be included in the *Tarikh*. Under the Delhi Sultans the writers of *Tawarikh* were learned men and lived in cities. They also held positions as secretaries, adminisrators, poets and courtiers. Their main job was to recount events and advise the ruler on matters of governance emphasising the importance of 'just' rule. The *Tawarikh* that were written during this period are in Persian.

तारीख़, तवारीख़ ये अरबी भाषा के शब्द हैं जिनका प्रयोग इतिहास अथवा इतिहासों के लिए किया जाता है। *हदीस* का संग्रह तारीख़ या इतिहास का प्राचीनतम उदाहरण माना जाता है। आगे चलकर, शासकों, राज्यों, क्षेत्रों आदि के कालक्रमिक विवरणों को भी तारीख़ में शामिल किया जाने लगा। दिल्ली के सुलतानों के शासनकाल में, तवारीख़ के लेखक विद्वान लोग थे जो शहरों में रहते थे। वे सचिव, प्रशासक, कवि और दरबारियों के रूप में भी कार्य करते थे। उनका मुख्य काम घटनाओं का ब्योरा देना और न्यायपूर्ण शासन के महत्त्व पर बल देते हुए, शासक को शासन संबंधी मामलों में सलाह देना था। इस काल के दौरान तवारीख़ फ़ारसी भाषा में लिखे गए थे।

تاریخ، تواریخ یہ عربی اصطلاحات ہیں جن کا مطلب ہسٹری ہے۔ احادیث کے مجموعوں کے بارے میں کہا جاتا ہے کہ یہ تاریخ کی اوّلین مثال ہیں۔ بعد میں حکمرانوں، ریاستوں اور علاقوں وغیرہ کی ترتیب وار تفصیلات کو بھی تاریخ میں شامل کرلیا گیا۔ دہلی کے حکمرانوں کے ماتحت بہت سے تاریخ نویس اہل علم تھے اور شہروں میں رہتے تھے۔ وہ معتمدین (سکریٹری) منتظمین، شعرا اور درباریوں کے عہدے پر بھی فائز تھے۔ واقعات کو نقل کرنا اور حکومت سے متعلق امور میں منصفانہ حکومت کی اہمیت پر زور دیتے ہوئے حکمراں کو مشورہ دینا ان کا خاص کام تھا۔ اس دور میں جو تواریخ لکھی گئیں وہ فارسی میں ہیں۔

Tazkiras This is a Persian term which stands for biographical accounts of saints. The Sufis used this genre to memorialise their saints and establish the precedence of their own order. The fourteenth-century *Siyar-ul-Auliya* of Mir Khwurd Kirmani was the first sufi *tazkira* written in India. It dealt mainly with the Chishti saints.

तज़किरा यह एक फ़ारसी शब्द है जिसका प्रयोग संतों के जीवन विवरण के लिए किया जाता है। सूफ़ियों ने इस विधा का प्रयोग अपने संतों की याद बनाए रखने और अपने सिलसिले की प्राथमिकता स्थापित करने के लिए किया था। मीर खुर्द किरमानी का चौदहवीं शताब्दी का सियर-उल-औलिया भारत में लिखा गया सबसे पहला सूफ़ी तज़किरा था। इसमें मुख्य रूप से चिश्ती संतों के जीवन का विवरण दिया गया था।

تذکرہ یہ عربی اصطلاح ہے جس کا مطلب صوفیوں کی سوانح ہے۔ صوفیا اسے اپنے بزرگوں کو یاد اور اپنے سلسلے کو قائم رکھنے کے لیے استعمال کرتے تھے۔ چودھویں صدی میں میر خرد کرمانی کی لکھی ہوئی سیر الاولیا پہلا صوفی تذکرہ ہے جو ہندوستان میں لکھا گیا۔ اس میں خاص طور پر چشتی بزرگوں کا ذکر ہے۔

Thera, Theri These are Pali terms used to respectively refer to the monks and nuns of the theravada/theravadin or the orthodox (Hinayana) school of Buddhism. (*See also*, HINAYANA)

थेर, थेरी ये पाली भाषा के शब्द हैं, जिनका प्रयोग क्रमशः बौद्ध धर्म के थेरवादी (हीनयान) शाखा के भिक्षुओं तथा भिक्षुणियों के लिए किया जाता है। (हीनयान भी देखें)

تھیر، تھیری یہ پالی اصطلاحات ہیں جن سے مراد علی الترتیب تھیرواد/تھیروادن یا بدھ مت کے راسخ الاعتقاد مکتبۂ فکر (ہنایان) کے بھکشو اور بھکشنی ہیں۔ (مزید دیکھیں: ہنایان)

Theragatha, Therigatha These refer to songs of Buddhist monks and nuns which are found in the *Khuddakanikaya* of the *Suttapitaka* compiled in c. first century BCE. In the *Theragatha* verses attributed to about 264 monks such as Sariputta and Maudgalyayana are found recounting their experiences of attaining

liberation. Similarly, in *Therigatha* about seventy songs composed by Buddhist nuns such as Ambapali and Punna are found which describe their social and spiritual experiences. (*See also,* THERI; THERA)

थेरगाथा, थेरीगाथा बौद्ध भिक्षुओं के उन गीतों को थेरगाथा और भिक्षुणियों के गीतों को थेरीगाथा कहा जाता है जो प्रथम शताब्दी ई०पू० में संकलित सुत्तपिटक के खुद्दक निकाय में पाए जाते हैं। थेरगाथा पद्यों में सारिपुत्त और मौद्गल्यान जैसे लगभग 264 भिक्षुओं ने निर्वाण प्राप्ति से संबंधित अपने अनुभवों का विवरण दिया है। इसी प्रकार, थेरीगाथा में अम्बपाली और पुन्ना जैसी बौद्ध भिक्षुणियों द्वारा रचित लगभग 70 गीतों में उनके सामाजिक तथा आध्यात्मिक अनुभवों का वर्णन है। (थेरी, थेर भी देखें)।

تھیرگاتھا،تھیری گاتھا ان سے مراد بدھ مت کے بھکشوؤں اور بھکشنیوں کی مناجات ہیں جو پہلی صدی قبل مسیح میں تدوین شدہ سُتّ پٹک کی کھدکانیکائی میں ملتی ہیں۔تھیرگاتھا میں ساری پت اور مودگلیان جیسے 264 بھکشوؤں نے حصولِ نجات (نروان) سے متعلق اپنے تجربات کو بیان کیا ہے۔اسی طرح تھیری گاتھا میں امبپالی اور پُنن جیسے بدھ بھکشنیوں کی تقریباً ستر مناجات ملتی ہیں جو ان کے سماجی اور روحانی تجربات کو بیان کرتی ہیں۔ (مزید دیکھیں تھیری،تھیرا)

Third Estate The term refers to one of the three classes (estates) into which members of the French society were divided around the time the revolution took place. Whereas the First and the second Estates were respectively consisted of the clergy and the nobility, the third estate included everyone else. It comprised more than 96 percent of the French population. However, the third estate itself had three layers, the upper layer, known as the bourgeoisie was consisted of the professional class (lawyers, doctors, merchants etc.). The second layer was consisted of skilled craftsmen and wage earners and the third layer was consisted of the peasants. There were strong reasons for the members of all these three layers to feel disgruntled about the prevailing conditions in France. Thus, they became a major force behind the outbreak of the French Revolution in 1789.

तीसरा वर्ग (थर्ड एस्टेट) यह शब्द उन तीन वर्गों में से एक वर्ग का सूचक है, जिनमें फ्रांसीसी क्रांति के समय फ्रांसीसी समाज बँटा हुआ था। पहला और दूसरा वर्ग क्रमश: पादरियों और अमीर लोगों का था और तीसरे वर्ग में बाकी सभी लोग आते थे। तीसरे वर्ग में फ्रांस की संपूर्ण आबादी के 96 प्रतिशत से भी अधिक लोग थे। किंतु इस तीसरे वर्ग के भी तीन स्तर थे। पहले स्तर को बुर्जुआ कहा जाता था, जिसमें पेशेवर लोग, जैसे कि वकील, डाक्टर, व्यापारी आदि शामिल थे। दूसरे स्तर में कुशल शिल्पी और वेतन भोगी लोग थे और तीसरा स्तर किसानों का था। ऐसे अनेक प्रबल कारण थे जिनके लिए इन तीनों स्तरों के सदस्य फ्रांस में विद्यमान तत्कालीन परिस्थितियों के बारे में अपने आप को असंतुष्ट महसूस करते थे। इसीलिए वे 1789 में फ्रांसीसी क्रांति के प्रादुर्भाव के पीछे प्रमुख बल बने।

تیسرا درجہ اس سے ان تین درجات میں وہ درجہ مراد ہے جن میں فرانسیسی سماج کے اراکین انقلاب کے وقت بٹے ہوئے تھے۔ پہلا اور دوسرا درجہ علی الترتیب پادری اور امرا پر مشتمل تھا جب کہ تیسرے درجے میں بقیہ تمام لوگ شامل تھے۔تیسرے درجہ میں فرانس کی 96فی صد سے بھی زیادہ آبادی شامل تھی۔ تاہم تیسرے درجے میں بھی تین زمرے تھے۔ان میں اعلیٰ درجے کے لوگ بورژوائز کے طور پر جانے جاتے تھے،جو پیشہ ور طبقے (وکلا،اطبّا،تجّار وغیرہ) پر مشتمل تھا۔دوسرا درجہ ماہر کاری گروں اور مزدوروں پر اور تیسرا درجہ کسانوں پر مشتمل تھا۔یہ تینوں زمرے اس عہد کے فرانس کی صورت حال سے غیر مطمئن ہونے میں حق بہ جانب تھے۔اس لیے 1789 میں انقلابِ فرانس کو برپا کرنے میں وہ بہت بڑی طاقت بن گئے۔

Third World The expression refers to the countries from Asia, Africa and Latin America which gained independence from colonial domination after 1945, and preferred not to get openly aligned with either of the two military blocks throughout the cold war period. In this sense, these countries became a category (non-aligned) of their own in the bi-polar politics of the world. The expression also came to form a part of the United Nation's classification according to which the economically developed (industrialised and capitalist) and politically democratic countries of the West came to be referred to as the First World whereas the economically developed (industrialized and communist) countries of the East were referred to as the Second World with the remaining countries coming within the bracket of Third World. Third World, thus, came to comprise a disparate group of countries many of which were quite wealthy in terms of their economic resources, some getting increasingly industrialised, some democratic and some autocratic in their political orientation while some were extremely poor. However, as these countries tried to develop themselves economically through mutual cooperation (South-South) and also by way of drawing support from either of the super powers or through emerging global political frameworks like the North- South dialogue (between the developed and the developing countries), they also came to be referred to as 'developing countries'. (*See also,* COLD WAR; NON-ALIGHNMENT)

तीसरी दुनिया इस अभिव्यक्ति का प्रयोग एशिया, अफ्रीका और लैटिन अमेरिका के उन देशों के लिए किया जाता है, जिन्होंने 1945 के बाद औपनिवेशिक प्रभुत्व से स्वतंत्रता प्राप्त की थी और शीतयुद्ध काल के दौरान दोनों सैन्य गुटों में से किसी एक के भी साथ खुले तौर पर अपना गठबंधन स्थापित करना पसंद नहीं किया था। इस प्रकार इन देशों ने विश्व की द्विध्रुवीय

राजनीति में अपनी एक अलग श्रेणी (गुट-निरपेक्ष) बना ली थी। ये गुट-निरपेक्ष देश संयुक्त राष्ट्र के उस वर्गीकरण का भी एक हिस्सा बन गए, जिसके अनुसार आर्थिक दृष्टि से विकसित (औद्योगीकृत तथा पूँजीवादी) और राजनीतिक दृष्टि से लोकतंत्रीय पश्चिमी देशों को पहली दुनिया, जबकि आर्थिक दृष्टि से विकसित (औद्योगीकृत तथा साम्यवादी) पूर्वी देशों को दूसरी दुनिया कहा जाता था। बाकी बचे हुए देश तीसरी दुनिया की श्रेणी में आते थे। इस प्रकार, तीसरी दुनिया भिन्न-भिन्न किस्म के देशों का एक समूह थी, जिसमें शामिल बहुत से देश आर्थिक संसाधनों की दृष्टि से काफ़ी संपन्न थे, कुछ अधिकाधिक औद्योगीकृत हो रहे थे, इनमें से कुछ देश राजनीतिक दृष्टि से लोकतंत्रीय और कुछ एकतंत्रीय थे; जबकि उनमें से कुछ एकदम गरीब देश थे। चूँकि, ये देश पारस्परिक सहयोग (दक्षिण-दक्षिण) के ज़रिए और किसी भी एक महाशक्ति से सहायता प्राप्त करके अथवा उत्तर-दक्षिण संवाद (विकसित और विकासशील देशों के बीच) जैसे उभरते हुए भूमंडलीय राजनीतिक संगठनों के माध्यम से अपने आपको विकसित करने के लिए प्रयत्नशील हैं, इसलिए इन देशों को 'विकासशील देश' भी कहा जाता है। (शीतयुद्ध, गुट-निरपेक्षता भी देखें)

तीसरी दुनिया اس سے سے مراد ایشیا، افریقہ اور لاطینی امریکہ کے وہ ممالک ہیں جنھوں نے 1945 کے بعد استعماری تسلط سے آزادی حاصل کی اور پوری سرد جنگ کے دوران دو فوجی بلاکوں میں سے کسی سے بھی وابستہ ہونا پسند نہیں کیا۔ اس لحاظ سے دنیا کی دو قطبی ریاستوں میں یہ ممالک اپنے آپ میں ایک الگ (غیر وابستہ) زمرہ بن گئے۔ تیسری دنیا کہے جانے والے یہ غیر وابستہ ممالک بھی متحدہ ریاستوں کی درجہ بندی کا ایک جز بن گئے جس کے مطابق مغرب کے اقتصادی طور پر ترقی یافتہ (صنعت کار اور سرمایہ دار) اور سیاسی لحاظ سے جمہوری ممالک کو پہلی دنیا کے طور پر بیان کیا گیا، جب کہ مشرق کے اقتصادی طور پر ترقی یافتہ (صنعت کار اور اشتمالیت پسند) ممالک کو 'دوسری دنیا' اور بقیہ ممالک کو 'تیسری دنیا' کے طور پر بیان کیا گیا۔ یہاں تک کہ تیسری دنیا میں مختلف ممالک شامل ہو گئے، جن میں بہت سے ممالک اپنے معاشی وسائل کے لحاظ سے کافی مال دار ہیں، بعض ممالک تیزی سے صنعت قائم کر رہے ہیں، بعض جمہوری اور چند اپنی سیاسی نوعیت کے لحاظ سے استبدادی ہیں، جب کہ کچھ ممالک نہایت ہی غریب ہیں۔ تاہم یہ ممالک باہمی تعاون (جنوب-جنوب) اور اعلیٰ طاقت ور ممالک یا ابھرتے ہوئے عالمی سیاسی خاکے مثلاً شمال-جنوب مکالمہ (ترقی یافتہ اور ترقی پذیر ممالک کے درمیان) سے مدد حاصل کر کے خود کو اقتصادی طور پر ترقی دینے کے لیے جدوجہد کر رہے ہیں۔ ان ممالک کو 'ترقی پذیر ممالک' کے طور پر بھی بیان کیا جاتا ہے۔ (مزید دیکھیں سرد جنگ، ناوابستگی)

Three-field System The expression refers to an innovative method of land use that was introduced in Europe in the Middle Ages (11th century). The first innovation was to switch over from an earlier practice of cultivating one part of the field and leaving the other fallow every year (the two field system) to a system in which one third of the land was left uncultivated every year while cultivating the other two parts with different crops (the three field system). Thus, the second innovation in the system was the planting of a new crop, which could be oats, barley and legumes. The fields were then rotated in a shifting pattern of cropping every year over a three-year cycle. This allowed the soil to recover fertility while raising production at the same time. On the whole, the system not only marked advancement in the agricultural practices but also contributed to greater food availability.

तीन खेतों वाली प्रणाली यह अभिव्यक्ति खेती की ज़मीन के इस्तेमाल के एक नए तरीके की सूचक है जो यूरोप में मध्ययुग (11वीं शताब्दी) में शुरू की गई थी। इस तरीके की एक नई बात यह थी कि इसके अंतर्गत समूची ज़मीन को तीन हिस्सों में बाँट दिया जाता था, जिनमें से हर साल एक हिस्से को परती छोड़ दिया जाता था और दो हिस्सों में अलग-अलग किस्म की फ़सलें बोई जाती थीं, जबकि इससे पहले के तरीके में समूची ज़मीन को दो हिस्सों में बाँटा जाता था जिसमें हर साल एक हिस्सा बोया जाता था और दूसरा परती छोड़ा जाता था। नए तरीके की एक दूसरी नई बात यह थी कि हर साल नई फ़सल बोई जाती थी जो जई, जौ और फलियाँ हो सकती थीं। इस प्रकार तीन साल तक हर हिस्से में बदल-बदल कर फसलें बोई जाती थीं, जिसके फलस्वरूप ज़मीन का उपजाऊपन बना रहता था और साथ ही उत्पादन में भी वृद्धि होती थी। संक्षेप में इस प्रणाली से कृषि-कार्य में तो उल्लेखनीय प्रगति हुई ही, साथ ही खाद्य उपलब्धता बढ़ाने में भी सहायता मिली।

تین کھیتوں والا نظام اس سے مراد زمین کو استعمال کرنے کا ایک اختراعی طریقہ ہے جو عہد وسطیٰ (گیارھویں صدی) میں یوروپ میں متعارف ہوا۔ اس نظام کی پہلی خصوصیت یہ تھی کہ پوری زمین کو تین حصوں میں تقسیم کر دیا جاتا تھا اور ہر سال ایک حصے کو غیر مزروعہ چھوڑ دیا جاتا تھا اور باقی دو حصوں پر الگ الگ قسم کی فصلیں اگائی جاتی تھیں جب کہ اس سے پہلے کے نظام (دو کھیتوں والے نظام) میں پوری زمین کو صرف دو حصوں میں تقسیم کیا جاتا تھا جس میں سے ہر سال ایک حصہ پر کھیتی کی جاتی تھی اور دوسرے کو غیر مزروعہ (پرتی) چھوڑ دیا جاتا تھا۔ تین کھیتوں والے نظام کی ایک دوسری خصوصیت یہ تھی کہ ہر سال جدید فصلوں مثلاً جئی، جو اور پھلی وغیرہ کی کھیتی کی جاتی تھی۔ اس طرح اس طریقۂ زراعت میں تین سال تک ہر سال باری باری سے کھیتوں میں کھیتیاں ہوتی تھیں۔ اس سے بیک وقت پیداوار بھی ہوتی تھی اور زمین دوبارہ زرخیز ہو جاتی تھی۔ بحیثیت مجموعی اس طریقۂ زراعت سے نہ صرف طریقۂ کاشت کاری میں ترقی ہوئی بلکہ غذائی دست یابی میں بھی قابلِ قدر اضافہ ہوا۔

Tipitaka, Tripitaka This is a Pali term, which literally means 'three baskets'. The term is used to refer to the three early Buddhist canonical texts that go by the names of the *Sutta Pitaka*, the *Vinaya Pitaka*, and the *Abhidhamma Pitaka*. So far as the contents of these *pitakas* are concerned, the *Vinaya Pitaka* encompasses

the rules meant for the Buddhist monks and nuns as had been given by the Buddha, the *Sutta Pitaka*, the Buddha's teachings on ethical and doctrinal issues, and the *Abhidhamma Pitaka*, the philosophical interpretations of the doctrines of the earlier two pitakas. According to tradition, the *Vinaya* and the *Sutta Pitakas* had been adopted in the first Buddhist council held at Rajgriha a few weeks after the demise of Buddha on the authorities of his two closest disciples, Upali and Ananda, and the third, *Abhidhamma Pitaka* was formulated in the third Buddhist council held at Pataliputra (modern Patna) under the presidentship of Moggaliputta Tissa during the reign of the Mauryan emperor Ashoka.

तिपिटक, त्रिपिटक यह पाली भाषा का शब्द है जिसका शाब्दिक अर्थ है 'तीन पेटियाँ'। ये बौद्ध धर्म के तीन प्राचीन नियम ग्रंथों के सूचक हैं, जिनके नाम हैं– *सुत्त पिटक, विनय पिटक* और *अभिधम्म पिटक*। जहाँ तक इन पिटकों की विषयवस्तु का संबंध है, विनय पिटक में बौद्ध भिक्षुओं तथा भिक्षुणियों के लिए बुद्ध द्वारा बताए गए नियम दिए गए हैं, *सुत्त पिटक* में नैतिक तथा सैद्धांतिक विषयों पर बुद्ध के उपदेश संकलित हैं और *अभिधम्म पिटक* में पहले दो पिटकों में दिए गए सिद्धांतों का दार्शनिक विवेचन है। परंपरा के अनुसार *विनय पिटक* और *सुत्त पिटक* को बुद्ध के दो घनिष्ठ शिष्यों, उपालि और आनंद के मार्गदर्शन में, बुद्ध की मृत्यु के कुछ सप्ताह बाद राजगृह में आयोजित परिषद् में अपनाया गया था और तीसरे पिटक यानी *अभिधम्म पिटक* को मौर्य सम्राट अशोक के शासनकाल में मोग्गलिपुत्त तिस्स की अध्यक्षता में पाटलिपुत्र (आधुनिक पटना) में आयोजित तीसरी बौद्ध परिषद् में तैयार किया गया था।

تی پٹک، تری پٹک یہ ایک پالی اصطلاح ہے جس کے لفظی معنی ''تین ٹوکریوں'' کے ہیں۔ اس اصطلاح کا استعمال بدھ مت کے مذہبی قواعد پر مشتمل تین قدیم متون کے لیے کیا جاتا ہے جن کے نام یہ ہیں: سُت پٹک، ونئے پٹک اور ابھیدھم پٹک۔ جہاں تک ان کے مشمولات کی بات ہے تو ونئے پٹک بدھ بھکشوؤں اور بھکشونیوں کے لیے بدھ کی بتائی ہوئی ہدایات وقوانین پر مشتمل ہے۔ ست پٹک اخلاقی واصولی امور سے متعلق تعلیمات پر اور ابھیدھم پٹک مذکورہ دونوں پٹکوں میں مندرج اصولوں کی فلسفیانہ تشریحات پر مشتمل ہے۔ روایت کے مطابق ونایا اور ست پٹک کو بدھ کی وفات کے کچھ ہفتے بعد راج گیر میں منعقد ہونے والی پہلی بدھسٹ کونسل میں ان کے دو قریبی شاگردوں اپالی اور آنند پر اعتماد کرتے ہوئے اختیار کیا گیا اور تیسرا ابھیدھم پٹک کو پاٹلی پُتر (موجودہ پٹنہ) میں منعقد ہونے والی تیسری بدھسٹ کونسل میں موریائی حکمراں اشوک کے دور حکومت میں موگالیپت تیسا کی صدارت میں تیار کیا گیا۔

Tirthankaras In Jainism, the term refers to those propounders of the faith who assumed birth periodically to show to the mankind the path of self realization or salvation. According to the Jaina tradition, the scriptures embodying the knowledge of the ultimate reality are thus periodically revealed for the benefit of mankind by the *tirthankaras*, who were also called the *arhats*. The Jaina tradition also believes that such *tirthankaras* appear in the world in different cosmic periods, which consist of an age of evolution *(utsarpini)* followed by an age of dissolution *(avasarpini)*. There is said to have been 24 *tirthankaras* who have appeared during the modern world-period, which falls in the category of 'an age of dissolution'. The first of these *tirthankaras* is said to be Rishabhadeva and the last Vardhamana Mahavira who was born at Kundagrama near Vaishali (Bihar) in 599 BCE.

तीर्थंकर जैन धर्म में इस शब्द का तात्पर्य धर्म के उन प्रतिपादकों से है जो मानवजाति को आत्मज्ञान अथवा मुक्ति का मार्ग दर्शाने के लिए समय-समय पर जन्म लेते रहे हैं। जैन परंपरा के अनुसार इन तीर्थंकरों द्वारा मानवता की भलाई के लिए समय-समय पर अपने धर्म ग्रंथों द्वारा परम सत्य का ज्ञान कराया जाता है। इन तीर्थंकरों को अर्हत् भी कहा जाता था। जैन धर्म में यह भी मान्यता है कि ऐसे तीर्थंकर भिन्न-भिन्न ब्रह्मांडीय अवधियों में अवतरित होते रहे हैं, जिनमें पहला विकास का युग (उत्सर्पिणी) और दूसरा विघटन का युग (अवसर्पिणी) होता है। ऐसा माना जाता है कि आधुनिक जगत अवधि में, जिसे विघटन का युग माना जाता है, 24 तीर्थंकर हुए हैं। इन तीर्थंकरों में ऋषभदेव पहले तीर्थंकर और वर्द्धमान महावीर, जिनका जन्म 599 ई॰पू॰ में वैशाली (बिहार) के पास कुंडग्राम में हुआ था, अंतिम तीर्थंकर थे।

تیرتھنکر جین مت میں اس اصطلاح سے وہ مذہبی مبلغین مراد ہیں جو انسان کو خود احتسابی یا نجات کا راستہ دکھانے کے لیے پیدا ہوتے رہے ہیں۔ جینی روایت کے مطابق مذہبی کتابیں جو حقیقت مطلق سے متعلق علم کو پختہ کرتی ہیں وقتاً فوقتاً انسان کے فائدے کے لیے ترتھنکروں کے ذریعہ نازل ہوتی رہی ہیں، ان ترتھنکروں کو اوتار بھی کہا جاتا ہے۔ جین روایت میں اس بات پر بھی یقین کیا جاتا ہے کہ اس طرح کے ترتھنکر دنیا میں مختلف تکوینی ادوار میں ظاہر ہوتے رہے ہیں جن میں پہلا ارتقائی دور اور دوسرا تحلیلی عہد (اُتسرپینی) ہوتا ہے۔ کہا جاتا ہے کہ جدید دور جسے تحلیل کا زمانہ تصور کیا جاتا ہے اس میں 24 ترتھنکر ظاہر ہوئے ہیں۔ ان میں پہلا ترتھنکر ریشبھ دیو تھے اور آخری ترتھنکر وردمان مہاویر ہیں جو 599 ق م ویشالی (بہار) کے قریب کنڈگرام میں پیدا ہوئے تھے۔

Tirukural It is a famous work of Tamil literature attributed to the saint-poet Tiruvalluvar. Perhaps composed in the sixth century CE it has more than 1300 *kurals* (couplets). These couplets are universalistic in their message and serve as a guide to a virtuous life.

तिरुकुरल तमिल साहित्य के इस सुप्रसिद्ध ग्रंथ को तिरुवल्लुवर नामक संत कवि द्वारा रचा माना जाता है। इस ग्रंथ की रचना संभवत: ईसा की छठी शताब्दी में हुई थी। इसमें 1300 से अधिक कुरल (दोहे) हैं। ये कुरल सदाचार पूर्ण जीवन जीने के मार्गदर्शक के रूप में विश्वजनीन संदेश देते हैं।

ترو کورل یہ سنت کوی ترو ّلو ور کی طرف منسوب مشہور تمل ادب ہے۔شاید اسے چھٹی صدی عیسوی میں مرتب کیا گیا تھا جس میں 1300 سے زیادہ کورل (اشعار) ہیں۔ یہ اشعار اپنے پیغام کے لحاظ سے آفاقی ہیں اور پاکیزہ زندگی کی طرف رہنمائی کرتے ہیں۔

Tithe The term refers to a tax that was paid by the peasants for the maintenance of the church and the clergy in Europe at the rate of one tenth of their produce from land over the course of a year. The antecedent of this tax goes back to a similar practice known to the ancient Zews. Tithes had become fairly common in Europe by the 6th century CE and compulsory in England from the 10th century onwards, which were ultimately abolished there in the first half of the 20th century. The payment of tithe had proved to be a major cause of discontent among the members of the Third Estate on the eve of the French revolution. (*See also,* THIRD ESTATE)

टाइद यह एक तरह का कर होता था जो यूरोप में किसानों द्वारा चर्च और पादरी वर्ग के भरणपोषण के लिए दिया जाता था। इसकी दर वर्षभर में ज़मीन की उपज से होने वाली आय के 10 प्रतिशत के बराबर होती थी। प्राचीन यहूदियों में भी इसी प्रकार का कर वसूल करने का रिवाज था। ईसा की छठी शताब्दी आते-आते, यूरोप में यह कर आम हो गया था और 10वीं शताब्दी से यह इंग्लैंड में अनिवार्य बना दिया गया था। अंततोगत्वा 20वीं शताब्दी के पूर्वार्द्ध में इसे खत्म कर दिया गया। फ्रांसीसी क्रांति से ठीक पहले इस कर का भुगतान ही तीसरे वर्ग के सदस्यों में असंतोष का प्रमुख कारण बना। (थर्ड एस्टेट भी देखें)

ٹائیڈ (دسواں حصہ) اس اصطلاح سے مراد وہ محصول ہے جو یورپ میں چرچ کے انتظام اور پادریوں کے اخراجات کے لیے کسانوں سے سال میں زمینی پیداوار پر دسواں حصہ لیا جاتا تھا۔اس قسم کے محصول کی روایت ماضی میں بھی تھی جو کہ قدیم یہودیوں سے وصول کیا جاتا تھا۔ یہ چھٹی صدی عیسوی سے یورپ میں عام ہوا اور دسویں صدی عیسوی کے بعد سے برطانیہ میں لازم قرار دے دیا گیا جسے بیسویں صدی عیسوی کے نصف اول میں ختم کر دیا گیا۔ دسویں حصے کی ادائیگی انقلاب فرانس کے دوران تیسرے طبقہ کے اراکین میں زبردست اضطراب کا باعث ہوئی۔(مزید دیکھیں تیسرا درجہ)

Tolkappiyam It is the earliest surviving work on Tamil grammar said to have been composed by Tolakappiyar during the age of the *Sangama* (c. 500 BCE-500 CE.) in the form of *sutras* (formulae) dealing with the structure and other aspects of the language.

तोलकप्पियम यह तमिल व्याकरण की प्राचीनतम उपलब्ध पुस्तक है। इसकी रचना तोलकप्पियार द्वारा संगम काल (500 ई०पू० - 500 ई.) में सूत्रों के रूप में की गई थी जो तमिल भाषा के विन्यास एवं अन्य पक्षों से संबंधित थे।

تولک پیم یہ تمل قواعد پر مشتمل قدیم ترین کتاب ہے جس کی تدوین سنگم دور (500 قبل مسیح تا 500 صدی عیسوی) کے دوران تولکپیّار نے کی تھی جو تمل زبان کی بناوٹ اور اس کے دوسرے پہلوؤں کے بارے میں ہے۔

Trabeated The term refers to the use of post -and-lintel principle in the construction of a building. It involves the use of horizontal beams or lintels which are borne up by columns or posts.

ट्रेबिएटेड (टोडेदार) इस अंग्रेज़ी शब्द का तात्पर्य भवन निर्माण में खंभे और सरदल सिद्धांत के प्रयोग से है। इसके अंतर्गत आड़ी बीमों या सरदलों का इस्तेमाल किया जाता है जो स्तंभों या खूँटों के सहारे टिकी रहती हैं।

شہتیر اس اصطلاح سے مراد عمارت کی تعمیر میں کھمبے اور لینٹل کے اصول کا استعمال ہے۔ اس میں افقی بیموں یا لینٹل کا استعمال کیا جاتا ہے جو ستونوں یا کھمبوں کے سہارے ٹکے رہتے ہیں۔

Triratna, Ratnatraya In Jainism, the term refers to the three principles of right faith (*samyak darshana*), right knowledge (*samyak gyana*) and right conduct (*samyaka charitra*) which together constitute the path to salvation (*moksha-marg*). Of these *triratnas* (literally, 'three jewels'), the first *ratna*, provides the foundation of the ethical and spiritual life of a follower from which arises the second *ratna* that leads to an enlightened understanding of the truth. In practice this knowledge needs to be united with the third *ratna* which is consisted of five observances (*vratas*). These observances are: non-violence (*ahimsa*); truthfulness (*satya*); non-stealing (*asteya*); chastity (*brahmcharya*); and non-attachment (*aparigraha*).

त्रिरत्न, रत्नत्रय जैन धर्म में इस शब्द का तात्पर्य उन तीन सिद्धांतों अर्थात् सम्यक् दर्शन, सम्यक् ज्ञान और सम्यक् चरित्र से है जो एक साथ मिलकर मोक्ष-मार्ग प्रशस्त करते हैं। इन तीन रत्नों में से पहला रत्न अनुयायी के नैतिक तथा आध्यात्मिक जीवन का आधार बनता है, जिससे दूसरा रत्न उत्पन्न होता है जो अनुयायी में सत्य की समझ उत्पन्न करता है। व्यवहार में इस ज्ञान को तीसरे रत्न, जिसके अंतर्गत पाँच व्रतों का पालन शामिल है, से जुड़ना होता है। ये पाँच व्रत हैं—अहिंसा, सत्य, अस्तेय, ब्रह्मचर्य और अपरिग्रह।

تری رتن، رتن ترئی اس سے مراد جین مت کے تین اصول: صحیح عقیدہ (سمیک درشن) صحیح علم (سمیک گیان) اور صحیح کردار (سمیک چریتر) ہیں جو ایک ساتھ نجات کی راہ (موکش مارگ) متعین کرتے ہیں۔ان تین رتنوں (لفظی معنی تین جواہر) میں سے پہلا رتن پیروؤں کے لیے اخلاقی اور روحانی زندگی کی بنیاد فراہم کرتا ہے جس سے دوسرے رتن کی نمود ہوئی ہے جو حق کی معرفت کے لیے روشن فہم عطا کرتی ہے۔ عملاً اس علم کا تیسرے رتن سے متحد ہونا ضروری ہے جس کے تحت پانچ ورتوں کی پابندی ضروری ہے۔ یہ ورتیں ہیں: عدم تشدد (اہنسا)، سچائی (ستیہ)، چوری نہ کرنا (استیہ)، پارسائی یعنی تجرد (برہمچریہ) اور دنیا سے بے نیازی (اپری گرہ)۔

Uu

Ulema, Ulama The term refers to the class of Islamic scholars who specialised in Muslim law, theology and logic. It is on account of their learning *(ilm)* in these areas that members of the *Ulema (alim)* functioned as teachers *(muallim)*, judges *(qazis)*, and lawyers *(mufti)* in Islamic societies and also as religious officers in Islamic state. During the Sultanate and the Mughal period the *Ulema* exercised great influence in deciding state policies, however their influence remained moderate to insignificant during the reigns of powerful kings like Alauddin Khilji and Akbar. Often the *Ulema* as a class is associated with the preservation of Islamic traditions although in many instances many of them have been pioneers of radical change.The class of *Ulema* is not a priestly class as in Islamic tradition every Muslim is entitled to lead the religious prayer. Nonetheless, as the members of the *Ulema* are educated in special schools and therefore, certified for their religious knowledge, they hold a status similar to that of priests in Islamic societies.

उलेमा, उलमा यह शब्द इस्लामी विद्वानों के उस वर्ग का द्योतक है जो मुस्लिम क़ानून, धर्म विज्ञान और तर्कशास्त्र के विशेषज्ञ थे। इन विषयों में उनकी विद्वता (इल्म) के कारण ही उलेमा (आलिम) वर्ग के सदस्य इस्लामी समाजों में अध्यापकों (मुअल्लिम), न्यायाधीशों (क़ाज़ी) एवं वकीलों (मुफ़्ती) और इस्लामी राज्य में धार्मिक अधिकारियों के रूप में कार्य करते थे। सल्तनत और मुग़ल काल में उलेमा ने राज्य की नीतियों के निर्धारण में बहुत प्रभावशाली भूमिका निभाई, किंतु अलाउद्दीन ख़िलजी और अकबर जैसे शक्तिशाली शासकों के शासन में उनका प्रभाव साधारण या नगण्य ही रहा। अकसर एक वर्ग के रूप में उलेमा का कार्य इस्लामिक परंपराओं की रक्षा से जुड़ा था, तथापि अनेक ऐसे उदाहरण मिलते हैं जिनसे यह पता चलता है कि समाज में आमूल परिवर्तन लाने में भी उनकी अग्रणी भूमिका रही है। उलेमा धार्मिक कृत्य कराने वालों का वर्ग नहीं था, क्योंकि इस्लामी परंपरा में हर मुसलमान धार्मिक प्रार्थना कराने का हक़दार होता है। फिर भी उलेमा वर्ग के सदस्य विशेष मदरसों में शिक्षित होने के कारण धार्मिक ज्ञान के लिए प्रमाणित होते हैं, इसलिए इस्लामी समाजों में उन्हें पादरियों जैसी ही प्रतिष्ठा प्राप्त होती है।

علما اس سے مراد اسلامی اسکالروں کی جماعت ہے جنھیں اسلامی قوانین، عقائد اور منطق میں مہارت حاصل ہوتی ہے۔ یہ اپنی انھیں مہارتوں (علم) کی بنیاد پر علما (عالم) اسلامی سماج میں استاذ (معلم)، جج (قاضی) اور وکیل (مفتی) اور اسلامی ریاست میں مذہبی کارندوں (افسر) کی حیثیت سے کام کرتے تھے۔ سلطنت اور مغل دور میں ریاستی منصوبوں کی تشکیل میں علما خاص کردار ادا کرتے تھے۔ تاہم طاقت ور حکمرانوں مثلاً علاءالدین خلجی اور اکبر کے دور میں ان کا اثر ورسوخ معتدل یا غیر اہم تھا۔ علما اکثر بحیثیت ایک جماعت اسلامی روایتوں کی حفاظت کے لیے متعین تھے۔ اگر چہ بہت سی مثالیں ایسی ہیں جن میں غیر معمولی تبدیلیوں کے لیے علما ذمے دار تھے۔ اسلامی روایت میں علما بحیثیت جماعت پادریوں کی طرح نہیں ہوتے بلکہ ہر مسلمان نماز پڑھانے کا حق رکھتا ہے۔ تاہم علما خاص درس گاہوں کے فارغ التحصیل اور مذہبی علوم میں مصدقہ طور پر سند یافتہ ہونے کی وجہ سے اسلامی سماج میں وہی مقام رکھتے ہیں جو پادریوں کا ہوتا ہے۔

Ulus In Mongol language the term initially referred to a number of kin groups who owed their allegiance to a chief. Subsequently the term also came to signify an indeterminate area (without fixed boundary). During the period of rapid Mongol expansion under Genghis Khan such territories *(ulus)* were allocated to his four sons. However by the middle of the 13th century the term carried the sense of a territorial dominion as each *ulus* came to be ruled by an individual dynasty.

उलुस मंगोल भाषा में यह शब्द आरंभ में अनेक परस्पर संबद्ध समूहों का द्योतक था जो एक मुखिया के प्रति निष्ठा रखते थे। आगे चलकर यह शब्द एक ऐसे मध्यवर्ती क्षेत्र का भी सूचक बन गया, जिसकी कोई निश्चित सीमा नहीं होती थी। चंगेज़ ख़ाँ के शासनकाल में जब मंगोल राज्य का तेज़ी से विस्तार हुआ तो ऐसे क्षेत्रों (उलुस) को उसके चार बेटों में बाँट दिया गया। किंतु 13वीं शताब्दी के मध्य तक इस शब्द को एक प्रभुतासंपन्न राज्य क्षेत्र के अर्थ में लिया जाता था, क्योंकि प्रत्येक उलुस एक राजवंश विशेष द्वारा ही शासित होने लगा था।

اُلوس منگولیائی زبان میں اس اصطلاح سے مراد بہت سے قرابت دار گروہ ہیں جو کسی ایک سردار کے تئیں وفادار ہوتے تھے۔ بعد میں اس اصطلاح کا استعمال ان غیر متعینہ علاقوں کی طرف اشارہ کرنے کے لیے بھی کیا گیا جن کی کوئی متعینہ حدود نہیں ہوتی تھیں۔ چنگیز خان کے ماتحت منگول کی تیز رفتار غیر معمولی توسیع کے زمانے میں اس طرح کے علاقے (اُلوس) اس کے چار بیٹوں کو دیے گئے تھے۔ تاہم تیرھویں صدی کے وسط سے اس اصطلاح نے علاقائی تسلط کا مفہوم حاصل کر لیا اس لیے کہ ہر اُلوس پر کسی ایک حکمراں کی ذاتی حکومت ہونے لگی تھی۔

Umma It is an Arabic word which means a community. In the specific context of Islam the word acquired significance before Muhammad's flight from Mecca in 622 CE (Hijra), when the major groups in Medina and the migrants from Mecca formed themselves into a single community (*umma*) through their acceptance of Allah as the supreme God and Muhammad as His prophet. However, in the course of time all those who accepted Islam came to be considered as a part of the *Umma*.

उम्मा यह एक अरबी शब्द है, जिसका अर्थ है 'एक समुदाय'। इस्लाम के एक ख़ास संदर्भ में इस शब्द ने 622 ई॰ में पैग़म्बर मुहम्मद के मक्का से पलायन से पहले एक विशेष अर्थ प्राप्त कर लिया, जब मदीना में रहने वाले प्रमुख समूहों ने और मक्का से आने वाले आप्रवासियों ने मिलकर अल्लाह को एक परम परमेश्वर और मुहम्मद को उसके पैग़म्बर के रूप में स्वीकार करते हुए अपना एक समुदाय (उम्मा) बना लिया। किंतु आगे चलकर उन सभी लोगों को जिन्होंने इस्लाम स्वीकार कर लिया था, उम्मा का ही एक हिस्सा माना जाने लगा।

اُمہ/امت یہ عربی لفظ ہے جس کا مطلب طبقہ یا قوم ہے۔ 622 عیسوی میں پیغمبر محمدؐ کے مکہ سے مدینہ ہجرت کرنے سے پہلے ہی یہ لفظ اسلام کے مخصوص سیاق میں ایک خاص مفہوم اختیار کر چکا تھا جب مدینہ کے بڑے گروہ اور مکہ کے مہاجرین نے اللہ کو خدائے برتر اور محمد کو اس کے رسولؐ کی حیثیت سے تسلیم کر کے خود کو ایک امت کی شکل میں ڈھال لیا۔ تاہم رفتہ رفتہ ان تمام لوگوں کو امت کا جز سمجھا جانے لگا جنھوں نے اسلام قبول کر لیا۔

Universal Adult Franchise It is a system by which all adult citizens of a country (a modern democratic state) are given the right to vote and elect their representatives for governance. Howeve, the democratic values underlying this system evolved over a long period of time as the right to vote was initially quite restricted. Although the constitution of United States of America was the first to recognise the concept of adult franchise, it granted this right only to a minority of the adult population. Similarly, despite the fact that the national assembly in revolutionary France passed the declaration of the rights of man, yet it took a great deal of struggle to realise the goal of universal adult franchise in France. For a very long time considerations of gender, property, race, educational qualifications etc. held up the prospect of UAF from becoming the democratic norm. Much to the credit of the framers of the Indian constitution universal adult franchise became one of its abiding features from the very beginning. As of now, all adult citizens of India above the age of 18 enjoy this right.

सार्वजनिक वयस्क मताधिकार यह एक ऐसी प्रणाली है जिसके अंतर्गत किसी देश (एक आधुनिक लोकतंत्रात्मक राज्य) के सभी वयस्क नागरिकों को मतदान करने और उसके द्वारा शासन हेतु अपने प्रतिनिधि चुनने का अधिकार दिया जाता है। किंतु इस प्रणाली के अंतर्गत उपलब्ध लोकतंत्रीय मूल्य विकसित होने में एक लंबा अरसा लगा क्योंकि प्रारंभ में मतदान का अधिकार काफ़ी सीमित था। यद्यपि संयुक्त राज्य अमेरिका के संविधान ने सर्वप्रथम वयस्क मताधिकार की अवधारणा को मान्यता दी थी, फिर भी उसने यह अधिकार वयस्क लोगों में से कुछ को ही दिया था। इसी प्रकार क्रांतिकारी फ्रांस में भी यद्यपि राष्ट्रीय विधानसभा ने मानव अधिकारों की घोषणा पारित कर दी थी फिर भी फ्रांस में सार्वजनिक वयस्क मताधिकार के लक्ष्य को प्राप्त करने के लिए काफ़ी संघर्ष करना पड़ा। काफ़ी लंबे समय तक लिंग, संपत्ति, प्रजाति, शैक्षिक योग्यताओं जैसे अनेक तत्वों ने सार्वजनिक वयस्क मताधिकार की संभावना को लोकतंत्रात्मक मानदंड बनने से रोके रखा। भारतीय संविधान निर्माताओं को यह श्रेय जाता है कि हमारे यहाँ सार्वजनिक वयस्क मताधिकार प्रारंभ से ही हमारे संविधान का अभिन्न अंग बन गया। इस समय भारत के सभी वयस्क नागरिक जिनकी आयु 18 वर्ष या उससे अधिक है, इस अधिकार का प्रयोग कर सकते हैं।

ہمہ گیر بالغان حق رائے دہی یہ انتخاب کا ایک نظام ہے جس میں تمام بالغ ملکی شہریوں (موجودہ جمہوری ریاستوں) کو حکومت کے لیے اپنا نمائندہ منتخب کرنے اور رائے دہی کا حق دیا جاتا ہے۔ تاہم اس نظام کے تحت جمہوری اقدار کو بحال کرنے میں طویل مدت لگی اس لیے کہ حق رائے دہی ابتدا میں بالکل محدود تھا۔ اگرچہ ریاست ہائے متحدہ امریکہ پہلا ملک ہے جس نے ہمہ گیر بالغان حق رائے دہی کو منظور کیا تاہم باشندوں میں صرف بالغ اقلیت کو ہی یہ حق دیا گیا تھا۔ اسی طرح اس حقیقت کے باوجود قومی اسمبلی نے انقلابی فرانس میں مردوں کے حقوق کا اعلان کر دیا تھا پھر بھی ہمہ گیر بالغان حق رائے دہی کے ہدف کو حاصل کرنے کے لیے فرانس میں سخت جدوجہد کرنی پڑی۔ عرصہ دراز تک جنس، جائداد نسل، تعلیمی لیاقتوں وغیرہ کے خیالات نے ہمہ گیر بالغان حق رائے دہی (UAF) کے امکانات کو جمہوری اصولوں میں شامل ہونے سے روک کر رکھا۔ آئینِ ہند کے تشکیل کنندگان کی بدولت ہمہ گیر بالغان حق رائے دہی ابتدا سے ہی آئینِ ہندوستان کا ایک مستقل جز بن گیا۔ جیسا کہ آج 18 سال سے زیادہ عمر والے ہر ہندوستانی شہری کو یہ حق حاصل ہے کہ وہ حق رائے دہی کا استعمال کر سکتے ہیں۔

Untouchability The term refers to a typical social practice that existed in India under which specific social groups on account of their traditional occupations of polluting nature were considered as 'untouchables' by other social groups. Though the practice finds no mention in the Vedas yet later treatises like the *Arthashashtra* and *Manusmriti* did respectively refer to segregation of groups performing unclean occupations from the rest of the society. In course of time the practice also came to involve imposition of severe social disabilities on such groups. Despite the fact that the rise of heterodox sects like Buddhism and subsequently the sweeping waves of the Bhakti movement made sincere efforts to ameliorate their condition, yet the practice continued unawaited. In modern times serious attempts were made both by the 19th century social reformers as well as by Mahatma Gandhi to eradicate this social evil. Through self respect movements and political mobilisation with the adoption of constitution of India in 1950 the practice became unconstitutional. Further on the passage of the 'Untouchability Offence Act' of 1955 it became punishable by law. Successive governments in

independent India have also taken many steps of affirmative action to uplift the so called untouchable classes.

अस्पृश्यता यह शब्द भारत में अस्तित्व में रही एक खास किस्म की सामाजिक प्रथा का सूचक है, जिसके अंतर्गत समाज के कुछ खास समूहों को उनके द्वारा परंपरागत रूप से किए जाने वाले कार्यों के कारण, समाज के अन्य वर्गों द्वारा 'अछूत' समझा जाता था। यद्यपि वेदों में इस प्रथा का कोई उल्लेख नहीं मिलता, तथापि *अर्थशास्त्र* तथा *मनुस्मृति* जैसे परवर्ती ग्रंथों में गंदे कार्यों को करने वाले समूहों को समाज के अन्य वर्गों से अलग रखने की बात कही गई है। आगे चलकर इन समूहों पर अन्य कई प्रकार की सामाजिक अयोग्यताएं थोप दी गईं। हालाँकि बौद्ध धर्म जैसे कुछ असनातनी पंथों के प्रादुर्भाव से और आगे चलकर भक्ति आंदोलन के सुधारवादी सिद्धांतों से उनकी स्थिति में कुछ सुधार आया फिर भी यह प्रथा बराबर जारी रही। आधुनिक काल में 19वीं शताब्दी के समाज सुधारकों और महात्मा गांधी दो नों द्वारा इस सामाजिक बुराई को दूर करने के प्रयत्न किए गए। आत्मसम्मान संबंधी आंदोलनों और 1950 में भारतीय संविधान के प्रवर्तन के साथ राजनीतिक एकजुटता के कारण अस्पृश्यता की प्रथा असंवैधानिक घो षित कर दी गई। तत्पश्चात् 1955 में 'अस्पृश्यता अपराध अधिनियम' पारित किए जाने के बाद यह प्रथा कानून द्वारा एक दंडनीय अपराध बन गई। इसके अलावा स्वतंत्र भारत में क्रमिक रूप से कार्यरत सभी सरकारों ने अछूत कहे जाने वाले सभी वर्गों के उत्थान के लिए अनेक सकारात्मक कदम उठाए हैं।

چھوت چھات اس اصطلاح سے مراد ایک ایسا سماجی طریقۂ کار ہے جس کے تحت ہندوستان میں بعض طبقوں کو ان کے ناپاک روایتی پیشوں کی وجہ سے سماج کے دوسرے طبقے اچھوت سمجھتے تھے۔ اگرچہ اس طریقے کا ذکر ویدوں میں نہیں ہے پھر بھی بعد کی کتابوں مثلاً ارتھ شاستر اور منوسمرتی دونوں میں چند گروہوں کو ناپاک پیشہ اختیار کرنے کی وجہ سے سماج کے بقیہ گروہوں سے الگ ہونا بتایا گیا ہے۔ رفتہ رفتہ ان گروہوں پر بہت سی سخت سماجی پابندیاں بھی عائد ہوگئیں۔ اس حقیقت کے باوجود کہ بہت سے آزاد خیال فرقے مثلاً بدھ مت اور بعد میں بھکتی تحریک کی کامیاب لہروں نے ان کی حالت کو بہتر کرنے کے لیے پرخلوص جدوجہد کی، پھر بھی یہ طریقہ آج تک مسلسل جاری ہے۔ جدید دور میں 19 ویں صدی کے سماجی مصلحین اور مہاتما گاندھی دونوں نے اس سماجی برائی کو ختم کرنے کی سنجیدہ کوششیں کیں۔ تحریک عزت نفس اور سیاسی تحریکات کی وجہ سے 1950 میں آئینِ ہند کو تسلیم کرنے کے ساتھ ہی اس طریقے کو غیر قانونی قرار دے دیا گیا۔ مزید یہ کہ 1955 کے قانون اہانت چھوت چھات (انٹچ ایبلیٹی آفنس ایکٹ) کے تحت اس طریقے کو قانوناً جرم قرار دے دیا گیا۔ آزاد ہندوستان میں آنے والی حکومتوں نے بھی اچھوت سمجھے جانے والے طبقے کی فلاح کے لیے بہت سے مثبت اقدام کیے ہیں۔

Upanayana Among the sacraments (sanskaras) recognised in the Hindu tradition the term stands for taking the child to a teacher for education. Its most notable feature rests on the belief that by performing this rite the initiated would receive a spiritual rebirth *(dvija)*.This sacrament was reserved for the young male members of the first three varnas namely the Brahmans, the Kshatriyas and the Vaishyas with the ideal age 8, 11 and 12 respectively prescribed for their initiation. However, there are also instances of girls having been initiated during the Vedic times. As a mark of such initiation the initiates (*u p a n i t a*) would wear the sacred thread (*yagyonpavita*) which would continuously remind them of their vow to steadfastly pursue their social religious duties. In due course of time , as proficiency in Vedic studies was more exclusively expected of the Brahmans, the sacrament remained confined to the latter which is performed to the present day.

उपनयन यह हिंदू परंपरा में मान्यता प्राप्त संस्कारों में से एक संस्कार है जिसका तात्पर्य है शिक्षा के लिए बालक को गुरु के पास ले जाना। इस संस्कार की सबसे उल्लेखनीय विशेषता यह विश्वास है कि इसके द्वारा उपनीत बालक को आध्यात्मिक जन्म अर्थात् 'द्विज' का दर्जा प्राप्त हो जाएगा। यह संस्कार प्रथम तीन वर्णों अर्थात् ब्राह्मण, क्षत्रिय और वैश्य के बालकों के लिए ही आरक्षित था। इस संस्कार के लिए ब्राह्मण बालक की आदर्श आयु 8 वर्ष, क्षत्रिय बालक की 11 वर्ष और वैश्य बालक की 12 वर्ष मानी गई थी। किंतु, कुछ ऐसे भी उदाहरण मिले हैं जिनसे यह पता चलता है कि वैदिक काल में लड़कियों का भी उपनयन संस्कार होता था। उपनयन संस्कार के प्रतीक के रूप में उपनीत बालक को यज्ञोपवीत पहनाया जाता था, जो उन्हें अपने सामाजिक, धार्मिक कर्तव्यों का पालन करने के व्रत की निरंतर याद दिलाता रहता था। कालांतर में वैदिक अध्ययन का कार्य अधिकतर ब्राह्मणों से ही अपेक्षित होने के कारण यह संस्कार भी ब्राह्मणों तक ही सीमित हो गया, जो आज तक चल रहा है।

اُپنیان یہ ہندو روایت کی ایک تسلیم شدہ مقدس رسم (سنسکار) ہے جس میں بچے کو استاذ کے پاس آغاز تعلیم کے لیے لے جایا جاتا ہے۔ اس کی خاص خوبیوں کا انحصار اس عقیدے پر ہے کہ اس رسم کی ادائیگی سے روحانی حیات نو (دوِیج) حاصل ہوتی ہے۔ یہ مقدس رسم ابتدائی تین ورنوں یعنی برہمن، کشتریہ اور ویشیہ کے لڑکوں کے لیے ہی بالترتیب ان کی مثالی عمروں 8، 11 اور 12 سال کے ساتھ محفوظ تھی۔ لیکن کچھ ایسی مثالیں بھی ہیں کہ ویدک عہد میں لڑکیوں کو بھی اس رسم کی ادائیگی کے لیے استاذ کے پاس لے جایا جاتا تھا۔ اس رسم کے ادا کرنے والے (اُپنیت) کو بطور نشان مقدس دھاگا (یگیو پویت) باندھا جاتا ہے جو مسلسل اس بات کو یاد دلاتا ہے کہ وہ ثابت قدمی سے اپنے سماجی و مذہبی فرائض کی پیروی کرے۔ مرور ایام کے ساتھ ویدوں کے مطالعے میں مہارت کی امید خاص طور پر برہمنوں سے کی جانے لگی۔ چنانچہ بعد میں یہ مقدس رسم (سنسکار) بھی ان تک ہی محدود ہو کر رہ گئی جو آج تک جاری ہے۔

Upanishads It is the plural of the Sanskrit word 'upanishad' which means 'sitting near devotedly'. Since

the Upanishads form the last part of the Vedas these are also called the Vedanta. The Upanishads represent the philosophical essence of the Vedas and like the latter were handed down the generations orally. Originally how many Upanishads existed, is not known. Though the *muktika* Upanishad provides a list of 108 Upanishads which vary in length and style of composition. Out of these Adishankara had recognised 16 as authoritative and had written commentaries on 10, which are *Isha, Kena, Katha, Prashna, Mundaka, Mandukya, Chandogya, Brahdaranyaka, Aitreya* and *Taittiriya*. The importance of the Upanishads in Vedic studies can be gauged from the latters declaration that 'the being that is to be known (can be had) only through the Upanishads'.Our nation's motto *Satyameva jayate* is taken from the *Mundakopanishad*.

उपनिषद् यह संस्कृत भाषा का शब्द है, जिसका शाब्दिक अर्थ है 'समर्पित भाव से पास बैठना'। चूँकि उपनिषद् वैदिक साहित्य के अंतिम भाग हैं, इसलिए इन्हें वेदांत भी कहा जाता है। उपनिषद् वेदों का दार्शनिक सार प्रस्तुत करते हैं और वे वेदों की तरह ही पीढ़ी-दर-पीढ़ी मौखिक रूप से सौंपे जाते रहे हैं। मूल रूप में कितने उपनिषद् थे, यह ज्ञात नहीं है। वैसे तो मुक्तिक उपनिषद् में 108 उपनिषदों की सूची मिलती है जो आकार तथा रचना शैली की दृष्टि से भिन्न-भिन्न प्रकार के हैं। आदिशंकर ने इनमें से 16 उपनिषदों को ही प्रामाणिक माना था और उनमें से 10 पर अपना भाष्य लिखा था। ये 10 उपनिषद् हैं – *ईश, केन, कठ, प्रश्न, मुंडक, माण्डूक्य, छांदोग्य, बृहदारण्यक, ऐतरेय* और *तैत्तिरीय*। वैदिक अध्ययन में उपनिषदों का महत्व उनमें की गई इस घोषणा से ही जाना जा सकता है कि 'ज्ञेय का ज्ञान उपनिषदों से ही हो सकता है'। हमारे राष्ट्र का आदर्श वाक्य 'सत्यमेव जयते' *मुंडकोपनिषद्* से लिया गया है।

اپنشدیں یہ سنسکرت لفظ اپنشد کی جمع ہے جس کے معنی ''مراقبہ میں بیٹھنا'' ہے۔ چوں کہ اپنشدیں ویدوں کے آخری حصے پر مشتمل ہیں اس لیے انھیں ویدانت بھی کہا جاتا ہے۔ اپنشدیں ویدوں کی فلسفیانہ روح کو پیش کرتی ہیں جو زبانی طور پر بعد کی نسلوں تک پہنچتی رہی ہیں۔ یہ اصلاً کتنی تھیں یہ معلوم نہیں ہے۔ تاہم مکتک اپنشد 108 اپنشدوں کی فہرست فراہم کرتی ہے جو کہ طوالت اور ترتیب کے لحاظ سے مختلف ہیں۔ ان میں آدی شنکر نے 16 کو مستند قرار دیا اور دس پر تبصرہ بھی کیا، جن کے نام ہیں۔ ایش، کین، کٹھ، پرشن، منڈک، مانڈوکیہ، چنڈ گیا، برہ درنیک، ایتریا اور تیتریا۔ ویدوں کے مطالعہ کے لیے اپنشدوں کی اہمیت کا اندازہ بعد کے اس بیان سے کیا جاسکتا ہے کہ ''وجود باری کا پتا صرف اپنشد سے ہی معلوم ہوتا ہے''۔ ہمارا قومی مقصد ''ستیہ میو جیتے'' مونڈک اپنشد سے لیا گیا ہے۔

Ur The term refers to one of the three types of village assemblies that are found in Tamil inscriptions,the other two being the *Sabha* and the *Nagaram*. According to some historians though the term also refers to one of the basic units of the rural society in early medieval south India, especially in the Cholamandalam. This was the commonest type of village assembly which included all classes of land holding people in the village whereas the *Sabhas* and the *Nagarams* were exclusive assemblies of the Brahmans and the traders and merchants respectively. So far as the functions of the *ur* is concerned it dealt with matters related to land management, irrigation, roads, charitable endowments etc.It is also suggested that the *ur* made rules for its own functioning however in case of an issue of larger concern all the three kinds of assemblies consulted each other to arrive at a decision.

उर तमिल अभिलेखों में तीन प्रकार की ग्राम सभाओं का उल्लेख मिलता है। 'उर' उनमें से एक है और 'सभा' तथा 'नगरम' शेष दो हैं। कुछ इतिहासकारों के अनुसार यह शब्द आरंभिक मध्यकालीन दक्षिण भारत विशेष रूप से चोल मंडलम में ग्रामीण समाज की एक बुनियादी इकाई के लिए भी प्रयुक्त होता था। उर सबसे सामान्य ग्राम सभा थी, जिसमें भूमि रखने वाले ग्रामीण लोगों के सभी वर्ग शामिल थे, जबकि सभा में केवल ब्राह्मण और नगरम में व्यापारी तथा सौदागर लोग शामिल होते थे। जहाँ तक उर के कार्यों का संबंध है यह भूमि प्रबंध, सिंचाई, सड़क, धर्मदाय आदि से संबंधित मामलों को निपटाती थी। यह भी कहा जाता है कि उर स्वयं अपने कार्य संचालन के लिए नियम बनाती थी, किंतु यदि कोई व्यापक महत्त्व का प्रश्न उपस्थित होता था तो उसका निर्णय करने के लिए तीनों सभाएँ एक-दूसरे से परामर्श करती थीं।

اُر اس اصطلاح سے مراد تمل کتبوں میں مذکور تین طرح کی دیہی اسمبلیوں میں سے ایک ہے۔ دوسری دو اسمبلیاں سبھا اور نگرم ہیں۔ بعض مورخین کے مطابق اس اصطلاح سے مراد ابتدائی عہد وسطیٰ میں جنوبی ہندوستان بالخصوص چولا منڈلم کے دیہی سماج کی ایک بنیادی اکائی بھی ہے۔ یہ ایک طرح سے گاؤں کی عام اسمبلی تھی جس میں گاؤں کے ہر طبقہ کے مالکانِ زمین شریک ہوتے تھے۔ جب کہ سبھا میں صرف برہمن اور نگرم میں صرف تاجر اور سوداگر شریک ہوتے تھے۔ جہاں تک اُر کی ذمے داریوں کا تعلق ہے تو یہ زمین، سینچائی، سڑک اور خیراتی عطیات وغیرہ سے متعلق انتظامی امور کی دیکھ ریکھ کرتی تھی۔ کہا جاتا ہے کہ اُر اپنی ذمے داریوں سے متعلق خود قانون بناتی تھیں۔ تاہم بڑے مسائل کے حل کے لیے تینوں طرح کی اسمبلیاں ایک دوسرے سے مشورہ کرتی تھیں۔

Urbanisation In history the term refers to the process through which cities are formed. The earliest known examples of cities go back to the 4th millennium BCE when in Mesopotamia, between the river Tigris and Euphrates, settled agriculture and surplus food production allowed large segments of populations to settle in concentrated areas and engage in non agricultural activities. In the Indian subcontinent too a largely city based civilisation developed around Harappa and Mohenjodaro in the 3rd millennium BCE. A second urbanisation in the Ganga Valley occurred around 6th

century BCE on account of improved knowledge of cultivation and the use of effective implements made of iron. Increasing trade in grain and other manufactured goods was both a cause and consequence of this process of urbanisation. The growth of money economy and minting of coins also became a hallmark of this process. During the medieval period also the process of urbanisation continued as new centres of political power, trade and commerce, and pilgrimage flourished. In modern times in the wake of the Industrial revolution rapid urbanisation was witnessed in Europe and north America. Consequent upon the British rule a similar phenomenon also gradually occurred in India.

नगरीकरण इतिहास में यह शब्द उस प्रक्रिया का द्योतक है जिसके माध्यम से नगरों का निर्माण होता है। नगर निर्माण के प्राचीनतम उदाहरण चौथी सहस्त्राब्दी ई०पू० के हैं जब मेसोपोटामिया में दजला और फ़रात नदियों के मध्यवर्ती प्रदेश में स्थायी कृषि और आवश्यकता से अधिक खाद्य उत्पादन के कारण भारी संख्या में लोग कुछ निर्धारित स्थानों पर बस गए और कृषि-भिन्न गतिविधियों में संलग्न हो गए। भारतीय उपमहाद्वीप में भी तीसरी सहस्त्राब्दी ई०पू० में हड़प्पा और मोहनजोदड़ो के आस-पास अधिकांशत: नगर-आधारित सभ्यता विकसित हुई। कृषि संबंधी ज्ञान में बढ़ोतरी और लोहे से बने कारगर औज़ारों के इस्तेमाल के कारण छठी शताब्दी ई०पू० के आस-पास गंगा की घाटी में द्वितीय नगरीकरण हुआ। खाद्यान्नों तथा अन्य निर्मित वस्तुओं के व्यापार में हुई वृद्धि नगरीकरण की इस प्रक्रिया का कारण और परिणाम दोनों थी। मुद्रा आधारित अर्थव्यवस्था का विकास तथा सिक्कों का निर्माण इस प्रक्रिया के विशेष अंग थे। मध्यकाल में भी नगरीकरण की यह प्रक्रिया जारी रही जब राजनीतिक शक्ति, व्यापार तथा वाणिज्य और तीर्थयात्रा के नए केंद्र फले-फूले। आधुनिक काल में औद्योगिक क्रांति के प्रारंभ से ही यूरोप और उत्तरी अमेरिका में तेजी से नगरीकरण हुआ। भारत में भी ब्रिटिश शासन प्रारंभ होने के बाद शनै: शनै: ऐसी ही स्थिति उत्पन्न हुई।

شہرکاری تاریخ میں اس اصطلاح سے مراد ایک ایسا عمل ہے جس کے ذریعے شہروں کی تشکیل ہوتی ہے۔ قدیم ترین معروف شہروں کی مثال گذشتہ چہار ہزار قبل مسیح ملتی ہے جب میسوپوٹامیہ میں دریائے دجلہ اور فرات کے درمیان مستقل زراعت اور غذائی اجناس زائد مقدار میں پیدا ہونے کے سبب کثیر تعداد میں لوگ مخصوص جگہ آباد اور غیر زراعتی سرگرمیوں میں مشغول ہو گئے۔ برصغیر ہند میں بھی تیسرے ہزارے قبل مسیح ہڑپا اور موہن جوداڑو کے آس پاس بڑی شہری تہذیب کی ترقی ہوئی تھی۔ دوسری شہرکاری تقریباً چھٹی صدی قبل مسیح کاشت کاری میں ترقی اور لوہے کے موثر اوزاروں کے استعمال کی وجہ سے وادیِ گنگا میں ہوئی۔ اناج اور دیگر مصنوعی سامانوں کی تجارت میں ترقی شہرکاری کا سبب اور نتیجہ بھی تھا۔ معیشت، زر اور سکہ سازی کی ترقی بھی اس طریقۂ کار کا اہم جز تھا۔ عہد وسطیٰ میں بھی شہرکاری کا عمل جاری رہا، اس لیے کہ اس دور میں بھی سیاسی طاقت، تجارتی و اقتصادی مراکز اور زیارت گاہوں کو عروج حاصل ہوا۔ عصر جدید میں یورپ اور شمالی امریکہ میں صنعتی انقلاب کے زیر اثر غیر معمولی طور پر شہر آباد ہوئے۔ اس طرح کے مظاہر برطانوی حکومت کے نتیجے میں رفتہ رفتہ ہندوستان میں بھی رونما ہوئے۔

Urf This is an Arabic word which was used to refer to the local customs and practices that prevailed in India during the rule of the Delhi sultans and the Mughals. Often these *urfs* were readily accepted in all cases where they did not contradict the Islamic laws (*sharia*). In cases, where there were diversions, the *urfs* were made acceptable through innovative legal interpretations (*hiyal*). The *Fatwa al Alamgiriyya*, a work of Islamic laws, which was composed during Aurangzeb's rule, explains such legal interpretations helped in striking a balance between the *sharia* and the *urfs*.

उर्फ़ यह एक अरबी शब्द है जिसका प्रयोग उन स्थानीय रीति-रिवाजों तथा पद्धतियों के लिए किया जाता है जो दिल्ली के सुल्तानों और मुग़लों के शासन काल में भारत में प्रचलित थीं। अकसर इन उर्फ़ों को उन सभी मामलों में बेहिचक स्वीकार कर लिया जाता था, जहाँ उनका इस्लाम के क़ानूनों (शरिया) से कोई टकराव नहीं था। लेकिन जहाँ कोई विरोध था, वहाँ उर्फ़ों को कोई नया क़ानूनी अर्थ (हियाल) देकर उन्हें स्वीकार्य बना लिया जाता था। इस्लामी क़ानूनों की किताब 'फ़तावा आलमगीरी', जो कि औरंगज़ेब के शासनकाल में रची गई थी, से पता चलता है कि इन क़ानूनी व्याख्याओं ने शरिया और उर्फ़ों में संतुलन स्थापित करने में मदद की।

عرف یہ عربی لفظ ہے جس کا استعمال ان علاقائی رسوم اور رواج کے لیے کیا جاتا ہے، جو ہندوستان میں دہلی کے سلطانوں اور مغلوں کے دور حکومت میں رائج تھے۔ اکثر و بیشتر اعراف کو ان تمام امور میں فوراً منظور کر لیا گیا جو اسلامی قوانین (شریعت) کے خلاف نہیں تھے۔ اگر کہیں شریعت کے مخالف بھی تھے تو انھیں اختراعی و شرعی تشریحات (حیل) کے بعد اپنا لیا گیا تھا۔ اسلامی قوانین کا مجموعہ فتاویٰ عالم گیری، جس کی تدوین بادشاہ اورنگ زیب کے دور میں ہوئی، شرعی تشریحات، شریعت اور اعراف کے درمیان غیر معمولی تطبیق کو واضح کرتا ہے۔

Ushr The term refers to a type of tax that was levied on land allotted to Muslims under the Delhi sultans and the Mughals. The tax was usually fixed at one – tenth of the agricultural produce if the land was watered by rain and at one-twentieth of the produce if artificial means bucket or wheels were employed.

उश्र यह एक प्रकार का कर होता था जो दिल्ली के सुलतानों और मुग़लों के शासनकाल में मुसलमानों को आवंटित ज़मीन पर लगाया जाता था। यह कर आमतौर पर उस समय खेती की उपज के 10वें भाग के बराबर होता था जब खेती की ज़मीन की सिंचाई वर्षा से होती थी और यह तब उपज के 20 वें भाग के बराबर होता था जब सिंचाई अरहट, बालटी आदि कृत्रिम साधनों से की गई होती थी।

عُشر اس اصطلاح سے مراد ایک قسم کا محصول ہے جو سلاطین دہلی اور مغلوں کے دور میں مسلمانوں کو دی گئی زمین پر لگایا جاتا تھا۔ عام طور پر یہ محصول متعین تھا۔ اگر بارش کے پانی سے کھیتی ہوتی ہو تو پیداوار کا دسواں حصہ اور اگر سینچائی کے لیے مصنوعی طریقہ کار مثلاً ڈول یا کنوئیں کا استعمال کیا جاتا تو پیداوار کا بیسواں حصہ لیا جاتا تھا۔

Uzhavar It is a Tamil word meant to refer to an ordinary ploughman or farmer in contrast to large landowners who are called *vellal*. (*See also,* VELLALA)

उलवर यह एक तमिल भाषा का शब्द है जिसका प्रयोग एक साधारण किसान या हलवाहे के लिए किया जाता है, जबकि बड़े भूमि स्वामियों को वेल्लाल कहा जाता है। (वेल्लाल भी देखें)

ازہاور یہ ایک تمل لفظ ہے جس سے مراد معمولی کسان یا ہل چلانے والوں سے ہے۔ اس کے مقابلے میں بڑے زمین داروں کو ویلال کہا جاتا تھا۔ (مزید دیکھیں: ویلال)

Vv

Vaishnavism The term refers to one of the theistic (belief in the existence of a personal God) ancient religious traditions of India of which Vishnu is the object of worship and devotion as the supreme God.The earliest references to Vishnu are found in the *Rigveda* where he has been adored as an aspect of Sun (*savitr*). In the post Vedic period Vishnu also came to be identified with Vasudeva Krishna, one of the ten incarnations (*avataras*) which he is supposed to have taken from time to time for the welfare of the world. According to the *Gita Govinda* of Jayadev the other nine incarnations of Vishnu are the Fish (*Matsya*), the Tortoise (*Kurma*), the Boar (*Varaha*), the Man-Lion (*Narsimha*), the Dwarf (*Vamana*), Parashram, Rama (the hero of the *Ramayana*), Buddha (founder of Buddhism) and *Kalki* (a would be incarnation). In its evolutionary course Vishnu was also identified with Narayana (Supreme Being) of cosmic character as testified by the *Shatapatha Brahamana*.In his iconographic representation Vishnu is usually depicted as a four-armed person of dark blue colour bearing in his hands a conch (*shankha*), a discus (*chakra*), a mace (*gada*) and a lotus (*padma*). Historically beginning with the 3rd century BCE Vaishnavism continued to grow widely across India through these identifications of Vishnu, Vasudeva Krishna and Narayana. From the Gupta period onwards temples were erected in his honour. From 8th century onwards it became one of the important strands of Bhakti movement. Presently it represents Hinduism in its most popular aspect in India and abroad.

वैष्णव संप्रदाय यह शब्द भारत की एक प्राचीन आस्तिकतावादी यानी व्यक्तिगत ईश्वर की सत्ता में विश्वास रखने वाली उस धार्मिक परंपरा का द्योतक है जिसके अंतर्गत विष्णु को एक सर्वोच्च परमात्मा के रूप में पूजा तथा भक्ति का आत्मबल माना जाता है। विष्णु का प्राचीनतम उल्लेख ऋग्वेद में पाया जाता है, जहाँ उन्हें सूर्य (सवितृ) के रूप में पूज्य माना गया है। वेदोत्तर काल में विष्णु को वासुदेव कृष्ण के रूप में भी अवतरित माना गया है। ऐसा माना जाता है कि विष्णु ने विश्व के कल्याण के लिए समय-समय पर दस अवतार लिए हैं। जयदेव कृत *गीत गोविंद* के अनुसार वासुदेव कृष्ण के अलावा विष्णु के अन्य नौ अवतार हैं – मत्स्य, कूर्म, वराह, नरसिंह, वामन, परशुराम, राम (रामायण के नायक), बुद्ध (बौद्ध धर्म के संस्थापक) और कल्कि (भावी अवतार)। विकास की प्रक्रिया में विष्णु को नारायण (परमात्मा) का भी रूप माना जाता है, जैसा कि शतपथ ब्राह्मण में प्रमाणित है। मूर्त रूप में विष्णु को आमतौर पर चार भुजाओं वाले श्याम रंग के व्यक्ति के रूप में दिखाया जाता है जो अपने चारों हाथों में क्रमश: शंख, चक्र, गदा और पद्म धारण किए हुए हों। ऐतिहासिक दृष्टि से वैष्णव धर्म तीसरी शताब्दी ई॰पू॰ से प्रारंभ होकर भारत भर में व्यापक रूप से विष्णु, वासुदेव कृष्ण और नारायण के रूपों में फैलता रहा। गुप्त काल से विष्णु के सम्मान में मंदिर बनाए जाने लगे। तत्पश्चात् 8वीं शताब्दीं से यह धर्म भक्ति आंदोलन का एक महत्वपूर्ण अंग बन गया। वर्तमान में यह धर्म भारत में और भारत से बाहर भी हिंदू धर्म को सबसे लोकप्रिय रूप में प्रस्तुत कर रहा है।

وشنومت اس اصطلاح سے مراد عقیدۂ توحید پر مبنی ہندوستان کی قدیم مذہبی روایت (ذاتی خدا کے وجود پر یقین) ہے جس میں وشنو کی پوجا اور پرستش سب سے عظیم دیوتا کی حیثیت سے کی جاتی ہے۔ رگ وید میں وشنو سے متعلق قدیم ترین حوالے ملتے ہیں جس میں اسے سورج (سویتر) کی شکل میں معبود ہونا بیان کیا گیا ہے۔ مابعد ویدک عہد وشنو کی شناخت، اس کے دس اوتاروں میں سے ایک، واسودیو کرشنا کے طور پر بھی کی گئی ہے۔ جن کے بارے میں خیال کیا جاتا ہے کہ گاہے بہ گاہے دنیا کی بھلائی کے لیے آتے رہے ہیں۔ جے دیو کی گیتا گووند کے مطابق وشنو کے دوسرے نو اوتار مچھلی (متسیہ)، کچھوا (کُورم)، سور (وراہ)، انسانی شکل کا شیر (نرسنگھ)، کوتاہ قد (ومنا)، پرشورام، رام (رامائن کا بہادر)، بدھ (بدھ مت کے بانی) اور کلکی (ہونے والے اوتار) ہیں۔ اپنے ارتقائی مرحلے میں وشنو کی شناخت ہمہ گیر خصوصیات کے حامل نرائن (عظیم ترین دیوتا) کے طور پر بھی کی گئی ہے جیسا کہ اس کی تصدیق شت پتھ براہمن نے کی۔ مجسماتی رونمائی میں وشنو کو عام طور پر گہرے نیلے رنگ کے چار بازوؤں والے آدمی کی شکل میں دکھایا جاتا ہے جس کے بازوؤں میں صدف (شنکھ)، چکر، گرز (گدا) اور کمل کا پھول (پدم) ہوتے ہیں۔ تاریخی لحاظ سے وشنومت کی ابتدا تیسری صدی قبل مسیح ہوئی اور مسلسل بڑے پیمانے پر وشنو، واسودیو کرشنا اور نرائن کی شناخت کے ساتھ پورے ہندوستان میں پھیلتی گئی۔ گپتا عہد کے بعد سے اس کی تعظیم و تکریم میں مندروں کی تعمیر شروع ہوئی۔ آٹھویں صدی عیسوی سے یہ بھکتی تحریک کا ایک اہم جز بن گیا۔ فی الحال یہ ہندوستان اور بیرون ہندوستان ہندومت کو سب سے بہتر انداز میں پیش کر رہا ہے۔

Vajapeya The term represented a kind of sacrifice (yajna) which was performed by kings wishing to attain supremacy over other kings in their pursuit of the ideal universal sovereignty. The sacrifice included a number of fertility rites and a ritual chariot race in which the king *(rajan)* raced against his kinsmen and defeated them. Literally meant"drink of strength", it was a sort of rejuvenation ceremony, which not only restored strength to the king but also raised his status from a rajan to that of a samrat. From later Vedic times onward, as competition among kings (tribal chiefs) increased for political ascendency (overlordship) through war and conquests, the sacrifice gained currency alongwith other

sacrifices like the *Rajasuya* (royal concecration) and *Ashwamedha* (horse sacrifice).
(*See also,* ASHWAMEDHA; RAJASUYA)

वाजपेय यह शब्द एक प्रकार के यज्ञ का द्योतक है जो ऐसे राजाओं द्वारा संपन्न किया जाता था जो आदर्श चक्रवर्ती सम्राट बनने के प्रयास में अन्य राजाओं पर आधिपत्य प्राप्त करने के इच्छुक होते थे। इस यज्ञ में उर्वरता संबंधी कई क्रियाएँ संपन्न करनी होती थीं और एक औपचारिक रथ-दौड़ का भी आयोजन किया जाता था, जिसमें राजा अपने बंधु-बांधवों के विरुद्ध दौड़ में उन्हें परास्त करता था। वाजपेय जिसका शब्दिक अर्थ है 'शक्ति का पेय', एक प्रकार का कायाकल्प संबंधी अनुष्ठान था, जिससे राजा को शक्ति की पुन: प्राप्ति तो होती ही थी, साथ ही उसकी प्रतिष्ठा राजा से बढ़कर सम्राट की हो जाती थी। परवर्ती वैदिक काल से जब राजाओं (जनजातीय प्रमुखों) में युद्ध एवं विजय के माध्यम से राजनीतिक अधिसत्ता प्राप्त करने की होड़ लगी, तब यह यज्ञ भी राजसूय तथा अश्वमेध जैसे अन्य यज्ञों की तरह महत्वपूर्ण हो गया।
(अश्वमेध, राजसूय भी देखें)

واجپے اس اصطلاح سے مراد ایک قسم کی قربانی ہے جسے دوسرے بادشاہوں پر حصول برتری کے خواہش مند بادشاہ اپنی مثالی اور آفاقی طاقت کی جستجو میں دیتے تھے۔ اس میں زرخیزی سے متعلق متعدد رسوم اور رتھوں کی دوڑ کی ایک روایت بھی شامل تھی جس میں راجا (راجن) خود اپنے رشتے داروں سے مقابلہ کرتا اور انھیں شکست دیتا تھا۔ اس کا لفظی مفہوم "طاقت کی شراب" ہے۔ یہ ایک طرح سے تجدید شباب کا جشن تھا جو نہ صرف بادشاہ کی طاقت کو ازسرِ نو بحال کرتا تھا بلکہ اس کی حیثیت اور رتبے کو بھی راجن سے بڑھا کر شہنشاہ (سمراٹ) بنا دیتا تھا۔ مابعد ویدک عہد جب بادشاہوں (سردارانِ قبیلہ) کے مابین سیاسی بالادستی کے لیے مقابلہ جنگ اور شکستوں کی شکل میں بڑھ گیا تو اس قربانی کی بھی اہمیت دوسری قربانیوں مثلاً راجسویہ (مقدس شاہی عمل) اور اشومیدھ (گھوڑوں کی قربانی) کی طرح بڑھ گئی۔ (مزید دیکھیں اشومیدھ، راجسویہ)

Varna The term refers to the fourfold classification of the society in ancient India as was conceptualised first by the Vedas.This is evident from the *Purushsukta* hymn, found in the tenth mandala of the *Rigveda*, in which the four classes namely; the brahmana, kshatriya, vaishya and shudra were said to have been borne out of the four limbs of the primeaval being (*purusha*)-brahmana from the mouth (*mukham*), kshatriya from the arms (*bahu*), vaishya from the thighs (uru) and shudra from the feet (*padbhyam*). According to the *Bhagvadgita*, this classification was made taking into account the attributes (*gunas*) and functional aptitudes (*karmas*) of each class. It was expected that each class would perform its assigned duties without encroaching upon the specific duties of other classes and thereby attain perfection. Accordingly, the specific duties that were assigned to the brahmanas consisted of performing sacrifices, studying and teaching of the Vedas; for the kshatriyas protecting people and maintaining social order; for the vaishyas engaging in agriculture, industry and commerce and producing wealth and, for the shudras serving the society as a whole. Gradually this scheme of social classification came to be associated with birth and hence acquired a hereditary character from which grew the Indian caste system.

वर्ण यह शब्द प्राचीन भारत में समाज के चतुर्वर्णीय वर्गीकरण का सूचक है जिसकी संकल्पना सर्वप्रथम वेदों द्वारा की गई थी। इस वर्गीकरण का उल्लेख सर्वप्रथम ऋग्वेद के दशम मंडल के पुरुष सूक्त में मिलता है, जहाँ यह कहा गया है कि चार वर्णों अर्थात् ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य और शूद्र की उत्पत्ति विराट पुरुष के चार भिन्न-भिन्न अंगों से हुई थी; अर्थात् ब्राह्मण मुख से, क्षत्रिय भुजाओं से, वैश्य जंघाओं से और शुद्र पैरों से उत्पन्न हुए। भगवद्गीता के अनुसार यह वर्गीकरण प्रत्येक वर्ण के गुणों और कार्यों (कार्यात्मक अभिवृत्तियों) को ध्यान में रखते हुए किया गया था। यह अपेक्षा की गई थी कि प्रत्येक वर्ण उसे सौंपे गए कर्त्तव्य ही करेगा, दूसरे वर्णों के कार्य क्षेत्र में अतिक्रमण नहीं करेगा और इस प्रकार वह पूर्णता प्राप्त करेगा। तदनुसार, ब्राह्मणों के कर्म थे – यज्ञ करना-कराना, वेदों का अध्ययन और अध्यापन करना, क्षत्रियों के लिए जनसाधारण की रक्षा करना और सामाजिक व्यवस्था बनाए रखना, वैश्यों के लिए कृषि, उद्योग और वाणिज्य में संलग्न रहना तथा धन उत्पन्न करना और शूद्रों के लिए संपूर्ण समाज की सेवा करना जैसे कार्य निर्धारित किए गए थे। धीरे-धीरे सामाजिक वर्गीकरण की यह योजना जन्म के साथ जुड़ गई और इसने वंशानुगत स्वरूप प्राप्त कर लिया जिसके फलस्वरूप आगे चलकर भारतीय जाति व्यवस्था का विकास हुआ।

ورن (ذات) اس اصطلاح سے مراد قدیم ہندوستانی سماج کی چار طبقاتی تقسیم ہے جس کا تصور سب سے پہلے ویدوں میں ملتا ہے۔ رگ وید کے دسویں منڈل میں اس کا ثبوت پروش سکت کی ثناخوانی سے ملتا ہے جس میں چار ذاتوں مثلاً برہمن، چھتریہ، ویش اور شودر کے بارے میں کہا گیا ہے کہ ماقبل تاریخ کی ہستی (پرش) کے جسم کے چار مختلف عضو سے پیدا ہوئے ہیں: برہمن منہ (موکھم) سے، چھتریہ بازو (باہو) سے، ویش ران (اُرو) سے اور شودر پاؤں (پدھیم) سے۔ بھگوت گیتا کے مطابق یہ درجہ بندی ہر ذات کی اپنی خوبیوں (گُن) اور کام (کرم) کی صلاحیتوں کے مدنظر کی گئی تھی۔ اس بات کی توقع کی گئی تھی کہ ہر ذات کے لوگ اپنے سپرد کی گئی ذمے داریوں کو دوسروں کے مخصوص فرائض میں مداخلت کیے بغیر انجام دیں گے اور انھیں درجۂ کمال تک پہنچائیں گے۔ چنانچہ جو ذمے داریاں برہمنوں کے سپرد کی گئیں ان میں قربانیاں دینا، ویدوں کو پڑھنا اور پڑھانا تھا۔ چھتریوں کے ذمے لوگوں کی حفاظت اور سماجی نظم ونسق کو بحال رکھنا تھا۔ ویشوں کے ذمے زراعت، صنعت، تجارت اور دولت پیدا کرنا تھا۔ جب کہ شودروں کے ذمے پورے سماج کی مکمل طور پر خدمت کرنا تھا۔ رفتہ رفتہ سماجی درجہ بندی کا یہ منصوبہ پیدائش کی بنیاد پر نافذ ہونے لگا اور یہیں سے فرق مراتب جیسی ذہنیت شروع ہوئی اور اس سے ہندوستانی نظامِ ذات پات کو فروغ ملا۔

Varnasamkara The concept refers to inter-mixing of Varnas through marriage, a social phenomenon which is spoken of by the Dharmasutras and Smritis of the post later Vedic period. From the frequent mention of the proliferation of intermixed castes in these texts, it is assumed that both *anuloma* (where men of higher varnas married women of lower varnas) and *pratiloma* (where men of lower varnas married women of higher varnas) marriages did take place. Although the later variety of marriages were socially looked down upon. In certain instances the offsprings of such marriages were considered outcastes (chandalas) or said to have relegated to a fifth Varna. However according to the *Manusmriti* all mixed offsprings are considered as belonging to the fourth Varna (shudra) thereby proliferating the number of jatis (castes) within this category. According to certain other authorities offsprings of various mixed marriages enjoyed an intermediate position between the varnas of their parents. Although in case of the *pratiloma* marriages the offsprings were given a status lower than that of either parents. In any case the complex caste system which came to characterise the Indian society from then on is considered to be a result of such intermarriages giving rise to the phenomenon of the *varnasankara*.

(*See also* ANULOMA; PRATILOMA)

वर्ण संकर इस संकल्पना का तात्पर्य है विवाह के द्वारा वर्णों का अंतर्मिश्रण। इस सामाजिक घटना का उल्लेख वेदोत्तरकालीन धर्म सूत्रों तथा स्मृतियों में किया गया है। इन धर्म ग्रंथों में स्थान-स्थान पर अंतर्जातीय विवाहों का उल्लेख मिलता है, जिससे यह निष्कर्ष निकाला जा सकता है कि अनुलोम (उच्चवर्ण के पुरुष का निम्नवर्ण की स्त्री से विवाह) और प्रतिलोम (निम्नवर्ण के पुरुष का उच्चवर्ण की स्त्री से विवाह) दोनों प्रकार के विवाह प्रचलित हो गए थे। किंतु प्रतिलोम विवाहों को सामाजिक दृष्टि से अच्छा नहीं माना जाता था। कुछ स्थितियों में ऐसे विवाह से उत्पन्न होने वाले बच्चों को चांडाल (जाति बहिष्कृत) माना जाता था अथवा उन्हें पाँचवें वर्ण में रखा जाता था। किंतु मनुस्मृति के अनुसार सभी वर्णसंकर बच्चे चौथे वर्ण (शूद्र) के माने गए, जिसके परिणामस्वरूप इस वर्ण में जातियों की संख्या बहुत बढ़ गई। कुछ अन्य स्मृतिकारों के अनुसार विभिन्न अंतर्जातीय विवाहों से उत्पन्न संतानों को पिता और माता के वर्णों के बीच की स्थिति में रखा गया। प्रतिलोम विवाहों से उत्पन्न बच्चों को पिता या माता के वर्ण से नीचे के वर्ण की प्रतिष्ठा दी जाती थी। इस प्रकार के अंतर्जातीय विवाहों के परिणामस्वरूप ही भारतीय समाज की जटिल जाति व्यवस्था का उदय हुआ और वर्णसंकरों में वृद्धि हुई। (अनुलोम, प्रतिलोम भी देखें)

ورن سنکر اس تصور سے مراد شادی کے سبب ذات میں ہونے والا اختلاط ہے۔ یہ ایک ایسا سماجی مظہر ہے جس کا تذکرہ دھرم سوتروں اور ویدک عہد کے بعد کی سمرتیوں میں کیا گیا ہے۔ ان متون میں مخلوط النسل ذاتوں کے بکثرت تذکرے سے گمان ہوتا ہے کہ انولوم (جس میں اونچی ذات کا مرد نچلی ذات کی عورت سے شادی کرتا تھا) اور پرتی لوم میں (نچلی ذات کا مرد اونچی ذات کی عورت سے شادی کرتا تھا) شادیاں ضرور واقع ہوئی ہیں۔ اگرچہ بعد میں مختلف طرح کی شادیوں کو سماجی طور پر حقیر سمجھا جانے لگا تھا۔ مخصوص مثالیں ہیں کہ اس قسم کی شادیوں سے پیدا ہونے والی اولاد کو نظام ذات پات سے باہر (چنڈال) یا پانچویں ذات سے متعلق سمجھا جاتا تھا۔ لیکن منوسمرتی کے مطابق تمام مخلوط النسل اولاد کو بھی چوتھی ذات (شودر) سے تعلق رکھنے والا تصور کیا جاتا تھا۔ چنانچہ متعدد ذاتیں اسی میں پھیلیں۔ دیگر مخصوص مقتدرہ کے مطابق مخلوط شادیوں کے نتیجے میں پیدا ہونے والی مخلوط النسل اولاد کو ان کے اپنے والدین کی ذات کے مابین رکھا جاتا تھا۔ اگرچہ پرتی لوم شادی سے پیدا ہونے والی اولاد کو والدین کی ذات سے نیچے رکھا جاتا تھا۔ بہرصورت ذات پات کے اس پیچیدہ نظام نے ہندوستانی سماج کو تشکیل دیا جس کے بارے میں خیال کیا جاتا ہے کہ اسی قسم کے ازدواج غیر باہمی (خاندان و نسل سے باہر شادی کرنا) کے نتیجے میں ورن سمکرا کے تصور کو فروغ ملا۔ (مزید دیکھیں انولوم، پرتی لوم)

Vassals, Vassalage During the medieval period in Europe, which is often described as the 'age of feudalism',the term 'vassal' referred to a person, usually a noble, who received a measure of land called 'fief' from an overlord in return for his promise of fealty (allegiance or faithfulness) in a solemn ceremony called'homage'. This practice of paying homage to the overlord is known as'vassalage'. It carried certain duties and obligations as part of the feudal contract between the vassal as well as the overlord. In a symbolic act called the'investiture' the overlord allowed the vassal to administer the fief and assured him of protection. The vassal in turn had the duty to provide military service at least for 40 days in a year and pay taxes to the lord apart from ransom if the lord was captured by enemies in a battle. Overall, this system of over lordship and vassalage made up what is known as feudalism.

वैसल यूरोप में मध्यकाल के दौरान, जिसे अकसर सामंतवाद का युग कहा जाता है वैसल (दास) एक ऐसा व्यक्ति होता था जिसे अपने अधिपति द्वारा कुछ ज़मीन (फीफ़) दी जाती थी, जिसके बदले वह एक औपचारिक समारोह में अपने अधिपति के प्रति निष्ठा की शपथ लेता था। इस प्रकार औपचारिक रूप से निष्ठा दर्शाने को 'वैसलेज' कहा जाता था। दास और अधिपति के बीच के सामंतवादी संविदा के अंतर्गत दास को अपने अधिपति के प्रति अनेक कर्तव्य और दायित्व पूरे करने होते थे। प्रतिष्ठापन कहे जाने वाले एक प्रतीकात्मक अनुष्ठान के द्वारा अधिपति अपने दास को उसे सौंपी गई 'फ़ीफ़' (ज़मीन) पर प्रशासन करने की अनुमति और पूर्ण संरक्षण का आश्वासन देता था। इसके बदले दास को एक वर्ष में कम से कम 40 दिन के लिए सैन्य सेवा तथा कर भी देने पड़ते थे और यदि उसका अधिपति किसी लड़ाई में शत्रुओं द्वारा पकड़ लिया जाता था तो उसे छुड़ाने के लिए फ़िरौती भी देनी पड़ती थी। कुल मिलाकर आधिपत्य और सामंतता की इस प्रणाली को सामंतवाद कहा जाता है।

ماتحت زمین دار، ماتحت زمین داری عہدوسطیٰ کے یوروپ میں، جسے عموماً ''عہد جاگیرداری'' کے طور پر بیان کیا جاتا ہے، 'ماتحت زمین دار' (ویسل) عام طور پر ایک ایسا امیر (نوبل) ہوتا تھا جسے رسمی تقریب میں عہدِ وفاداری معروف بہ ''خراج عقیدت'' کے عوض بڑے سردار کی طرف سے جاگیردارانہ شرائط کے تحت کچھ پیمائش شدہ زمین دی جاتی تھی۔ بڑے سردار کو خراج عقیدت پیش کرنے کا یہ عمل ماتحت زمین داری (ویسلیج) کے طور پر جانا جاتا تھا۔ بڑے سردار اور ماتحت زمین دار کے درمیان جاگیردارانہ معاہدے کا ایک حصہ ہونے کی وجہ سے اس میں مخصوص فرائض اور ذمے داریاں شامل تھیں۔ ایک علامتی عمل کے ذریعے زمین دار جاگیردارانہ شرائط کے تحت حاصل شدہ زمین (Fief) کے انتظام وانصرام کی اجازت اپنے ماتحت زمین دار کو دیتا اور اس کی حفاظت کی یقین دہانی کرتا تھا۔ بدلے میں ماتحت زمین دار کو سال میں کم از کم چالیس دن اپنے مالک کی فوجی خدمت اور محصول بھی ادا کرنا پڑتا تھا اور اگر سردار جنگ میں دشمنوں کے ہاتھوں گرفتار ہو جاتا تو محصول کے علاوہ الگ سے فدیہ ادا کرنے کی ذمے داری بھی اٹھانی پڑتی تھی۔ بحیثیت مجموعی سرداری اور ماتحت زمین داری کے اس طریقے کو جاگیردارانہ نظام کہا جاتا ہے۔

Vedas, Vedic Literature The word Veda literally means knowledge. As a body of literature these are four in number–*Rig Veda*, *Sama Veda*, *Yajur Veda* and *Atharva Veda*. Further more, each of these Vedas is comprised of four parts namely, the *samhitas*, the *brahmanas*, the *aranyakas* and the *Upanishads*. The first two of these are designated as karma-kanda (the portion pertaining to rituals), the third one as the upasana kanda (or the portion relating to meditation) and the last one as the gyana-kanda (the portion dealing with knowledge). The samhitas are collections of sacred hymns composed in the form of verses and are dedicated to different gods and goddesses. The brahmanas contain details of sacrificial rites (yajna) and are composed mostly in prose. The aranyakas consist of mantras (sacred formulae) and could be regarded as a supplement to the brahmanas. Most of the Upanishads are chapters of the aranyakas except the *Isha Upanishad* which forms the last chapter of the *Vajasaneyi Samhita* of the *Shukla Yajurveda.* The entire corpus of Vedic literature is considered to be direct revelations from god and hence is regarded as *apaurusheya* or not of human origin. For the Hindus the Vedas comprise the ultimate truth and are called smriti (retaining by hearing) as these were passed down from generation to generation through oral transmission. The Vedas were composed over a long period as the divine truths embodied in them were revealed from time to time to the rishis (seers) in their state of deep meditation. Modern historians ascribe the dates of their composition from c.1500 BCE to 600 BCE.

वेद, वैदिक साहित्य वेद शब्द का अर्थ है 'ज्ञान'। एक साहित्य निकाय के रूप में वेद चार हैं – *ऋग्वेद्, सामवेद्, यजुर्वेद् और अथर्ववेद्*। फिर इन चारों में से प्रत्येक वेद के चार भाग हैं – संहिता, ब्राह्मण, आरण्यक और उपनिषद। इनमें से पहले दो भागों को 'कर्मकांड' (धार्मिक कृत्यों से संबंधित भाग), तीसरे भाग को 'उपासना कांड' (मनन-चिंतन से संबंधित भाग) और चौथे भाग को 'ज्ञानकांड' (ज्ञान से संबंधित भाग) कहा जाता है। संहिता भाग पवित्र मंत्रों के संग्रह हैं जो पद्यात्मक हैं और भिन्न-भिन्न देवी-देवताओं को समर्पित हैं। ब्राह्मण भागों में यज्ञों के विवरण दिए गए हैं और वे अधिकांशत: गद्यात्मक हैं। आरण्यकों में मंत्र (पवित्र सूत्र) दिए गए हैं और आरण्यकों को ब्राह्मण भागों का पूरक माना जा सकता है। अधिकतर उपनिषद आरण्यकों के ही अध्याय हैं, सिवाय *ईशोपनिषद्* के जो *शुक्ल यजुर्वेद* की *वाजसनेयी संहिता* का अंतिम अध्याय है। संपूर्ण वैदिक साहित्य को प्रत्यक्ष रूप से ईश्वर के मुख से प्रस्तुत माना जाता है और इसलिए इसे अपौरुषेय (जो मानव-रचित न हो) कहा जाता है। हिंदुओं के लिए वेद परम सत्य का स्रोत हैं और उन्हें स्मृति (सुनकर याद रखे हुए) भी कहा जाता है, क्योंकि वे मौखिक रूप से पीढ़ी-दर-पीढ़ी सौंपे गए थे। वेदों की रचना एक लंबी अवधि में होती रही थी क्योंकि उनमें संगृहीत दैवी सत्य एक साथ नहीं बल्कि समय-समय पर ऋषियों को उनके गंभीर चिंतन-मनन की अवस्था में प्रकट यानी दृष्टिगोचर हुए थे। आधुनिक इतिहासकारों के अनुसार वेदों की रचना 1500 – 600 ई॰पू॰ के बीच हुई थी।

ویدوں، ویدک ادب لفظ وید کا لفظی مفہوم علم ہے۔ بحیثیت ادب ان کی تعداد چار ہیں: رگ وید، سام وید، یجر وید اور اتھر وید۔ ان میں سے ہر ایک مزید چار حصوں یعنی سمہتا، برہمن، آرنیکا اور اُپنشد پر مشتمل ہیں۔ ان میں سے پہلے دو کرم کانڈ (رسوم پر مشتمل حصہ)، تیسرا اُپاسنا کانڈ (یا مراقبہ سے متعلق حصہ) اور آخری گیان کانڈ (علم سے متعلق حصہ) کے طور پر جانے جاتے ہیں۔ سمہتا کانڈ شعری ہیئت میں مقدس منتروں کے مجموعوں پر مشتمل ہے جو مختلف دیوی دیوتاؤں کی طرف منسوب ہیں۔ برہمن زمرے میں قربانی کی رسومات (یگیہ) کی تفصیلات دی گئی ہیں جو زیادہ تر نثر پر مشتمل ہیں۔ آرنیکا منتروں (مقدس قواعد) پر مشتمل ہے اسے برہمن کے لیے معاون تصور کیا جاتا ہے۔ اپنشد کے اکثر ابواب آرنیکا سے ماخوذ ہیں، سوائے ایشا اپنشد جو کہ شوکلا یجر وید کے واجنسی سمہتا کے آخری حصے کا ایک باب ہے۔ ویدک ادب کے تمام ذخیرے کو براہ راست خدا کی طرف سے نازل کردہ تصور کیا جاتا ہے اور یہی وجہ ہے کہ انھیں آسمانی صحائف (اپروشیا) یا غیر انسانی تخلیق تصور کیا جاتا ہے۔ ہندوؤں کے لیے یہ مطلق حق پر مشتمل ہیں اور انھیں سمرتی (سن کر محفوظ کیا ہوا) بھی کہا جاتا ہے کیوں کہ یہ ایک نسل سے دوسری نسل تک زبانی طور پر منتقل ہوتی آئی ہیں۔ ویدوں کو ایک لمبی مدت کے درمیان مدون کیا گیا کیوں کہ ان میں درج آسمانی حقائق وقتاً فوقتاً گہرے مراقبہ کی حالت میں رشیوں پر نازل ہوئے تھے۔ جدید مورخین ان کی تاریخِ تدوین 1500 ق م سے 600 ق م تک بیان کرتے ہیں۔

Vellala It is a Tamil term which refers to agriculturists who commanded a respectable social position during the age of the Sangam and after in Tamilham, roughly corresponding to modern Tamilnadu. The richer among them usually employed labourers to cultivate their lands whereas the poorer *vellala* cultivated their own fields. Other than owning land the richer *vellala* also held important positions in both the civil and military branches of administration. Under the Cholas they were invested with the titles 'Vel' and 'Arasu'. In the Pandya kingdom they enjoyed the title of 'kavidi'. Often enough these *vellala* pertook of the royal feasts and also shared with the kings in their duties of war.

वेल्लाल यह एक तमिल शब्द है जिसका प्रयोग ऐसे काश्तकारों के लिए किया जाता है जिन्हें तमिल्हम यानी मोटे तौर पर आधुनिक तमिलनाडु के क्षेत्र में, संगम काल के दौरान और उसके बाद भी सम्मानजनक सामाजिक प्रतिष्ठा प्राप्त थी। उनमें से धनवान किसान आमतौर पर अपनी ज़मीन पर खेती के लिए मज़दूर रखते थे और ग़रीब वेल्लाल अपनी ज़मीन पर खुद खेती करते थे। धनवान वेल्लाल अपने खेतों के मालिक होने के साथ-साथ प्रशासन की नागरिक और सैन्य शाखाओं में महत्वपूर्ण पद धारण करते थे। चोलों के शासनकाल में उन्हें 'वेल' और 'अरासु' जैसी उपाधियाँ प्राप्त थीं। पांड्यों के शासन में वे 'कविडि' की उपाधि से विभूषित थे। अकसर अनेक वेल्लाल शाही भोजों में शामिल होते थे और युद्ध में राजाओं का साथ देते थे।

ویلال یہ تمل اصطلاح ہے جس سے مراد کاشت کار ہیں جنھیں سنگم عہد اور اس کے بعد بھی تملہام یعنی موٹے طور پر موجودہ تمل ناڈو کے علاقوں میں قابل احترام سماجی رتبہ حاصل تھا۔ ان میں جو امیر تھے وہ عام طور پر اپنے کھیتوں میں کاشت کاری مزدوروں سے کراتے تھے جب کہ غریب ویلال اپنے کھیتوں میں کاشت کاری خود کرتے تھے۔ زمین کے مالک ہونے کے ناطے مالدار ویلالوں کو فوجی و شہری شعبوں کے انتظامی امور میں بھی اہم عہدے حاصل تھے۔ چولوں کے دور حکومت میں انھیں 'ویل' اور 'اراسو' جیسے خطاب حاصل تھے۔ پانڈیہ سلطنت میں انھیں 'کویڈی' کا خطاب دیا گیا تھا۔ اکثر و بیشتر کافی ویلال شاہی تقریبات میں شریک اور جنگی فرائض میں بادشاہوں کے حصے دار ہوتے تھے۔

Vernacular The term ordinarily refers to an indigenous language or dialect spoken by people in a region or country. Sometimes the term is also used in the sense to refer to a colloquial language as opposed to classical or liturgical (used in rituals in a religion) languages. The use of vernacular languages as a medium of literary expression in modern times in Europe goes back to the Renaissance period when writers like Dante chose to write not in Latin but in a variant of vernacular Italian language spoken in Tuscany. In India, the use of modern vernacular languages began much earlier as the Bhakti saints chose to spread their ideas in the languages that were spoken by the people in different regions of the country. During the colonial period the British often used this term to differentiate the Indian languages from English and sometimes with some sense of condescension (inferiority).

देशी भाषा/बोली इस शब्द का प्रयोग आमतौर पर उस स्थानीय भाषा या बोली के लिए किया जाता है जो किसी प्रदेश या देश में लोगों द्वारा बोली जाती है। कभी-कभी इस शब्द का प्रयोग आम बोलचाल की भाषा या बोली के लिए भी किया जाता है जो वहाँ की शास्त्रीय या पूजापद्धति की भाषा से भिन्न होती है। यूरोप में आधुनिक काल में साहित्यिक अभिव्यक्ति के माध्यम के रूप में देशी भाषाओं का प्रयोग पुनर्जागरण काल में शुरू हुआ, जब दाँते जैसे लेखकों ने लैटिन में नहीं, बल्कि बोलचाल की इतालवी भाषा में जो उस समय तस्कैनी में बोली जाती थी, लिखना पसंद किया। भारत में आधुनिक देशी भाषाओं का प्रयोग काफ़ी पहले शुरू हो गया था, जब भक्ति संतों ने अपने विचारों को ऐसी भाषाओं के माध्यम से प्रचारित करना शुरू किया जो देश के भिन्न-भिन्न भागों में लोगों द्वारा बोली जाती थीं। औपनिवेशिक काल में ब्रिटिश देशी भाषाओं के लिए इस शब्द का प्रयोग अकसर उन्हें अँग्रेज़ी से भिन्न दर्शाने के लिए और कभी-कभी उन्हें अँग्रेज़ी की तुलना में घटिया बताने के लिए भी करते थे।

مقامی زبان اس اصطلاح سے مراد عام طور پر کسی علاقے یا ملک کے لوگوں میں بولی جانے والی مقامی زبان یا بولی ہے۔ بسا اوقات اس اصطلاح کا استعمال عام بول چال کی زبان کے لیے بھی کیا جاتا ہے جو کلاسیکی یا مذہبی رسوم کی ادائیگی میں استعمال ہونے والی زبانوں سے مختلف ہوتی ہے۔ عصر حاضر میں یورپ میں ادبی اظہار و تحریر کے لیے استعمال ہونے والی مقامی زبانوں کی جڑ نشاۃ ثانیہ سے وابستہ ہے جس وقت کہ دانتے (Dante) جیسے مصنفین نے لکھنے کے لیے لاطینی زبان کو چھوڑ کر توسکینی کی مختلف مقامی زبانوں کا انتخاب کیا تھا۔ ہندوستان میں جدید مقامی زبانوں کا استعمال بہت پہلے شروع ہو چکا تھا جب بھکتی سنتوں نے اپنے نظریات کی تبلیغ کے لیے ان مقامی زبانوں کا استعمال کیا جو ملک کے مختلف علاقوں میں بولی جاتی تھیں۔ نوآبادیاتی دور میں برطانوی افراد اکثر و بیشتر اس اصطلاح کا استعمال ہندوستانی زبانوں کو انگریزی سے الگ اور بسا اوقات کمتر دکھانے کے لیے بھی کرتے تھے۔

Vesara The term refers to a style of temple architecture that originated in the northern part of the state of Karnataka under the Chalukyas of Badami and attained perfection during the rule of the Hoysala kings. In its structural form the style combined the features of both Nagara and Dravida style of temple architecture. The Virupaksha temple situated at Pattadakal (c.733-746 CE) represents a fine example of this style. The other outstanding examples of this style are found at Kukkanoor (late 10th century), Lakkundi (c.1050-1100CE) and the Mahadeva temple at Ittagi (c. 1141CE).

वेसर इस शब्द का प्रयोग मंदिर स्थापत्य की एक ऐसी शैली के लिए किया जाता है जो बादामी के चालुक्य राजाओं के शासनकाल में कर्नाटक राज्य के उत्तरी भाग में उद्भूत हुई थी और होयसल राजाओं के शासनकाल में पूर्णरूप से विकसित हो चुकी थी। संरचनात्मक दृष्टि से यह शैली मंदिर स्थापत्य की नागर और द्राविड़ दोनों शैलियों का मिश्रित रूप है । पट्टडकल (733-746 ई.) में स्थित विरूपाक्ष मंदिर इस शैली का एक उत्तम उदाहरण है। इस शैली के अन्य विशिष्ट उदाहरण हैं – कुक्कनूर का मंदिर (10वीं शताब्दी का अंतिम भाग), लक्कुंडि का मंदिर (1050-1100 ई.) और इत्तगी का महादेव मंदिर (1141ई.)।

ویسرا اس اصطلاح سے مراد مندر فن تعمیر کا ایک طرز ہے جس کی شروعات بادامی کے چالکیوں کے دور میں کرناٹک ریاست کے شمالی حصے میں ہوئی اور ہویسلا حکمرانوں کے دور حکومت میں اپنے کمال کو پہنچی۔ اس تعمیراتی طرز میں مندر فن تعمیر سے وابستہ دراوڑی اور ناگر دونوں طرزوں کا امتزاج ملتا ہے۔ پٹاڈکل میں واقع ورو پکچھ مندر (733 تا 746 عیسوی) اس طرز کی بہترین مثال پیش کرتی ہے۔ اس طرز کی دیگر نمایاں مثالیں ککونور کی مندر (اواخر 10ویں صدی)، لکنڈی کا مندر (1050 تا 1100 عیسوی) اور اٹکی کا مہادیو مندر (1141 عیسوی) ہیں۔

Vetti It is a Tamil term which is used to denote a tax that was taken in the form of forced labour and has been frequently mentioned in the Chola inscriptions.

वेट्टि यह एक तमिल शब्द है जिसका प्रयोग एक ऐसे कर के लिए किया जाता था जो 'बेगार' के रूप में लिया जाता था । चोल अभिलेखों में इस शब्द का प्रयोग बार-बार हुआ है।

ویٹی یہ تمل اصطلاح ہے جس کا استعمال محصول کے لیے کیا جاتا ہے جو بندھوا مزدور کی شکل میں لیا جاتا تھا اور اس کا ذکر چولا کتبوں میں بکثرت کیا گیا ہے۔

Vihara The term refers to primarily the place of residence of the Buddhist monks which came into being from the time of the Buddha himself. Initially these residences were constructed of bamboo and reed in the form of hearths in any natural park offered to the Buddha by any of his wealthy followers to rest and preach his teachings to the people of the locality during the four months of the rainy seasons. After his demise, such *viharas* began to assume more permanent character. By the time of Ashoka *viharas* either constructed with bricks or hewn out of rocks could be found in most parts of India. Generally, a typical Buddhist *Vihara* was consisted of a series of individual cells enclosing a courtyard (open space), which served congregational purposes. The cells on the other hand allowed the monks secure spaces for regular practices of meditation. By the beginning of the Christian era, when the Buddha began to be worshipped in the form of images the *viharas* also tended to become the places of worship. The walls of the caves in the *viharas* were painted with the figures of Buddha, Bodhisattavas and scenes from the Buddhas life. In *viharas* belonging to the Mahayana sect one could also find sculptures of Buddha installed for worship. Many of these *viharas* were built on the famous trade routes of the time like the *uttarapatha* and *dakshinapatha* as well as the silk route. Some of the finest extant (existing) examples of such *viharas* in present day India are found at Ajanta on the Western ghats in the state of Maharashtra, the Udaygiri and Khandagiri hills of Bhubaneswar in the state of Orissa, Nalanda in Bihar and Nagarjunikonda in the newly created state of Seemandhra. (*See also,* CHAITYAS)

विहार इस शब्द का प्रयोग प्राथमिक रूप से बौद्ध भिक्षुओं के निवास स्थान के लिए किया जाता था जो स्वयं बुद्ध के जीवनकाल में ही स्थापित हो चुके थे। प्रारंभ में ये निवास स्थान बाँस तथा सरकंडों से बनाए जाते थे और किसी ऐसे प्राकृतिक उद्यान में चूल्हा घरों के रूप में होते थे जो बुद्ध के धनवान अनुयायियों द्वारा उन्हें वर्षा ऋतु के चार महीनों के दौरान प्रवास करने और स्थानीय लोगों को अपनी शिक्षाएँ देने के लिए प्रदान किए जाते थे। बुद्ध के निर्वाण के बाद, ऐसे विहारों का स्वरूप अधिक स्थायी होने लगा। अशोक का समय आते-आते, विहार ईंटों को चिनकर या चट्टानों को काटकर बनाए जाने लगे। ऐसे विहार भारत के अधिकांश भागों में पाए गए हैं। आमतौर पर एक साधारण बौद्ध विहार में चारों ओर छोटे-छोटे कक्ष बने होते थे और बीच में एक बड़ा सहन (खाली स्थान) होता था जो सामूहिक कार्यक्रमों के लिए उपयुक्त होता था। चारों ओर बने कक्षों में भिक्षु लोग नियमित रूप से ध्यान एवं चिंतन-मनन की क्रियाएँ करते थे। ईस्वी युग के प्रारंभ में जब बुद्ध मूर्तियों के रूप में पूजे जाने लगे तब इन विहारों ने भी पूजा-स्थलों का रूप ले लिया। विहारों की दीवारों पर बुद्ध और बोधिसत्वों के चित्रों तथा बुद्ध के जीवन के दृश्यों को चित्रित किया जाने लगा। महायान संप्रदाय के विहारों में बुद्ध की अनेक मूर्तियाँ देखने को मिलती हैं जो पूजा-अर्चना के प्रयोजन से स्थापित की गई थीं। इनमें से अनेक विहार उस समय के प्रसिद्ध व्यापारिक मार्गों, जैसे कि उत्तरापथ, दक्षिणापथ और रेशम मार्ग पर बनाए गए थे। आज के भारत में पाए जाने वाले ऐसे विहारों के कुछ उत्कृष्ट उदाहरण महाराष्ट्र राज्य में पश्चिमी घाटों पर अजंता में, ओडिशा राज्य में भुवनेश्वर की उदयगिरि और खंडगिरि पहाड़ियों पर, बिहार में नालंदा में और नवनिर्मित सीमांध्र राज्य में नागार्जुनकोंडा में देखने को मिलते हैं। (चैत्य भी देखें)

وہار بنیادی طور پر اس اصطلاح سے مراد بدھ مت کے بھکشوؤں کی رہائش گاہیں ہیں جو کہ بدھ کے زمانے میں ہی وجود میں آ گئی تھیں۔ ابتداءً یہ رہائش گاہیں بانس اور نرسل سے آتش دان سے مشابہ گھر کی شکل میں ان قدرتی احاطوں میں بنائی جاتی تھیں جو بدھ کو کسی مال دار شخص کی جانب سے موسمِ باراں کے چار مہینوں میں مقامی لوگوں کے مابین تعلیمات کی تبلیغ اور آرام کرنے کے لیے تحفے میں ملتی تھیں۔ ان کی وفات کے بعد ان وہاروں کو زیادہ مستقل تصور کیا جانے لگا۔ اشوک کے وقت سے ہی وہاروں کو اینٹوں سے یا پھر چٹانوں کو تراش کر بنایا جانے لگا تھا جو ہندوستان کے متعدد حصوں میں پائے گئے ہیں۔

عام طور پر بدھ مت کے وہار سلسلے وار انفرادی کمروں سے گھرے ہوئے کھلے صحن پر مشتمل ہوتے تھے۔ صحن عام اجتماع اور کمرے بھکشوؤں کے لیے مستقل مراقبہ کے لیے محفوظ مقام کے طور پر کام آتے تھے۔ پہلی صدی عیسوی کی ابتدا سے جب بدھ کی پرستش مجسموں کی شکل میں شروع ہوئی تو وہار بھی عبادت گاہ کی شکل اختیار کرنے لگے۔ وہاروں کی دیواروں اور غاروں پر بدھ اور بودھستوؤں کی تصاویر اور بدھ کی زندگی کے مختلف پہلوؤں کے مناظر کی نقاشی کی جاتی تھی۔ مہایان فرقہ کے وہاروں میں پرستش کے لیے نصب کردہ بدھ کے مجسمے بھی دیکھے جاسکتے تھے۔ ان وہاروں میں بہت سے مشہور تجارتی شاہ راہوں مثلاً اتر پتھ، دکھینہ پتھ اور ریشمی شاہ راہ پر بھی بنائے گئے تھے۔ موجودہ ہندوستان میں اس طرح کے وہاروں کی بہترین مثالیں صوبہ مہاراشٹر کے مغربی گھاٹ میں اجنتا، صوبہ اڑیسہ کے بھونیشور میں اودے گیری اور کھنڈا گیری پہاڑیوں، بہار میں نالندہ اور حالیہ بننے والی نئی ریاست سیماندھرا میں ناگارجن کونڈا کی شکل میں ملتی ہیں۔ (مزید دیکھیں چیتیہ)

***Vikrama Samvata* (the *Vikrama* era)** The era beginning in 58 BCE is traditionally associated with the Gupta king Chandragupta II who had founded it as a mark of victory over the Shakas and assumed the title of Vikramaditya. Modern historians, however, find many difficulties in accepting this tradition as this era originally known as *krta* or *krita*, which simply meant 'established', had been coming down as a tradition associated with the Malavas, who during the time of Alexander's invasion, lived to the north of the confluence (meeting point) of the rivers the Ravi and the Chenab in the Panjab and later settled in the Malawa region of the present state of Madhya Pradesh. The *Vikrama samvat* has also been adopted alongside the Gregorian calendar as the national calendar by the independent India.

विक्रम संवत् 58 ई०पू० में प्रारंभ होने वाले विक्रम संवत् को परंपरागत रूप से गुप्त सम्राट चंद्रगुप्त द्वितीय के नाम से जोड़ा जाता है और ऐसा कहा जाता है कि उन्होंने शकों पर विजय के प्रतीक के रूप में इस संवत् की स्थापना की और विक्रमादित्य की उपाधि धारण की थी। किंतु आधुनिक इतिहासकार इस परंपरा को स्वीकार करने में कई कठिनाइयाँ महसूस करते हैं, क्योंकि यह संवत् जो मौलिक रूप से 'कृत' (स्थापित या किया हुआ) संवत् के नाम से जाना जाता था, परंपरागत रूप से मालवों से जुड़ा हुआ था। सिकंदर के आक्रमण के समय मालव जन पंजाब में रावी और चिनाब नदियों के संगम से उत्तर की ओर रहा करते थे और बाद में वहाँ से आकर आज के मध्य प्रदेश राज्य के मालवा क्षेत्र में बस गए थे। स्वतंत्रता प्राप्ति के बाद भारत ने विक्रम संवत् को भी अपने राष्ट्रीय कैलेंडर में ग्रेगोरियन कैलेंडर के साथ स्थान दिया है।

وکرم سموت (وکرمی عہد) 58 ق م سے شروع ہونے والے اس عہد کا تعلق روایتاً گپتا حکمراں چندر گپت دوم سے ہے جس نے شکوں پر فتح حاصل کرنے کے بعد علامت کے طور پر اس عہد کا آغاز کیا اور اپنے لیے وکرمادتیہ کا خطاب اختیار کیا تھا۔ تاہم جدید مورخین کے لیے اس روایت کو عہد کی حیثیت سے قبول کرنے میں بہت دشواریاں ہیں۔ کیوں کہ یہ روایت جو کہ بنیادی طور پر گرتا یا کریتا کے طور پر جانی جاتی ہے جس کا آسان سا مفہوم 'قائم شدہ' ہے، ایک روایت کی حیثیت سے اس کی جڑ مالواؤں سے وابستہ ہوکر چلی آرہی ہے جو کہ سکندر اعظم کے حملے کے وقت پنجاب میں دریائے راوی اور چناب کے سنگم میں شمال کی جانب آباد تھے اور بعد میں موجودہ صوبہ مدھیہ پردیش کے علاقے مالوہ میں آباد ہوئے۔ آزادی کے بعد ہندوستان میں وکرم سموت کو بھی گریگوری کلینڈر کے ساتھ قومی کلینڈر کے طور پر اپنایا گیا۔

Virashaivism The 12th century religious reformation movement associated with the worship of Shiva which originated in the north western part of the modern state of Karnataka is known by the name of Virashaivism. Led by Basaveshwara, (popularly known as Basavanna) it is also known as the Lingayata movement. Traditionally Virshaivism is said to have founded by five mythical acharyas who took birth from the five faces of Shiva and had established the five great sthavara–lingas at Balahalli (Karnataka), Ujjayini (Madhya Pradesh), Sri Shailam (Tamilnadu), Kedara (Uttarakhanda) and Kashi (Uttara Pradesh). Historically, however, it was Basaveshwara who has been credited with the beginning of this movement with the establishment of the Shivanubhava- Mantapa, which became the centre of the propagation of its reformative ideas through 'Vachnas' (compositions in Kannada giving expressions to the mystical ideas of devotion to Shiva). In its practice, Virshaivism emphasised on *panch-achara* (five codes of conduct laid down for the members of the Lingayata community) and *ashta-avarana* (eight fold shields that protect the devotees from evils of the worldly life and secure their spiritual progress). A distinctive mark of Virshaivism is the wearing of a linga by its followers which symbolises the presence of god in the body energising and purifying it continuously. In its heyday, the movement popularised the ideas of equality of all (men and women of all classes) and devotion to god without rituals.

वीरशैव संप्रदाय 12वीं शताब्दी का धार्मिक सुधार आंदोलन जो शिव की उपासना से जुड़ा था और आधुनिक कर्नाटक राज्य के उत्तर-पश्चिमी भाग में प्रारंभ हुआ था, वीरशैव संप्रदाय के नाम से जाना जाता है। बासवेश्वर (बासवन्ना के रूप में लोकप्रिय) के नेतृत्व में इस आंदोलन को लिंगायत आंदोलन भी कहा जाता है। परंपरागत रूप से ऐसा कहा जाता है कि वीरशैव संप्रदाय की स्थापना पाँच धर्माचार्यों द्वारा की गई थी, जिनका जन्म शिव के पाँच मुखों से हुआ था और जिन्होंने पाँच स्थावर लिंगों की स्थापना बलहल्ली (कर्नाटक), उज्जयिनी (मध्य प्रदेश), श्रीशैलम् (तमिलनाडु), केदार (उत्तराखंड) और काशी (उत्तर प्रदेश) में की थी। किंतु ऐतिहासिक रूप से इस आंदोलन के समारंभ का श्रेय बासवेश्वर को ही दिया जाता है, जिन्होंने

अपने आंदोलन का श्रीगणेश शिवानुभव-मंतप की स्थापना के साथ किया, जो वचनों (शिवभक्ति संबंधी आध्यात्मिक विचारों की कन्नड़ भाषा में अभिव्यक्ति) के माध्यम से सुधारात्मक विचारों के प्रचार का प्रमुख केंद्र बन गया। व्यावहारिक दृष्टि से वीरशैव संप्रदाय ने पंच-आचार (लिंगायत संप्रदाय के सदस्यों के लिए निर्धारित पाँच प्रकार की आचार–संहिता) और अष्ट-आवरण (शिवभक्तों को सांसारिक जीवन की बुराइयों से बचाने के लिए और उनकी आध्यात्मिक प्रगति को सुनिश्चित करने के लिए निर्धारित आठ प्रकार के आवरण) पर बल दिया। वीरशैव संप्रदाय के अनुयायियों की एक विशिष्ट पहचान यह है कि वे गले में एक छोटा-सा लिंग पहनते हैं जो इस बात का प्रतीक है कि उनके शरीर में शिव का वास है जो उसे लगातार ऊर्जा प्रदान करता रहता है और पवित्र बनाए रखता है। अपने गौरवकाल में इस आंदोलन ने सभी वर्गों के स्त्री-पुरुषों की समानता के विचारों और बिना किसी कर्मकांड के ईश्वर की भक्ति को लोकप्रिय बनाया।

वीरशैवमत शैवमत की परंपरा से संबद्ध बारहवीं सदी ईसवी की धार्मिक सुधार आंदोलन को वीरशैवमत कहा जाता है जिसकी शुरुआत वर्तमान कर्नाटक के उत्तर-पश्चिमी हिस्से में हुई थी। इसका नेतृत्व बसवेश्वर (जिन्हें बसवन्ना भी कहा जाता है) ने किया था। परंपरा के अनुसार वीरशैवमत की स्थापना पाँच आचार्यों ने की थी जो शिव के पाँच सिरों से उत्पन्न हुए थे। ये थे रेवणसिद्ध (केदार, उत्तराखंड), मरुलसिद्ध (श्रीशैलम, तेलंगाना), एकोरामसिद्ध (कालेश्वरम, तेलंगाना), पंडिताराध्य (श्रीशैलम, तेलंगाना) और विश्वाराध्य (उज्जैन, मध्य प्रदेश)। इन्होंने पाँच प्रमुख मठों की स्थापना की थी। बसवेश्वर ने अपने आंदोलन का श्रीगणेश शिवानुभव-मंतप की स्थापना के साथ किया, जो वचनों (शिवभक्ति संबंधी आध्यात्मिक विचारों की कन्नड़ भाषा में अभिव्यक्ति) के माध्यम से सुधारात्मक विचारों के प्रचार का प्रमुख केंद्र बन गया। व्यावहारिक दृष्टि से वीरशैव संप्रदाय ने पंच-आचार (लिंगायत संप्रदाय के सदस्यों के लिए निर्धारित पाँच प्रकार की आचार–संहिता) और अष्ट-आवरण (शिवभक्तों को सांसारिक जीवन की बुराइयों से बचाने के लिए और उनकी आध्यात्मिक प्रगति को सुनिश्चित करने के लिए निर्धारित आठ प्रकार के आवरण) पर बल दिया। वीरशैव संप्रदाय के अनुयायियों की एक विशिष्ट पहचान यह है कि वे गले में एक छोटा-सा लिंग पहनते हैं जो इस बात का प्रतीक है कि उनके शरीर में शिव का वास है जो उसे लगातार ऊर्जा प्रदान करता रहता है और पवित्र बनाए रखता है। अपने गौरवकाल में इस आंदोलन ने सभी वर्गों के स्त्री-पुरुषों की समानता के विचारों और बिना किसी कर्मकांड के ईश्वर की भक्ति को लोकप्रिय बनाया।

Vis,Vish The term refers to the common people of a tribe with kinship relations and also a territorial unit constituting a number of villages during the Vedic period. The head of the *vish* used to be a *vishpati*. With the four-fold classification of the Vedic society gradually acquiring a distinct character the term Vaishya as a derivative of the term *vish* came to represent the third varna with duties such as rearing cattle, doing agriculture and trade attached to its members. (*See also,* VARNA)

विश यह शब्द बंधुता के संबंधों से जुड़ी जनजाति के आम लोगों का सूचक है। साथ ही यह वैदिक काल में एक ऐसी क्षेत्रीय इकाई का भी सूचक था जिसमें कई गाँव शामिल थे। विश का प्रधान विशपति होता था। वैदिक समाज जब क्रमश: चार वर्णों में पूरी तरह विभाजित हो गया तो उसके तीसरे वर्ण को वैश्य कहा जाने लगा जो विश से ही व्युत्पन्न शब्द है। वैश्य वर्ण के सदस्यों के लिए कृषि, पशु पालन और वाणिज्य संबंधी कर्म निर्धारित किए गए थे। (वर्ण प्रविष्टि भी देखें)

Vishishtadvaita The term refers to the system of philosophy that was propounded by Ramanuja in 11th century CE. Literally it means "qualified monism or non-dualism". As a system of philosophy it deals with the relationship between *Brahman* (God/Ishwara) and individual souls (*atman*) and proclaims that the two are not the same though they are not separate from each other either, and that the actual goal of the individual soul is to surrender itself to god through devotion. This recognition of real existence of both the material world and human beings alongwith that of the Brahman, who is their soul and controlling power makes Ramanuja's philosophy to be known as *Vishitadwaita* (*advaita*, meaning, monism or non-dualism with vishesha, meaning, qualifications or conditionalities).

विशिष्टाद्वैत यह शब्द भारतीय दर्शन की एक शाखा का सूचक है जिसका प्रतिपादन 11वीं शताब्दी में रामानुज द्वारा किया गया था। इसका शाब्दिक अर्थ है 'एक विशेष प्रकार का अद्वैतवाद जिसके साथ कई उपाधियाँ या शर्तें जुड़ी हों'। एक दर्शन-प्रणाली के रूप में यह ब्रह्म (परमात्मा/ईश्वर) और जीवात्मा (आत्मा) के बीच के संबंधों का विवेचन करता है और यह बताता है कि दोनों एक नहीं हैं, लेकिन एक-दूसरे से पृथक भी नहीं हैं और यह भी कहता है कि जीवात्मा का वास्तविक लक्ष्य भक्ति के माध्यम से स्वयं को परमात्मा के प्रति समर्पित कर देना है। इस प्रकार रामानुजाचार्य ने भौतिक जगत और मानव प्राणियों दोनों के वास्तविक अस्तित्व के साथ-साथ उनके नियंता ब्रह्म के अस्तित्व को भी माना है, इसीलिए उनके दर्शन को विशिष्टाद्वैत कहा गया है, जो अद्वैत दर्शन होने के साथ-साथ अपनी अनेक विशेषताएँ, उपाधियाँ तथा शर्तें भी लिए हुए है।

विष्टि तकनीकी रूप से यह शब्द किसी श्रमिक से मुफ़्त यानी बिना मज़दूरी दिए काम कराने का सूचक है। कौटिल्य के *अर्थशास्त्र* में कहा गया है कि राजा अपने राजकीय कारखानों में उन शिल्पियों को (मुफ़्त) काम पर लगाएगा जो कर की अपेक्षित राशि को नक़द या वस्तु के रूप में अदा करने की स्थिति में नहीं हों और इसका बाक़ायदा हिसाब रखेगा। *मनुस्मृति* में भी यह विधान किया गया है कि कारूक (शिल्पी) और शूद्र कर नहीं दे सकने की स्थिति में करों के बदले हर महीने में एक दिन राजा के लिए काम करेंगे। इस आधार पर कुछ इतिहासकार विष्टि को एक प्रकार का श्रमिक कर मानते हैं। ऐसा कहा जाता है कि गुप्तकाल में और उसके बाद भी अन्य करों के साथ-साथ 'बलात् श्रम' के रूप में विष्टि लगाए जाने से किसानों की हालत बिगड़ गई थी। मध्यकाल में और फिर आधुनिक काल में भी किसी न किसी रूप में विष्टि लगाने की प्रथा प्रचलित रही है। (बेगार भी देखें)

وشٹی اصطلاحاً اس لفظ کا مطلب مفت یا غیر معاوضاتی مزدوری ہے۔ کوٹلیہ کی ارتھ شاستر کے مطابق بادشاہ ریاستی کارخانوں میں ان لوگوں سے کام کرائے گا جو اس حالت میں نہیں ہیں کہ وہ مطلوبہ مقدار میں محصول نقد یا جنس کی صورت میں ادا کر سکے، اور اس سے متعلق اندراج کو محفوظ رکھے۔ حتیٰ کہ منوسمرتی میں بھی یہ احکام درج ہیں کہ محصول ادا نہ کرنے کی وجہ سے کروکوں (دست کاروں) اور شودروں کو ہر ماہ ایک دن بادشاہ کے لیے کام کرنا ہوگا۔ اس معنی میں بعض مؤرخین کا خیال ہے کہ وشٹی ایک محصولیاتی مزدوری تھی۔ کہا جاتا ہے کہ گپتا عہد میں اور اس کے دوسرے محصولات کے ساتھ وشٹی کو بندھوا مزدوری کی شکل میں نافذ کرنے کی وجہ سے کسانوں کی حالت بہت زیادہ خراب ہوگئی تھی۔ عہد وسطیٰ اور جدید دور میں بھی وشٹی کی روایت کسی نہ کسی شکل میں جاری رہی ہے۔ (مزید دیکھیں بے گار)

Vishti Technically the term refers to free or unpaid labour. According to Kautilya's *Arthashastra*, kings would employ artisans in state workshops, who were not in a position to pay required amount of tax in cash or kind, and keep a record of the same. Even the *Manusmriti* ordained the karukas (craftsmen) and shudras to work for the king for a day in each month in lieu of taxes which they cannot pay. In this sense some historians consider vishti to be a labour tax. The imposition of *vishti* as a form of 'forced labour' along with other taxes from the Gupta period onwards is said to have considerably undermined the position of the peasantry. In some form *vishti* could be seen practiced even in the medieval and modern periods. (*See also,* BEGAR)

ہے۔ ایک فلسفیانہ نظام کی حیثیت سے یہ برہما (خدا/ایشور) اور انفرادی ارواح (آتما) کے مابین تعلقات کو بیان کرتا ہے اور اس بات کا دعویٰ کرتا ہے کہ دونوں ایک نہیں ہیں البتہ دونوں ایک دوسرے سے الگ بھی نہیں ہیں اور انفرادی روح کا اصل مقصد ریاضت کے ذریعے خود کو خدا کے حوالے کر دینا ہے۔ مادّی دنیا اور انسان دونوں کے حقیقی وجود کی معرفت اس حقیقت کے ساتھ کہ برہما ان کی روح ہے اور اختیارات کو اپنے پاس رکھتا ہے۔ اسی نے رامانج کے فلسفہ کو وششٹ ادویت کو ادویت بمعنی وحدانیت یا غیر ثنویت، مع وشش بمعنی اہلیت یا مشروط کے طور پر متعارف کرایا۔

Ww-Zz

Wali Singular of *auliya*. (*See also,* AULIYA)
वली औलिया शब्द का एकवचन रूप है। (औलिया भी देखें)

ولی لفظ ولی اولیا کا واحد ہے۔(مزید دیکھیں اولیا)

Waqia-nawis The designation referred to news writers who worked as news reporters in provinces during Mughal times and sent their reports to the *mirbakshi* stationed in the imperial capital.
वक़ाए-नवीस मुग़लकाल में उन समाचार लेखकों को वक़ाए-नवीस कहा जाता था जो सूबों में संवाददाताओं के रूप में काम करते थे और शाही राजधानी में स्थित मीरबख़्शी को अपनी रिपोर्ट भेजते थे।

وقائع نویس اس سے مراد وہ اخبار نویس ہیں جو مغل دور حکومت میں صوبوں میں نامہ نگاروں کی حیثیت سے کام کرتے اور شاہی دارالحکومت میں مقیم میر بخشی کو اپنی اطلاعات بھیجتے تھے۔

Watan jagir During the Mughal period the term referred to those *jagirs* wherein the Mughal emperors allowed the hereditary chiefs (Indian kings) to retain their autonomous rule after accepting Mughal suzerainty towards their pay and perks as *mansabdars*. In case the revenue from their *watan jagirs* fell short of their pay in proportion to their rank, they were also granted additional *jagirs* in other parts of the empire. A *watan jagir* was usually passed on from a chief to his heir though the emperor had a right of discretion in this regard.
वतन जागीर मुग़लों के शासनकाल में इस शब्द का तात्पर्य उन जागीरों से था, जहाँ मुग़ल बादशाहों ने उनका आधिपत्य स्वीकार कर लेने के बाद वंशानुगत प्रमुखों (भारतीय शासकों) को मनसबदारों के रूप में उनके वेतन-भत्तों के एवज़ में उनका स्वायत्त शासन अपने पास रखने की अनुमति दे दी थी। यदि वतन जागीरों से इन मनसबदारों को प्राप्त होने वाला राजस्व उनके ओहदे को देखते हुए उनकी तनख्वाह से कम पड़ता था तो उन्हें साम्राज्य के दूसरे भागों में अतिरिक्त जागीरें भी दे दी जाती थीं। वतन जागीर आमतौर पर प्रमुख की मृत्यु के बाद उसके उत्तराधिकारी को अपने आप मिल जाती थी, तथापि बादशाह इस संबंध में अपने विवेकाधिकार का प्रयोग कर सकता था।

وطن جاگیر مغل عہد میں اس سے مراد وہ جاگیریں ہیں جہاں مغل شہنشاہوں نے موروثی سرداروں (ہندوستانی راجاؤں) کو مغل اقتدار کو قبول کرنے کے بعد بحیثیت منصب دار تنخواہ کے عوض ان کی اپنی خودمختار حکومت کو اپنے پاس رکھنے کی اجازت دے دی تھی۔ اگر ان کے اپنے وطن جاگیر سے حاصل ہونے والی مال گزاری ان کے منصب کے تناسب سے تنخواہ کے لیے کم ہوتی تو حکومت کے دوسرے علاقوں میں بھی اضافی جاگیریں دی جاتی تھیں۔ وطن جاگیر عام طور پر سردار کے بعد اس کے وارث کو موروثی طریقے پر منتقل ہوتی تھی اگرچہ بادشاہ کو اس معاملے میں فیصلے کا اختیار تھا۔

Wazir In Central Asian and Timurid tradition (the administrative system devised by Timur) the term usually referred to an officer under whom various heads of departments functioned. In the initial stage the *wazirs* were primarily military leaders, however under the Delhi sultanate the *wazir's* department, called the *diwan-i-wizarat*, dealt mainly with income and expenditure.The authority of the *wazir* depended to a great extent on the degree of importance that was attached to his office by individual sultans. For example, the *wazir's* authority became almost insignificant during the reign of Alauddin Khilji whereas under Firoz Tuglaq the *wazir's* office became very prominent as the former never interfeared with the later's administrative functions. During the Mughal period the term *wazir* was sometimes replaced by the term *diwan* as in the case of Akbar's reign. Although under Jahangir the term *wazir* was again used.
वज़ीर मध्य एशियाई और तैमूरी परंपरा (तैमूर द्वारा चलाई गई प्रशासनिक व्यवस्था) में यह शब्द आमतौर पर एक ऐसे पदाधिकारी का सूचक था जिसके अधीन अनेक विभागों के प्रमुख काम करते थे। प्रारंभ में वज़ीर प्रमुख रूप से सैनिक कमांडर होते थे, किंतु दिल्ली सल्तनत के तहत वज़ीर का विभाग, जिसे दीवान-ए-विज़ारत कहा जाता था, मुख्यत: आय और व्यय संबंधी कार्य करता था। जहाँ तक वज़ीर के प्राधिकार का संबंध है, यह काफ़ी हद तक इस बात पर निर्भर करता था कि तत्कालीन सुलतान ने उसके ओहदे को कितना महत्त्व दे रखा है। उदाहरण के लिए, अलाउद्दीन ख़िलजी के शासन में वज़ीर का प्रभुत्व लगभग नगण्य हो गया था, जबकि फ़िरोज़ तुग़लक के शासन में यह पद बहुत महत्वपूर्ण हो गया था, क्योंकि फ़िरोज़ अपने वज़ीर के प्रशासनिक कार्यों में कभी भी हस्तक्षेप नहीं करता था। मुग़ल काल में वज़ीर के लिए कभी-कभी दीवान पद का प्रयोग होने लगा था, जैसा कि अकबर के शासनकाल में। किंतु जहांगीर के समय पुन: वज़ीर पद का प्रयोग होने लगा।

وزیر وسط ایشیا اور تیموری روایت (تیمور کا ایجاد کردہ انتظامی نظام) میں اس سے مراد عام طور پر ایک افسر تھا جس کے ماتحت بہت سے محکموں کے صدور کام کرتے تھے۔ ابتدائی مرحلے میں وزرا بنیادی طور پر سپہ سالار تھے، تاہم دہلی سلطنت میں وزیر کے محکمے کو دیوانِ وزارت کہا جاتا تھا جو خاص طور پر آمد و خرچ سے متعلق امور انجام دیتا تھا۔ وزیر کا اختیار بڑی حد تک اس بات پر منحصر تھا کہ منفرد سلاطین اس کے دفتر کو کتنی اہمیت دیتے تھے۔ مثال کے طور پر علاء الدین خلجی کے دورِ حکومت میں وزیر کا اختیار تقریباً غیر اہم ہو چکا تھا جب کہ فیروز تغلق کے زمانے میں دفترِ وزیر بہت اہم ہو گیا تھا۔ کیوں کہ فیروز تغلق کبھی بھی وزیر کے انتظامی کاموں میں مداخلت نہیں کرتا تھا۔ مغل دور میں اصطلاح وزیر کو بعض

مرتبہ دیوان سے بدل دیا گیا تھا جیسا کہ اکبر کے دور میں ہوا۔ جب کہ جہانگیر کے دور میں اصطلاح وزیر کا استعمال دوبارہ کیا جانے لگا۔ (مزید دیکھیں دیوان)

Yavana It is a Sanskrit word which has come to be used since second half of the 1st millennium BCE.The term was initially used to designate foreigners of Greek origin. Subsequently, the term was also used to refer to other categories of foreigners such as the Arabs and the Turks. The word was probably derived from the name of the Greek city-state of Ionia and referred to its inhabitants, the Ionians.

यवन यह एक संस्कृत शब्द है, जिसका प्रयोग प्रथम सहस्त्राब्दी ई॰पू॰ के द्वितीयार्द्ध से प्रारंभ हुआ था। प्रारंभ में इस शब्द का प्रयोग यूनानी उद्भव के विदेशियों के लिए किया जाता था। लेकिन आगे चलकर इसका प्रयोग अरबों तथा तुर्कों जैसे अन्य विदेशियों की श्रेणियों के लिए भी किया जाने लगा। इस शब्द की व्युत्पत्ति संभवत: यूनानी नगर-राज्य आयोनिया के नाम से हुई है, जहाँ के निवासियों को 'आयोनियन' कहा जाता था।

यूनान यह संस्कृत लफ़्ज़ है जिसका इस्तेमाल पहले हज़ारे के नस्फ़ सानी से शुरू हुआ। इब्तदाअन इस इस्तलाह को यूनानी नज़ाद ग़ैर मुल्कियों की निशान दही के लिए इस्तेमाल किया गया था। बाद में इस को ग़ैर मुल्कियों के दूसरे ज़मरों मसलन अरबों और तुर्कों के लिए भी इस्तेमाल किया गया। ग़ालिबन यह लफ़्ज़ यूनानी शहरी रियासत आयूनिया से मुश्तक़ है जहाँ के बाशिंदों को आयूनियाई कहा जाता था।

Zabt The system of fixing revenue on the basis of the measurement of land, crop yield and the prevalent price of the crop in the market first adopted by Sher Shah Suri and subsequently by the Mughal emperor Akbar was known as *zabt*. On his 24th regnal year, Akbar further modified the system to make such assessments in every 10 years.This came to be known as *dahshala* system. However,the system was prevalent only in those areas where the Mughal administrators could survey the land and keep accounts. For example during the reign of Akbar it was prevalent in the Doab, Punjab and Malwa. (*See also,* PATTA)

ज़ब्त भूमि के माप, उसमें पैदा होने वाली फ़सल और उस फ़सल के बाज़ार में प्रचलित मूल्य के आधार पर राजस्व निर्धारित करने की प्रणाली को ज़ब्त कहा जाता था। यह प्रणाली सर्वप्रथम शेरशाह सूरी द्वारा और तदुपरांत मुग़ल बादशाह अकबर द्वारा अपनाई गई थी। अपने शासन के 24वें वर्ष में अकबर ने इस प्रणाली में फ़ेरबदल किया जिसके अनुसार राजस्व का निर्धारण हर दसवें वर्ष किया जाने लगा। इस नई प्रणाली को दहसाला प्रणाली कहा गया। किंतु, यह प्रणाली केवल उन्हीं इलाकों में प्रचलित थी, जहाँ मुग़ल प्रशासक भूमि का सर्वेक्षण कर सकते थे, और उसका हिसाब रख सकते थे। उदाहरण के लिए, अकबर के शासनकाल में यह प्रणाली दोआब, पंजाब और मालवा में प्रचलित थी। (पट्टा भी देखें)

ضبط زمین کی پیمائش، پیداوار کے تخمینہ اور بازار میں فصلوں کی رائج قیمت کی بنیاد پر مال گزاری متعین کرنے کے طریقے کو ضبط کہا جاتا تھا جسے پہلی بار شیر شاہ سوری نے اور بعد میں مغل شہنشاہ اکبر نے اپنایا۔ اکبر نے اپنے دور حکومت کے چوبیسویں برس اس میں مزید ترمیم کی جس کے تحت ہر دس سال میں تخمینہ لگایا جاتا تھا۔ اس طریقے کو دس سالہ نظام کہا جاتا تھا۔ تاہم یہ نظام صرف ان ہی علاقوں میں رائج تھا جہاں مغل منتظمین زمین کا جائزہ لیتے اور اس کا حساب و کتاب رکھ سکتے تھے۔ مثال کے طور پر اکبر کے دور حکومت میں یہ نظام دوآب، پنجاب اور مالوہ میں رائج تھا۔ (مزید دیکھیں پٹہ)

Zakat The term refers to one of the religious duties enjoined upon all muslims under which they had to give 40th part of their annual savings to the needy and the travellers. It is often suggested that the practice of paying *zakat* was started by the Prophet himself and it had been made obligatory for all muslims, who had financial means, to do so.Thus essentially *zakat* was not a tax to be levied by the rulers. However, during the sultanate period Firozshah Tuglaq collected *zakat* as a regular tax and kept a separate account for it although there were instances of even influential people evading this tax.On imports and exports particularly the muslim traders were obliged to pay a two and half percent *zakat* (alms tax) both under the Sultans and the Mughals.

ज़कात यह एक प्रकार का धार्मिक दायित्व होता था जो सभी मुसलमानों पर लागू होता था। इसके अंतर्गत मुसलमानों को अपनी वार्षिक बचतों का 40वाँ भाग ज़रूरतमंदों और मुसाफ़िरों को देना पड़ता था। अकसर यह समझा जाता है कि ज़कात अदा करने का रिवाज स्वयं पैग़म्बर द्वारा शुरू किया गया था और यह ऐसे सभी मुसलमानों के लिए बाध्यकारी था, जिनके पास इसे पूरा करने के लिए वित्तीय साधन थे। इस प्रकार यह निश्चित रूप से शासकों द्वारा लगाया जाने वाला कोई कर नहीं था। किंतु सल्तनत काल में फिरोज़ तुग़लक़ ज़कात को एक नियमित कर के रूप में वसूल करता था और उसके लिए एक अलग खाता रखता था। तथापि, अनेक प्रभावशाली व्यक्तियों द्वारा इस कर को नहीं चुकाए जाने के उदाहरण भी देखने को मिले हैं। सुलतान और मुग़लों के शासन काल में आयात और निर्यात पर विशेष रूप से मुस्लिम व्यापारियों को 2.5 प्रतिशत की दर से ज़कात देना होता था।

زکوٰۃ اس اصطلاح سے مراد ایک مذہبی فریضہ ہے جو تمام صاحب نصاب مسلمانوں پر فرض ہے، جنھیں اپنی سالانہ آمدنی کا چالیسواں حصہ ضرورت مندوں اور مسافروں کو دینا پڑتا ہے۔ عام طور پر کہا جاتا ہے کہ زکوٰۃ ادا کرنے کا عمل بہ ذات خود پیغمبرؐ نے شروع کیا اور اسے ان تمام مسلمانوں پر فرض قرار دیا گیا جو مالی اعتبار سے ادا کرنے کے اہل ہوں۔ چنانچہ زکوٰۃ بادشاہوں کی جانب سے عائد کردہ لازمی محصول نہیں تھا۔ تاہم عہدِ سلطنت میں فیروز شاہ تغلق علاحدہ محصول کے طور پر زکوٰۃ وصول کرتا اور اس کا حساب علاحدہ رکھتا تھا۔ ایسی بھی مثالیں ہیں کہ اثر و رسوخ والے لوگ اس محصول کو ادا کرنے میں ٹال مٹول کرتے تھے۔ سلطانوں اور مغلوں کے دور میں درآمدات و برآمدات پر بالخصوص مسلم تاجروں کے لیے ڈھائی فی صد زکوٰۃ ادا کرنا ضروری تھا۔

Zamindar, Zamindari It is originally a Persian word which means the holder of land. In an extension of the meaning of this term, 'the right of holding land' was known as *zamindari*. In the Indian context the term came to be first used by Amir Khusro from the 14th century onwards (Sultanate period) to refer to the landed aristocracy at the rural level. Under the Mughals, especially from the time of Akbar's reign the *zamindars* came to be divided into three categories: hereditary rulers, proprietry land holders (with a legal right of ownership over land), and revenue collectors with a share in the produce of the land and other rights. During the colonial period the English East India Company ushered in a system of land revenue under the act of permanent settlement in 1793 by which a new class of *zamindars* (landlords) was created in the Bengal Presidency out of the highest bidders who were granted proprietry rights over land in perpetuity. From the point of view of the company administration this was done to ensure the steady inflow of revenue to its treasury at fixed rates.Perhaps there was also an idea behind it to encourage the landlords to invest in land, expand agriculture and contribute to rural prosperity. However, on account of a late realisation of the failure of this policy,the system of permanent settlement was not extended to other parts of the company territory in India, instead systems like *mahalwar* and *ryotwari* were introduced.

ज़मींदार, ज़मींदारी यह मूल रूप से एक फारसी शब्द है जिसका अर्थ है 'भूमि धारक'। इसी का विस्तृत रूप ज़मींदारी है जिसका अर्थ है भूमि धारण करने का अधिकार। भारतीय संदर्भ में इस शब्द का प्रयोग सर्वप्रथम अमीर खुसरो द्वारा 14वीं शताब्दी (सल्तनत काल) से ग्रामीण स्तर पर भूमि धारक अभिजात वर्ग के लिए किया गया था। मुग़लों के तहत, विशेष रूप से अकबर के शासनकाल से जमींदारों को तीन श्रेणियों में बाँटा जाने लगा– वंशानुगत शासक, ज़मीन पर मालिकाना हक़ रखने वाले और राजस्व संग्रहकर्ता जिन्हें भूमि की उपज में हिस्सा और अन्य अधिकार मिलते थे। औपनिवेशिक काल में इंग्लिश ईस्ट इंडिया कंपनी ने सन् 1793 में स्थायी बंदोबस्त की प्रणाली के अंतर्गत भूराजस्व की एक प्रणाली शुरू की, जिसके द्वारा बंगाल प्रेसीडेंसी में ज़मींदारों की एक नई श्रेणी का निर्माण हुआ। ये ज़मींदार वे लोग थे जो भूमि पर शाश्वत स्वामित्व के अधिकार प्राप्त करने के लिए भूराजस्व की ऊँची से ऊँची बोली लगाते थे। कंपनी प्रशासन के दृष्टिकोण से ऐसा करने का उद्देश्य कंपनी के ख़जाने में निश्चित दरों पर लगातार राजस्व की प्राप्ति सुनिश्चित करना था। संभवत: इसके पीछे एक और उद्देश्य यह था कि ज़मींदारों को भूमि में निवेश करने के लिए प्रोत्साहित किया जाए जिससे कि कृषि का विस्तार हो और ग्रामीण समृद्धि को बढ़ावा मिले। किंतु आगे चलकर जब यह पता चला कि यह नीति सफल नहीं हुई है तो स्थायी बंदोबस्त की इस प्रणाली को भारत में कंपनी राज के अन्य भागों में लागू नहीं किया गया और इसके स्थान पर महालवाड़ी और रैयतवाड़ी जैसी प्रणालियाँ अपनाई गईं।

زمین دار، زمین داری اصلاً یہ فارسی لفظ ہے جس کے معنی ''زمین رکھنے والا'' ہے۔ اس اصطلاح کا توسیعی معنی زمین رکھنے کا حق ہے، جو کہ زمین داری کے نام سے جانا جاتا تھا۔ ہندوستانی سیاق میں پہلی بار امیر خسرو نے چودھویں صدی (عہد سلطنت) میں اس کا استعمال دیہی سطح کے زمین دار اشرافیہ کے لیے کیا تھا۔ مغل دور میں بالخصوص اکبر کے دورِحکومت سے زمین داروں کو تین زمروں: موروثی حکمرانوں، مناسب زمین رکھنے والوں (زمین پر قانونی طور پر حق ملکیت رکھنے والے) اور زمین کی پیداوار میں حصے داری اور دوسرے حقوق کے ساتھ مال گزاری وصول کرنے والوں میں تقسیم کر دیا گیا تھا۔ نوآبادیاتی دور میں انگلش ایسٹ انڈیا کمپنی نے 1793 میں مستقل بندوبست کے تحت مال گزاری کے اس نظام میں ترمیم کی جس کی وجہ سے بنگال پریسیڈینسی (بنگال ایوان صدر) میں زمین داروں کا ایک نیا طبقہ ابھر کر سامنے آیا جن میں سے سب سے زیادہ بولی لگانے والے کو زمین پر مناسب حق ہمیشہ ہمیش کے لیے دے دیا گیا تھا۔ کمپنی کے نظام کے نقطۂ نظر سے ایسا فیصلہ اس لیے کیا گیا تھا کہ خزانے میں متعینہ مقدار میں جمع کرنے کے لیے مال گزاری میں تیزی سے اضافے کو یقینی بنایا جا سکے۔ غالباً مالکانِ زمین کی اس حوصلہ افزائی کے پیچھے یہ بھی مصلحت تھی کہ وہ زراعت کی توسیع میں سرمایہ لگائیں اور دیہاتوں کی خوش حالی میں مدد کریں۔ تاہم بعد میں اس منصوبے کی ناکامی کے بعد مستقل بندوبست کو ہندوستان میں کمپنی کے دوسرے علاقوں میں نافذ نہیں کیا گیا بلکہ محل واڑی اور رعیت واڑی جیسے نظام کو اپنایا گیا۔

Zat In the Mughal Empire zat stood for the personal rank which a mansabdar enjoyed. This rank not only fixed the personal status of the person in the overall mansabdari system but also the salary that he would get as his personal pay. However, if a mansabdar with a certain zat rank was also required to maintain a certain number of sawars(mounted soldiers or cavalrymen) his pay varied. During Aurangzeb's time the pay or the salary paid to a mansabdar with a certain sawar rank was generally more than double of his equivalent zat rank. This was also because during his time these mansabdars were required to recruit and maintain more troops to feed into the empire's war efforts in the Deccan region. Nevertheless, the mansabdars with zat ranks like their sawar counterparts had also particular obligations to discharge for which they were paid their salaries.

(*See also,* MANSABDARI SYSTEM)

ज़ात मुग़ल साम्राज्य में मनसबदार के व्यक्तिगत ओहदे को ज़ात कहा जाता था। यह ओहदा समग्र मनसबदारी प्रणाली में उसकी व्यक्तिगत स्थिति को ही निर्धारित नहीं करता था, बल्कि यह भी तय करता था कि उसे अपने व्यक्तिगत वेतन के रूप में कितनी तनख्वाह मिलेगी। किंतु यदि किसी ज़ात ओहदे वाले मनसबदार को एक निश्चित संख्या में सवार (घुड़सवार सैनिक) भी रखने पड़ते थे तो उसे मिलने वाले वेतन की राशि अलग होती थी। औरंगज़ेब के शासनकाल में सवार ओहदे वाले मनसबदार को जो वेतन दिया जाता था वह उसके समकक्ष ज़ात ओहदे वाले मनसबदार के वेतन से आमतौर पर दोगुना से भी ज़्यादा होता था। इसका एक कारण यह भी था कि उस समय इन मनसबदारों को दक्कन में चल रही लड़ाईयों में सहायता देने के लिए सामान्य से अधिक संख्या में सैनिक भर्ती करने और रखने पड़ते थे। इतना ही नहीं, ज़ात ओहदे वाले मनसबदारों को सवार ओहदे वाले मनसबदारों की तरह और भी कई दायित्व निभाहने पड़ते थे, जिनके लिए उन्हें वेतन दिया जाता था। (मनसबदारी प्रणाली भी देखें)

ذات مملکت مغلیہ میں منصب دار کے ذاتی عہدے کو ذات کہا جاتا تھا۔ یہ عہدہ منصب داری کے پورے نظام میں نہ صرف ایک شخص کی ذاتی حیثیت کو متعین بلکہ اسے ملنے والی تنخواہ کو بھی مقرر کرتا تھا۔ تاہم اگر ذات عہدے پر فائز کسی منصب دار کو مخصوص تعداد میں سواروں (شہسواروں، پیادہ افواج) کا انتظام بھی کرنا پڑتا تو اس کی تنخواہ مختلف ہوتی تھی۔ اورنگ زیب کے وقت مخصوص سوار عہدے والے منصب دار کی تنخواہ عام طور پر ہم مساوی ذات عہدے والے کی تنخواہ سے دوگنی سے بھی زیادہ ہوتی تھی۔ ایسا اس وجہ سے بھی تھا کہ اس دور میں دکن علاقے میں حکومت کی جنگی جدوجہد کو کامیاب بنانے کے لیے منصب دار کو زیادہ افواج کی تقرری اور ان کی دیکھ ریکھ کرنی پڑتی تھی۔ تاہم ذات عہدہ والے منصب داروں کو بھی اپنے ہم رتبہ سوار کی طرح خاص ذمے داریاں نبھانی پڑتی تھیں جس کے لیے انھیں تنخواہ دی جاتی تھی۔ (مزید دیکھیں نظام منصب داری)

Zikr In Sufi tradition *zikr* refers to divine names. The Sufis generally remember God either by reciting the *zikr* or by evoking God's presence through performance of mystical music.

ज़िक्र सूफ़ी परंपरा में ज़िक्र शब्द का तात्पर्य दैवीय नामों से है। सूफ़ी लोग आमतौर पर अल्लाह को याद करने के लिए या तो ज़िक्र का पाठ करते हैं अथवा रहस्यात्मक संगीत के द्वारा अल्लाह की उपस्थिति का आह्वान करते हैं।

ذکر صوفی روایت میں ذکر سے مراد اسمائے الٰہی کا ورد ہے۔ صوفیا عام طور پر خدا کو اس کے ناموں کا ورد یا سماع کا اہتمام کر کے یاد کرتے ہیں۔

Zimmi, Dhimmi The term is derived from an Arabic word 'ahl aldhimmah', which means ' protected people'. The term acquired its significance in reference to the non-muslim subjects who lived in an Islamic state by way of paying a tax (*jizya*) in lieu of the protection which was offered by the state to their lives, property and freedom to worship. *Dhimmi* status was originally applied to Jews, Christians and Sabaeans but later on it included Zoroastrians and Hindus also. In later context, it was after the Arab conquest of Sind in the beginning of the 8th century that Mohammad bin Qasim introduced the system of imposing the *jizya* after classifying the civilian people of the province who had not accepted Islam into three categories on the basis of their income. The details of these regulations of Qasim are found in the book *Chachnama. (See also,* JIZYA)

ज़िम्मी, धिम्मी यह शब्द अरबी भाषा के शब्द 'अल अज़िम्मा' से व्युत्पन्न हुआ है, जिसका अर्थ है 'संरक्षित लोग'। इस शब्द का प्रयोग उन गैर-मुस्लिम लोगों के लिए किया जाता था जो किसी इस्लामी राज्य में रहते थे और अपनी सलामती के लिए उस राज्य को कर (जिज़िया) अदा करते थे। वह राज्य इस कर के बदले में उन लोगों को ज़िंदगी एवं संपत्ति की सुरक्षा और उपासना की स्वतंत्रता देता था। धिम्मी का दर्जा मूलरूप से यहूदियों, ईसाइयों और सेबियाई लोगों को दिया जाता था, लेकिन आगे चलकर पारसी और हिंदू भी इसी श्रेणी में शामिल कर लिए गए। परवर्ती संदर्भ में 8वीं शताब्दी के प्रारंभ में सिंध पर अरबों की विजय के बाद, मुहम्मद बिन क़ासिम ने सिंध के उन लोगों पर जिज़िया कर लगा दिया, जिन्होंने इस्लाम धर्म कबूल नहीं किया था। क़ासिम ने उन लोगों को उनकी आय के आधार पर तीन श्रेणियों में बाँट दिया था। क़ासिम के इन क़ानून-क़ायदों का ब्योरा *चचनामा* नाम की पुस्तक में मिलता है। (जिज़िया भी देखें)

ذمّی یہ اصطلاح عربی لفظ 'الذمّہ' سے مشتق ہے جس کے معنی 'محفوظ لوگ' ہیں۔ اس اصطلاح کی اپنی خاص اہمیت یہ ہے کہ اس کا اطلاق ان غیر مسلم رعایا پر ہوتا ہے جو اسلامی ریاست میں حکومت کی طرف سے فراہم شدہ تحفظات کے عوض محصول (جزیہ) دے کر رہتے تھے، جس کے عوض ریاست ان کی جان اور مال کے تحفظ اور پرستش کی آزادی کو یقینی بناتی تھی۔ ذمی کا رتبہ عام طور پر یہودیوں، عیسائیوں اور صابیوں کو دیا جاتا تھا لیکن بعد میں زرتشتیوں اور ہندوؤں کو بھی اس میں شامل کر لیا گیا۔ بعد میں آٹھویں صدی میں عربوں کے سندھ فتح کرنے کے بعد محمد بن قاسم نے صوبہ میں آباد اسلام قبول نہ کرنے والے شہریوں کو ان کی آمدنی کے مدنظر تین خانوں میں تقسیم کر کے نظام جزیہ نافذ کیا تھا۔ قاسم کے ذریعے اپنائے گئے ان قوانین کی تفصیلات کتاب 'چچ نامہ' میں ملتی ہے۔ (مزید دیکھیں جزیہ)

Zoroastrianism The pre-Islamic religion of Persia (modern Iran) based on the teachings of the 6th century BCE Persian prophet and reformer, Zoroaster (also known as Zarathustra) is referred to as Zoroastrianism. As a belief sytem it contains both monotheistic and dualistic features in the sense that it tries to harmonize beliefs in multiple divinities under one unifying supreme god. Besides, it also believes in continuing conflict between the good and the evil respectively represented by Ahuramazda and Ahiraman. It is believed that those who indulge in wrong doing in their lives will be

punished on the day of judgement when Ahuramazda ultimately attains victory over Ahiraman. Some of these essential ideas of Zoroastrianism enshrined in their sacred text *Zend Avesta* most likely went on to influence Judaism, Christianity and Islam.Though it was ultimately in the wake of the Islamic conquest of Iran in the early 7th-8th century CE that the influence of Zoroastrianism perceptibly declined and many of believers of the faith were popularly known as the Parsis had to leave the country.Many of those migrants had come to settle in the west coast of the Indian subcontinent and set up an example of coexisting with the people of India in absolute harmony. One of the renowned places of Zoroastrians worship in India still continues to thrive in the town of Udvada, Gujarat.

जरथुस्त्रवाद यह एक प्राचीन धार्मिक परंपरा है जो इस्लाम धर्म के उदय से पहले फ़ारस (आधुनिक ईरान) में प्रचलित थी। यह परंपरा छठी शताब्दी ईसा-पूर्व के पारसी पैग़ंबर और सुधारक जरथुस्त्र की शिक्षाओं पर आधारित है। एक विश्वास प्रणाली के रूप में एकेश्वरवादी और द्वैतवादी दोनों प्रकार की विशेषताएँ लिए हुए यह धर्म एक एकीकरणकारी परमेश्वर के अधीन अनेक देवी-देवताओं में विश्वासों के बीच समरसता स्थापित करने का प्रयत्न करता है। इसके अलावा यह अच्छाई और बुराई के बीच लगातार चलने वाले संघर्ष में भी विश्वास करता है। इसके अनुसार अहुर मज़दा अच्छाई का और अहिरमन बुराई का प्रतीक है। ऐसा विश्वास किया जाता है कि जो लोग अपने जीवन में ग़लत काम करते हैं उन्हें क़यामत के दिन, जब अहुरमज़दा अंतत: अहिरमन पर विजय प्राप्त कर लेगा, दंड दिया जाएगा। ऐसा माना जाता है कि पारसी धर्म के प्रमुख सिद्धांतों ने जो इस धर्म के अनुयायियों की धर्म पुस्तक *ज़ेन्द अवेस्ता* में संकलित हैं, आगे चलकर यहूदी, ईसाई और इस्लाम धर्मों को प्रभावित किया था। किंतु 7वीं-8वीं शताब्दी में ईरान पर इस्लाम की विजय के परिणामस्वरूप इस धर्म का प्रभाव अंतत: घटता गया और इसके अनेक अनुयायी, जिन्हें पारसी कहा जाता है, फ़ारस को छोड़ने के लिए मज़बूर हो गए। अपना देश छोड़कर बाहर जाने वाले पारसियों में से कई भारत आ गए और भारतीय उपमहाद्वीप के पश्चिमी समुद्रतट पर बस गए। इन्होंने भारत के लोगों के साथ पूर्ण समरसतापूर्वक सह अस्तित्व का आदर्श उदाहरण प्रस्तुत किया है। भारत में पारसी उपासना के सुप्रसिद्ध स्थलों में से एक है गुजरात का उदवाड़ा नगर जो आज भी फल-फूल रहा है।

زرتشتیت یہ چھٹی صدی قبل مسیح کے پارسی پیغمبر اور مصلح زورسٹر (زرتشت کے نام سے بھی جانے جاتے تھے) کی تعلیمات پر مبنی قبل اسلام فارس (موجودہ ایران) کا مذہب ہے جو زرتشتیت کے نام سے معروف تھا۔ ایک عقیدے کی حیثیت سے اس میں وحدانیت اور ثنویت دونوں کی خصوصیات اس معنی میں شامل ہیں کہ مختلف معبودوں پر یقین کو ایک عظیم معبود کے تحت کر کے ان میں ہم آہنگی پیدا کرنے کی کوشش کی گئی ہے۔ اس کے علاوہ اس بات پر بھی یقین رکھا جاتا ہے کہ خیر کے خدا ہرمزد اور شر کے خدا ہرمن کے درمیان مسلسل ٹکراؤ ہوتا رہتا ہے۔ یہ بھی عقیدہ ہے کہ زندگی میں غلط کام کرنے والوں کو حساب و کتاب (روز قیامت) کے دن ہرمزد سزا دے گا جب وہ بالآخر اہرمن پر فتح یاب ہوگا۔ زرتشتیت کے بعض ضروری نظریات جو ان کی مقدس کتاب ژنداوستا میں محفوظ ہیں، بہت ممکن ہے اس نے یہودیت، عیسائیت اور اسلام کو متاثر کیا ہو۔ تاہم ابتدائی ساتویں اور آٹھویں صدی عیسوی میں ایران پر اسلام کے فتح یاب ہونے کے بعد زرتشتیت کے اثرات میں قابل قدر کمی آئی اور اس عقیدے پر یقین کرنے والوں کو، جو کہ پارسی کے نام سے جانے جاتے تھے، ملک چھوڑنا پڑا۔ ان مہاجرین میں سے بہت سے برصغیر ہند کے مغربی ساحل میں آباد ہوئے اور یہاں پہلے سے آباد ہندوستانیوں کے ساتھ مکمل ہم آہنگی کی مثال قائم کی۔ ہندوستان میں ایک مشہور ترین زرتشتی عبادت گاہ، گجرات کے اودواڑہ شہر میں ہنوز پھل پھول رہی ہے۔

Notes

Bibliography

Altekar, A.S. 1958. *State and Government in Ancient India.* Motilal Banarsidass Publishers Pvt. Ltd., Delhi.

Basham, A.L. 2002. *The Wonder That Was India.* 3rd Revised Edition. Rupa & Company, New Delhi.

Bhattacharyya, Haridas (Ed.).1953. *The Cultural Heritage of India.* Vol. III. Ramakrishna Mission Institute of Culture, Kolkata.

———. 1956. *The Cultural Heritage of India.* Vol. IV. Ramakrishna Mission Institute of Culture, Kolkata.

———. 2003. The Religions. In *The Cultural Heritage of India.* Vol. IV. Ramakrishna Mission Institute of Culture, Kolkata.

Burns, Edward Mac Nall, Philip Lee Ralph, Robert E. Lerner and Standish Meacham. 1991. *World Civilizations*, Vol. A, B & C. Goyal Publisher, Delhi.

Chandra, Satish.1999. *Medieval India, From Sultanate to the Mughals (Delhi Sultanate 1206–1526).* Har Anand Publications Pvt. Ltd., New Delhi.

———. 1999. *Medieval India, From Sultanate to the Mughals*, Part II, *Mughal Empire (1526–1748).* Har Anand Publications Pvt. Ltd., New Delhi.

Chatterji, S.K. 1958. *The Cultural Heritage of India.* Vol. I. Ramakrishna Mission Institute of Culture, Kolkata.

———. 1978. *The Cultural Heritage of India.* Vol. V. Ramakrishna Mission Institute of Culture, Kolkata.

———. 1982. *The Cultural Heritage of India.* Vol. II. Ramakrishna Mission, Institute of Culture, Kolkata.

Cook, Chris. 1983. *Dictionary of Historical Terms.* Macmillan Press Ltd., London.

Darvill, Timothy. 2008. *Oxford Concise Dictionary of Archaeology.* Edition II. Oxford University Press, Oxford.

Dictionary of History of India. Retrieved from —

https:// itihas-dictionary.blogspot.com/

Editors of Encyclopaedia Britannica. 2015. *Madrasah. Encyclopaedia Britannica Online.* Encyclopaedia Britannica Inc. Retrieved on 19 September 2015, from https://www.britannica.com

———. 2015. *Nasta'liq Script. Encyclopaedia Britannica Online.* Encyclopaedia Britannica Inc. Retrieved on 12 April 2015, from https://www.britannica.com

Fenech, Louis E. and W.H. Mcleod. 2014. *Historical Dictionary of Sikhism.* Rowman & Littlefield.

Ghosh, N.N. 1972. *Early History of India*. The Indian Press Pvt. Ltd., Allahabad.

Grover, B.L. and S.L. Grover. 2001. *A New Look at Modern Indian History (From 1707 to Present Day)*. 18th Revised Edition. S. Chand & Company Ltd., New Delhi.

Habib, Mohammad and K.A. Nizami (Ed.). 1996. *A Comprehensive History of India, The Delhi Sultanate*. Vol. 5, Part I. Peoples Publishing House, New Delhi.

Harris, Cyril M. (Ed.). 1983. *Illustrated Dictionary of Historic Architecture.* Dover Publications, New York.

Hayes, C.J.H. 2000. *Modern Europe to 1870*. Surjeet Publications, Delhi.

Jha, D.N. 2000. *Ancient India–In Historical Outline*. Manohar Publishers, New Delhi.

Johnson, Allen G. 1999. *The Blackwell Dictionary of Sociology*. Blackwell Reference, USA.

Johnson, Northrup, Bulliet, Crossley, Headrick, Hirsch. 2005. *The Earth and its People – A Global History*. Houghton Mifflin Company, Boston, New York.

Kenney, Jeffrey. 2005. *New Dictionary of the History of Ideas*. Retrieved on 12 March 2015, from Encyclopedia.com: http://www.encyclopedia.com/doc/1G2-3424300569.html

Kuppuswamy, B. 2000. *Social Change in India*. Reprint Edition. Konark Publishers Pvt. Ltd., Delhi.

Lunia, B.N.1994. *Life and Culture in Ancient India*. Laxmi Narain Agarwal Educational Publisher, Agra.

Mahajan, V.D. 1998. *Modern Indian History (From 1707 to Present Day)*. 17th Revised Edition. S. Chand & Company Ltd., New Delhi.

Majumdar, R.C. 1974. *The Mughul Empire. The History and Culture of the Indian People*. Vol. VII. Bhartiya Vidya Bhavan, Mumbai.

———. 1998. *Ancient India*. Motilal Banarsidass Publishers Pvt. Ltd., Delhi.

Mansingh, Surjit. 2009. *Concise Encyclopedia of Indian History*. Edition II. Vision Books, New Delhi.

Menzin, Marion, Courtney Podraza and Shawn Alexander. 2007. *The Bedford Glossary for U.S. History*. Bedford/ St. Martin's, Boston, USA.

National Council of Educational Research and Training. 2004. *India and the World. Textbook in Social Science for Class VIII*. NCERT, New Delhi.

Newby, Gordon. 2004. *A Concise Encyclopedia of Islam*. Oneworld Publications, Oxford, England.

Qureshim, I.H. 1971. *The Administration of the Sultanate of Delhi*. Oriental Books Reprint Corporation, New Delhi.

Ramaswamy, Vijaya. 2007. *Historical Dictionary of the Tamils*. Scarecrow Press, USA.

Ray, P. (Ed). 1986. *The Cultural Heritage of India*. Vol. 6. Ramakrishna Mission Institute of Culture, Kolkata.

Rizvi, S.A.A. 1994. *The Wonder That Was India*. Vol. II. Rupa & Company, New Delhi.

Roy, Kumkum. 2009. *Historical Dictionary of Ancient India*. Scarecrow Press, USA.

Sastri, K.A. Nilakanta.1966. *A History of South India—From Prehistoric Times to the Fall of Vijaynagara*. Oxford University Press, Chennai.

Singh, Upinder. 2008. *A History of Ancient and Early Medieval India: From the Stone Age to the 12th Century*. Pearson Education, New Delhi.

Srivastava, A.L. 1966. *The Sultanate of Delhi (711–1526 A.D.)*. Shiva Lala Agarwala & Company, Agra.

Stein, Burton. 2003. *A History of India.* Oxford University Press, New Delhi.

Swami Prabhavananda.1960. *The Spiritual Heritage of India*. Vedanta Society of Southern California, Hollywood, CA.

Wilson, H.H. 1890. *A Glossary of Judicial and Revenue Terms*. W.H. Allen, London.

Wright, Edmund. 2006. *Oxford Dictionary of World History*. Oxford University Press, USA.

Yogananda, Paramhansa.1946. *Autobiography of a Yogi*. The Philosophical Library, USA.

INDEX

A

Absolutism, Absolute rule, Absolutist 1
Afaqi 1
Aghacha 1
Aghas 1
Agricultural Revolution 2
Ahimsa 2
Ajivika 3
Al-Fatiha 3
Allied 3
Alvar 3
American Indian 4
Amil Guzar 4
Amir,Umara 4
Amphora 4
Anglican Church 5
Anthropology 5
Anuloma 5
Apartheid 5
Arabesque 5
Arabic (language) 6
Aramaic 6
Arazi 6
Arch 6
Archaeobotany 6
Archaeology 7
Archaeozoology 7
Archives 7
Aristocracy 8
Arretine Ware 8
Artefact 9
Artisan 9
Aryavarta 9
Ashrama 9
Ashvamedha 10
Auliya 10
Australopithecus 10
Axis Powers 10

B

Banjara 12
Baoli 12
Barter System 12
Basohli 13
Batai 13
Begar 13
Benami 13
Bhaga 13
Bhagadugha 14
Bhakti, Bhakta 14
Bhakti Movement 14
Bhikkhu, Bhikkhuni 14
Black and Red Ware (B&RW) 15
Black Death 15
Bodhisattva 15
Bolshevik,Bolshevism 16
Bourgeois, Bourgeoisie 16
Bracket 16
Brahmadeya 16
Brahmi script 17
Buddhism 17
Buddhist Councils 18

C

Caliphs, Khalifa 19
Calligraphy 19
Canon 19
Capital, Capitalism 20
Carbon-14(14C)/Radiocarbon Dating 20
Carbonisation 20
Catholic Church 21
Census 21
Central Powers 21
Chahar Taslim 21
Chaitya 21
Chalcolithic 22
Chandala 22
Chauchala 22
Chaudhury 23
Chaurasi 23
Chetti 23
Chiefdom,Chief,Chieftain 23
Chihil Sutun 23
Chinampa 24
Chirag-i-shinasai 24
Church 24
Citadel 25
Citizenship 25
City-State 25
Civil Disobedience 26
Civil Rights 26
Civil War 26
Clan 27
Classical 27
Classical Age 27
Classicism 28
Classic 28
Clay tablets 28
Cold War 28
Colonialism, Coloniser, Colonisation,Colony 29
Column 29
Commercial Revolution 30
Communalism, Communal 30
Concentration Camps 31
Confucianism 31
Conquistadores 31
Conservation 32
Conservatism, Conservative 32
Coparcenary Inheritance 33
Copper Plates 33
Corbel 33
Cosmography 33
Cosmology 33
Culture 34
Cuneiform script 34
Cupola 35

D

Daftar 36
Dagh 36
Daimyo 36
Dakkani 37
Dakshinapatha 37
Dalit 37
Damin-i Koh 38
Dargah 38
Dark Age 38
Dasas 39
Deforestation 39
Degh 39
Denarius 40
Despotism 40
Dhamma Mahamatta, Dharma Mahamatra 40
Dharma 41
Dharmsal, Dharam-sala 41
Digambara 41
Dinar 42
Direct Action Day 42
Diwan, Diwan-i Ala 42
Diwani 43
Diwan-i-Am 43
Dochala 43
Doctrine of Lapse 44
Donative inscription 44
Drachma 44
Drain Theory 44
'Dravida' style 45
Dravida, Dravidian 45
Dvaita 46
Dvija 46

E

Empire 47
Endogamy 47
Enlightenment Movement 47
Epigraphy 47
Equites 47
Estates General 48
Ethnicity 48
Ethnography 48
Excavation 49
Exogamy 49

F

Farman 50
Fascism, Fascist 50
Fatalism, Fatalist 51
Fatwa 51
Faujdar 51
Fertile Crescent 52
Firangi 52
Fortification 52

G

Garbhagriha 53
Garrison Towns 53
Gas chambers 53
Genealogy 53
Ghazi 54
Ghetto 54
Globalisation 54
Gothic 55
Gotra 55
Great Depression 56
Gregorian Calendar 56
Guerrilla warfare 56
Guillotine 57
Gumashta 57

H

Hadis, Hadith 58
Hagiography 58
Hanafi 58
Harem 58
Harijan 58
Hasil 59
Heiroglyph, Hieroglyphic script 59
Hellenic, Hellas, Hellenistic, Hellenism 59
Heritage 60
Hijra, Hijri Era 60
Hinayana 60
Hinduism 61
Historiography 61
Homo erectus 61
Homo habilis 61
Human evolution 61
Humanism, Humanist 62
Hunter-gatherers 62

I

Immigrants 63
Impeachment 63
Imperialism, Imperialist 63
Indentured labour 64
Individualism, Individualists 64
Indulgences(grant of) 65
Industrial Revolution, Industrialisation 66

J

Jagir, Jagirdars 67
Jainism 67
Jajmani system 67
Jama 68
Jama Masjid 68
Jamaat Khana 68

Jana 68
Janapadas 68
Jati 69
Jehad, Jihad 69
Jesuits 69
Jhum 70
Jins-i-Kamil 70
Jizya 70
Jotedar 70
Judaism 71
Julian Calendar 71

K

Kharoshthi 72
Khud Kashta 72
Knighthood: 72
Kumaramatya 73

L

Liberalism, Liberals 74
Lithography, Lithograph 74
Lost wax technique 74
Lower town 75

M

Madad-i-mash 76
Madrasa 76
Mahadandanayaka 76
Mahajanapadas 77
Mahalwari 77
Mahr 78
Maktubat 78
Malfuzat 78
Mansab, Mansabdari System 79
Masnavi 79
Matriliny 80
Megalith 80
Mesoamerica 80
Mesolithic 81
Metallurgy 81
Microliths 81
Mihrab 81
Minar 81
Minbar 82
Mir-Bakhshi 82
Misl 82
Moderates 83
Mufti 83
Muhajir 84
Mulatto 84
Muqaddam 84
Muqti 85
Murid 85
Murshid 85
Muvendar 86

N

Nabob 87
Naib 87
Naqib 87
Nastaliq 88
Nation 88
Nationalism 88
Nation-State 89
Native 89
Nayaka 89
Nayanar 90
Nazism 90
Neolithic 90
Nonalignment 91
Noncooperation 91
Northern Black Polished Ware (NBPW) 92
Numismatics 93

O

Old World 93

P

Pahi Kashta 94
Paibos 94
Painted GreyWare (PGW) 94
Palaeolithic 94
Pan Islamism 94
Pargana 95
Pativedaka 95
Patriliny 95
Patta 95
Patwari 96
Permanent Settlement 96
Persian 97
Plantation, Planters 97
Plebiscite 97
Pogrom 98
Polyandry 98
Polygamy, Polygyny 98
Prakrit 98
Prashasti 98
Pratiloma 99
Prehistory 99
Presidency, presidencies 99
Primary source 99
Primates 100
Princely States 100
Proletarianisation 100
Proletariat 101
Protestant 101
Protestant Church 101
Protohistory 101
Punch-marked coins 102

Q

Qasid 103
Qazi 103
Qibla, qiblah 103
Qanungo 104

R

Radicals 105
Rajasuya 105
Realism, Realists 105
Red Shirts 106
Reign of Terror 106
Reserved Forest 107
Resident, Residency 107
Revolt 107
Revolution 108
Revolutionary Nationalism, Revolutionary Nationalists 108
Romanticism 109
Rule of law 109
Rule of Primogeniture 110
Ryot, Raiyat, Rayat 110
Ryotwari system 110

S

Sabha 111
Sadr 111
Sadr Nizamat Adalat 111
Samiti 112
Sandhivigrahika 112
Sangam 112
Sangha 113
Sans-Culottes 114
Sarkar 115
Sarthavaha 115
Satyagraha 115
Sawar 115
Secondary Source 116
Separate Electorate 116
Shafi School of Law 116
Shaivism 117
Shari'a, Shariat 117
Shikaste 117
Shvetambara 117
Sijda 118
Silk route 118
Sirah, Sirat 119
Socialism 119
Sreshthin 119
Stratigraphy 119
Stridhana 120
Stupa 120
Suba 121
Subsidiary Alliance 121
Sufi, Sufism 122
Sulh-i kul 122
Sumptuary laws 123

T

Ta'alluqdar 124
Taille 124
Tainat-i-Rakab 124
Tamil 124
Tanzim 125
Tarikh,Tawarikh 125
Tazkiras 125
Thera, Theri 125
Theragatha, Therigatha 125
Third Estate 126
Third World 126
Three-field System 127
Tipitaka, Tripitaka 127
Tirthankaras 128
Tirukural 128
Tithe 129
Tolkappiyam 129
Trabeated 129
Triratna, Ratnatraya 129

U

Ulema, Ulama 130
Ulus 130
Umma 130
Universal Adult Franchise 131
Untouchability 131
Upanayana 132
Upanishads 132
Ur 133
Urbanisation 133
Urf 134
Ushr 134
Uzhavar 135

V

Vaishnavism 136
Vajapeya 136
Varna 137
Varnasamkara 138
Vassals, Vassalage 138
Vedas, Vedic Literature 139
Vellala 140
Vernacular 140
Vesara 140
Vetti 141
Vihara 141
Vikrama Samvata (the Vikrama era) 142
Virashaivism 142
Vis,Vish 143
Vishishtadvaita 143
Vishti 144

W-Z

Wali 145
Waqia-nawis 145
Watan jagir 145
Wazir 145
Yavana 146
Zabt 146
Zakat 146
Zamindar,Zamindari 147
Zat 147
Zikr 148
Zimmi, Dhimmi 148
Zoroastrianism 148

अ

अंतर्विवाह 47
अंधकार युग 38
अनुग्रह-दान 65
अनुलोम 5
अभिजाततंत्र 8
अभिलेखशास्त्र 47
अभिलेखागार 8
अमीन 4
अमीर, उमरा 4
अमेरिकन इंडियन 4
अरबी (भाषा) 6
अरमाइक 6
अराज़ी 6
अराबेस्क 6
अरेटाइन पात्र 8
अल-फ़ातिहा 3
अश्वमेध 10
असहयोग 92
अस्पृश्यता 132
अहिंसा 2

आ

आखेटक-संग्राहक 62
आग़ा 1
आग़ाचा 1
आजीविक 3
आतंक का राज 106
आदिमानव 100
आद्य-इतिहास 101
आप्रवासी 63
आफ़ाकी 1
आमिल गुज़ार 4
आमूलपरिवर्तनवादी 105
आरक्षित वन 107
आर्यावर्त 9
आलवार 3
आश्रम 9
आहत सिक्के 102

इ

इक्वाइट 48
इतिहास लेखन 61

उ

उत्खनन 49
उत्तराधिकार की सहदायाद प्रथा 33
उदारवाद, उदारवादी 74
उपनयन 132
उपनिवेशवाद, उपनिवेशकर्ता,
उपनिवेशीकरण, उपनिवेश 29
उपनिषद् 133
उम्मा 131
उर 133
उर्फ़ 134
उर्वर अर्धचंद्राकार क्षेत्र 52
उलवर 135
उलुस 130
उलेमा, उलमा 130
उश्र 134

ए

एंग्लिकन चर्च 5
एम्फ़ोरा 4
एस्टेट्स जनरल 48

औ

औद्योगिक क्रांति, औद्योगीकरण 66
औलिया 10
ऑस्ट्रेलोपिथिकस 10

क

कंज़र्वेटिज़्म, कंज़र्वेटिव(रूढ़िवाद,
रूढ़िवादी) 32
कन्फ़्यूशियसवाद 31
क़ाज़ी 103
क़ानून का शाफ़ई सिलसिला 116
क़ानून का शासन 109
क़ानूनगो 104
कार्बन-14/रेडियो कार्बन तिथि
निर्धारण 20
कार्बनीकरण 21
काली मौत 15
काले ओपदार उत्तरी पात्र 92
काले और लाल पात्र 15
क़ासिद 103
क़िबला, क़िबलाह 103
किलाबंदी 52
कीलाकार लिपि 34
कुमारामात्य 73
कुल 27
कृषि क्रांति 2
केंद्रीय शक्तियाँ 21
कैथोलिक चर्च
कॉर्बल 33
कोंक्विस्टोडोर 31
क्यूपोला 35
क्रांति 108
क्रांतिकारी राष्ट्रवाद,
क्रांतिकारी राष्ट्रवादी 108

ख

खरोष्ठी 72
ख़लीफ़ा 19
खुदकाश्त 72

ग

गर्भगृह 53
ग़ाज़ी 54
गिलोटिन 57
गुट-निरपेक्षता 91
गुमाश्ता 57
गृह युद्ध 27
गैरिसन शहर 53
गैस चैंबर 53
गोत्र 55
गॉथिक 55
ग्रंथ संग्रह 19
ग्रेगोरियन कैलेंडर 56

घ

घेटो 54

च

चर्च 24
चहल सुतून 23
चहार तसलीम 51
चाँडाल 22
चित्रलेख, चित्रात्मक लिपि 59
चित्रित धूसर पात्र 94
चिनाँपा 24
चिराग-ए-शनासाई 24
चेट्टी 23
चैत्य 22
चौचाला 23
चौधरी 23
चौरासी 23

छ

छापामार युद्ध 57

ज

ज़कात 146
जजमानी प्रणाली 68
जन 68
जनगणना 21
जनपद 68
जनमत संग्रह 97
ज़ब्त 146
जमा 68
जमात ख़ाना 68
ज़मींदार, ज़मींदारी 147
जरथुस्त्रवाद 149
जागीर, जागीरदार 67
ज़ात 148
जाति 69
जामा मस्जिद 68
ज़िक्र 148
जिज़िया 70
जिन्से कामिल 70
ज़िम्मी, धिम्मी 148
जूलियन कैलेंडर 71
जेसुइट वर्ग 70
जेहाद, जिहाद 69
जैन धर्म 67
जोतदार 71
ज्ञानोदय आंदोलन 47
ज्येष्ठाधिकार का नियम 110

झ

झूम 70

ट

टाइद 129
टाइल 124
ट्रेबिएटेड (टॉडेदार) 129

त

तज़किरा 125
तंज़ीम 125
तमिल 125
ताम्रपत्र 33
ताम्रपाषाण 22
तारीख़, तवारीख़ 125
ताल्लुक़दार 124
तिरुक्कुरल 128
तीन खेतों वाली प्रणाली 127
तीर्थंकर 128
तीसरा वर्ग (थर्ड एस्टेट) 126
तीसरी दुनिया 126
तैनात-ए-रकाब 124
तोलकप्पियम 129

त्र

त्रिपिटक, तिपिटक 128
त्रिरत्न, रत्नत्रय 129

थ

थेरगाथा, थेरीगाथा 126
थेर, थेरी 125
थर्ड एस्टेट 126

द

दक्कनी 37
दक्षिणापथ 37
दफ़्तर 36
दरगाह 38
दलित 37
दाग़ 36
दान संबंधी अभिलेख 44
दामिन-ए-कोह 38
दास 39
दिगंबर 41
दीनार 42
दीनारियस 40
दीवान-ए-आम 43
दीवान, दीवान-ए-आला 42
दीवानी 43
दुर्ग 25
देग़ 40
देशी भाषा/बोली 140
देशीय 89
दैम्यो 36
दोचाला 43
द्रख्म 44
द्रविड़, द्राविड़ 46

द्रविड़ शैली 45
द्विज 46
द्वितीयक स्रोत 116
द्वैत 46

ध

धन निकासी का सिद्धांत 44
धम्म महामात्त, धर्म महामात्र 40
धर्म 41
धर्मसाल, धर्मशाला 41
धातुकर्म 81
धुरी शक्तियाँ 11

न

नक़ीब 88
नगर-राज्य 25
नगरीकरण 134
नबोब 87
नवपाषाण 91
नस्तालीक़ 88
नाइट की पदवी 72
नागरिक अधिकार 26
नागरिकता 25
नाज़ीवाद 90
नायक 89
नायनार 90
नायब 87
निचला नगर 75
नियतिवाद, नियतिवादी 51
निरंकुशतावाद, निरंकुश शासन, निरंकुशतावादी 1
नृजातिवर्णन 48
नृजातीयता 48

प

पटवारी 96
पट्टा 95
पतिवेदक (प्रतिवेदक) 95
परगना 95
पाइबोस 94
पाहीकाश्त 94
पितृवंशिता 95
पुरातत्व विज्ञान 7
पुरानी दुनिया 93
पुरापाषाण युग 94
पुराप्राणि विज्ञान 7
पुरावनस्पति विज्ञान 6
पूँजी, पूँजीवाद 20
पृथक निर्वाचन मंडल 116
पोग्रॉम(सामूहिक हत्या) 98
प्रागैतिहास 99
प्रतिलोम 99
प्रत्यक्ष कार्रवाई दिवस 42
प्रशस्ति 98
प्राइमेट(आदिमानव) 100
प्राकृत 98
प्राथमिक स्रोत 100
प्रेसीडेंसी, प्रेसीडेंसियाँ 99
प्रोटेस्टेंट 101
प्रोटेस्टेंट चर्च 101

फ

फ़तवा 51
फ़रमान 50
फ़ारसी 97
फ़ासीवाद 50
फ़िरंगी 52
फ़ौजदार 51

ब

बंजारा 12
बटाई 13
बशोली 13
बहिर्विवाह 49
बहुपतिप्रथा 98
बहुविवाह प्रथा, बहुपत्नी प्रथा 98
बाग़ान, बाग़ान मालिक 97
बावली 12
बुर्जुआ, बुर्जुआज़ी 16
बेगार 13
बेनामी 13
बोधिसत्व 15
बोल्शेविक, बोल्शेविकवाद 16
बौद्ध धर्म 17
बौद्ध संगीति 18
ब्रह्मदेय 17
ब्रह्मांड विज्ञान 34
ब्राह्मी 17
ब्रैकेट, दीवारगीर, ताक 16

भ

भक्ति आंदोलन 14
भक्ति, भक्त 14
भाग 14
भागदुघ 14
भिक्षु, भिक्षुणी 15
भूमंडलीकरण 54

म

मक्तूबात 78
मदद-ए-माश 76
मदरसा 76
मध्य अमेरिका 81
मध्य पाषाणयुगीन 81
मध्यमार्गी 83
मनसब, मनसबदारी प्रणाली 79
मलफ़ुज़ात 78
मसनवी 80
महर 78
महाजनपद 77
महादंडनायक 76
महापाषाण 80
महाभियोग 63
महामंदी 56
महालवाड़ी 77
मातृवंशिता 80
मानवतावाद, मानवतावादी 62
मानव विकास 62
मानव विज्ञान 5
मित्र शक्तियाँ 3
मिम्बर 82
मिस्ल 82
मीनार 82
मीर बख्शी 82
मुक़द्दम 84
मुक्ति 85
मुद्राशास्त्र 93
मुफ़्ती 83
मुरीद 85
मुर्शिद 85
मुलेटो 84
मुहाजिर 84
मूवेंदर 86
मृदा पट्टिकाएँ 28
मेहराब 6
मिहराब 81

य

यथार्थवाद/यथार्थवादी 105
यवन 146
यहूदी धर्म 71
यातना शिविर 31
यूनानी, यूनान प्रदेश, यूनानी प्रभाव, यूनानवाद 59

र

रंगभेद नीति 5
राजसूय 105
राज्य विलय नीति 44
राष्ट्र 88
राष्ट्र-राज्य 89
राष्ट्रवाद 89
रियासतें 100
रूढ़िवाद, रूढ़िवादी 32
रेज़ीडेंट, रेज़ीडेंसी 107
रेड शर्ट्स (लाल कुर्ती) 106
रेशम मार्ग 118
रैयत 110
रैयतवाड़ी बंदोबस्त 110

ल

लालकुर्त्ती 106
लघुपाषाण 81
लुप्तमोम विधि 74

व

वक़ाए-नवीस 145
वज़ीर 145
वतन जागीर 145
वनोन्मूलन 39
वर्ण 137
वर्ण संकर 138
वली 145
वंशावली 53
वस्तु-विनिमय प्रणाली 12
वाजपेय 137
वाणिज्यिक क्रांति 30
विक्रम संवत् 142
विद्रोह 107
विरासत 60
विश 143
विशिष्टाद्वैत 143
विश्वरचना विज्ञान 33
विष्टि 144
विहार 141
वीरशैवसंप्रदाय 142
वेट्टि 141
वेद, वैदिक साहित्य 139
वेल्लाल 140
वेसर 141
वैष्णव संप्रदाय 136
वैसल 138
व्यक्तिवाद, व्यक्तिवादी 64

श

शरीआ/शरीअत 117
शर्तबंद मज़दूरी 64
शिकस्ते 117
शिलामुद्रण, शिलामुद्रित 74
शिल्पकार 9
शिल्पकृति 9
शीतयुद्ध 28
शैव धर्म 117
श्वेतांबर 118

श्र

श्रेण्य 28
श्रेण्य युग 28
श्रेण्यवाद 28
श्रेण्य, शास्त्रीय 27
श्रेष्ठिन 119

स

संगम 113
संघ 114
संतचरित-लेखन 58
संरक्षण 32
संस्कृति 34
सत्याग्रह 115
सदर निज़ामत अदालत 111
सद्र 111
संधिविग्रहिक 112

सभा	111	सहायक संधि	121	सूफ़ी, सूफ़ीवाद	122	ह	
समाजवाद	119	सांप्रदायिकता, सांप्रदायिक	30	सूबा	121	हदीस/हदीथ	58
समिति	112	सामूहिक हत्या	98	सौं-क्यूलॉत	114	हनफ़ी	58
सम्चुअरी कानून	123	साम्राज्य	47	स्तंभ	30	हरम	58
सरकार	115	साम्राज्यवाद, साम्राज्यवादी	63	स्तर विन्यास	120	हरिजन	58
सरदार का क्षेत्र, सरदार, मुखिया	23	सार्थवाह	115	स्तूप	120	हासिल	59
सर्व-इस्लामवाद	94	सार्वजनिक वयस्क मताधिकार	131	स्त्री धन	120	हिजरा, हिजरी संवत्	60
सर्वहारा	101	सिजदा	118	स्थायी बंदोबस्त	96	हिंदू धर्म	61
सर्वहाराकरण	101	सिरह, सीरत	119	स्वछंदतावाद	109	हीनयान	61
सवार	116	सुलह-ए-कुल	122	स्वेच्छाचारी शासन	40	होमो इरेक्टस	61
सविनय अवज्ञा	26	सुलेखन कला	19			होमो हैबिलिस	61

آ

آرامی 6
آغا 1
آراضی 6
آریہ ورت 9
آفاقی 1
آغاچہ 1
آشرم 10
آزادخیالی، آزادخیال 74
آسٹرالوپی تھیکس 10

الف

ابتدائی تاریخ 102
اُپنشدیں 133
اُپنیان 132
اتحاداسلامی 94
اتحادی طاقتیں 3
اجتماعی منظم قتل عام 98
اجیوک 3
اُر 133
اریٹائن برتن 8
ازہاور 135
استبدادی حکومت 40
استری دھن 120
استعماریت، استعمار 64
استوپ 121
اسٹیٹس جنرل 48
اشتمالیت 119
اشومیدھ 10
اصول الحاق 44
اعتدال پسند 83
الفاتحہ 3
الوار 4
اُلوس 130
امریکن انڈین 4
اُمہ، امت 131
امیر، امرا 4
امین 4
انتہاپسند 105
انسان دوستی، انسان دوست 62
انسانی ارتقا 62
انفرادیت، انفرادیت پسند 65
انقلاب 108
انقلابی قوم پرستی، قوم پرست 109
انگلیکی چرچ 5
انولوم 5
اولیا 10
اہنسا (عدم تشدد) 2
ایکوائٹس (شہسوار) 48

ب

بازپرس 63
بالشوک، بالشویت 16
باؤلی 12
بٹائی 13
بخشش نامہ (عطیہ) 65
بدھ کی نوسلیں 18
بدھ مت 17
برہمدیہ 17
برہمی رسم الخط 17
بزرگوں کی سوانح حیات 58
بشولی 13
بغاوت 108
بنجارے 12
بنیادی ماخذ 100
بودھستوا 16
بورژوا، بورژوازی 16
بھاگ 14
بھاگ دُگھ 14
بھکتی، بھکت 14
بھکتی تحریک 14
بھکشو، بھکشنی 15
بیگار 13
بیل بوٹے 6
بے نامی 13

پ

پاہی کاشت 94
پائے بوس 94
پتی ویدک 95
پٹواری 96
پٹہ 96
پدرنسبی 95
پراکرت 98
پرتی لوم 99
پرشستی 99
پرگنہ 95
پروٹسٹنٹ 101
پروٹسٹنٹ کلیسا 101
پرولتاریت 101
پرولیتریت (محنت کش طبقہ) 101
پریسیڈنسی، پریسیڈنسیز 99

ت

تاریخ، تواریخ 125
تاریخ نویسی 61
تانبے پتھر کا دور 22
تانبے کی تختیاں 33
تجارتی انقلاب 30
تحریک روشن خیالی 47
تحفظ ماحولیات 32
تذکرہ 125
تراشیدہ پتھروں کے اوزار 81
تیرتھنکر 128
تروکورل 129
تری رتن، رتن تری 129
تعلق دار 124
تعینات رکاب 124
تقدیر پرستی، تقدیر پرست 51
تمل 125
تنظیم 125
تولک پیم 129
تہذیب 34
تھیر، تھیری 125
تھیر گاتھا، تھیری گاتھا 126
تی پٹک، تری پٹک 128
تیسرا درجہ 126
تیسری دنیا 127
تین کھیتوں والا نظام 127

ٹ

ٹائل 124
ٹائیڈ (دسواں حصہ) 129

ث

ثانوی ماخذ 116

ج

جاگیر، جاگیرداری 67
جامع مسجد 68
جمانی نظام 68
جداگانہ انتخابی حلقہ 116
جدید حجری دور 91
جزیہ 70
جماعت خانہ 68
جمع 68
جن 68
جن پد 69
جنسِ کامل 70
جنگلوں کی کٹائی 39
جوت دار 71
جولین کلینڈر 71
جہاد 69
جھوم 70
جین مت 67

چ

چراغِ شناسائی 24
چنڈال 22
چوچالا 23
چودھری 23
چوراسی 23
چہار تسلیم 21
چہل ستون 23
چھاپہ مار جنگ 57
چھاؤنی شہر 53
چھوت چھات 132
چیتیہ 22
چیٹی 23
چینمپا 24

ح

حاصل 59
حدیث 58
حرم 58
حقیقت پسندی، حقیقت پسند 106
حنفی 58
حیوان رئیسہ 100

خ

خارجی زوجیت 49
خانہ جنگی 27
خروشتھی 72
خطاطی (خوش نویسی) 19
خط پرکاری 35
خلیفہ 19
خودکاشت 72

د

داخلی زوجیت 47
داس 39
داغ 36
دامن کوہ 38

دراوڑ، دراوڑی 46
دراوڑی طرز 45
درخم 44
درگاہ 38
دست کار 9
دفتر 36
دکچھنا پتھ (جنوبی راہ) 37
دکنی 37
دگامبر 41
دلت 37
دوچالا 43
دودستہ ظروف 4
دورظلمات 39
دویت 46
دویج 46
دہشت کا دور 107
دھات کاری (فلزیات) 81
دھرم 41
دھرم سال، دھرم شالا 41
دھم مہامت، دھرم مہاماتر 40
دیسی، ملکی 89
دیغ 40
دیمیو 37
دینار 42
دیناریس 40
دیوار گیری 16
دیوان، دیوان اعلیٰ 43
دیوان عام 43
دیوانی 43

ذ

ذات 69، 148
ذکر 148
ذمّی 148
ذیلی امدادی معاہدہ 122

ر

راجسویہ 105
رائے دہندگی 97
رعیت 110
رومانیت 109
ریزیڈنٹ، ریزیڈنسی 107

ز

زرتشتیت 149
زرعی انقلاب 2
زکوٰۃ 146
زمین دار، زمین داری 147
زیریں شہر 75

س

سارتھ واہ (تجارتی قافلے کا امیر) 115
سبھا 111
ستون 30
ستیہ گرہ 115
سجدہ 118
سرخ قمیص 106
سرداری، سردارِ قبیلہ، سردار اعلیٰ 23
سردِ جنگ 29
سرکار 115
سرمایہ، سرمایہ داری 20
سلطنت 47
سمیتی 112
سندھی وگراہک 112
سنس کیولات 115
سنگم 113
سنگھ 114
سوار 116
سول نافرمانی 26
سیاہ موت (وبائی موت) 15
سیرۃ، سیرت 119

ش

شافعی مسلک 117
شاہراہ ریشم 118
شجر کاری، شجر کار 97
شتر بےشٹھن 119
شریعہ، شریعت 117
شکار وغذائی اجناس جمع کرنے والا 62
شکستہ 117
شمال کے سیاہ پالش کردہ مٹی کے برتن 92
شوبتا مبر 118
شہتیر 129
شہر کاری 134
شہری حقوق 26
شہری ریاست 25
شہریت 25
شیومت 117

ص

صدر 111
صدر نظامت عدالت 112
صلح کل 123
صناعی کا نمونہ 9
صنعتی انقلاب، صنعت کاری 66
صوبہ 121
صوفی، تصوف 122

ض

ضبط 146

ط

طبقات شناسی 120
طبقۂ اشرافیہ کی حکومت 8

ع

عالم گیریت 55
عامل گزار 4
عدم تعاون 92
عربی (زبان) 6
عرف 134
عُشر 135
عطیاتی کتبہ 44
عقوبت خانہ 31
علماء 130
علم آثار قدیمہ 7
علم الانساب 54
علم بشریات 5
علم سکّہ (مسکوکیات) 93
علم فلکیات 33
علم قدیم حیوانیات 7
علم قدیم نباتات، نباتیات 7
علم کائنات 34

غ

غازی 54

ف

فارسی 97
فتویٰ 51
فرقہ واریت، فرقہ پرست 30
فرمان 50
فرنگی 52
فسطائیت، فسطائی 50
فوج دار 52

ق

قاصد 103
قاضی 103
قانون پہلوٹی 110
قانون کی حکومت 109
قانون گو 104
قبلہ 103
قبہ 35
قبیلہ 27
قدیم حجری دور 94
قدیم دنیا 93
قلعہ 25
قلعہ بندی 52
قوم 88
قومی ریاست 89
قومیت 89

ک

کاربن-14 (14-سی)، 20
ریڈیو کاربن ڈیٹنگ 21
کاربونائزیشن 98
کثرت ازدواج، کثیر زوجیت 98
کثیر شوہری 56
کساد عظیم 28
کلاسیک 27
کلاسیکی 28
کلاسیکی عہد 28
کلاسیکیت 73
کمارا ماتیہ 102
کندہ سکّے
کنزرویٹزم، کنزرویٹو 33
(رجعت پسندی، رجعت پسند) 31
کنفیوشیت، کنفیوشی مذہب 33
کوربیل (ٹوڈا) 32
کونکوستاڈرس (جنگ جو) 49
کھدائی 21
کیتھولک چرچ 19
کینن (مجموعۂ دینی کتب)

گ

گربھ گرہ 53
گرجا 24
گردن زدنی مشین 57
گماشتہ 57
گم شدہ موم تکنیک (موم کا سانچہ) 74
گوتر 55
گوتھک 55
گھیٹو (یہودی باڑہ) 54
گیریگورین کلینڈر 56
گیس چیمبر 53

ل

لتھوگرافی، لتھوگراف 74

م

ماتحت زمین دار، ماتحت زمین داری 139
مادرنسبی (ننھیالی) 80
ماقبل تاریخ 99
مٹی کے خاکستری رنگ کے
برتن (پی جی ڈبلیو) 94
مٹی کی تختیاں 28
مٹی کے سیاہ اور سرخ برتن 15
مثنوی 80
محافظ خانے برائے تاریخی دستاویزات 8
محال واڑی 78
محراب 81،6
محفوظ جنگل 107
محوری طاقتیں 11
مددمعاش 76
مدرسہ 76
مردم شماری 21
مرشد 85
مرکزی طاقتیں 21
مرید 85
مستقل بندوبست 97
مسل 83
مشترکہ وراثت 33
مصارفی قوانین 123
مطالعۂ کتبات 47
مطالعۂ نسلیات 48
مُقطی 85
مُطلقیت، مطلق العنان قانون، مطلق العنان 1
معاہداتی مزدوری 64
مفتی 84
مقامی زبان 140
مقدّم 84
مکتوبات 78
ملفوظات 78
منبر 82
منصب، نظام منصب داری 79
مولیٹو (مخلوط النسل) 84
موینڈر 86
مہاجر 84
مہاجرین 63
مہاجن پد 77
مہادنڈ نایک 77
مہر 78
میراث 60
میر بخشی 82
میسوامریکہ 81
میگالتھ 80
مینار 82

ن

نازی ازم 90
ناوابستہ 91
نائب 87
نائٹ کا خطاب 72
نایک 90
نبوب 87
نستعلیق 88
نسلیات 48
نسلی عصبیت 5
نظام تبادلہ 13
نظام رعیت واڑی 110
نظریۂ انخلاء 45
نقیب 88
نوآبادیت، نوآبادکار، نوآبادکاری، نوآبادی 29
نوابی ریاستیں 100
نیانار 90

و

واجپے 137
ورن سنکر 138
ورن (ذات) 137
وزیر 145
وِس، وِش 143
وسط حجری دور 81
وشٹی 144
وششٹ ادویت 143
وشنومت 136
وطن جاگیر 145
وقائع نویس 145
وکرم سموت (وکرمی عہد) 142
ولی 145
وہار 141
ویتی 141
ویدوں، ویدک ادب 139
ویرشیومت 143
ویسرا 141
ویلال 140

ہ

ہایروگلف، ہایروگلفک رسم الخط (نقوش مقدسہ، تصویری رسم الخط) 59
ہجری، ہجری سنہ 60
ہریجن 58
ہلالی شکل کے زرخیز علاقے 52
ہمہ گیر بالغان حق رائے دہی 131
ہندومت 61
ہوموارکٹس (انسان راست قامت) 61
ہوموہیبلس 61
ہیلینی، ہیلاز، ہیلینیا، ہیلینی ازم 60
ہین یان 61

ی

یسوعی 70
یوم راست کارروائی 42
یَون 146
یہودیت 71

Cover 2 and 3.indd 2-3

32119

राष्ट्रीय शैक्षिक अनुसंधान और प्रशिक्षण परिषद्
NATIONAL COUNCIL OF EDUCATIONAL RESEARCH AND TRAINING

ISBN 978-93-5007-856-3